

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН СМЪРТОНОСЕН ТАНЦ

Част 6 от „Анита Блейк, ловецът на вампири“

Превод от английски: Любители, 2010

chitanka.info

1

Най-красивият труп, който някога съм виждала, седеше зад бюрото ми. Бялата риза на Жан-Клод блестеше под светлината на настолната лампа. Водопад от дантела се изсипваше отпред, надничайки от черното му кадифено сако. Стоях зад него, гърбът ми беше опрян на стената, ръцете ми бяха кръстосани върху стомаха, което позволяваше на дясната ми ръка да бъде комфортно близо до браунинга хайпауър в презраменния му кобур. Това не беше заради Жан-Клод. Притесняваше ме другият вампир.

Лампата на бюрото беше единствената светлина в стаята. Вампирът искаше другите лампи да бъдат изключени. Името му беше Сабин и стоеше до далечната стена, притискайки се в тъмнината. Беше покрил главата си с черната качулка на пелерината си. Изглеждаше като излязъл от стар филм на Винсент Прайс. Никога не бях виждала истински вампир облечен така.

Последният член на нашата щастлива малка групичка беше Доминик Дюмар. Седеше в един от столовете за клиенти. Той беше висок, тънък, но не слаб. Ръцете му бяха големи и силни, а дланите му достатъчно едри да покрият лицето ми. Беше облечен в черен костюм от три части и изглеждаше като шофьор, с изключение на диамантената игла във вратовръзката му. Брада и тънки мустачки подчертаваха твърдите кости на лицето му.

Когато той пристъпи в офиса ми почувствах силата му като лек, бърз вятър в долната част на гърба ми. Срещата съм само още двама други човека, които усещам така. Първият беше най-силната вуду — жрица, която съм срещала. Вторият беше втория по сила вуду — жрец, който съм срещала. Жената беше мъртва. Мъжът работеше за „Съживители“ ООД, точно като мен. Но Доминик Дюмар не беше тук, за да търси работа.

— Госпожице Блейк, моля седнете — каза Дюмар. — Сабин намира, че е крайно невъзпитано да седи, когато дама стои права.

Хвърлих кос поглед към Сабин.

— Ще седна, ако и той седне — казах.

Дюмар погледна към Жан-Клод. Той му дари учтива, снизходителна усмивка.

— Толкова зле ли контролираш човешкия си слуга?

Нямах нужда да поглеждам усмивката на Жан-Клод, за да знам, че е там.

— О, аз не контролирам, *ma petite*. Тя е моят човешки слуга, обявен пред съвета, но не отговаря пред никого.

— Трябва да си горд с това — каза Сабин. Акцентът му беше британски и говореше много надменно.

— Тя е Екзекуторката и е убила повече вампири от всеки друг човек. Тя е некромант с такава сила, че сте пропътували половината свят, за да се консултирате с нея. Тя е моят човешки слуга без никакви белези, които да я привързват към мен. Среща се с мен без омаята на вампирските ми сили. Защо да не съм горд?

Слушайки го да говори, можете да си помислите, че всичко това е било негова идея. Всъщност той правеше всичко възможно, за да ме омае, а аз — да не успее. Излизахме на срещи, защото той ме изнуди да го правим. Срещам се с него или той ще убие другото ми гадже. Жан-Клод беше организирал всичко, за да работи за него. Защо ли не бях изненадана?

— До нейната смърт ти не можеш да бележиш друг човек — каза Сабин. — Така се лишаваш от огромна сила.

— Наясно съм какво съм направил — отговори Жан-Клод.

Сабин се засмя с тежък, давец се смях.

— Всички правим странни неща от любов.

Бих дала много да видя лицето на Жан-Клод в този момент. Всичко, което виждах беше неговата дълга черна коса, падаща върху сакото му, черно върху черно. Раменете му се бяха втвърдили, ръцете му се плъзгаха върху бележника на бюрото ми. Тогава той застана неподвижно. Тази ужасна изчакваща застиналост я можеха само старите вампири. Ако останеха достатъчно дълго в това положение, просто изчезваха, все едно не са там.

— Това ли те доведе тук днес, Сабин? Любовта? — гласът на Жан-Клод беше неутрален, празен.

Смехът на Сабин разкъса въздуха като счупено стъкло. Сякаш звукът нарани нещо дълбоко вътре в мен. Не го харесах.

— Достатъчно игрички — казах — нека да свършваме.

— Тя винаги ли е толкова нетърпелива? — попита Дюмар.

— Да — отговори Жан-Клод.

Усмивката на Дюмар беше блестяща и празна като сапунен мехур.

— Каза ли ти Жан-Клод защо искаме да се срещнем с теб?

— Той каза, че Сабин е хванал нещо като болест, опитвайки да яде студена пуйка.

Вампирът в края на стаята се разсмя отново, запращайки смеха си като оръжие през стаята.

— Студена пуйка, много добре, госпожице Блейк, много добре.

Смехът се изля върху мен като малки режещи остриета. Никога не бях усещала нещо такова само от един глас. В битка това можеше да бъде много разсейващо. Уф, и сега беше разсейващо. Усетих капка да се стича по челото ми. Повдигнах лявата си ръка да я избърша. Когато я свалих по пръстите ми имаше кръв. Извадих браунинга, отстъпих от стената и се прицелих в черната фигура в края на стаята.

— Направи го отново и ще те застрелям.

Жан-Клод се изправи бавно от стола. Силата му ме обгърна като хладен вятър, карайки ме да настръхна. Той пребледня още повече, ставайки почти прозрачен от притока на сила. Кръвта се оттече от блестящата му кожа.

Дюмар остана в стола си, но също кървеше от разрез подобен на моя. Избърса кръвта настрани все още усмихвайки се.

— Оръжието няма да е необходимо — каза той.

— Злоупотребявате с моето гостоприемство — каза Жан-Клод. Гласът му беше примесен със съскащо ехо.

— Нямам извинение за това — каза Сабин. — Но не исках да го направя. Използвам прекалено много от силата си, само за да не губя самоконтрола си.

Преместих се от стената с все още насочен пистолет. Исках да видя лицето на Жан-Клод. Трябваше да видя колко лошо е ранен. Леко заобиколих бюрото, докато успях да го видя с ъгълчето на околото си. Лицето му беше недокоснато, безупречно и сияеше като перла. Той повдигна ръката си, една тънка струйка кръв все още се стичаше по нея.

— Това не беше случайно.

— Покажи се на светлината, приятелю — каза Дюмар — Трябва да им покажеш, иначе няма да те разберат.

— Не искам да бъда видян.

— Поставете на изпитание търпението ми — каза Жан-Клод.

— Моето също — добавих аз. Налагаше се или да застрелям Сабин или скоро да наведе оръжието надолу. Дори при насочване на оръжието с две ръце не може да се стои така твърде дълго време. Ръцете ти започват да потреперват съвсем скоро.

Сабин се плъзна към бюрото. Черният плащ се отъркваше в краката му като локва от мрак. Всички вампири са грациозни, но този беше нелеп. Осъзнах, че изобщо не е пристъпвал. Той левитираше в тъмната мантия. Силата му се стече по кожата ми като ледена вода. Ръцете ми внезапно станаха отново стабилни. Нищо не изостря така нервите ти така, както няколкостотин годишен вампир.

Сабин спря до далечния край на бюрото. Той изразходваше силите си само като се движеше, само като беше тук, сякаш също като акула, щеше да умре, ако спре да се движи.

Жан-Клод се плъзна покрай мен. Силата му танцуваше по цялото ми тяло, изправяше косъмчетата по врата ми и караше кожата ми да се изопва. Той спря почти докосвайки другия вампир.

— Какво се е случило с теб, Сабин?

Сабин стоеше на границата на светлината. Лампата трябваше да осветява качулката му, но не успяваше. Вътрешността на качулката оставаше гладка, черна и празна като пещера. Неговият глас излизаше от тази празнота. Накара ме да подскоча.

— Любовта, Жан-Клод, любовта ми причини това. Моята любима се превърна в моя съвест. Тя казваше, че е грешно да се храним с хора. Че и ние сме били хора преди. От любов към нея аз опитах да пия студена кръв, опитах животинска кръв. Но това не беше достатъчно да ме поддържа.

Втрених се в тази тъмнина. Продължих да се прицелвам с пистолета, но започвах да се чувствам глупаво. Сабин не изглеждаше притеснен от него, което беше изнервящо. Може би не му пукаше. Това също беше изнервящо.

— Тя те е уговорила да станеш вегетарианец. Супер — казах аз — Ти изглежда си достатъчно силен и така.

Той се засмя и заедно със смеха му, сенките в качулката му бавно се раздвижиха, като повдигаща се завеса. Той ги събра обратно с едно бързо движение.

Не се разпищях, но ахнах и отстъпих крачка назад. Не можах да се овладея. Щом осъзнах какво съм направила, спрях и се принудих да направя обратно тази крачка, срещайки очите му. Никакво отстъпване.

Косата му беше гъста, права и златиста, падаща като блестяща завеса на раменете му. Но кожата му... кожата по половината му лице беше изгнила. Там изглеждаше като късна форма на проказа, дори по-лошо. Плътта беше гноясала, гангрениясала и смърдеше до небесата. Другата половина от лицето му беше все още красиво. Такъв тип лице, с каквото средновековните художници са изобразявали херувимите, златисто и перфектно. Едното кристално синьо око се клатушкаше в своята кръгла орбита, сякаш всеки момент щеше да се разлее по бузата му. Другото беше спокойно и наблюдаваше лицето ми.

— Можеш да прибереш пистолета, *ma petite*. Било е инцидент в крайна сметка — каза Жан-Клод.

Наведох Браунинга, но не го прибрах. Струваше ми много усилия, да проговоря спокойно.

— Това ти се е случило, защото си спрял да се храниш с човешка кръв?

— Така смятаме — отговори Дюмар.

Вниманието ми се разкъсваше между опустошеното лице на Сабин и поглеждането назад към Доминик.

— Смятате, че мога да му помогна да се излекува от това? — не можех да скрия недоверието в гласа си.

— Чухме за вашата слава в Европа.

Повдигнах веждите си.

— Няма нужда да скромничите, госпожице Блейк. Измежду тези от нас, които се интересуват от подобни неща, вие сте си спечелили определена известност.

Известност, не репутация. Хъм.

— Прибери пистолета, *ma petite*. Сабин вече направи — как да го нарека — показно на уменията си за тази вечер. Така ли е, Сабин?

— Страхувам се, че да. Всичко изглежда толкова зле сега.

Прибрах пистолета в кобура и разтърсих главата си.

— Честно, нямам ни най-малка идея как мога да ти помогна.

— Ако знаеш как, би ли ми помогнала? — попита Сабин.

Погледнах го и кимнах.

— Да.

— Дори въпреки факта, че аз съм вампир, а ти си ексекUTOR на вампири?

— Направил ли си нещо в тази страна, заради което да бъдеш ексекутиран?

Сабин се засмя. Гниещата част от кожата му се изопна, а сухожилията се опънаха с влажно изплющяване. Искях да погледна настрани.

— Все още не, госпожице Блейк, все още не — лицето му се промени бързо, смехът рязко изчезна. — Научил си се да не показваш емоциите си, Жан-Клод, но аз мога да видя ужаса в очите ти.

Кожата на Жан-Клод беше възстановила своето млечно съвършенство. Лицето му все още беше очарователно и перфектно, но най-последно спря да блещука. Среднощно сините му очи сега бяха просто очи. Все още беше красив, но сега беше почти човешка красота.

— Не си ли струва малко ужас?

Сабин се усмихна и на мен ми се прииска да не го беше правил. Мускулите на гниещата му страна не работеха и устата му се изви уродливо. Погледнах настрани, после се принудих да върна погледа си обратно. Щом той беше хванат в това лице, значи аз можех да го гледам.

— Значи ще ми помогнете?

— Аз бих ти помогнал, ако можех, но Анита е тази, която трябва да попиташ. Тя трябва сама да реши.

— Е, госпожице Блейк?

— Не знам как да ти помогна — отговорих.

— Разбирате ли при какви ужасни условия живея, госпожице Блейк? Успяхте ли да схванете истинския ужас на ситуацията ми?

— Предполагам, че гниенето няма да те убие, но то прогресира, така ли е?

— О, да, то се разпространява, като вирус предполагам.

— Бих искала да ти помогна, Сабин, но какво мога аз, което да не го може Дюмар? Той е некромант, може би толкова силен, колкото съм и аз, а може би и повече. Защо се нуждаете от мен?

— Съзнавам, госпожице Блейк, че не знаете нищо за подобни проблеми — каза Дюмар. — Доколкото успях да открия, той е единственият вампир, постигнат от такава съдба, но си мислех, че ако намерим друг некромант, толкова силен, колкото съм и аз — усмихна се той сдържано — или почти толкова силен, колкото съм и аз, може би заедно ще успеем да направим една магия, за да му помогнем.

— Магия? — хвърлих кос поглед към Жан-Клод.

Той направи това чудесно френско повдигане на раменете, което можеше да означава всичко и нищо.

— Знам малко за некромантията, ма petite. Ти по-добре би трябвало да знаеш дали е възможно да направиш магия.

— Не само способностите ти на некромант ни доведоха при теб — каза Дюмар. — Освен това си била фокус с поне двама различни съживители, мисля, че тази е американската дума, за това, което правиш.

Поклатих глава.

— Думата е вярна, но от къде разбрахте, че съм служила като фокус?

— Стига, госпожице Блейк, способността да обединяваш чужда съживителска сила със своята и така да увеличаваш и двете е рядък талант.

— Вие можете ли да служите като фокус? — го попитах.

Той се опита да изгледа скромно, но всъщност изглеждаше горд от себе си.

— Трябва да призная, че да, мога да служа като фокус. Мисля, че заедно ще можем да го доведем до край.

— Можем да вдигнем дяволски много зомбита, но това няма да ни помогне да излекуваме Сабин.

— Това е вярно — Дюмар се наведе напред в стола си. Неговото слабо, красиво лице беше зачервено, нетърпеливо, истински месия търсещ ученик.

Аз не бях готова да го последвам.

— Предлагам ти да те обучавам в истинското некромантство, не в това смешно вуду, с което се занимаваш.

Жан-Клод издаде слаб звук, нещо средно между смях и покашляне.

Погледнах развеселеното лице на Жан-Клод, но отговорих:

— Справям се достатъчно добре с това смешно вуду.

— Нямах намерение да ви обидя, госпожице Блейк. Скоро ще се нуждаете от подобен учител. Ако не съм аз, ще трябва да намерите някой друг.

— Нямам представа за какво говорите.

— За контрол, госпожице Блейк. Суровата сила, без значение колко е впечатляваща, не е същата като силата, използвана предпазливо и с добър контрол.

Поклатих глава.

— Ще ви помогна, ако мога, господин Дюмар. Ще участвам в създаването на магията, след като първо я провери местна вещица, която познавам.

— Страхувате се, че ще се опитам да открадна силите ви?

Усмихнах се.

— Не, освен да ме убиете, най-доброто, което можете да направите е да ги вземете назаем.

— Доста сте проникателна за годините си, госпожице Блейк.

— Вие не сте много по-възрастен от мен — казах. Нещо пресече лицето му, по него блесна колебание и аз разбрах.

— Вие сте неговият човешки слуга, нали?

Доминик се усмихна, разпервайки ръцете си.

— Оуі.

Аз въздъгнах.

— Мисля, че казахте, че няма да опитвате да скриете нищо от мен.

— Работата на човешкия слуга е да бъде дневните очи и уши на своя господар. Няма как да го правя, ако убийците на вампири могат да познаят какво съм.

— Аз познах какво си.

— Но в друга ситуация, без Сабин до мен, щяхте ли да успеете?

Помислих върху това за момент.

— Може би — поклатих глава. — Не знам.

— Благодаря ви за честността, госпожице Блейк.

Сабин каза:

— Сигурен съм, че времето ни изтече. Жан-Клод каза, че имате неотложен ангажимент, госпожице Блейк. Много по-важен от моя малък проблем.

В това последното имаше леко ухапване.

— Ma petite, има среща с другия си обожател.

Сабин погледна втренчено Жан-Клод.

— Значи ти наистина си й позволил да се среща с друг. Мислех, че това в крайна сметка ще се окаже слух.

— Много малко от това, което си чул за ma petite е слух. Вярвай на всичко, което си чул.

Сабин се подсмихна, закашля се, борейки се да задържи смеха да не се разлее от съсипаната му уста.

— Ако вярвах на всичко, което съм чул, трябваше да дойда с армия.

— Ти дойде с един слуга, защото аз ти позволих само един слуга — каза Жан-Клод.

Сабин се усмихна.

— Твърде вярно. Ела, Доминик, нека не отнемаме повече от ценното време на госпожица Блейк.

Доминик стоеше послушно, надвиснал над нас. Сабин беше висок колкото мен. Разбира се не можех да съм сигурна, че краката му са още там. Може би преди е бил по-висок.

— Не те харесвам, Сабин, но никога не бих те оставила, ако имаше възможност да ти помогна още сега. Плановете ми за тази вечер са важни, но ако мислех, че можем да те излекуваме незабавно, бих ги отложила.

Вампирът ме погледна. Неговите сини, сини очи бяха втренчени в мен като чиста океанска вода. В тях нямаше придърпване. Или се държеше прилично, или както повечето вампири напоследък, не можеше да ме управлява с очите си.

— Благодаря ви, госпожице Блейк. Вярвам, че сте искрена.

Той протегна облечената си в ръкавица ръка от широката пелерина. Поколебах се, после я приех. Ръката му се стегна съвсем малко и той изглеждаше готов да си я изтегли назад. Мобилизирах се да разтърся ръката му, да се усмихна, да я пусна, и да не избърша длан в полата си.

Доминик разтърси ръката ми сериозно. Неговата беше студена и суха.

— Благодаря за отделеното ни време, госпожице Блейк. Ще се свържа с вас утре, за да обсъдим подробностите.

— Ще чакам обаждането ви, господин Дюмар.

— Наричайте ме Доминик, моля.

Кимнах.

— Доминик. Ще го обсъдим, но мразя да взимам парите ви, когато не съм сигурна, че ще мога да ви помогна.

— Мога ли да ти казвам Анита? — попита той.

Поколебах се и свих рамене.

— Защо не.

— Не се притеснявай за парите — каза Сабин — Имам достатъчно, колкото и да ми струва всичко това.

— Жената, която обичаш как прие промяната във външния ти вид? — попита Жан-Клод.

Сабин го погледна. Не беше приятелски поглед.

— Намира го за отблъскващ, както и аз. Тя чувства огромна вина. Не ме напусна, но също така и не остана с мен.

— Ти си живял почти седемстотин години — казах. — Защо оплеска всичко заради една жена?

Сабин се обърна към мен, линия от тъмна течност пълзеше по лицето му като черна сълза.

— Питате ме дали си струва ли, госпожице Блейк?

Аз преглътнах и поклатих глава.

— Това не е моя работа. Съжалявам, че попитах.

Той притегли качулката над лицето си. Обърна се обратно към мен, тъмен, петно от тъмнина, там, където трябваше да е лицето му.

— Тя щеше да ме напусне, госпожице Блейк. Мислех, че трябва да пожертвам всичко, за да я задържа до мен, в леглото си. Сгреших — той обърна тази тъмнина към Жан-Клод. — Ще се видим утре вечер, Жан-Клод.

— Очаквам го с нетърпение.

Нито един от двамата не предложи да стиснат ръце. Сабин се плъзна към вратата, робата се влачеше след него, празна. Зачудих се колко от долната част на тялото му е останала и реших, че не искам да знам.

Доминик разтърси ръката ми отново.

— Благодаря ти, Анита. Ти ни даде надежда — той задържа ръката ми и се втрени в лицето ми, сякаш можеше да прочете нещо

там. — И помисли за предложението ми да те обучавам. Прекалено малко от нас са истински некроманти.

Издърпах ръката си от неговата.

— Ще помисля. Сега наистина трябва да тръгвам.

Той се усмихна, задържа вратата за Сабин и те си отидоха. Жан-Клод и аз постояхме за момент тихо. Аз проговорих първа.

— Можеш ли да им се довериш?

Жан-Клод седна на ръба на бюрото ми и се усмихна.

— Естествено, че не.

— Тогава защо се съгласи да дойдат?

— Съветът нареди нито един вампир — господар в Съединените Щати да не дава поводи за разправии, докато този мръсен закон, обикалящ из Вашингтон, не бъде спрян. Една война на немъртвите и анти — вампирското лоби ще може да прокара закона и отново да ни извади извън закона.

Разтърсих глава.

— Не мисля, че законът на Брюстър ще може да се развие като снежна топка. Вампирите са легални в Съединените Щати. Независимо от личното ми мнение, не мисля, че това ще се промени.

— Как можеш да си толкова сигурна?

— Не можеш да обявиш група хора за живи и имащи всички права, а после да си промениш мнението и кажеш, че трябва да бъдат убивани веднага, където и да ги срещнеш. ACLU^[1] ще имат успешен ден.

Той се усмихна.

— Може би. Въпреки всичко, Съветът обяви временно примирие между всички ни, докато законът не бъде отхвърлен по един или друг начин.

— Така че ти трябва да пуснеш Сабин в твоята територия и ако той постъпи зле, Съветът ще го залови и убие.

Жан-Клод кимна.

— Но ти пак ще си мъртъв — казах.

Той разпери ръцете си, грациозни и празни.

— Нищо не е свършено.

Засмях се.

— Предполагам, че не.

— Ти не закъсняваш ли за срещата си с мосю Зеeman?

— Ти си твърде цивилизован този път — казах аз.

— Утре вечер ще бъдеш с мен, ma petite. Няма да е... спортменско, да завиждам на Ричард за неговата нощ.

— Обикновено не си спортмен.

— Е, ma petite, това не беше честно. Ричард не е мъртъв, нали?

— Само, защото знаеш, че ако го убиеш, аз ще убия теб — вдигнах ръка, преди да е успял да го каже. — Аз ще се опитам да те убия и ти ще се опиташ да ме убиеш и така нататък.

Това беше стар довод.

— Значи Ричард е жив, ти се срещаш и с двама ни и аз трябва да съм търпелив. По-търпелив, отколкото съм бил някога с някого.

Познавах лицето му. То беше едно от тези, които са повече прелестни, отколкото красиви, но въпреки това мъжествени; не можеш да го сбъркаш с женско, дори и с дълга коса. Всъщност имаше нещо ужасно мъжествено в Жан-Клод, без значение колко дантела носи върху себе си.

Той можеше целият да е мой: къдрици, връзчици и зъби. Просто не бях сигурна, че го искам.

— Трябва да тръгвам — му казах.

Той се отблъсна от бюрото ми. Изведнъж стоеше достатъчно близо да го докосна.

— Тогава тръгвай, ma petite.

Можех да почувствам тялото му на сантиметри от моето, като блещукаща енергия. Трябваше да преглътна, преди да проговоря.

— Това е моят офис. Трябва да си тръгваш.

Той докосна ръката ми леко, само с върха на пръстите си.

— Наслаждавай се на вечерта си, ma petite.

Пръстите му обгърнаха ръцете ми, малко под раменете. Той не се наклони към мен, нито ме привлече към себе си през тези последни няколко сантиметра. Просто държеше ръцете ми и ме гледаше втренчено.

Срещнах погледа на неговите тъмно, тъмно сини очи. Имаше време допреди не много отдавна, когато нямаше да мога да срещна погледа му, без да пропадна в него и да бъда изгубена. Сега можех да погледна в очите му, но по някакъв начин отново бях изгубена. Застанах на пръсти, повдигайки лицето си към неговото.

— Трябваше да те убия още преди много време.

— Имаше своите възможности, та petite. Ти сама продължаваш да ме пазиш.

— Моя грешка — казах.

Той се засмя и звукът се плъзна по кожата ми като козина по голата ми кожа. Потреперих в ръцете му.

— Спри това — помолих го.

Той ме целуна леко, само с върха на устните си, така че не почувствах зъбите му.

— Ще ти липсвам, ако ме няма, та petite. Признай го.

Отдръпнах се от него. Дланите му се плъзнаха по ръцете ми, задържаха се върху моите, докато не изтеглих пръстите си от неговите.

— Трябва да вървя.

— Вече го каза.

— Просто излез оттук, Жан-Клод. Стига игрички.

Лицето му мигновено стана сериозно, сякаш го изтри с ръка.

— Никакви игрички повече, та petite. Върви при другия си любовник — беше негов ред да вдигне ръка и да каже. — Знам, че не сте наистина любовници. Знам, че се съпротивляваш и на двама ни. Честност, та petite. — Искра от някакво чувство, може би гняв, премина през лицето му и изчезна като вълничка в дълбока вода. — Утре вечер ти ще си с мен и ще е ред на Ричард да си седи в къщи и да се чуди — той поклати глава. — Дори за теб не бих направил това, което е направил Сабин. Дори за твоята любов има неща, които няма да направя — той ненадейно ме погледна ожесточено, гняв припламна в очите му, през лицето му. — Но това, което правя е достатъчно.

— Не бъди толкова самодоволен — казах. — Ако ти не проявяваш интерес, Ричард и аз ще се сгодим още по-скоро, може би още сега.

— И какво? Ще живееш в къщичка с бяла ограда, с две непослушни деца? Мисля, че лъжеш себе си повече, отколкото мен, Анита.

Винаги беше лош знак, когато започнеш да използваш името ми.

— Това пък какво трябва да означава?

— Това означава, та petite, че вероятността да изпиташ вътрешно блаженство в уютна домашна обстановка, не е по-голяма, отколкото аз да го направя. — След тези думи той се плъзна към вратата и излезе. Затвори тихо, но решително вратата след себе си.

Вътрешно блаженство? Кой аз? Моят живот е кръстоска между свръхестествена сапунена опера и приключенски екшън филм. Нещо като *As the Casket Turns* среща *Rambo*. Оградката от бели колчета не ми съответстваше. Жан-Клод беше прав за това.

Имах цял почивен уикенд. Беше ми за пръв път през месеца. Бях чакала нетърпеливо тази вечер цяла седмица. Но всъщност, не почти перфектното лице на Жан-Клод беше това, което ме преследваше. Продължавах да си спомням лицето на Сабин. Вечен живот, вечна болка, вечна грозота. Приятна алтернатива.

[1] *American civil liberties union* — американски съюз за граждански права — работят за защита и запазване на индивидуалните права и свободи, които Конституцията и законите на Съединените щати гарантират на всички граждани. — Б.пр. ↑

2

Имаше три типа хора на партито на Катрин: живи, умрели и периодично космати. От осемте живи, шестима бяха хора, за другите двама не съм сигурна, включително и за себе си.

Бях облечена с черен панталон, черно кадифено сако с бели сатенени ревери и голяма бяла жилетка, вместо риза. Деветмилиметровият браунинг завършваше екипировката ми, но го държах скрит. Това беше първото парти, което Катрин организираше, след като се беше оженила. Блясъкът на оръжието би развалил настроението на всички.

Наложи се да сваля и сребърния кръст, който винаги нося и да го сложа в джоба си, защото се оказа, че има вампир на партито и кръстът би започнал да блести, когато той влезе в стаята. Ако знаех, че ще има вампири, щях да си облека нещо с висока яка. Кръстовете блестят само, ако са извадени на светло, най-общо казано.

Въпросният вампир, Робърт беше висок, мускулист и красив като фотомодел. Преди беше стриптийзър в „Престъпни удоволствия“. Сега управляваше клуба. От служител до управител: това се казва американска мечта в действие. Косата му беше руса, къдрава и подстригана късо. Беше облечен в кафява копринена риза, която го обгръщаше перфектно и подчертаваше дрехата на партньорката му.

Изкуственият тен на Моника Веспучи беше малко прекален, но гримът ѝ беше перфектен и кестенявата ѝ коса беше подстригана модно. Беше бременна, достатъчно, за да се забелязва и щастлива, достатъчно, за да дразни.

Тя ми се усмихна зашеметяващо.

— Анита, мина толкова много време.

Първата ми реакция беше да кажа: Не достатъчно много. Последният път, когато я видях, тя ме предаде на местния вампир — господар. Но Катрин я считаше за своя приятелка и аз не исках да разбивам илюзиите ѝ като ѝ разкажа цялата история. Цялата история включваше няколко неразрешени убийства, някои, от които извършени

от мен. Катрин е адвокат и се придържа педантично към закона и реда. Не исках да я поставям в позиция, в която да трябва да прави компромис с морала си, за да спаси задника ми. Така че Моника остана нейна приятелка, което означаваше, че трябва да бъде учтива по време на цялата вечеря, от аперитива до десерта. Успях да се справя, защото Моника се намираше на другия край на масата. Сега, за мое нещастие се бяхме преместили в дневната и нямаше как да се измъкна.

— Не ми се струва толкова много — отговорих аз.

— Мина почти година — тя се усмихна на Робърт. Държаха се за ръце. — Ние ще се женим. — Докосна с чашата върха на корема си. — Имаме си причина — тя се разкикоти.

Зяпнах от изненада.

— Не можеш да забременееш от стогодишен вампир. — Добре де, бях учтива достатъчно дълго време.

Моника се ухили насреща ми.

— Можеш, ако температурата на тялото му се повиши за достатъчно дълго време и правите секс достатъчно често. Акушерът ми мисли, че горещата вана ни е помогнала.

Това беше повече отколкото изобщо исках да знам.

— Направихте ли си вече амниотест^[1]?

Усмивката изчезна от лицето ѝ, оставяйки очите ѝ пусти. Съжалих, че съм попитала.

— Имаме още една седмица преди да разберем резултатите.

— Съжалявам, Моника, Роберт. Надявам се резултатите да са положителни. — Не споменах Синдромът на Влад, но думите висяха във въздуха. Той беше рядък, но не толкова рядък, колкото трябваше да бъде. Три години легализиран вампиризъм и синдромът на Влад се оказа най-често срещаният рядък синдром при детските дефекти в страната. Той може да доведе до някои наистина ужасни увреждания, да не говорим за смъртта на бебето. При такава възможност можеш да си помислиш, че хората ще станат по-предпазливи.

Робърт я притисна към себе си и цялата светлина изчезна от лицето ѝ. Изглеждаше бледа. А аз се чувствах като чудовище.

— Последните новини бяха, че вампирите над сто години са стерилни — казах аз. — Предполагам, че ще трябва да подновят тези данни — казах го, за да ги разсея, сякаш не те са били невнимателни.

Моника ме погледна и погледът ѝ беше неприятен, когато попита:

— Притесняваш ли се?

Втрещих се в нея, бледа и бременна и ми се прииска да я ударя, въпреки всичко. Не спях с Жан-Клод. Но нямаше да застана тук и да се оправдавам пред Моника Веспучи — а и пред никого друго, като стана дума.

Ричард Зеeman влезе в стаята. Всъщност не го видях да влиза. Усетих го. Обърнах се и го загледах как се приближава към нас. Той беше над метър и осемдесет, почти двадесет и пет сантиметра по-висок от мен. Още два сантиметра и нямаше да можем да се целуваме без стол. Но си заслужаваше напрежението. Той се движеше между другите гости, разменяше по някоя дума с тях. Усмивката светеше бяла и перфектна върху постоянно тъмната му кожа и той разговаряше с тези нови познати, сякаш се беше заредил с някакъв вид чар на вечеря. Не като сексуално привличане или сила, а като очевидно симпатия към всички. Той беше най-големият бойскаут на света, държащ се свойски с всеки. Харесваше хората и беше чудесен слушател, две категории, които хората оценяваха подсъзнателно.

Костюмът му беше тъмно кафяв, със златисто — оранжева риза. Вратовръзката му беше по-светло оранжева с линия от дребни фигурки по цялата ѝ дължина. Трябваше да застанеш точно до него, за да осъзнаеш, че фигурките са анимационните герои на Warner Brothers.

Той връзваше дългата до раменете си коса на опашка отзад на врата, така че създаваше илюзия, че косата му е много къса. Скулите му бяха перфектни, високи и елегантни. Лицето му беше мъжествено, красиво с трапчинки, които го омекотяваха. Това беше типът лице, което ме правеше боязлива в гимназията.

Усети, че го гледам и се усмихна. Кафявите му очи заблестяха с усмивката, пълни с топлина, която нямаше нищо общо с температурата в стаята. Гледах го как преминава последните няколко крачки и чувствах как топлината се придвижва по врата и по лицето ми. Искях да съблека дрехите му, да докосна голата му кожа, да видя какво има под този костюм. Искях го много силно. А не можех, защото още не бях спала и с Ричард. Още не съм спала нито с вампира, нито с върколака. Ричард е върколак. Това е единственият му недостатък. Добре де, може би има още един: той никога не би убил, когато и да

било. Този последен недостатък може да доведе до смъртта му някой ден.

Плъзнах лявата си ръка около кръста му, под разкопчаното му сако. Плътната топлина, излъчвана от него, туптеше като пулс през цялото ми тяло. Ако не правехме секс скоро, просто щях да експлодирам. Каква е цената на морала?

Моника ме зяпаше неотклонно, изучавайки лицето ми.

— Това е красиво колие. Кой ти го подари?

Усмихнах се и поклатих глава. Бях сложила черно кадифено колие по врата, с камея в обков от сребърен филигран. Хей, то дори съответстваше на екипировката ми. Моника беше почти сигурна, че не ми го е подарил Ричард, което според нея означаваше, че ми е подарък от Жан-Клод. Добрата стара Моника. Никога няма да се промени.

— Купих го да съответства на костюма ми — казах аз.

Тя разшири очи от изненада.

— Наистина ли? — сякаш наистина ми вярваше.

— Наистина. Аз не си падам много по подаръците, особено по бижутата.

Ричард ме прегърна.

— Така е. Много е трудно да я поглезиш.

Катрин се присъедини към нас. Медночервената ѝ коса се носеше около лицето ѝ като къдрав поток. Тя беше единствената жена, която познавах с коса, къдрава като моята, но нейният цвят беше по-впечатляващ. Ако се наложи, хората я описват главно по косата ѝ. Деликатен грим прикриваше луничките ѝ и привличаше вниманието към бледото ѝ лице и нейните зелени, зелени очи. Роклята и беше в цвета на млади листа. Никога не съм я виждала да изглежда по-добре.

— Бракът май ти се отразява добре — подхвърлих, усмихвайки се.

Тя ми върна усмивката.

— Трябва и ти да опиташ някой път.

Поклатих глава.

— Много ти благодаря.

— Трябва да отведа Анита за момент. — Добре, че не каза, че се нуждае от помощ в кухнята. Ричард щеше да разбере, че това е лъжа. Той е много по-добър готвач от мен.

Катрин ме преведе през една спалня за гости, където бяха нахвърляни връхните дрехи. Имаше дори едно истинско кожено палто хвърлено върху купчината. Можех да позная чие е. Моника обичаше да е покрай мъртви твари.

Веднага след като вратата се затвори, Катрин грабна ръцете ми и се изкикоти. Честно.

— Ричард е чудесен. Учителите ми в гимназията, никога не са изглеждали така.

Усмихнах се с една от онези широки, унесени усмивки. От тези, които ви придават глупав вид, които казват, че изпитвате ужасна похот, ако не любов, а може би и двете, и се чувствате добре дори и да е глупаво.

Седнахме на леглото, разбутвайки дрехите.

— Той е красив — казах аз. Гласът ми беше толкова неутрален, колкото можех да го направя.

— Анита, не се дръж така с мен. Никога не съм те виждала така да блестиш около някого.

— Не блестя.

Тя поклати ухилено глава.

— Да, правиш го.

— Не, не го правя — повторих упорито, въпреки че ми беше трудно да изглеждам сърдита, когато ми се искаше да се усмихвам. — Добре де, харесвам го. Много. Доволна ли си?

— Срещате се от почти седем месеца. Къде е годежният пръстен?

Намръщих й се.

— Катрин, само защото ти си невероятно щастливо женена, не означава, че и всички останали искат да се женят.

Тя се сви и се засмя.

Погледнах блесналото й лице и поклатих глава. Трябваше да съм повече като Боб, за да понеса всичко това. Той беше с петнайсетина килограма по-тежък, отколкото трябва, плешив, с малки кръгли очи на по-скоро незабележимото си лице. Не беше и много забележима личност. Не го харесвах, докато не видях начина, по който гледа Катрин. Гледаше я така, сякаш тя е целия свят и то приятен, спокоен, чудесен свят. Има много хора, които са мили, по всички телевизии ще видите и много остроумни хора, но надеждни — те са рядкост.

— Не съм довела Ричард тук, за да го оценяваш. Знаех, че ще го харесаш.

— Тогава защо го пазеше в такава тайна? Аз исках да го видя поне десет пъти.

Присвих се. Истината беше, че знаех, че ще видя тази светлина в очите ѝ. Маниакалното проблясване, което се вижда, когато твоите женени приятели разберат, че се срещаш с някого. Или още по-лошото: че не се срещаш с никого и те се опитат да те уредят. В момента Катрин изглеждаше точно така.

— Не ми казвай, че си планирала цялото това парти, само за да можеш да се запознаеш с Ричард.

— Отчасти. Как иначе да се срещна с него?

Чу се почукване на вратата.

— Влез — каза Катрин.

Боб отвори вратата. На мен все още ми изглеждаше обикновен, но Катрин явно смяташе друго, като видях как светна лицето ѝ. Той ѝ се усмихна. Усмивката накара цялото му лице да се промени и успях да видя нещо блестящо и фино в него. Любовта прави всички ни красиви.

— Съжалявам, че прекъсвам женския ви разговор, но търсят Анита по телефона.

— Казаха ли кой се обажда?

— Тед Форестър. Каза, че е по работа.

Очите ми щяха да изскочат. Тед Форестър беше един от псевдонимите на човека, който аз познавах като Едуард. Той беше наемен убиец, който се беше специализирал в убийствата на вампири, ликантропи и всичко останало, което не беше точно човек. Аз бях лицензиран ексекутор на вампири. Понякога пътищата ни се пресичаха. На някакво ниво бяхме приятели, предполагам.

— Кой е Тед Форестър? — попита Катрин.

— Ловец на глави — отговорих. Тед, псевдонимът на Едуард, беше ловец на глави с документи, които да го докажат, изрядни и законни. Станах и отворих вратата.

— Нещо лошо ли е станало? — попита Катрин. Тя нямаше да се справи с някои неща и това беше причината да я отбягвам, когато бях затънала до задника в неприятности. Беше достатъчно умна да разбере, когато нещата загрубееха, но не понасяше оръжията. Ако не можеш да се защитиш сам, то си готов да станеш пушечно месо. Единственото

нещо, което спасяваше Ричард да не стане нечия закуска беше това, че е върколак. Въпреки това фактът, че отказваше да убива хора го правеше почти беззащитен, превръщач или не.

— Надявам се само, че няма да ми се наложи да работя тази вечер — казах аз.

— Аз също.

Отидох при телефона в кабинета. Бяха разделили стаята наполовина. Едната страна беше декорирана в селски стил с фигурки на мечки и миниатюрен кариран люлеещ се стол, другата беше помъжествена с ловни сцени по стените и корабче в бутилка на бюрото. Компромис в най-добрият му вариант.

Вдигнах телефона и казах:

— Ало?

— Едуард е.

— От къде получи този номер?

Той замълча за секунда.

— Беше детска игра.

— Защо ме преследваш, Едуард? Какво става?

— Интересен избор на думи — каза той.

— За какво става дума?

— Получих предложение да те убия, за достатъчно пари, за да го направи интересно за малко.

Сърцето ми спря.

— Прие ли?

— Щях ли да ти се обаждам, ако го бях приел?

— Може би — казах аз.

Той се разсмя.

— Истина е, но не, не съм го приел.

— Защо не?

— Приятелство.

— Опитай отново — предложих аз.

— Предположих, че ще ми се отдаде да убия повече хора като те пазя. Ако бях приел договора щях да убия само теб.

— Успокой ме. Каза, че ще ме пазиш ли?

— Ще бъда в града утре.

— Ти си съвсем сигурен, че някой ще приеме предложението?

— Дори не отварям вратата си за по-малко от сто бона, Анита. Някой ще приеме и този някой ще бъде добър. Не толкова добър, колкото съм аз, но доста.

— Някакви съвети докато пристигнеш?

— Аз още не съм им отговорил. Това ще ги забави. Когато кажа не, ще им отнеме съвсем малко време да се свържат с друг ловец. Тази вечер ще си в безопасност. Наслаждавай се на почивката си.

— Откъде знаеш, че съм почивка?

— Крейг е много приказлив секретар. Много ми помогна.

— Ще трябва да поговоря с него — казах мрачно.

— Направи го.

— Сигурен си, че довечера няма да ме преследва ловец, така ли?

— Нищо в живота не е сигурно, Анита, но не е много вероятно клиент да се опита да ме наеме и после да даде работата на друг.

— Отказваш ли на много клиенти? — го попитах.

— Без коментар — отговори той.

— Значи една последна нощ в безопасност? — казах аз.

— Вероятно, но бъди внимателна все пак.

— Кой ми е вдигнал мерника?

— Не знам — отговори Едуард.

— Какво имаш в предвид, че не знаеш? Трябва да знаеш, ако искаш да си получиш парите.

— Работя с посредник през повечето време. Предпазва ме от възможността следващият клиент да е ченге.

— Как откриваш своенравните си клиенти, ако решат да те прецакат?

— Мога да ги откроя, но това отнема време. Анита, ако имаш много добър ловец срещу себе си, то времето е това, което нямаш.

— Е, това ме успокои.

— Не беше предназначено да е успокояващо — каза той. — Можеш ли да се сетиш за някой, който те мрази толкова много и има толкова пари?

Помислих върху това за около минута.

— Не. Повечето от хората, които биха били способни да платят сметката са мъртви.

— Единственият добър враг е мъртвият враг — каза Едуард.

— Точно така.

— Чух слух, че излизаш с Господаря на града. Вярно ли е?
Поколебах се. Беше смущаващо да призная истината на Едуард.

— Да, истина е.

— Трябваше да те чуя да го казваш. — Почти можех да чуя как поклаща главата си по телефона. — По дяволите, Анита, трябва да си по-предпазлива.

— Знам — отговорих.

— Разкара ли Ричард?

— Не.

— С кое чудовище си тази вечер — с кръвопиеца или с плътоядеца?

— Това изобщо не ти влиза в работата — го отрязвах.

— Наслаждавай се на чудовището, което си избрала тази вечер, Анита, приятно изкарване. Утре ще започнем да те пазим жива — той затвори телефона. Ако беше някой друг, щях да кажа, че е ядосан, защото излизам с вампир. Или може би разочарован, че светът не е по-добро място.

Затворих телефона и поседнах за няколко минути позволявайки на нещата да се наместват. Някой се опитваше да ме убие. Нищо ново, само че този път търсеха помощ от експерт. Това беше нещо ново. Никога не ме беше преследвал наеман убиец. Изчаках да почувствам страх, но не се получи. Бях уплашена по някакъв неясен начин, но не толкова, колкото трябваше. Бях повярвала. Така или иначе през последната година ми се бяха случили толкова много неща, че все още не можех да се развълнувам. Ако убиецът изскочеше срещу мен и започнеше да стреля, щях да се справя с него. Може би по-късно все пак щях да получа нервна криза. Но съм получавала много такива. Част от мен оставаше отстрани вцепенена като ветеран от война. Имаше толкова неща, които трябваше да приема, така че по-добре да спра да ги приемам. Почти ми се искаше да съм уплашена. Страхът може да ти помогне да оцелееш; равнодушието — не.

Някъде там отвън, от утре, някой ще ме добави в списъка си със задачи. Да прибера дрехите от химическото, да мина през магазина, да убия Анита Блейк.

[1] Амниоцентеза — процедура, която включва вземането с тънка игла на малка порция от амниотичната течност, която обкръжава

бебето. Използва се за тестове за генетични дефекти, инфекции и ако е необходимо, за зрялост на плода. — Б.пр. ↑

3

Влязох в дневната и хванах погледа на Ричард. Бях готова да си тръгвам. Някак знанието, че наемният убиец е там някъде отвън, или ще бъде скоро, ми беше скапало вечерта.

— Какво не е наред? — ме попита Ричард.

— Нищо — отговорих. Знаех, знаех, че трябва да му разкажа, но как споделяш с любимия си, че хората се опитват да те убият? Не и в стая пълна с хора. Може би в колата.

— Напротив, има нещо. Напрегнала си веждите си, което означава, че се опитваш да не се намръщиш.

— Не, не съм.

Той плъзна пръста си между веждите ми.

— Да, напрегнала си ги.

Погледнах го гневно.

— Не съм.

Той се засмя.

— Сега вече се намръщи. — Лицето му стана сериозно — Какво има?

Въздъгнах. Пристъпих по-близо до него, не за да го прегърна, а за да мога да говоря по-тихо. Вампирите имат много добър слух и не исках Робърт да ме чуе. Той докладваше на Жан-Клод. Ако исках Жан-Клод да знае, щях да му кажа сама.

— Едуард беше на телефона.

— Какво искаше? — сега и Ричард се намръщи.

— Някой се е опитал да го наеме, за да ме убие.

Израз на огромно удивление цъфна на лицето му и се зарадвах, че беше с гръб към стаята. Той затвори устата си, после пак я отвори и накрая каза:

— Щях да кажа, че се шегуваш, но знам, че не го правиш. Защо някой ще иска да те убие?

— Има доста хора, които биха се зарадвали да ме видят мъртва, Ричард. Но никой от тях няма толкова пари, колкото са били

предложени, за да ме убият.

— Как можеш да си толкова спокойна след такова нещо?

— Ще помогне ли с нещо, ако изпадна в истерия?

Той поклати глава.

— Не е това. — Изглежда се замисли за секунда. — А че не си възмутена, че някой се опитва да те убие. Ти просто го приемаш, все едно е нещо нормално. Това не е нормално.

— Наемните убийци не са нещо нормално, дори за мен, Ричард — отговорих.

— Само вампирите, зомбитата и върколаците — каза той.

Засмях се.

— Да.

Той ме прегърна плътно и прошепна:

— Понякога може да е много плашещо да те обича човек.

Обвих ръцете си около кръста му, наклонявайки лицето си към врата му. Затворих очи и само за момент вдишах аромата му. Той беше повече от афтършейва му, беше и уханието на кожата му, и топлината му. Той. Само за момент се притиснах силно към него и позволих на всичко да отmine. Позволих на ръцете му да са моето убежище. Знаех, че един добре прицелен куршум ще разруши всичко, но само за няколко секунди се почувствах защитена. Понякога илюзиите са всичко, което ни запазва нормални. Пуснах го с въздишка.

— Нека си вземем довиждане с Катрин и да се махаме от тук.

Той докосна бузата ми нежно, гледайки в очите ми.

— Можем да останем, ако искаш.

Притиснах бузата си в дланта му и поклатих глава.

— Ако лайното ще се удари във вентилатора утре, не искам да прекарам вечерта на парти. Предпочитам да се приберем в апартамента ми и да се прегръщаме.

Той се усмихна с тази усмивка, която ме стопляше до пръстите на краката.

— Звучи ми като добър план.

Аз също се усмихнах, просто не можах да устоя.

— Ще отида да кажа на Катрин.

— Ще отида да взема палтата — каза той.

Разделихме се и всеки пое по задачите си. Катрин ми се усмихна разбиращо. Искаше ми се да е права. Тръгваме си рано, за да правим

секс, беше доста далеч от истината. Моника ни наблюдаваше как си тръгваме. Знаех, че тя и Робърт ще докладват на Жан-Клод. Ами добре. Той знаеше, че се срещам с Ричард. Не съм лъгала никой.

Моника беше адвокат във фирмата на Катрин — плашеща мисъл сама по себе си — така че имаше официална причина да бъде поканена. Жан-Клод не го беше организирал, но не ми харесваше да ме шпионират, без значение как се е случило. Разходката до колата беше нервна и неприятна. Всяка сянка ненадейно беше потенциално скривалище. Всеки звук беше от стъпки. Не извадих пистолета си, но ръката ме болеше да го направя.

— По дяволите — изругах тихо. Неподвижността беше изтощителна. Не бях сигурна, че това е подобрение.

— Какво има? — попита Ричард. Той проучваше тъмнината, без да поглежда към мен, докато не проговори. Ноздрите му бяха леко разширени и осъзнах, че душеше вятъра.

— Просто съм нервна. Не виждам никого, но продължавам да оглеждам наоколо.

— Не надушвам никого наблизко, но биха могли да се движат срещу вятъра. Единственият пистолет, който надушвам е твоят.

— Можеш да надушиш пистолета ми?

Той кимна.

— Чистила си го скоро. Мога да надуша смазката.

Засмях се и разтърсих глава.

— Толкова се напъваш да изглеждаш нормално, че понякога забравям, че се окосмяваш веднъж месечно.

— Като знам колко добре различаваш ликантропите, това си е направо комплимент — той се усмихна. — Мислиш ли, че наемният убиец ще ни нападне, ако хвана ръката ти сега?

Усмихнах се.

— Мисля, че за момента сме в безопасност.

Той обви пръстите си около ръката ми и по нея премина тръпка, сякаш беше докоснал оголен нерв. Той потри палеца си в кръг по задната страна на дланта ми и си пое дълбоко въздух.

— Почти ми е приятно да знам, че тази работа с наемния убиец кара и теб да се притесняваш. Не искам да се плашиш, но понякога е трудно да съм твоето момче, като си мисля, че може да си по-смела, отколкото съм аз. Това звучи като някакви мъжкарски глупости, нали?

Втренчих се в него.

— Има много мъжкарски глупости наоколо, Ричард. Поне знаеш, че са глупости.

— Може ли този шовинистично настроен мъжки вълк да те целуне?

— Винаги.

Той наклони лицето си надолу, а аз се изправих на пръсти, за да докосна устните му с моите, подпряла ръката си на гърдите му за опора. Можехме да се целуваме и без да заставам на пръсти, но Ричард трябваше да се грижи за разтягането на врата си.

Тази целувка беше по-бързо от обикновено, защото по гърба ми пълзеше едно усещане, точно като сърбеж, отзад между плешките. Знаех, че се дължи на въображението ми, но се чувствах твърде разголена отвън на открито.

Ричард го усети и продължи напред. Застана до шофьорската врата на колата си и я отвори, накланяйки се, за да отключи и моята. Не дойде да ми отвори вратата. Знаеше си го по-добре и от мен. Можех да си отворя сама проклетата врата.

Колата на Ричард беше един стар Мустанг, някъде от шейсетте, Mach One. Знаех всичко това, защото той ми го беше казал. Колата беше оранжева, с черна състезателна шарка. Седалките бяха от черна кожа, но предните бяха малки, достатъчно, че да можем да държим ръцете си, когато той не държеше скоростния лост.

Ричард тръгна по 270 Южен булевард. Трафикът в петък вечер се разливаше около нас в ярки искри от светлини. Всички навън бяха тръгнали да се радват на почивката си. Чудех се колко от тях са преследвани от наемен убиец. Басирах се, че съм една от малкото.

— Тиха си — каза Ричард.

— Да.

— Не искам да питам за какво си мислиш. Мисля, че мога да позная.

Погледнах го. Мракът в колата се обвиваше около нас. Колата нощно време е като свой, собствен малък свят, успокоителен, тъмен и интимен. Светлините от околния трафик профучаваха през лицето му, осветяваха го, след това отново ни потапяха в тъмнина.

— Откъде знаеш, че не мисля за това, как ще изглеждаш без дрехи?

Той бързо се ухили.

— Шегичка.

Усмихнах се.

— Съжالياвам. Никакви сексуални закачки, докато не реша да ти скоча.

— Това е твое правило, не мое — каза Ричард — Аз съм голямо момче. Залей ме с всички сексуални шегички, които се сетиш, ще ги понеса.

— Ако не спя с теб, просто няма да е честно.

— Остави мен да се притеснявам за това — предложи той.

— Защо, господин Зееман, да не би да ме каниш да си направим сексуална увертюра?

Усмивката му се разшири, белота в мрака.

— О, моля те.

Извих се към него, колкото ми позволяваше колана, поставих ръката си на гърба на седалката му и спрях лицето си на сантиметри от гладката кожа на врата му. Поех си дълбока глътка въздух и после го издишах бавно, толкова близо до кожата му, че дъхът ми се върна обратно към мен като топъл облак. Целунах извивката на врата му, плъзгайки устни леко нагоре-надолу по кожата му.

Ричард изпусна малка, доволна въздишка.

Свих коленете си върху седалката, опъвайки колана, така че да мога да целуна голямата вена на врата му, извивката на челюстта му. Той обърна лицето си към мен. Целувахме се, но нервите ми не издържаха. Обърнах лицето му напред.

— Ти си гледай пътя.

Той превключи лоста, горната част на ръката му се отърка в гърдите ми. Въздъгнах срещу него, пъхнах ръката си между неговите и се притиснах към рамото му.

Постояхме така около секунда, после той се притисна търкайки се, към мен. Дръпнах се от рамото му, потъвайки обратно в седалката си. Не можех да си поема дъх, а пулсът удряше в гърлото ми. Аз потръпнах, обвивайки ръце около себе си. Усещането от тялото му до моето, накара пространството наоколо да ми отеснее.

— Какво не е наред? — попита той. Гласът му беше нисък и мек.

Поклатих глава.

— Не можем да продължим да го правим.

— Ако спиращ заради мен, да знаеш, че аз се наслаждавах.

— Аз също. Това е проблемът — казах.

Ричард си пое дълбоко въздух и го изпусна въздишайки.

— Това е проблем, само ако ти го направиш такъв, Анита.

— Да, точно така.

— Ожени се за мен, Анита и всичко това ще бъде твое.

— Не искам да се ожения за теб, само защото те желая.

— Ако беше само заради секса, нямаше да ти предлагам да се ожениш за мен — каза Ричард. — Но това е и да се гушкаме на дивана, гледайки *Singing in the Rain*, и да ядем китайско, знаейки, че трябва да вземем допълнителна порция раци Рангун. Мога да поръчам и за двама ни в повечето ресторанти в града.

— Искаш да кажеш, че съм предсказуема?

— Недей така. Не омаловажавай нещата — каза той.

Въздъгнах.

— Съжалявам, Ричард. Нямах това в предвид. Аз само...

Не знаех какво да кажа, защото той беше прав. Денят ми беше по-пълнен, когато беше споделен с него. Купих му чаша, която просто видях в магазина. Върху нея има вълци, които казват: „В дивата гора Бог е надеждата на света — голямата свежа, полезна, непроменена дива гора“. Това е цитат от John Muir. Без специален случай, просто я видях, знаех, че Ричард ще я хареса и я купих. Поне дузина пъти на ден чувах нещо по радиото или в разговор и си мислех, трябва да го запомня и да го разкажа на Ричард. И Ричард беше този, който ме заведе на първото ми наблюдение на птици в естествена среда след колежа.

Имам степен по биология, свръхестествена биология. Някога си мислех, че ще прекарам живота си като полеви биолог, като свръхестествена версия на Джейн Гудол^[1]. Наслаждавах се на наблюдението на птиците отчасти, защото той беше с мен, отчасти защото го бях правила с удоволствие преди години. Чувствах се така, сякаш съм забравила какъв беше животът ми преди оръжието или извън гробището. Бях живяла в кръвта и мъртвите толкова дълго; после се присъедини и Ричард. Ричард, който също беше навътре в странните истории, но успяваше да контролира живота си.

Не можех да се сетя за нищо по-добро от това просто да се разхождам с него; сутрин първо да докосвам тялото му или да знам, че

се прибирам при него. Да слушам колекцията му от записи на Роджърс и Хамърстийн^[2], да наблюдавам лицето му, докато гледа някой от мюзиклите на Джийн Кели^[3].

Почти отворих устата си, за да кажа: нека да го направим, нека се оженим. Но не го направих. Обичах Ричард; можех да го допусна до себе си, но това нямаше да е достатъчно. Там някъде имаше наемен убиец, който търсеше мен. Как можех да допусна Ричард, кротък и възпитан гимназиален учител в този стил на живот? Той беше едно от чудовищата, но не го приемаше. Беше в разгара на битка за водачеството в глутницата си. Беше победил сегашният водач на глутницата, Маркус, два пъти и двата пъти отказа да го убие. Ако не убиеш, не можеш да станеш водач. Ричард се придържаше към своя морал. Придържаше се към правила, които работят, само когато другите хора не се опитват да те убият. Ако се ожених за него, шансовете му за нормален живот изчезваха. Аз живеях в нещо като бушуващ пожар. Ричард заслужаваше нещо по-добро.

Жан-Клод живееше в същия свят, в който живеях и аз. Той не хранеше илюзии за доброто у непознатите, или у някой друг като стана дума. Вампирът нямаше да се шокира от новината за наемния убиец. Той просто щеше да ми помогне да планирам какво да правя по-нататък. Това нямаше да го разтърси, или поне не много. Имаше ноци, в които си мислех, че Жан-Клод и аз се заслужаваме един друг.

Ричард зави по Олив. Скоро щяхме да стигнем до моя апартамент и тишината беше станала малко тежка. По принцип тишината не ме безпокои, но тази точно го правеше.

— Съжалявам, Ричард. Наистина съжалявам.

— Ако не знаех, че наистина ме обичаш, щеше да ми е по-лесно — каза той. — И ако не беше този проклет вампир, ти щеше да се ожениш за мен.

— Проклетият вампир ни запозна — отбелязах аз.

— И сигурно се разкайва за това, не мислиш ли? — попита Ричард.

Погледнах го.

— Откъде знаеш това?

Той поклати глава.

— Достатъчно е да видиш лицето му, когато сме заедно. Може да не харесвам Жан-Клод и да мразя мисълта за вас двамата заедно, но

ние двамата не сме единствените наранени в тази ситуация. Трима сме, не си мисли, че не е така.

Свих се в седалката си, внезапно отвратена. В момента щях да посрещна убиеца, появяващ се от тъмнината, почти с радост. Убиването можех да го разбера. Взаимоотношенията ме объркваха. Разбира се, тази връзка беше по-объркваща от повечето други.

Ричард спря на паркинга пред моята сграда. Паркира колата и изключи двигателя. Седяхме там в тъмното и единственото осветление беше далечният блясък от уличните светлини.

— Не знам какво да кажа, Ричард. — Загледах се през предното стъкло на колата, концентрирайки се в стената на сградата, твърде страхлива, за да го гледам, докато говоря. — Няма да те обвиня, ако пратиш всичко това по дяволите. Аз не бих се примирила с такава нерешителност от твоя страна и не бих те делила с друга жена. — Най-накрая го погледнах. Той се беше втренчил право напред, без да поглежда към мен.

Пулсът ми се ускори. Ако наистина бях толкова честна, колкото смятах, че съм, трябваше да го оставя да си тръгне. Но аз го обичах, и не бях толкова честна. Най-доброто, което можех да направя беше да не спя с него. Да не позволя връзката ни да премина на тази следваща стъпка. Това беше достатъчно трудно. Дори моят самоконтрол си имаше граници. Ако планирахме сватба, можех да изчакам. Ако се очакваше подобна развръзка в близко време, самоконтролът ми щеше да издържи. Но такава вероятност нямаше. Целомъдрието действа само, ако не го насилваш докрай.

Освободих предпазния си колан, отключих и отворих вратата. Ричард докосна рамото ми, преди да успее да изляза.

— Ще ме поканиш ли да вляза?

Изпуснах въздуха, който не бях разбрала, че съм задържала и се обърнах към него.

— Искаш ли да бъдеш поканен?

Той поклати глава.

— Не знам защо се примиряваш с мен — отбелязах.

Той се засмя. Облегна се на мен с лека целувка.

— Понякога дори аз не съм сигурен.

Излязохме от колата. Ричард протегна ръката си към мен и аз я поех.

Зад нас спря кола, близо до моя собствен Жеер. Беше моята съседка, госпожа Прингъл. В багажника ѝ имаше огромен кашон за телевизор.

Вървахме по тротоара и изчакахме да слезе от колата. Тя беше висока жена, станала почти болезнено слаба от възрастта. Снежнбялата ѝ коса, беше прихваната на кок на тила ѝ. Къстард, нейният померански шпиц, изскочи от колата и се разляя срещу нас. Изглеждаше като златисто пухче за пудра с малки котешки краченца. Той подскачаше пред краката ни, подуши краката на Ричард, после се загледа нагоре към него със слабо ръмжене.

Госпожа Прингъл дръпна каишката му.

— Къстард, дръж се прилично.

Кучето млъкна, но си мислех, че е повече, заради блестящия поглед на Ричард, отколкото заради предупреждението на госпожа Прингъл. Тя ни се усмихна. В очите ѝ светеше същата светлина, както и в очите на Катрин. Тя харесваше Ричард и не се притесняваше да го заяви.

— Виж ти, това се нарича подходящ момент. Нуждая се от няколко силни, здрави ръце, които да качат този чудовищен телевизор нагоре по стълбите вместо мен.

— Ще съм щастлив да ви помогна — усмихна ѝ се Ричард. Той заобиколи багажника и започна да развързва възлите.

— Къде оставяте Къстард, докато пазарувате? — попитах аз.

— Водя го с мен. Похарчила съм доста пари в този магазин. Продавачът започва да точи лиги още като вляза през вратите, така че ми угажда.

Усмигнах се насила. Чух остро иззвънтяване от скъсано въже.

— Ще отида да помогна на Ричард.

Заобиколих багажника. Въжето беше дебело два сантиметра и лежеше скъсано върху тротоара. Повдигнах вежди към Ричард и прошепнах:

— Леле, бабо, какви силни ръце имаш.

— Мога да кача телевизора и сам, но това ще предизвика подозрение.

Това беше 76-сантиметров широкоекранен телевизор.

— Можеш ли наистина да го качиш сам по стълбите?

— Лесно.

— Но няма да го направиш, защото си гимназиален учител, а не един алфа върколак.

— И тук е мястото да ми помогнеш — отбеляза той.

— Успяхте ли да махнете въжето? — попита госпожа Прингъл. Тя дойде по-близо влачейки Къстард.

— Да — казах поглеждайки Ричард. — Махнахме въжето. — Ако хората разберяха, че Ричард е ликантроп, той щеше да загуби работата си. Дискриминацията е незаконна, но се случва през цялото време. Ричард обучаваше деца. Освен това беше дамгосан като чудовище, а повечето хора не искат чудовища близо до децата си.

Госпожа Прингъл и Къстард отстъпиха назад. Аз тръгнах назад, все едно подпирам кашона, но Ричард носеше цялата тежест. Качваше се по стълбите, все едно кашона беше празен, изчаквайки ме да направя следващата си крачка. Направи гримаса към мен, тананикайки си тихичко под нос, все едно беше отегчен. Ликантропите са по-силни от средностатистическия човек. Знаех това, но все още не можех да свикна. Стигнахме до входа и той ми прехвърли част от тежестта. Телевизорът беше тежък, но го удържах и продължихме да се движим послушно, следвайки госпожа Прингъл към апартамента ѝ, който беше точно срещу моя.

— Отворих вратата — каза тя.

Бяхме пред вратата, тръгвайки да влизаме, когато Къстард се шмугна под кашона между нас, влачейки каишката си. Госпожа Прингъл беше заклещена зад телевизора.

— Къстард, ела тук.

Ричард напрегна ръцете си, поемайки тежестта.

— Хвани го. Ще го внесе сам.

Оставих го да се бори сам, внасяйки телевизора вътре и тръгнах след кучето. Очаквах, че ще го гоня до долната врата, но то душеше пред моята врата, скимтейки. Коленичих и сграбчих края на каишката му, издърпвайки го след себе си.

Госпожа Прингъл ме чакаше усмихната пред вратата си.

— Виждам, че си успяла да хванеш малкия разбойник.

Подадох ѝ каишката.

— Трябва да взема нещо от моя апартамент. Сигурна съм, че Ричард може да ти помогне за телевизора.

— Много ти благодаря — извика той отвътре.

Госпожа Прингъл се разсмя.

— Ще те почерпя студен чай, освен ако нямаш нещо друго за правене.

В сините ѝ очи светеше знаещ поглед, който ме накара да се изчервя. Тя ми намигна, като на хлапе. Когато вратата беше сигурно затворена, с нея и Ричард от вътрешната страна, аз се приближих към моя апартамент. Три врати по-нататък пресякох коридора. Извадих браунинга и свалих предпазителя. Спокойно се върнах към моята врата. Може би бях параноична. Може би Къстард не беше подушил никого в апартамента ми. Но той никога не беше скимтял по този начин пред моята врата. Може би телефонното обаждане на Едуард ме беше направило по-плашлива. Но по-добре плашлива, отколкото мъртва. Параноя беше.

Коленичих пред вратата и си поех дълбоко дъх и после бавно го изпуснах. Извадих ключовете с лявата си ръка, приведох се надолу, толкова ниско, колкото можех, така че все пак да мога да стрелям, ако се наложи. Ако в апартамента ми имаше някое лошо момче, то вероятно щеше да стреля на нивото на гърдите. На колене бях доста по ниска. Сложих ключа в ключалката. Не се случи нищо. Апартаментът вероятно беше празен, с изключение на рибата ми, чудеща се какво по дяволите правех в момента. Завъртях дръжката, бутнах вратата навътре и една дупка експлодира навън през вратата, прозвучавайки в главата ми като оръдеен изстрел. Нямаше никакви звуци за секунда. Вратата се притвори от силата на изстрела и през дупката във вратата, успях да видя човек с пушка, опряна на рамото му. Стрелях един път през дупката. Вратата се отвори, все още вибрирайки от изстрела от пушката. Хвърлих се на една страна и следващият изстрел от пушката мина през отворената врата.

Пушката стреля отново, причинявайки дъжд от трески. Стрелях още два пъти, уцелвайки мъжа в гърдите и двата пъти. Той залитна, върху дрехите му изби кръв и после падна настрани. Пушката падна на килима, близо до краката му.

Застанах на колене, притискайки гръб в стената на кухнята. Всичко, което можех да чуя беше шума в ушите ми, а после собствената ми кръв връхлетя в главата ми.

Ричард внезапно застана пред вратата, точно като мишена.

— Залегни! Може да не е сам! — не бях сигурна колко силно извиках. Ушите ми още звънтяха.

Ричард приклекна до мен. Мисля, че каза името ми, но нямах време за него. Избутах се нагоре с гръб до стената, държах пистолета с двете си ръце. Той започна да става.

— Стой долу — казах аз. Той го направи. Точка за него.

Можех да видя, че нямаше никой пред мен. Освен, ако нямаше някой скрит в спалнята, стрелецът беше сам. Приближих го бавно с пистолет насочен към него. Ако помръднеш, щях да стрелям отново, но той не го направи. Пушката лежеше върху краката му. Никога не съм виждала някой да стреля през краката си, затова я оставих, където беше.

Той лежеше по гръб, едната му ръка беше праметната през лицето му, другата лежеше до него. Лицето му беше отпуснато в смъртта, очите му бяха отворени и невиждащи. Не се налагаше наистина да проверявам за пулс, но все пак го направих. Нищо. Имаше три дупки в гърдите му. Бях го уцелила още с първия изстрел, но не е било смъртоносно. Това за малко да ми струва живота.

Ричард се приближи до мен.

— Няма никой друг в апартамента, Анита.

Не започнах да споря с него. Ни исках да питам дали е разбрал по миризмата или е чул. Изобщо не ми пукаше. Проверих спалнята и банята просто, за да бъда сигурна и се върнах обратно, за да намеря Ричард, втренчен в мъртвия.

— Кой е той? — попита Ричард.

Така разбрах, че пак мога да чувам. Точка за мен. Все още чувах звънтене в ушите, но то щеше да отmine.

— Не знам.

Ричард ме погледна.

— Дали той е... стрелеца?

— Така мисля. — Във вратата ми имаше дупка, достатъчно голяма да пропълзиш през нея. Все още беше отворена. Вратата на госпожа Прингъл беше затворена, но рамката ѝ беше натрошена така, сякаш огромна захапка беше преминала през нея. Ако е стояла там, би трябвало да е мъртва.

Чух далечен вой на полицейски сирени. Не можех да обвинявам съседите си, че са се обадили на полицията.

— Отивам да проведем няколко разговора, преди да дойдат ченгетата.

— После какво? — попита той.

Погледнах го внимателно. Той беше блед, бялото на очите му се виждаше съвсем малко повече от нормалното.

— После ще отидем с милите полицаи в управлението да отговорим на въпросите.

— Беше самозащита.

— Точно така, но той все още е мъртъв върху моя килим. — Пресякох спалнята, търсейки телефона. Бях малко затруднена да си спомня къде го преместих, ако изобщо го бях местила от нощното му място. Шокът винаги е весело нещо.

Ричард мина през вратата.

— На кого ще се обаждаш?

— Долф и може би на Катрин.

— На дружелюбния полицаи разбирам, но защо и на Катрин?

— Тя е адвокат.

— О — каза той. Той хвърли кос поглед към мъртвеца, който продължаваше да кърви на белия ми килим. — Срещите с теб никога не са скучни, признавам ти го.

— Освен това са и опасни — казах аз. — Не забравяй опасността. — Набрах номера на Долф по памет.

— Никога не забравям, че си опасна, Анита — отговори ми Ричард. Той се втренчи в мен, а очите му бяха кехлибарени, цветът на вълчите му очи. Звярът му се плъзгаше зад тези очи, надничайки навън. Може би заради миризмата на прясна кръв. Втренчих се в тези чужди очи и разбрах, че не съм единственото опасно нещо в стаята. Разбира се, аз бях въоръжена. Мъртвецът можеше да го потвърди. Смях заклокочи в гърлото ми. Опитах се да го потисна, но той се изля навън и аз се кикотех, когато Долф вдигна телефона. Смехът беше за предпочитане пред сълзите предполагавам. Макар че не съм сигурна, че и Долф мислеше същото.

[1] Jane Goodall — английски приматолог, антрополог и етнолог. Известна е най-вече с 45-годишната си изследователска практика над социалния и семейния живот на шимпанзетата, сама в джунглите на Източна Африка — Б.пр. ↑

[2] Ричард Роджърс и Оскар Хамърстийн — композитори, създали поредица от много популярни бродуейски мюзикли през 40-те и 50-те години. — Б.пр. ↑

[3] Gene Kelly — американски актьор, певец, танцьор, режисьор, продуцент и хореограф. Известен с енергичния си стил и най-вече с ролята си във филма „Пеейки в дъжда“ — Б.пр. ↑

4

Седях на стол с прав гръб пред малка, страховита маса в една стая за разпити. О, извинете, стая за срещи. Така им казват сега. Както и да ѝ казвате, все още си миришеше на стара пот и цигари, по прикрити с дезинфектант. Отпивах от третата си чаша кафе, но ръцете ми все още бяха студени.

Детектив сержант Рудолф Стор стоеше подпрян на далечната стена. Ръцете му бяха кръстосани на гърдите и той опитваше да изглежда по-ненатрапчиво, но когато си висок метър и деветдесет и с телосложението на кечист, това е трудно. Той не беше казал нито дума по време на срещата. Беше тук само като наблюдател.

Катрин седеше до мен. Беше наметнала черно сако над зелената си рокля, носеше си куфарчето и беше надянала адвокатската си физиономия.

Детектив Брансуел седеше срещу нас. Той беше в средата на трийсетте, с черна коса, мургав, с очи толкова черни, колкото беше и косата му. Името му беше английско, но той изглеждаше по средиземноморски, сякаш току-що слизаше от някоя маслинова лодка. Акцентът му беше съвсем местен.

— Сега, госпожице Блейк, повторете го още един път, заради мен. Моля ви — постави химикалката върху тефтера пред себе си, сякаш щеше да запише още веднъж цялата история.

— Помогнахме на съседката ми да пренесе телевизора си.

— Госпожа Едит Прингъл, да, тя потвърди това. Но защо отидохте в апартамента си?

— Отидох да взема отвертка, за да помогна да инсталираме телевизора.

— Имате ли много инструменти, госпожице Блейк? — той записа нещо в тефтера си. Можех да се хвана на бас, че беше завъртулка.

— Не, детектив, но имам отвертка.

— Госпожа Прингъл ли ви помоли да донесете отвертката?

— Не, но я използва, когато си купи стерео системата. — Кое то си беше истина. Опитвах се да сведа лъжите до абсолютния минимум.

— Така че си позволихте да предположите, че пак ще ѝ трябва?

— Да.

— После какво стана? — Попита така, сякаш никога не беше чувал отговора. Черните му очи бяха напрегнати и празни, неразгадаеми и нетърпеливи едновременно. Бяхме стигнали до частта, на която не вярваше съвсем.

— Отключих вратата и изпуснах ключовете си. Приклегнах, за да ги вдигна и първият изстрел премина покрай главата ми. Отговорих на огъня.

— Как? Вратата е била затворена.

— Стрелях през дупката, която направи изстрелът от пушката.

— Простреляла сте човек през дупка във вратата и сте го убила?

— Беше голяма дупка, детектив и не съм сигурна, че го уцелих.

— Защо вторият изстрел не ви е повалил, госпожице Блейк? Няма достатъчно място покрай вратата, за да се скриете там. Къде бяхте вие, госпожице Блейк?

— Казах ви, въздушната струя залюля вратата навътре. Хвърлих се на пода на една страна. Вторият изстрел мина над мен.

— И вие простреляхте мъжа два пъти в гърдите? — попита детектив Брансуел.

— Да.

Той ме загледа дълго време, втренчвайки се в лицето ми. Посрещнах погледа му, без да трепна. Не беше толкова трудно. Бях вцепенена, изпразнена и отдалечена. Все още чувах далечно звънтене в ушите си, благодарение на двата близки изстрела от пушка. Звънтенето ще изчезне. Обикновено така става.

— Познавате ли човека, когото сте убили?

Катрин докосна ръката ми.

— Детектив Брансуел, клиентката ми беше повече от отзивчива. Тя ви каза няколко пъти, че не разпознава покойния.

Той подхвърли химикалката върху тефтера си.

— Права сте, съветник. Госпожица Блейк беше много отзивчива. Мъртвият е Джеймс Дуган, Джими Пушката. Има досие дебело, колкото сте висока, госпожице Блейк. Той е местната сила. Някой, на когото се обаждаш, когато искаш нещо евтино и бързо и не те

интересува, колко мръсно ще стане — той се втренчи в мен, изучвайки очите ми, докато говореше.

Премигнах срещу него.

— Сещате ли се за някого, който да ви иска мъртва, госпожице Блейк?

— Не и в момента — казах.

Той затвори тефтера си и стана.

— Отивам да препоръчам да ви освободят. Съмнявам се, че ще видите вътрешността на съдебната зала.

— Кога ще мога да си получа пистолета?

Брансуел се загледа в мен.

— След като балистиците приключат с него, госпожице Блейк. И на ваше място аз бих бил много благодарен, че ще си го получа обратно след всичко това — той поклати глава. — Чух разни истории за вас от полицаите, които са се отзовали на последното обаждане от вашия апартамент. Онова с двете зомбита убийци — той поклати глава отново — Не ме разбирайте погрешно, госпожице Блейк, но мислили ли сте да се преместите на ново място?

— Моят хазяин вероятно ще се опита да ми намекне същото нещо.

— Хващам се на бас, че ще го направи — отговори Брансуел — Съветник, сержант Стор.

— Благодаря ти, че ми позволи да присъствам на това, Брансуел — каза Долф.

— Ти каза, че тя е една от твоите. Освен това познавам Грос и Брейди. Те са били първите офицери на случая със зомбитата. Казаха добри неща за нея. Говорих с поне шест полицаи, които казаха, че госпожица Блейк е спасявала задниците им или е стояла рамо до рамо с тях под огъня и не е мигнала. Това отпуска примката ви, госпожице Блейк, но тя все пак не е безкрайна. Пазете гърба си и гледайте да не застреляте някой невинен свидетел. — Като каза това, той си тръгна.

Долф се втренчи в мен.

— Ще те закарам до вас.

— Ричард ме чака — казах аз.

— Какво става, Анита?

— Казах на Брансуел всичко, което знам.

Катрин стана.

— Анита приключи с отговарянето на въпроси за тази вечер.
— Той е приятел — казах аз.
— Той също така е и полицай — каза Катрин. После се усмихна.
— Права ли съм сержант Стор?
Долф се втренчи в нея за минута.
— Това си е чиста истина, госпожо Мезон — Жилет. —
Отдръпна се от стената. Гледаше към мен. — Ще поговорим по-късно,
Анита.
— Знам — отговорих.
— Хайде — каза Катрин — да се махаме оттук, преди да си
променят мнението.
— Не ми ли вярваш? — я попитах.
— Аз съм ти адвокат. Естествено, че ти вярвам.
Погледнах я внимателно. Тя също ме погледна. Аз спечелих.
Излязохме навън. Чудех се дали Ричард ще ми повярва. Вероятно не.

5

Двамата с Ричард приближихме колата му, спряна на полицейския паркинг. Той не казваше нищо. Стисна ръката на Катрин и тръгна към колата. Влезе от своята страна. Аз седнах на предната седалка. Ричард запали двигателя и подкара колата.

— Сърдит си за нещо — казах аз.

Той излезе на улицата. Винаги шофираше внимателно, когато беше ядосан.

— За какво бих могъл да съм сърдит? — Сарказмът в думите му беше толкова гъст, че можеше да го гребеш с лъжица.

— Мислиш, че съм знаела, че има убиец в апартамента ми?

Хвърли ми поглед, в който припламваше чист гняв.

— Знаеше. И ме остави да се занимавам с проклетия телевизор. Ти ме отстрани от пътя си, за да се справиш сама със злото.

— Не бях сигурна, Ричард.

— Басирам се, че си била извадила оръжието преди той да стреля.

Свих се.

— По дяволите, Анита, можеше да бъдеш убита.

— Но не бях.

— Това е отговорът ти за всичко. Ако си оцеляла, всичко е наред.

— Това е по-добре от алтернативите.

— Не се шегувай с това — скара ми се Ричард.

— Виж, Ричард, не съм излязла аз да го търся този. Той дойде при мен.

— Защо не ми каза?

— И какво щеше да направиш? Да минеш пръв през вратата? Щеше да напълни гърдите ти с олово, а ти щеше да оцелееш. Как щеше да го обясниш? Веднага щяха да разберат, че си ликантроп. Съвсем лесно щеше да загубиш работата си.

— Можеше да се обадим в полицията.

— И какво щяхме да им кажем? Че Къстард е душил около вратата? Ако се бяха заинтересували, те щяха да поемат изстрелите. Този приятел беше настръхнал като заек. Той стреля през вратата, помниш ли? Не знаеше по кого стреля.

Той зави по Олив булевард, клатейки глава.

— Трябваше да ми кажеш.

— Какво щеше да промени това, Ричард? Освен, че може би щеше да се опиташ да се направиш на герой и ако оцелееш да разбиеш кариерата си.

— По дяволите, по дяволите — той удари с ръцете си волана отново и отново. Когато ме погледна очите му бяха кехлибарени и чужди. — Не се нуждая от защитата ти, Анита.

— Отговорът ми е същия — казах спокойно.

Тишината заля колата като ледена вода. Не беше умрял никой, освен лошият. Действах правилно. Но беше трудно да се обясни.

— Не е за това, че рискува живота си — каза Ричард, — а за това, че се отърва от мен, преди да го направиш. Дори не ми даде шанс. Никога не бих се намесил, докато си вършиш работата.

— Можеш ли да приемеш тази част от работата ми?

— Това е по-близко до твоята трудова характеристика, отколкото до моята.

Размислих върху това за около минута.

— Прав си. Една от причините още да се срещаме е, че не се опитваш да ми пробуташ тези мъжкарски глупости. Извинявам се. Трябваше да те предупредя.

Хвърли ми проблясващ поглед. Очите му все още бяха побелели и вълчи.

— Да не би да те победих с аргументи?

— Съгласих се, че не съм права. Ако това е същото нещо.

— Съвсем същото е.

— Тогава си пиши точка.

Той ми се ухили.

— Защо не мога да ти остана ядосан, Анита?

— Ти не си злопамятен, Ричард. Поне един от нас трябва да бъде такъв.

Той влезе на паркинга пред дома ми, за трети път през тази нощ.

— Не можеш да останеш в къщи тази нощ. Вратата е на парчета.

— Знам. — Ако ми се налагаше да напусна апартамента си, защото щях например да пребоядисвам, имах приятели, при които можех да остана, или можех да отида на хотел. Но лошите момчета бяха доказали, че не се интересуват кой може да пострада. Не можех да изложя никого на риск, дори и непознатите в съседната стая в хотела.

— Ела при мен — каза той. Паркира на едно свободно място близо до стълбите.

— Не мисля, че това е добра идея, Ричард.

— Изстрелът от пушка не може да ме убие. Ще се излекувам, защото няма да е сребърен куршум. Колко от другите ти приятели могат да кажат същото?

— Не много — казах тихо.

— Имам къща с двор. Няма да рискуваш живота на невинни свидетели.

— Знам, че имаш двор, Ричард. Прекарала съм достатъчно неделни следобеди там.

— Тогава знаеш, че съм прав — той погледна право към мен, очите му се бяха върнали към нормалния си цвят. — Имам гостна стая, Анита. Не е нужно да е нещо повече от това.

Втрещих се в него от сантиметри. Можех да усетя тялото му като сила, простираща се навън. Това не беше неговата неземна вълча сила. Това беше очевидно физическо привличане. Беше опасно да се съгласявам да отида в къщата на Ричард. Може би не за живота ми, но по други причини.

Ако Джими Пушката беше дошъл с партньор в апартамента ми тази вечер, щях сега да съм мъртва. Толкова се бях концентрирала да го убия, че секунда разсейване можеше да ме довърши. Едуард не беше казал все още не на своя клиент и имах още малко време преди да успеят да намерят някой друг от неговия калибър. Така че, вместо да чакат, те са наели някой местен и евтин, надявайки се, че той ще успее да ме убие и така ще им спести няколкостотин бона. Или може би те ме искаха мъртва много бързо по някаква причина, която все още не разбирах. Така или иначе ме искаха мъртва и това беше дяволски лошо. Когато някой толкова много иска да те убие, обикновено успява. Не днес или утре, но освен ако Едуард и аз не успеем да открием кой е възложителят на поръчката, този ден щеше да дойде скоро.

Продължавах да го гледам отблизо, почти достатъчно близо за целувка. Мислех за това никога повече да не го видя. Никога повече да не го докосна. Никога да не задоволя този растящ глад, който сякаш нажежаваше въздуха, когато бях до него. Докоснах лицето му, плъзвайки леко върховете на пръстите си надолу по бузата му.

— Добре.

— Изглеждаш толкова сериозна. За какво мислиш, Анита?

Протегнах се и го целунах.

— За кръв, смърт и секс. Какво друго има?

Излязохме от колата. Напълних автоматичната хранилка за риби, достатъчно за една седмица. След седем дни, ако наемният убиец още ме преследваше и ако още бях жива, щях да дойда отново. Всичко, което лошите момчета трябваше да направят беше да застанат в засада до аквариума ми и щяха да ме получат, ако са достатъчно търпеливи. Някакси не можех да си представя, че са.

Опаковах някои неща, включително плюшената ми играчка — пингвинът Зигмунд, всички оръжия, които притежавам, някои дрехи, малко багаж за утрешната ми среща с Жан-Клод. Да, може би нямаше да мога да се върна до апартамента за нищо. Оставих съобщение на секретаря на Рони. Обикновено тренирахме навън всяка събота сутрин, но не исках да поставям Рони на огневата линия. Тя е частен детектив, но не е стрелец като мен. Притежаваше някакво уважение към чуждия живот, което можеше да я убие.

Ричард ме чакаше, докато се преобличах. Черни дънки, кралско синьо полуполо, бели чорапи за бягане със сини ленти, черни Найкове и се почувствах повече като себе си. Сложих кобура на браунинга в куфара си. Той беше основното ми оръжие и ми липсваше. Би ми липсвал и при нормални обстоятелства, но сега ръката направо ме болеше за пистолета. Предполагам, че за това е резервното оръжие. Деветмилиметровият файърстар е добро оръжие и добре пасва в ръката ми. Ръцете ми и без това са малки и повечето по-едрокалибрени оръжия просто са твърде големи за мен. Браунингът беше границата на удобното захващане. Поставих файърстара в кобура за под панталони, готов за кръстосано изваждане, което означаваше, че ще може да се вижда. Не бях сигурна, че тази вечер ми пукаше.

Сложих и двата ножа в каниите за китки. Тези бяха последните два от комплекта, който бях поръчала лично за себе си, с най-високото

съдържание на сребро, което е възможно да се сложи в стоманата. Наложих да заменя два от тях, чудовищата ми ги отнеха. Сложих два нови ножа в куфара си, все още в кутиите им. Бяха хубави и достатъчно остри да разрежат кожа, ако прекараш острието по нея.

Когато поръчвах заместители на ножовете, си поръчах и нещо ново. То беше почти тридесет сантиметра дълго острие, повече меч, отколкото нож. Имах и кожена ножница, позволяваща ножът да стои по дължина на гърба ми, с дръжка под косата ми. Не бях използвала такава преди, но го видях в каталога и не можах да устоя.

Имах още Деринджър, рязана пушка, две пушки-помпи с нормални размери, дванайсети калибър и едно миниузи. Деринджърът, узито и рязаната пушка ми бяха подаръци от Едуард. Не коледни или за рождени дни. Не, когато ходехме заедно на лов за вампири, той ми подаряваше нова играчка. Аз си поисках пушката. Големите пушки не се събираха в нито един куфар или чанта за фитнес. Сложих ги в собствените им транспортни куфарчета с презрамки. Чантите за фитнес съдържаха комплекта ми за лов на вампири и този за вдигане на зомбита. Сложих допълнително амуниции и в двете чанти. Уф, сложих амуниции също и в куфара. Никога не можеш да имаш прекалено много.

Хвърлих поглед на отражението си в огледалото. Пушката беше много очебийна на фона на синята ми блуза. За финал сложих черно яке върху нея. Ръкавите се плъзнаха върху копринената си подплата. Харесвах якето, защото едновременно прикриваше файърстара и не ми пречеше да го извадя. Все още можеше да се забележи, когато се движех, но може би хората нямаше да побегнат с писъци.

Чувствах се гола без браунинга, което беше смешно, имайки предвид, че носех узи в куфара. Но хей, аз спях с браунинга.

Ричард не каза нито дума за двете пушки. Може би щеше да се оплаче от останалите, ако ги беше видял, но той вдигна куфара ми, праметна чантата за фитнес през рамото си, единият куфар с пушката сложи под мишница и ме остави да нося своя дял.

— Можеш ли да носиш и двата куфара? — го попитах.

— Да, но съм шокиран, че попита. Последният път, когато се опитах да нося нещо, без да си ме помолила, почти навря главата ми в една кошница.

— Искам да имам една свободна ръка за пистолета.

— Ах — каза той. — Разбира се — взе другия куфар без повече приказки. Наистина е много проникателен човек.

Госпожа Прингъл излезе пред вратата си, когато тръгнахме. Държеше Къстард в ръцете си. Той изръмжа кратко на Ричард и тя му изшътка.

— Стори ми се, че ви чух отвън. Добре ли си, Анита?

Погледнах косо към дупката в нейната врата.

— Добре съм. Вие как сте?

Тя прегърна Къстард, повдигайки нежното му космато телце към лицето си.

— Ще се оправя. Ще те обвинят ли?

— Не мисля.

— Добре — тя погледна куфарите. Един за дрехите, един за оръжията. — Къде отиваш?

— Мисля, че присъствието ми е малко прекалено опасно, за да съм наоколо в момента.

Тя проучи лицето ми, сякаш се опитваше да прочете мислите ми.

— Колко лошо е този път, Анита?

— Достатъчно лошо.

Тя нежно погали косата ми.

— Бъди много внимателна там навън.

Усмихнах се.

— Винаги. Ти също се грижи за себе си.

— Къстард и аз ще се грижим един за друг.

Погалих Къстард, потърквайки малките му лисичи ушенца.

— Дължа ти кутия кучешки бисквитки, кожена топчице — той облиза ръката ми с тънкия си розов език.

— Когато е възможно, дай ми телефонния си номер — каза тя.

— Когато е възможно, ще се върна.

Тя се усмихна, но бледите ѝ очи останаха притеснени.

Напуснахме, защото така трябваше. Въображението ми винаги е било много добро. Много живо си представях госпожа Прингъл разпръсната срещу стената, възрастното ѝ, грижовно лице издухано настрана. Ако беше отворила вратата в неподходящия момент, нямаше само да си го представям. Твърде близо, дяволски твърде близо.

6

Къщата на Ричард беше една малка тухлена ферма. Изглеждаше като детска къщичка, човек почти очакваше да види майката, която пече сладки в кухнята. Не беше толкова отдалечена от пътя, но имаше достатъчно широк двор от двете страни, а задният двор представляваше един акър гора. Можеше да погледнеш навън, от която и да е страна и да не видиш съседите, освен през зимата, когато оголелите дървета разкриваха далечен поглед през долината. През предния прозорец можеше да видиш ъгъла на съседната къща, наполовина скрит зад занемарени шубраци. Не бях видяла някой да живее в нея, откакто идвах на гости на Ричард. Мястото беше малко изолирано. Ричард го харесваше така и независимо дали ми допаднаше или не, сега имах нужда точно от това.

Мястото изглеждаше като покана за засада, но съседите нямаше да бъдат пушечно месо. Повечето лоши момчета се стараят да не нараняват невинни свидетели. Не защото спазват някакви морални норми, просто е лошо за бизнеса. Ченгетата се грижат да стане напечено, ако простреляш твърде много невинни.

Ричард отвори вратата на гаража и вкара Мустанга вътре. Неговият 4x4 беше вече там. Аз го следвах с моя Јеер. Бездействах на улицата, докато чаках да изкара своя 4x4, така че да вкарам Јеер-а вътре. Да го оставя паркиран отвън направо си беше подпомагане работата на лошите момчета. Той изкара своята кола, а аз вкарах моята. Паркира зад мен на алеята за колите и влезе в гаража. Аз разтоварих куфарите и той натисна бутона на вътрешната врата.

Вратата се отвори в кухнята. Стените бяха изпълнени с гравюри на кучета от Хогард^[1] и по-модерни ловни сцени. Имаше метална кутия с картинка на Warner Brothers: Бъгс Бъни и пиленето Туити седяха върху сиво-бели шкафчета. Плотът също беше сиво-бял. Шкафовете бяха с цвета на меден дъб. Имаше чинии, поставени да съхнат на кърпа до мивката, въпреки че Ричард имаше миялна машина. Чаша, купа, лъжица; беше измил съдовете от закуската си, преди да отиде на

работа тази сутрин. Аз бих ги накиснала с вода в мивката. Разбира се, аз никога не закузвам.

Ричард мина в дневната, носейки един куфар. Последвах го, носейки куфарите с оръжията, а също и двете чанти за фитнес.

Дневната имаше тъмен горско зелен килим и бледо жълти стени. Рисувани литографии бяха завладели далечната стена. По-близката беше заета от дървен развлекателен център, който Ричард си беше купил. Имаше широкоекранен телевизор, миниатюрна стерео система, която прави звука като прекаран през гребен, рафтове с книги и затворени вратички, които криеха част от неговата обширна видео колекция и дисковете му. Останалите му книги бяха в мазето, поставени на рафтове покрай всички стени. Имаше още в кашони, които не беше разопаковал, защото му бяха свършили рафтовете.

Имаше голяма кушетка и масивна масичка за кафе. Кушетката беше зелено-кафява, украсена с жълто афганистанско плетено одеяло, хвърлено напреки, което беше оплетено от баба му. Малък античен гардероб стоеше пред далечната страна. Нямахме никакво други мебели в помещението.

Той остави куфара в малката спалня. Имаше двойно легло, нощно шкафче и лампа. Стените, завесите и покривката за леглото бяха съвсем бели, сякаш още не беше решил какво да прави със стаята.

Оставих чантите на леглото, сложих куфарите на пода и се втренчих в тях. Животът ми седеше в малки чанти на килима. Изглеждаха така, сякаш трябваше да са повече.

Ричард дойде и ме прегърна отзад, ръцете му се обвиха около раменете ми.

— Мисля, че това е моментът, в който трябва да попитам какво не е наред, но вече знам отговора. Съжалявам, че лошите посегнаха на дома ти.

Това беше точно. Лошите момчета не би трябвало да идват при теб в дома ти. Това беше против правилата. Знаех, че не така, беше се случвало и преди, но не като сега. Не като да знам, че не мога да се върна обратно. Докато това не приключеше, не можех да рискувам отново живота на госпожа Прингъл и другите си съседи.

Завъртях се в ръцете му и той разхлаби прегръдката си, за да мога да го направя. Прегърнах го през кръста.

— От къде знаеше, че точно това ме притеснява?

Той се усмихна.

— Обичам те, Анита.

— Това не е отговор.

Целуна челото ми.

— Напротив — целуна ме нежно по устните и отстъпи назад. — Оставям те да се преоблечеш в пижамата си, ако искаш — той излезе, затваряйки вратата след себе си.

Отворих вратата и извиках след него.

— Може ли да използвам телефона ти?

Той отговори от своята спалня.

— Чувствай се като у дома си.

Приех това, за да и влязох в кухнята. Телефонът беше на стената. Извадих една визитка от задния си джоб, който бях насилила да стане като дамска чанта. Не можех да стегна якето около задните си джобове, а пък отвореното яке изваждаше на показ пистолета ми.

Визитката беше бяла, с номер, отпечатан с черен шрифт. Нямах нищо друго, освен номер. Звъннах и се включи двацет и четири часовата гласова поща на Едуард. Оставих му съобщение да ми се обади колкото е възможно по-бързо и телефонния номер на Ричард. Телефонният секретар на Ричард стоеше на плота, свързан с кабел към телефона на стената. Лампичката за съобщенията мигаше, но това не беше моят секретар, затова не го прослушах.

Ричард дойде в кухнята. Косата падаше около раменете му на стегнати, пенести вълни, по-къдрави от френска плетка. Косата му беше кафява, но на светлината се виждаха златни отблясъци, намеци за бронз. Беше се преоблякъл в горско — зелена фланелена риза, с навити около лактите ръкави, откриващи деликатните мускули по долната част на ръцете му. Бях виждала ризата и преди. Беше от висококачествена каша, мека като одеяло при докосване. Беше по дънки и без чорапи. Вървеше с меки, боси стъпки към мен.

Телефонът звънна. Беше около един през нощта. Кой можеше да е, освен Едуард?

— Очаквам обаждане — казах на Ричард.

— Вдигни тогава.

Вдигнах слушалката и наистина беше Едуард.

— Какво става? — попита той.

Разказах му.

— Някой те иска мъртва много бързо.

— Да. Когато си казал не, те са излезли навън и са намерили някакъв евтин местен талант.

— Получили са това, за което са платили.

— Ако бяха двама, Едуард, сега нямаше да съм тук.

— И моите новини няма да те зарадват.

— Колко по-лошо може да стане? — го попитах.

— Отговорих на друго съобщение, точно преди да се обадиш ти. Повишиха офертата на петстотин хиляди долара, ако бъдеш убита до двадесет и четири часа.

— Мили Боже, Едуард, аз не струвам толкова пари.

— Те са разбрали, че си издучала техния стрелец, Анита.

— Как? — попитах аз.

— Още не знам. Опитвам се да открия кой дава парите, но ще ми отнеме малко време. Пазачите, които ограничават достъпа ми до клиента — също.

Поклацах главата си напред-назад.

— Защо има двадесет и четири часов срок за убийството ми?

— Нещо се случва, нещо, при което не искат да им излизаш на пътя, нещо голямо.

— Но какво?

— Ти знаеш какво е то, Анита. Може би не разбираш, че го знаеш, но все пак е така. Нещо, струващо си парите, които плащат, за да те спрат. Не може да са много възможности.

— Не мога да се сетя за нещо такова, Едуард.

— Мисли здраво — каза той — Ще съм там, колкото е възможно по-рано. Пази си гърба. Не карай колата си.

— Защо не?

— Бомби — отговори ми той.

— Бомби — повторих.

— За половин милион долара, Анита, те ще намерят някой добър. Много професионалисти могат да го направят от хубаво, приятно разстояние. С бомба, с далекобойна пушка...

— Започваш да ме плашиш — казах аз.

— Добре, може би ще бъдеш предпазлива.

— Винаги съм предпазлива, Едуард.

— Моите поздравления. Права си, но бъди още по-внимателна. Не очаквах да опитат местен стрелец.

— Притеснен си — констатирах аз.

Той замълча за секунда.

— Можем да те пазим като изкарваме убийците от играта, но в крайна сметка трябва да стигнем до човека с парите. Колкото и дълго договарят да е там, ще продължат да се намират, такива, които да го приемат.

— Това са просто прекалено много пари, за да ги подминат — уточних аз.

— Повечето професионалисти няма да приемат задача с краен срок — каза той — Някои от по-добрите вече са извън играта, заради крайния срок. Аз не бих приел задача със специални условия.

— Чух едно „но“ накрая — казах аз.

Той се засмя тихо.

— За половин милион долара, хората могат да нарушат правилата си.

— Не ме облекчи особено.

— Не това беше целта — отбеляза той. — Ще бъда при вас с Ричард утре рано сутринта.

— Знаеш ли къде е домът му?

— Мога да го открия, но нека не си играем игрички. Каж ми адреса.

Направих го.

— Бих ти препоръчал да стоиш вътре, но ти се срещаш с Ричард от месеци. Добрият убиец скоро би те открил. Не знам дали ще си на по-сигурно вътре или в движение.

— Опаковах си повечко оръжия и съм по-параноична от обикновено.

— Добре. Ще се видим утре.

Той затвори и аз прикрепих бръмчащата слушалка.

Ричард ме зяпаше объркано.

— Да не би да те чух да казваш „двайсет и четири часов срок за убийството ти“?

Оставих телефона.

— Страхувам се, че да. — Натиснах бутона за съобщенията на секретаря му по навик. Той забръмча, докато се пренавиваше.

— Защо, за бога? — попита Ричард.

— Иска ми се да знаех.

— Спомена два пъти парите. Колко са?

Казах му.

Той седна на един от кухненските столове, гледайки шокирано. Не можех да го обвинявам.

— Анита, не ме разбирай погрешно. За мен ти струваш много повече, но защо някой ще плаща половин милион долара, за да те убие?

За някой, който не знаеше нищо за наемните убийци, той зададе големия въпрос съвсем точно. Приблжих се до него. Прокарах пръстите си през косата му.

— Едуард, каза, че аз трябва вече да знам какво е голямото събитие; че нямаше да струвам толкова пари, да имам такъв краен срок, освен ако вече не съм забъркана в кашата.

Той ме погледна.

— Но ти не знаеш, така ли е?

— Нямам никаква идея.

Той сложи ръцете си от двете страни на кръста ми, придърпвайки ме към себе си, затваряйки ръцете си напълно около талията ми.

Телефонният секретар се включи звучно и ни накара да подскочим. Разсмяхме се нервно, не само от страх. Очите му ме изгаряха, както се беше втренчил в мен и това ме караше да искам да се изчервя или да го целуна. Не бях решила още. Две идеи по-малкият му брат Даниел, съжеляваше, че Ричард беше отменил скалното им катерене утре. Гледах право в Ричард. Устните му бяха най-меките, който изобщо бях целувала. Вкусът му беше опияняващ. Как можех да си помисля да се откажа от него?

Започна последното съобщение: „Ричард, Стивън е. О, боже, вдигни. Моля те вдигни. Моля те бъди там.“

Замръзнахме слушайки.

„Опитват се да ме накарат да участвам в един от онези филми. Рейна не иска да ме пусне. Ричард, къде си? Те идват. Трябва да се махам. О, боже, Ричард.“ Ролката спря. Механичният глас каза: „Край на съобщенията.“

Ричард се изправи и аз го последвах.

— Мислех, че Рейна е спряла да прави порнографски филми — казах аз.

— Тя обеща да не прави повече снъф^[2] филми, това беше всичко — той пусна съобщението отново.

Часът беше 12:03.

— Това е преди повече от час — казах аз.

— Не мога да те оставя сама тук тази вечер. Какво ще стане, ако дойде друг убиец? — той крачеше в малък кръг. — Но не мога да изоставя Стивън.

— Ще дойда с теб — предложих аз.

Той поклати глава, отивайки в спалнята.

— Аз мога да оцелея в игрите, които глутницата играе, Анита. Ти си човек, теб ще те разкъсат.

— Те ще разкъсат и теб, Ричард.

Той продължи да се движи.

— Мога да се грижа за себе си.

— Не можеш ли да се обадиш на някой от глутницата, някой, който е на твоя страна? Да повикаш подкрепление?

Той седна на леглото, обувайки чорапите си. Погледна към мен, после поклати глава.

— Ако взема с мен армия, това ще се превърне във война. Ще бъдат убити хора.

— Но ако отидеш сам, излагаш само себе си на опасност, така ли е?

Той отново погледна към мен.

— Именно.

Махнах с ръка.

— И какво ще се случи със Стивън, ако отидеш там и бъдеш убит? Кой ще го спаси?

Това го спря за секунда. Той се намръщи, после извади обувките си изпод леглото.

— Те няма да ме убият.

— Защо не? — попитах аз.

— Защото, ако Маркус ме убие извън кръга на предизвикателството, не може да запази лидерското си място. Това е като измама. Глутницата няма да му го позволи.

— Ами ако умреш случайно в бой с някой друг?

Той внезапно много се съсредоточи във връзването на обувките си.

— Мога да се грижа за себе си.

— Значи, ако някой друг те убие в официален двубой, Маркус се измъква, така ли?

Той се спря.

— Предполагам.

— Рейна е партньорката на Маркус, Ричард. Тя се страхува, че ще отидеш и ще го убиеш. Това е капан.

Той поклати глава упорито.

— Ако се обадя на вълците, които ме подкрепят и отидем там заедно, ще настане клане. Ако отида сам, може да успея да говоря с нея по моя начин.

Изправих се пред рамката на вратата, исках да му изкрещя, но отстъпих малко назад.

— Ще дойда с теб, Ричард.

— Имаш си достатъчно проблеми и така.

— Стивън рискува веднъж живота си, за да спаси моя. Дължа му го. Ако ти искаш да си играеш на политик, добре, но аз искам да спася Стивън.

— Да излезеш навън, където те търси наемен убиец, не е най-умната идея, Анита.

— Срещаме се от месеци, Ричард. Ако в града пристигне професионален убиец, няма да му отнеме много време да ме открие тук.

Той ме изгледа ядосано, челюстта му се стегна така, че успях да видя малките мускулчета на бузата му.

— Ще убиеш някого, ако те взема.

— Само, ако трябва да бъдат убити.

Той поклати глава.

— Никакви убийства.

— Дори, за да запазя живота си? Дори, за да спася Стивън?

Той ме погледна отсъстващо, след това гневът отново направи тъмните му очи черни.

— Естествено, че можеш да се защитаваш.

— Тогава идвам.

— Добре, за доброто на Стивън — не му хареса да го каже.

— Ще си взема якето.

Извадих мини-узито от куфара си. То беше забележително малко. Можех да го използвам с една ръка, но за точност трябваше да го държа с двете. Макар, че точността и автоматите бяха нещо взаимно изключващо се. Трябва да се прицелиш малко по-надолу от мястото, което искаш да уцелиш и да задържиш. Сребърни амуниции, разбира се. Плъзнах каиша през дясното си рамо. Имаше малка халка, която се закачаше за колана на кръста ми. Халката предпазваше кобура от плъзгане насам-натам, но ми оставяше достатъчно пространство, за да изкарам автомата и да стрелям. Пистолета сложих на кръста си, което беше дразнещо, но без значение какво бях казала на Ричард, бях уплашена и исках да имам поне две огнестрелни оръжия с мен. Полицайте задържаха браунинга. Нямах кобур, който да побере пушката с рязана цев, да не говорим, че беше незаконна. Като се замисля, защо не автоматът? Имах разрешително за притежаването му, но ми трябваше друго разрешително за носенето на автоматично оръжие, това е правило за цивилни. Ако исках да го нося, може би нямаше да е лошо да мина през съда в крайна сметка.

Сложих си якето и се завъртях. То беше достатъчно обемисто, така че да не се показва нищо. Изумително. Файърстарът беше позабележим в своя преден кобур.

Пулсът ми биеше толкова силно, че започнах да го усещам като удари в кожата ми. Бях уплашена. Ричард отиваше да си играе на политик с банда върколаци. Превръщачите не си играят много, много на политици, те просто те убиват. Но го дължах на Стивън и не вярвах на Ричард, че ще се предпази сам. Аз щях да направя каквото е нужно, за да подсигурия безопасността му; Ричард нямаше да го направи. Тази вечер за първи път разбрах, че може да ме убият.

Нямаше начин да отидем на едно от малките представления на Рейна сами и да оцелеем. Нямаше начин. Жан-Клод никога не би търпял игричките на Рейна и Маркус, ако беше на мястото на Ричард. Те щяха да са мъртви до сега и ние бихме били в безопасност. Бих се доверила на Жан-Клод да ми пази гърба. Той нямаше да трепне. Разбира се щеше да доведе своята собствена малка армия от вампири и да предизвика истинска битка. Лайното можеше да се удари във вентилатора тази вечер и всичко щеше да е свършило до сутринта. По начина на Ричард щяхме да спасим Стивън, да оцелеем, да се

измъкнем и Рейна щеше да е жива. Нищо не би се променило. Това може да беше цивилизованият начин, но също така беше и лош начин да останеш жив.

Ричард ме чакаше до предната врата, нетърпелив, с ключовете в ръка. Не можех да го обвинявам.

— Стивън не каза къде е. Знаеш ли къде правят филмите?

— Да.

Погледнах го въпросително.

— Рейна ме води няколко пъти да гледам как заснемат филм. Смяташе, че ще преодолея своята срамежливост и ще се включа.

— Не си го направил. — Не беше въпрос.

— Естествено, че не. Да тръгваме да вземем Стивън — той ми отвори вратата и само този единствен път не му казах да не го прави.

[1] Уилям Хогард (1697–1764) — английски художник, гравьор и карикатурист — Б.пр. ↑

[2] Филм, в които се показват извратени сексуални действия, завършващи с истинската смърт на някой от участниците — Б.пр. ↑

Очаквах Ричард да ни закара някъде в града, може би в някакъв овехтял склад в занемарена част от града. Вместо това той подкара колата по-надалеч, към окръг Джеферсън. Карахме надолу по старата магистрала 21 между приятни, плодородни хълмове, сребристи под лунната светлина. Беше началото на май и дърветата вече бяха покрити с листа.

Дървета растяха нагъсто отстрани на пътя. Една самотна къща наруши редицата, но през по-голямата част от пътя, бяхме сами в тъмното, сякаш пътят продължаваше до безкрай напред и никога друг човек не беше стъпвал на него.

— Какъв е планът — попитах аз.

Ричард ми хвърли един поглед, после се обърна пак към пътя.

— Планът?

— Да, планът. Ако Рейна е там, тя няма да е сама и няма да й хареса да отведеш Стивън.

— Рейна е алфа женската, лупата. Не е разрешено да се бия с нея.

— Защо не?

— Алфа мъжкар се превръща в Улфрик, вълчийт крал, като убие стария водач, но победителят избира лупата.

— Тоест Рейна не се е била за своето място?

— Не се е била за това да бъде лупа, но се е била, за да стане най-доминиращата женска в глутницата.

— Веднъж ми каза, че глутницата ме приема за доминираща. Каква е разликата между това да си доминираща и това да си алфа женска? Имам предвид, мога ли аз да съм алфа?

— Алфата е нещо като това да си вампир — господар — отговори той.

— Тогава какво е доминиращ?

— Някой не от глутницата, не лукой, който е спечелил нашето уважение. Жан-Клод е доминиращ. Той не може да бъде нещо повече,

преди да стане член на глутницата.

— Значи ти си алфа, но не си водач на глутницата.

— Имаме около дузина алфи, мъжки и женски. Аз бях втори след Маркус, неговият Фреки.

— Фреки е името на един от вълците на Один^[1]. Защо вторият вълк ще бъде наречен на нещо от митологията?

— Глутницата е много стара, Анита. Помежду си, ние сме лукои. Може да има двама втори, Фреки и Гери.

— Защо ми изнесе този урок по история и лексика?

— За външни хора поддържаме простичката версия. Но бих искал ти да знаеш кои и какво сме ние.

— Лукои е гръцка дума, нали?

Той се усмихна.

— Но знаеш ли от къде произлиза?

— Не.

— Крал Ликаон от Аркадия^[2] е бил върколак. Той не се е опитал да го скрие. Наричаме се лукои в негова чест.

— Ако вече не си Фреки, тогава какво си?

— Фенрир, претендентът.

— Гигантският вълк, който убива Один при Рагнарок.

— Впечатлен съм, не са много хората, които знаят това.

— Два семестъра сравнителна религия — казах аз — Може ли жена да бъде Улфрик?

— Да, но е рядко срещано.

— Защо?

— Те трябва да извоюват внушителна победа в продължителна физическа битка. Цялата сила на света няма да спре другия да ти смаже лицето в земята.

Щеше да ми хареса да продължа да споря, но не го направих. Той беше прав. Не защото бях жена. И на дребните мъже им нарихват задниците. Размерът има значение, когато противниците са еднакво тренирани.

— Защо женските алфи не трябва да се бият, за да спечелят първо място?

— Защото Улфрик и неговата лупа са брачна двойка, Анита. Той не би искал да получи жена, с която не се разбира.

Погледнах към него.

— Я почакай за малко. Ти си следващият възможен водач на глутницата. Ако победиш Маркус, трябва ли да спиш с твоята лупа?

— По принцип, да.

— По принцип? — попитах.

— Няма да избира нито една. Няма да спя с някоя, просто така, за да може глутницата да се чувства сигурна.

— Радвам се да го чуя — казах, — но това ще изложи ли на опасност мястото ти в глутницата?

Той си пое дълбоко въздух и въздъхна силно.

— Имам голяма подкрепа в глутницата, но някои от тях се безпокоят от моя морал. Те смятат, че трябва да си избира партньорка.

— И ти не искаш, заради... мен?

Той ме погледна косо.

— Това е по важната причина. Няма да е само за един път, Анита. Една алфа двойка се събира за цял живот. Като брак е. Често те се женят и в реалния живот, не само в глутницата.

— Не мога да разбера как водачът на глутницата избира половинката си.

— Аз вече съм избрал моята — каза Ричард.

— Но аз не съм върколак.

— Не, но глутницата те признава за доминираща.

— Само, защото съм убила няколко от тях.

— Е, това успя да ги впечатли — той намали скоростта. Имаше линия от борови дървета покрай лявата страна на пътя, твърде подредени и твърде гъсти, за да са естествени. Той зави по чакълеста алея за коли между тях. Алеята беше криволичеше по нанадолницето и там, в дъното на плитка долина имаше фермерска къща. Ако там изобщо някога бе имало ниви, дърветата ги бяха превзели.

Алеята за коли стигаше до малък, покрит с чакъл участък, който беше претъпкан с коли. Имаше поне дванайсет. Ричард вкара рязко колата на паркинга и отвори вратата си преди аз да успея да махна колана си. Трябваше да тичам, за да го настигна и стигнах зад гърба му, точно когато той отвори вратата на плевнята. Там имаше тънка стена от плат, простряна от вътрешната страна на вратата, не като завеса, а повече като бариера. Ричард я бутна навътре и светлината се разля около нас. Той прекрачи гордо в тази светлина, а аз се повлякох след него.

Имаше светлини навсякъде, висящи от гредите като големи, грозни плодове. Двадесетина човека стояха около подреденото в плевнята обзавеждане. Две камери бяха насочени към декори, състоящи се от две стени и кралски голямо легло. Двамата оператори седяха почти провесени върху камерите, чакайки. Една дълга маса, покрита с чували и студена пица беше поставена близо до входа. Повече от дванайсет човека се бяха натрупали около храната. Те ни погледнаха, когато влязохме. Шепа хора ни погледнаха бегло и продължиха да се движат. Ликантропите се втренчиха в нас, очите им бяха по-неподвижни, целеустремени. Внезапно разбрах какво чувства газелата, попаднала в лъвско сборище.

Поне две трети от хората в плевнята бяха превръщачи. Вероятно, не всички от тях бяха върколаци. Не можех да кажа какво животно са само като ги погледна, но знаех, че всичките са превръщачи. Тяхната енергия гореше във въздуха наоколо като намек за светлина. Дори с узито, ако нещата тръгнеха на зло щях да съм в беда. Внезапно се ядосах на Ричард. Не трябваше да идваме сами просто така. Това беше твърде опасно за разговори.

Жена излезе от групата. На рамото си имаше нещо, което изглеждаше като промишлено голям комплект за грим. Тъмната ѝ коса беше подстригана ниско по главата ѝ, оставяйки симпатичното ѝ лице открито и чисто, без следа от грим по него.

Тя се придвижи несигурно към нас, сякаш се страхуваше, че ще бъде захапана. Въздухът вибрираше около нея с леко блещуване, като че заобикалящата я реалност беше само малко по-малко твърда, отколкото трябваше да бъде. Ликантроп. Не бях сигурна какъв вид, но това наистина нямаше значение. Независимо от вида си, те бяха опасни.

— Ричард — каза тя. Отстъпи по-далеч от наблюдаващата тълпа, малките ѝ ръце погладиха нагоре и надолу ремъка на чантата ѝ. — Какво правиш тук?

— Знаеш защо съм тук, Хайди — каза той — Къде е Стивън?

— Те нямаше да го наранят — каза тя. — Имам предвид, брат му е тук. Собственият му брат няма да позволи да го наранят, нали така?

— Звучиш така, сякаш се опитваш да убедиш себе си, не нас — казах аз.

Очите ѝ отскочиха на мен.

— Ти трябва да си Анита Блейк — тя погледна към наблюдателите зад гърба си. — Моля те, Ричард, просто си върви. — Аурата от енергия около нея вибрираше твърдо, с почти видимо трептене във въздуха. Кожата ми настръхна все едно ме лазеха мравки.

Ричард се приближи близо до нея.

Хайди потръпна, но се задържа на мястото си.

Ричард плъзна ръката си точно над лицето ѝ, не достатъчно близо да докосне кожата ѝ. Когато помръдна ръката си, енергията около нея утихна като спокойна вода.

— Всичко е наред, Хайди. Знам в каква ситуация те е поставил Маркус. Искаш да се присъединиш към друга глутница, но той трябва да ти даде разрешение. За да го получиш трябва да правиш каквото той ти каже или си в капан. Каквото и да се случи няма да го използвам срещу теб.

Тревогата се оттече надалеч. Нейната неземна енергия утихна, докато започна едва да се усеща. Сега почти можеше да мине за човек.

— Много впечатляващо.

Един мъж пристъпи напред. Беше висок метър и деветдесет, може би и деветдесет и пет, главата му беше плешива като яйце, само тъмните му вежди подчертаваха бледите му очи. Черна тениска се опъваше върху мускулите по ръцете и кръста му, сякаш беше черупка на насекомо, която всеки момент ще се разцепи и ще освободи чудовището. Енергията вреше около него като лятна жегла. Той пристъпи с уверената походка на хулиган и силата, пролазваща по кожата ми каза, че той може да се превърне всеки момент.

— Този е нов — казах аз.

— Това е Себастиан — отговори ми Ричард — Той се присъедини към нас, след като Алфред умря.

— Той е новият бияч на Маркус — прошепна Хайди. Тя отстъпи назад, наполовина между двамата мъже, гърбът ѝ беше обърнат към завесата, през която влязохме.

— Предизвиквам те, Ричард. Аз искам да бъда Фреки.

Просто така капанът щракна.

— Не се бий с него — казах аз.

— Трябва да отговоря на предизвикателството.

Стрелнах поглед към Себастиан. Ричард не е дребен мъж, но изглеждаше малък, застанал до Себастиан. Ричард нямаше да отстъпи,

за да спаси себе си. Но за някого друго...

— И ако бъдеш убит, къде ме поставя това мен? — попитах аз.

Той погледна към тях, всъщност гледайки мен. Обърна се обратно към Себастиан.

— Искам свободно преминаване за Анита.

Себастиан се ухили и тръсна главата.

— Тя е доминираща. Няма безопасно преминаване. Тя е поела риск, точно като всеки от нас.

— Тя не може да приема предизвикателство. Тя е човек.

— Щом умреш, ще я превърнем в една от нас — заяви Себастиан.

— Рейна ни забрани да превръщаме Анита в лукой — намеси се Хайди.

Кръвнишкият поглед, който Себастиан й хвърли я накара да се свие срещу завесата на вратата.

— Това истина ли е? — попита Ричард.

— Истина е. — Себастиан ръмжеше. — Можем да я убием, но не можем да я направим част от глутницата — той се ухили, един кратък проблясък на зъби. — Така че просто ще я убием.

Извадих файърстара, използвайки тялото на Ричард, за да прикрия движението от ликантропите. Бяхме в беда. Дори с узито, не можех да ги избия всичките. Ако Ричард успееше да убие Себастиан, можехме да овладеем ситуацията, но той щеше да се опита да не го убива. Другите превръщачи ни наблюдаваха с търпеливи, алчни очи. Това трябва да е бил планът през цялото време. Трябваше да има някакъв изход.

Имах идея.

— Всички биячи на Маркус ли са такива задници?

Себастиан се обърна към мен.

— Това обида ли беше?

— Ако имаш нужда да питаш, тогава наистина беше.

— Анита — каза Ричард бавно и внимателно. — Какво правиш?

— Защиатавам се — отговорих аз.

Очите му се разшириха, но той не отмести поглед от големия върколак. Ричард разбра. Нямаше време за спорове. Себастиан пристъпи напред, големите му ръце се свиха в юмруци. Опита се да заобиколи Ричард, за да стигне до мен. Ричард се премести пред него.

Изпъна ръката си, с дланта навън, както беше направил с Хайди и собствената му мътна сила се изля надолу, изтичайки като вода от разбита чаша. Никога не бях виждала нещо такова. Да успокои Хайди беше едно. Да принуди ликантроп да преглътне такава енергия, беше съвсем друго.

Себастиан направи крачка назад, почти залитайки.

— Ти копеле.

— Ти не си достатъчно силен, за да ме предизвикваш, Себастиан. Никога не забравяй това — каза Ричард. Гласът му още беше спокоен, но с едва прикрит гняв отдолу. Това беше разумен глас, глас за преговори.

Стоях зад Ричард, с файърстара притиснат до крака ми, толкова незабележим, колкото можех да го направя. Боят беше приключен и моята малка проява на ненужна храброст не беше необходима. Бях подценила силата на Ричард. Щях да се извиня по-късно.

— Сега, къде е Стивън? — попита Ричард.

Строен черен мъж пристъпи горделиво напред, движейки се като танцьор в блещукащият поток на собствената си енергия. Косата му беше сплетена на дълги до раменете плитчици, с цветни мъниста, закачени в тях. Чертите му бяха дребни и изящни, кожата му беше с богат, плътен кафяв цвят.

— Може би си способен да ни контролираш един по един, Ричард, но не и всички ни едновременно.

— Ти беше изхвърлен от последната си глутница, защото си предизвиквал неприятности, Джамил — каза Ричард. — Не прави същата грешка два пъти.

— Няма. Маркус ще спечели този бой, защото ти имаш шибано състрадателно сърце. Все още не си го хванал, Ричард. Ние не сме Млади Републиканци. — Джамил спря на около осем стъпки. — Ние сме глутница върколаци и не сме хора. Ако не приемеш това, ще умреш.

Себастиан отстъпи назад, за да застане край Джамил. Останалите ликантропи се приближиха напред зад двамата мъже. Тяхната обединена енергия се изля навън, запълвайки стаята като вряла вода с пираня в нея. Силата премина по кожата ми като слаби електрически искри. Разцъфтя в гърлото ми, докато не ми стана трудно да дишам и косата ми настръхна.

— Ще побеснееш ли, ако убия някой от тях? — попитах аз. Гласът ми прозвуча дрезгав и сипкав. Приблжих се на стъпка зад Ричард. Силата му се изливаше върху мен като нещо живо. Щеше да е впечатляващо, но срещу нас стояха двацет ликантропи и ефектът се губеше.

Письък разцепи тишината и аз подскочих.

— Анита — каза Ричард.

— Да.

— Иди вземи Стивън.

— Това неговият писък ли беше? — попитах аз.

— Иди и го доведи.

Погледнах групата ликантропи и попитах:

— Ще можеш ли да задържиш това?

— Мога да ги задържа.

— Не можеш да задържиш всички ни — каза Джамил.

— Напротив — отговори Ричард — Мога.

Писькът прозвуча още веднъж, по-силен, по-настоятелен. Звукът идваше от вътрешната част на плевнята, където сградата е била разделена на стаи. Там имаше импровизиран коридор. Погледнах натам, после се поколебах.

— Ще побеснееш ли, ако убивам хора?

— Направи каквото трябва — каза той. Гласът му се промени, започна да спада, с намек за ръмжене в него.

— Ако убие Рейна с пистолет, все още няма да бъде твоя лупа — каза Джамил.

Втренчих се в гърба на Ричард. Не знаех дали съм готова да се кандидатирам за тази работа.

— Тръгвай, Анита. Сега — гласът му преминаваше в ръмжене. Не се налагаше да добавя: побързай. Знаех тази част. Може би беше достатъчно силен да ги забави, но не можеше да ги победи всичките.

Хайди се приближи до мен, зад гърба на Ричард. Той не ѝ обърна никакво внимание, сякаш не я беше разглеждал като опасност. Тя не беше силна, но няма нужда да си силен или дори здрав, за да промушиш някого в гърба, с нокти или с нож, нима това има значение? Насочих пистолета към нея. Тя застана на сантиметри от Ричард и той не направи нищо. Пистолетът ми беше единственото нещо, пазещо

гърба му. Дори сега той вярваше на Хайди. Точно в тази минута не трябваше да се доверява на никого, освен на мен.

— Габриел е с Рейна — каза тя. Каза името му така, сякаш се страхуваше от него.

Габриел дори не беше член на глутницата. Той беше леопардлак. Макар че беше един от любимите актьори на Рейна. Той участваше в нейните порно филми и дори в един снъф филм. Почти щях да я попитам от кого се страхува повече: от Рейна или от Габриел. Но нямаше значение. Щях да заста на срещу двама им заедно.

— Благодаря — казах на Хайди.

Тя кимна.

Тръгнах към коридора и към източника на писъците.

[1] Один е върховният бог в митологията на германите. Легендата за Один, Фреки, Гери и Фенрир я има в Уикипедия. — Б.пр.

↑

[2] Гръцката легендата за крал Ликаон от Аркадия, превърнат във вълк от Зевс, след като раздразнил бога като му поднесъл в дар човешка плът, ражда термина за върколак — „lycanthrope“ — Б.пр. ↑

8

Влязох в коридора и последвах звуците на гласовете до втората врата отляво. Чух поне два различни мъжки гласа, меки, мърморещи. Не можех да разбера думите. Писъците се промениха във викове:

— Спрете, моля ви, спрете. Не! — гласът също беше мъжки. Освен, ако не измъчваха повече от един човек тази вечер, това трябваше да е Стивън.

Поех си дълбоко въздух, изпуснах го и докоснах вратата с лявата си ръка, пистолетът беше в дясната. Искаше ми се да познавах разположението на мебелите в стаята. Стивън изкрещя:

— Моля ви, недейте!

Достатъчно. Отворих вратата, блъскайки я в стената, за да съм сигурна, че зад нея няма никой. Искях да огледам стаята, но това, което видях на пода ме замрази като някакъв леден кошмар. Стивън лежеше по гръб, бялата му роба беше отворена, разкривайки голото му тяло. Кръвта течеше надолу по гърдите му в тънки алени ивици, макар че нямаше видими рани. Габриел държеше ръцете на Стивън, зад гърба му, сякаш бяха заковани, притискайки надолу тялото му. Дългата до кръста руса коса на Стивън се виеше около обвития в кожа скут на Габриел. Габриел беше гол от кръста нагоре, сребърен пръстен минаваше през дясното му зърно. Къдравата черна коса падаше над очите му и когато погледна нагоре към мен, изглеждаше спял.

Вторият мъж коленичеше от далечната страна на Стивън. Къдрава руса коса падаше до кръста му. Той беше в същата бяла роба, само че завързана. Когато погледна към вратата, тънкото му, почти сладко лице беше като огледало на Стивън. Това трябваше да е брат му. Той държеше сребърен нож. Беше по средата на разреза, когато влязох през вратата. Прясна кръв избликваше от кожата на Стивън.

Стивън изкрещя.

Имаше и една гола жена наведена над тялото на Стивън. Тя го разкрачи, изпъвайки краката му. Дългата ѝ кестенява коса, падаше като завеса, скриваща последното унижение от погледа ми. Рейна обърна

главата си към слабните на Стивън. Пълните ѝ устни леко се усмигнаха. Беше го докарала до ерекция. Дори протестиращ, тялото му се беше поддало.

Отне ми един удар на сърцето, за да видя всичко това, като някаква забавена стенограма. Забелязах движение от дясната си страна и се опитах да се обърна, но беше твърде късно. Нещо косматото и само наполовина човек се блъсна в мен. Ударих се в далечната стена, достатъчно силно, за да изтръпна. Файърстарът падна и се завъртя, а аз лежах изтръпнала на пода. Вълк с размера на пони се изправи над мен. Отвори челюсти, достатъчно големи да смаже лицето ми и изръмжа, ниско и дълбоко, достатъчно да накара сърцето ми да спре.

Можех да се движа отново, но муцуната беше на сантиметър от моето лице; можех да почувствам дъха му по кожата си. Тънка нишка слюнка се проточи от устата му и се плъзна по ръба на моята уста. То наведе муцуната си още по-надолу, устните му се изтеглиха назад, сякаш щеше да ме ухапе. Узито беше притиснато между гърба ми и стената. Хванах се за единия от ножовете си, но знаех, че никога няма да успея да го извадя.

Човешки ръце се обвиха около вълка, откъсвайки го назад, на разстояние от мен. Рейна продължаваше да държи борещия се вълк, сякаш без усилия. Хубавото ѝ голо тяло се развълнува от мускули, които не трябваше да се показват, когато не се използват.

— Не ѝ е пуснал кръв, нали ви казах — тя хвърли вълка към другата страна. Стената се напука и огъна. Вълкът продължи да лежи, очите му се бяха обърнали назад.

Това ми даде времето, от което се нуждаех. Изтеглих узито от кобура му. Когато Рейна се обърна отново към мен, го насочих към нея.

Тя застана пред мен, гола, перфектна, стройна, там, където трябваше да бъде стройна, закръглена, където трябваше да бъде закръглена. Но след като веднъж я бях видяла да пренарежда тялото си, както си иска, не бях толкова впечатлена. Ако можете да променят тялото си, така, както тя може, на кого му е нужен пластичен хирург?

— Можех да я оставя да те убие, Анита. Не ми изглеждаш много благодарна.

Седнах на пода, плъзгайки се по стената, все още не успях да бъда преценя мога ли да стоя. Но узито беше насочено точно и стабилно.

— Много благодаря — казах аз. — Сега се обърни бавно или ще те прережа наполовина.

Рейна се засмя, нисък, весел звук.

— Ти си толкова опасна. Толкова вълнуваща. Не мислиш ли и ти така, Габриел?

Габриел дойде и застана край нея. Двамата, застанали там, гледащи надолу към мен ми бяха твърде много, така че използвах стената като опора и станах. Можех да стоя. Страхотно. Даже започвах да мисля, че ще мога да ходя. Още по-добре.

— Обърни се — казах отново.

Габриел пристъпи около нея, заставайки почти достатъчно близо да се протегне и да ме докосне.

— Тя е перфектна за някой, когото го боли и изглежда почти мъртъв — той протегна ръка, сякаш ако се наведеше още малко, щеше да плъзне пръстите си по бузата ми.

Насочих автомата към кръста му, защото изстрелът щеше да отиде по-нагоре. Прицелете се твърде точно и има шанс наистина да пропуснете.

— Последният път, когато ме притисна, Габриел, всичко, което имах в мен беше нож. Оцеля, позволявайки ми почти да те изкормя, но дори ти няма да можеш да се възстановиш от автоматичен откос. От тази позиция ще те прережа наполовина.

— Ще ме убиеш ли наистина само, защото съм се опитал да те докосна? — той изглеждаше развеселен, неговите странни сиви очи светеха почти трескаво, докато се взираха в мен през бъркотията на косите му.

— След като съм го казала, можеш да се хванеш на бас — отдалечих се от стената. — Обърни се или ще разберем колко наранявания можеш да понесеш.

Те се обърнаха с гръб. Бях почти разочарована. Узито със сребърни амуниции, можеше да направи точно това, което бях казала, че може. Можех да ги прережа, да ги убия, без объркване, без суетене, само дяволска бъркотия. Исках ги мъртви. Втренчих се в тях за един удар на сърцето и помислих за това, помислих да натисна спусъка и да спася всички ни от много неприятности.

Рейна се отдръпна, дърпайки Габриел с нея. Тя ми хвърли поглед през рамо, докато се движеше към стената, където огромният вълк

лежеше зашеметен. Рейна ме погледна и видях на лицето ѝ знанието, за това колко близо е била. Мисля, че до този момент тя не е разбираше, че мога да я убия и да не си загубя съня от това. По дяволите, да я оставя жива, щеше да ме лиши от повече сън.

Шумен писък долетя от другата стая. Крещящ, вибриращ през плевнята. Имаше момент на задъхано мълчание, после ръмжене, писъци. Подът потръпна от удара на далечни тела. Ричард се биеше без мен.

Рейна се усмихна към мен.

— Ричард се нуждае от теб, Анита. Отиди при него. Ние ще се погрижим за Стивън.

— Не благодаря.

— Ричард може да умре, докато губиш време.

Страхът плъзна по мен като студен душ. Тя беше права. Бяха го примамили тук да умре. Поклатих глава.

— Ричард ми каза да взема Стивън и точно това трябва да направя.

— Не мислех, че приемаш заповеди толкова послушно — каза тя.

— Приемам тези, които харесвам.

Стивън се беше свил настрана, издърпвайки робата около тялото си. Брат му седеше зад него, галейки косата му и мърмореше:

— Всичко е наред, Стивън. Не си ранен.

— Разкарай се от него, кучи син такъв.

Той отвори робата на Стивън, показвайки гърдите му. Стивън се опита слабо да придърпа робата обратно. Брат му го плесна леко през ръцете. Издърпа ги от кървавите му гърди. Кожата беше перфектна. Разрезът вече беше зараснал, което означаваше, че цялата кръв беше на Стивън.

— Махни се от него, веднага, или ще те издухам оттук.

Той се отстри от него, очите му бяха разширени. Беше ми повярвал. Това беше добре, защото беше истина.

— Хайде, Стивън. Трябва да вървим.

Той повдигна главата си и ме погледна, сълзи се плъзгаха надолу по бузите му.

— Не мога да стана.

Той опита да пълзи към мен, но се срина на пода.

— Какво си ми дала? — попитах аз.

— Нещо, което да го успокои — каза Рейна.

— Ти, кучко.

Тя се усмихна.

— Именно.

— Върви и застани до тях — казах на брат му.

Мъжът обърна лицето си към мен, приликата му със Стивън беше поразителна.

— Нямахте да им позволя да го наранят. Щеше да му хареса, ако само си го беше позволил.

— Той е ранен, ти кучи син! Сега застани там, веднага, или ще те убия. Разбра ли ме? Ще те убия и ще съм щастлива да го направя.

Той стана на краката си и отиде да застане до Габриел.

— Подсигурих се, така че никой да не го нарани — каза спокойно той.

Стените потръпваха. Чуваше се шум от цепещо се дърво. Някой беше хвърлен през стената на стаята до нас. Искях да ни изкарам от тук.

Искях да се отида при Ричард. Но ако бях невнимателна, никога нямаше да го направя. Ричард не беше единственият, на когото имаше опасност да му разкъсат гърлото.

С толкова много ликантропи, в толкова малка стая, те си оставах твърде близо. Можеха да скочат върху мен, ако се опитам да помогна на Стивън да стане, но с автомата в ръка, можех да се хвана на бас, че повечето от тях ще са мъртви, преди да ме хванат. Това беше приятна мисъл.

Мярнах файърстара в далечния ъгъл. Вдигнах го и го прибрах в кобура, без да ги изпускам от поглед. Практика, практика, практика. Държах автомата изваден. Просто ме караше да се чувствам по-добре.

Коленичих до Стивън, без да премествам очите си от другите. В крайна сметка ми беше трудно да не погледна надолу, но бях толкова дяволски близо до тях. Вълкът можеше да бъде невероятно бърз и не мислех, че Рейна щеше да ме спаси за втори път.

Бях щастливка, че не ме искаше ранена. Поставих ръката си около кръста на Стивън и той се опита да прехвърли ръцете си около врата ми. Аз станах, а той беше почти мъртво тегло, но двамата заедно успяхме да се задържим изправени и с моя помощ Стивън се закрепил на краката си. Радвах се, че беше мой ръст. По едър щеше да е по-

тежък. Робата му се разтвори, той махна едната си ръка от врата ми и се опита да я завърже, но не успя да го направи. Започна да маха и другата си ръка от раменете ми.

— Остави я, Стивън, моля те. Трябва да тръгваме.

— Не искам хората да ме гледат — той ме погледна от няколко сантиметра, лицето му беше разсеяно и нефокусирано от лекарството, но самотна сълза се плъзна от ъгъла на едното му метличино синьо око. — Моля те — каза той.

По дяволите. Прегърнах го през кръста и казах:

— Давай.

Втрених се в Рейна, докато той се завързваше тромаво и бавно от лекарствата, с които го беше приспала. Той изскимтя тихо дълбоко от гърдите си, след като успя да се справи.

— По някакъв начин ти си също толкова сантиментална като Ричард — каза тя. — Но ти можеше да ни убиеш, всички ни, дори и брата на Стивън и да не почувстваш нищо.

Срещнах нейните медно — кафяви очи и казах:

— Щях да почувствам нещо.

— Какво? — попита тя.

— Безопасност — казах аз.

Върнах ни до отворената врата и се огледах назад, за да бъда сигурна, че нищо не идваше зад мен. Когато погледнах обратно към тях, Габриел се беше преместил напред, но Рейна беше сложила ръката си върху неговата, спирайки го. Гледаше към мен така, сякаш не ме беше виждала никога преди. Сякаш я бях изненадала. Предполагам, че беше взаимно. Знаех, че е повратлива, но дори в най-дивите си сънища не можех да я обвиня, че е ударила някой от собствените си хора.

Стивън и аз отстъпихме назад в коридора и там си поех дълбоко въздух, чувствайки се сякаш нещо в гърдите ми липсва. Звукът от боя ни връхлетя. Искаш да изтичам и да се включа в него. Ричард беше жив, защото иначе нямаше да продължават да се бият. Имахме още време. Трябваше да имаме.

Обърнах се към Рейна.

— Не показвай лицето си навън, докато не излезем или ще ти го прострелям.

От стаята не последва отговор. Тръгнах да взема Ричард.

Стивън се спъна и почти събори и двама ни на земята. Увисна на раменете ми, ръцете му се стегнаха около врата ми, после успя да застане по-стабилно на краката си.

— С теб съм. Стивън?

— Добре съм. Просто ме измъкни от тук — гласът му звучеше слабо, едва доловимо, сякаш губеше съзнание. Аз не можех да го нося и да стрелям или поне не исках да опитвам. Хванах по-стегнатото кръста му и казах:

— Остани с мен, Стивън и ще те измъкна от тук.

Той кимна, дългата му коса се изсипа, покрай лицето му.

— Добре. — Самотната думичка едва се чу покрай звука от боя.

Излязох в главната зала, а там всичко беше в хаос. Не можех да видя Ричард. Имаше прекалено много тела, ръце, крака, една променена форма се извисяваше над останалите, един човеко — вълк, висок почти два и десет. Ричард изпъна ръка, която беше прекалено дълга, за да е човешка и не достатъчно окосмена, за да е вълча, изпод един върколашки гръклян. Съществува изкряка, плюейки кръв.

Вълк, дълъг почти колкото Ричард беше висок, се метна на гърба му. Ричард залитна, но не падна. Муцуната заби зъби в рамото му. Космати лапи и човешки ръце го сграбчиха от всички страни. Мамка му. Пуснах един откос в дървения под. Щеше да изглежда попечатляващо, ако бях стреляла в лампите над главите ни, но куршумите падат надолу със същата скорост, с която се издигат и нагоре и не ми се искаше да ме удари собственият ми рикошет. Да държа автомата с една ръка беше грешка. Задържах го и прокарах линия от мен до леглото. Всички замръзнаха стреснати. Ричард изпълзя от тълпата, кървейки. Изправи се на крака, залитайки малко, но със собствени сили. В никакъв случай нямаше да мога да ги влача и двамата, него и Стивън, държейки насочен автомата.

Той спря пред завесата, чакайки ме да отида при него. Стивън увисна върху мен, ръцете му се отпуснаха. Мисля, че припадна. Това беше една агонизиращо бавна разходка до Ричард. Ако се спънех и паднех, щяха да ми се нахвърлят. Наблюдавах ме как се движа, с човешки и вълчи очи, но в тях нямаше нищо друго. Наблюдавах ме, сякаш се чудеха каква съм на вкус и щяха с наслада да проверят.

Гигантският мъж — вълк проговори, косматите му челюсти, бяха твърде неудобни за човешките думи.

— Не можеш да ни избиеш всичките, човеко.

Той беше прав. Повдигнах малко автомата.

— Това е истина, но кой ще дойде пръв насам?

Никой друг не се помръдна, докато се придвижвах. Когато стигнах до Ричард, той взе Стивън от мен, прегръщайки го сякаш беше дете. Кръв се стичаше по лицето му от разрез на челото. Покриваше го наполовина като маска.

— Стивън няма да се върне тук, никога — каза Ричард.

Човекът — вълк проговори отново:

— Ти не си убиец, Ричард. Това е твоята слабост. Дори и да доведем Стивън тук отново, ти няма да ни убиеш заради това. Ще ни нараниш, но няма да ни убиеш.

Ричард не каза нищо. Това беше чистата истина. По дяволите.

— Аз ще те убия — казах аз.

— Анита, не разбираш какво казваш — обърна се Ричард.

Хвърлих поглед към него, после отново погледнах чакащата тълпа.

— Убиването е всичко, което те разбират, Ричард. Ако ти не би ги убил, Стивън няма да е в безопасност. А аз искам да е в безопасност.

— Достатъчно, за да убиваш за това? — попита Ричард.

— Да — отговорих. — Достатъчно, за да убивам за това.

Човекът — вълк се втренчи в мен.

— Ти не си една от нас.

— Това няма значение. Стивън е извън играта. Кажи на Рейна, че ако бъде довлечен обратно тук ще я държа лично отговорна.

— Кажи ми го сама. — Рейна стоеше в коридора, гола и абсолютно спокойна, сякаш беше облечена в най-фина коприна. Габриел беше зад гърба ѝ.

— Ако някой върне Стивън отново тук, опитвайки се да го насили да участва във филмите, ще те убия.

— Дори и ако нямам нищо общо с това?

Усмихнах се, сякаш щях да ѝ повярвам.

— Дори и да нямаш, без значение кой или защо го е направил, твоят задник ще е на прицел.

Тя поклати главата си, почти покланяйки се.

— Нека бъде така, Анита Блейк. Но знай това, ти ме предизвика пред моята глутница. Не мога да оставя това без отговор. Ако беше

превръщач, щяхме да се бием, но това че си човек представлява проблем.

— Помни това, кучко. Аз съм човек, така че ако очакваш да си оставя оръжията и да се бия с теб лице срещу лице, значи си луда.

— Това ще бъде доста нечестно, не мислиш ли?

— Не мисля, че се притесняваш особено за честта си, след това, което видях в задната стая.

— О, това ли? — каза тя — Стивън никога няма да се издигне в глутницата. Няма да има повече предизвикателства за него. Той ще бъде играчка за всеки, който е над него в йерархията.

— Вече не — казах аз.

— Предлагаш му своята защита ли? — попита тя.

Един път вече бях отговаряла на този въпрос и знаех какво влечи след себе си, но не ми пукаше. Искях Стивън да е в безопасност и трябваше да направя каквото е нужно, да убивам или да превърна себе си в мишена. По дяволите, наемният убиец вероятно можеше да ме довърши скоро, така или иначе.

— Да, той е под моя защита.

— Той вече е под моя защита, Анита — каза Ричард.

— Докато не започнеш да убиваш, за да го предпазиш, тя няма да означава много за тези хора.

— Ще убиваш, за да подкрепиш защитата на Ричард ли? — попита Рейна.

— Тя не разбира какво я питаш — намеси се Ричард. — Въпросът не е честен, докато тя не разбере какво означава.

— Тогава обясни й, Ричард, но не тази вечер. Става късно и ако искаме да свършим малко работа, трябва да започваме да снимаме. Отведи своя малък човек и й обясни правилата. Обясни й колко дълбока дупка си е изкопала тази вечер. Когато разбере правилата, обади ми се. И аз ще помисля за начин да направя дуела между нас, колкото се може по-равнопоставен. Може би трябва да превържа очите си или едната ръка зад гърба си.

Опитах се да отговоря, но Ричард каза:

— Хайде, Анита. Трябва да си тръгваме — той беше прав. Можех да убия доста от тях, но не всичките. Не бях взела повече пълнители за автомата. Не смятах, че ще са ми нужни. Глупачка. Излязохме през вратата, с мен крачеща отзад, готова за застрелям

всекиго, който си подаде главата навън. Никой не ни последва. Ричард пренесе Стивън през късната пролетна нощ и не се огледа назад, сякаш знаеше, че няма да ни последват.

Отворих вратата и той постави Стивън на задната седалка.

— Можеш ли да ни закараш до вкъщи? — попита той.

— Да. Колко лошо си ранен?

— Не много, но искам да се возя тук отзад със Стивън, в случай, че се събуди. — Не можех да споря с това. Аз шофирах. Бяхме спасени. Всички ние бяхме още живи. Но ако ни бяха връхлетели, нямаше да сме. Сега, когато бяхме на сигурно място, аз направо полудях.

— Е, ето че оцеляхме. Но не благодарение на твоя малък план — казах.

— И никой не умря, благодарение на моя малък план — отговори Ричард.

— Само, защото бях по-добре въоръжена от обикновено.

— Ти беше права — призна той — Това беше капан. Сега щастлива ли си?

— Да, щастлива съм — казах аз.

— Радвам се да го чуя. — Под сарказма звучеше изморен. Можех да го усетя в гласа му.

— Какво трябваше да ми обясниш, Ричард? — погледнах в огледалото, но не можах да видя лицето му в тъмното.

— Рейна изпълнява заповедите на Маркус. Тя е неговата лупа. Той я използва да прави неща, които самият той не би трябвало да одобрява, като мъченията.

— Тоест аз се обявих като твоя лупа.

— Да, аз съм Фенрир. Нормално, вече щях да съм си избрал лупа. Глутницата е разделена, Анита. Аз съм дал своята защита на последователите си, така че, ако Маркус се опита да ги нарани, аз ще тръгна срещу него или последователите ми биха го направили с моето позволение. Без претендент или водач на глутница зад гърба ти, е почти бунт да не изпълниш заповедите на водача.

— Какво е наказанието за бунт?

— Смърт или осакатяване.

— Мислех, че вие момчета можете да се излекувате от всичко, с изключение на смъртоносна рана.

— Не и ако допреш горещ метал до раната. Огънят пречиства и спира оздравителните процеси, освен ако не отвориш отново раната.

— Това работи точно като при вампирите — казах аз.

— Не знам как е при тях — отговори той незаинтересувано.

— Как така си претендент за лидер и все още не си убил никого? Трябва да си участвал в много дуели, за да се качиш на върха.

— Само боят с Улфрик трябва да е до смърт. Това, което трябваше да направя беше да ги победи всичките.

— Затова взимаш уроци по карате и вдигаеш тежести, за да си достатъчно добър да ги победиш — бяхме водили тази дискусия преди, когато попитах дали вдигането на тежести, щом можеш да вдигнеш малка кола, не е излишно. Той отговори, че не е, ако всички, с които се биеш, могат също да вдигнат кола. Това беше точка за него.

— Да.

— Но ако не убиваш, тогава твоите заплахи не са много страшни, не са повече от игра на думи.

— Ние не сме животни, Анита. Само, защото това е начинът, по който винаги са ставали нещата в глутницата, не означава, че не може да се промени. Ние все още сме хора и това означава, че можем да се контролираме. По дяволите, трябва да има по-добър начин от това да се колим едни други.

Поклатих глава.

— Не обвинявай животните. Истинските вълци не се убиват един друг за власт.

— Само върколаците — каза той. Звучеше изтощен.

— Признавам целите ти, Ричард.

— Но все още не си съгласна.

— Не, не съм съгласна.

Гласът му дойде от мрака на задната седалка.

— Стивън няма никакви рани. Защо крещеше тогава?

Раменете ми се изгърбиха и насила се принудих да се изправа. Завих по старата магистрала 21, мислейки за деликатен начин, по който да му кажа, но нямаше нищо деликатно в едно изнасилване. Казах му какво видях.

Тишината откъм задната седалка продължи много дълго време. Бях почти на отбивката за неговата къща, когато каза:

— И мислиш, че ако бях убил няколко човека, докато стигнем до него, това нямаше да се случи?

— Мисля, че те се страхуват много повече от Рейна и Маркус, отколкото от теб, така че да.

— Ако подкрепиш моите заплахи с убийства, това ще подкопае всичко, което се опитвам да направя.

— Обичам те, Ричард, и се възхищавам на това, което се опитваш да направиш. Няма да развалям това, което се опитваш да направиш, но ако докоснат Стивън още веднъж, ще направя това, което съм казала. Ще ги убия.

— Те са моите хора, Анита. Не искам да са мъртви.

— Те не са твоите хора, Ричард. Те са просто тълпа непознати, които се опитват да вземат участие в твоето страдание. Стивън е твой човек. Всички превръщачи, които получават твоята подкрепа и рискуват гнева на Маркус, те са твоите хора. Те рискуват всичко за теб, Ричард.

— Когато Стивън се присъедини към глутницата, аз бях този, който каза на Рейна, че не може да го има. Винаги съм го подкрепял.

— Намеренията ти са добри, Ричард, но те не го пазеха тази вечер.

— Ако те оставя да убиваш за мен, Анита, ще е същото като да го правя аз самия.

— Не съм искала разрешението ти, Ричард.

Той се наклони към облегалката на седалката ми и аз осъзнах, че не е сложил предпазния си колан. Щях да му кажа да си го сложи, но не го направих. Това беше неговата кола и той щеше да оцелее, ако изхвърчи през предното стъкло.

— Имаш предвид, че ако те хванат Стивън отново, ти ще ги убиеш, защото си казала така, а не заради мен?

— Заплахата не върши работа, ако нямаш с какво да я подкрепиш — казах аз.

— Ти ще убиваш заради Стивън. Защо? Защото той спаси твоя живот?

Поклатих глава. Беше трудно за обяснение.

— Не само заради това. Когато го видях тази вечер, това, което правех с него... Той плачеше, Ричард. Той... О, по дяволите, Ричард, той сега е мой. Има една шепка хора, заради които бих убивала, бих

убивала за отмъщение, бих убивала, за да ги защитя. Днес добавих и името на Стивън в списъка.

— Моето име в списъка ли е? — попита той. Постави брадичката си на рамото ми през седалката. Притисна лицето си към моето и можах да почувствам леко покаралата му брада, бодлива и истинска.

— Знаеш, че е там.

— Не мога да разбера как можеш да говориш толкова спокойно за убийство.

— Знам.

— Моето предложение към Улфрик, щеше да бъде по-силно, ако убивах, но не съм сигурен, че тогава то щеше да има стойност.

— Ако искаш да направиш себе си мъченик на високите идеали, добре. Не ми харесва, но добре. Но не жертвай хората, които ти вярват. Те струват повече, от който и да комплект идеали. Ти почти уби себе си тази вечер.

— Ти просто не вярваш в нещо, когато е лесно, Анита. Убийството е нещо грешно.

— Добре — казах аз. — Но ти също така едва не уби и мен тази вечер. Разбираш ли това? Ако ни бяха налетели нямаше да мога да ги отблъсна. Няма да изгоря в пламъци, защото ти си решил да си играеш на Ганди.

— Можеш да си останеш в къщи следващия път.

— По дяволите, не това имах предвид и ти го знаеш. Опитваш се да живееш в някакъв Ози и Хариет свят, Ричард. Може би животът е бил такъв преди, но вече не е. Ако не се откажеш от това ще бъдеш убит.

— Ако наистина смятах, че трябва да убивам, за да оцелея, мисля, че щях да избира да не оцелея.

Погледнах към него. Изразът му беше умиротворен, като на светец. Но можеш да станеш светец, само ако си мъртъв. Погледнах обратно към пътя. Можех да оставя Ричард да се оправя сам, но ако го напуснех, той щеше да свърши мъртъв. Щеше да отиде сам тази вечер и те щяха да го елиминират.

Сълзи изгориха ъгълчетата на очите ми.

— Не знам дали бих оцеляла, ако умреш за мен, Ричард. Това нищо ли не означава за теб?

Той целуна брадичката ми и нещо топло и течено се плъзна по врата ми.

— И аз те обичам.

Това бяха само думи. Той щеше да умре за мен. Щеше да направи всичко близо до самоубийство.

— Кървиш върху мен — казах аз.

Той въздъхна и се облегна назад в тъмнината.

— Кървя доста. Жалко, че Жан-Клод не е тук да го оближе.

Чух плътен звук, ниско от гърлото му.

— Имаш ли нужда от доктор?

— Заведи ме в къщи, Анита. Ако се нуждая от доктор, познавам един плъхолак, който прави посещения по домовете.

Той звучеше изморен, изтощен, сякаш не искаше да говори повече. Нито за раните, нито за глутницата, или за високите си идеали. Оставих тишината да изпълни колата и не знаех как да я наруша. Мек звук изпълни тъмнината и аз осъзнах, че Ричард плачеше. Той прошепна:

— Съжалявам, Стивън. Съжалявам.

Не казах нищо, защото нищо нямаше да бъде подходящо. Едва напоследък забелязах, че мога да убивам хора и да не ми прави впечатление. Без атака на гузна съвест, без кошмари, нищо. Сякаш част от мен беше изключена. Не ме притесняваше, че мога да убивам толкова лесно. Притесняваше ме това, че не ме притеснява. Но от това имаше полза, като тази вечер. Мисля, че всяка от тези космати муцуни, вярваше, че ще го направя. Понякога съм много добра в сплашването.

9

Беше 4:40 сутринта, когато Ричард внесе все още припадналия Стивън в своята стая. Кръвта залепваше тениската на Ричард за гърба му.

— Отивай в леглото, Анита. Аз ще се погрижа за Стивън.

— Нека да погледна твоите рани — казах аз.

— Аз съм добре.

— Ричард...

Той ме погледна, половината му лице беше покрито със засъхнала кръв, очите му бяха почти диви.

— Не, Анита, не искам помощта ти, не се нуждая от нея.

Поех дълбоко въздух през носа си и го изпуснах.

— Добре, направи го по твоя начин.

Очаквах да се извини, че се е заял с мен, но той не го направи. Просто влезе в своята стая и затвори вратата. Останах в дневната за минута, не съвсем сигурна какво да правя. Бях наранила чувствата му, може би дори засегнала чувството му за мъжка чест. Майната им. Ако не можеше да приеме истината, майната му и на него. Човешки живот беше заложен на карта. Не можех да му предлагам комфортни лъжи, когато можеха да умрат хора.

Влязох в гостната, заключих вратата и се приготвих за лягане. Облякох една огромна тениска с карикатура на Артър Конан Дойл на нея. Бях си опаковала и нещо по-секси. Да, допусках тази идея. Но можех да си спестя неудобството. Файърстарът беше под възглавницата. Автомата сложих под леглото, там, където можех да го стигна. Сложих му голям пълнител. Никога не бих предположила, че ще ми трябва такава огнева мощ, но между нападения на наемни убийци и глутници върколаци, започвах да се чувствам малко несигурна.

Когато бутнах сребърните ножове наполовина под матрака, така че да мога да ги взема, ако се наложи, осъзнах, колко несигурно се

чувствам всъщност. Но оставих ножовете там. По-добре несигурна и параноична, отколкото мъртва.

Извадих плюшения си пингвин Зигмунд от куфара и се пъгнах под завивките. Имах някаква смътна идея как прекараната в къщата на Ричард нощ можеше да е романтична. Това показваше колко малко знаех. Бяхме се карали три пъти за една нощ, което си беше рекорд, дори за мен. Това сигурно не беше добър знак за възможната продължителност на връзката ни. Последното караше гърдите ми да се стягат, но какво се предполагаше, че трябва да направя? Да отида в другата стая и да се извиня? Да му кажа, че е бил прав, когато не беше? Да му кажа, че е добра идея да направи, така че да го убият и да повлече и останалите от нас с него? Това не беше добре. Дори не беше близо до добре. Притисках Зигмунд, докато почти не го сгънах на две. Отказвах да плача. Въпрос: Защо се притеснявах повече да не загубя Ричард, отколкото от наемния убиец? Отговор: Смъртта не ме тревожеше, да изгубя Ричард точно обратно. Заспах, гушкайки пингвина и чудейки се дали с Ричард все още сме гаджета. Кой щеше да го запази жив, ако не бях наоколо?

Нещо ме събуди. Премигнах в тъмното и бръкнах под възглавницата за файърстара. Когато беше на сигурно в ръката ми се послушах. Почукване, някой чукаше на заключената врата на стаята ми. Леко, колебливо. Дали Ричард не идваше да се извини? Щеше да е твърде удобно.

Отметнах завивките, бутайки Зигмунд на пода. Прибрах го обратно в куфара, притваряйки капака, без да го затварям и пристъпих боса към вратата. Застанах от едната ѝ страна и попитах:

— Кой е?

— Стивън е.

Поех си въздух, не бях разбрала, че съм го задържала. Застанах от другата страна на вратата с все още готов пистолет и отключих вратата. Отворих я бавно, оглеждайки, слушайки, опитвайки се да разбере дали беше само Стивън.

Той стоеше пред вратата, облечен в чифт от отрязаните панталони на Ричард. Шортите стигаха почти до глезените му. Взетата назаем тениска го покриваше до коленете. Дългата му руса коса беше рошава, сякаш беше спал.

— Какво има? — наведох пистолета настрани, а той ме наблюдаваше.

— Ричард излезе, а мен ме е страх да стоя сам — очите му не гледаха напълно към моите, когато каза последното, трепвайки, сякаш уплашен от това, което беше видял на лицето ми.

— Какво имаш предвид, че е излязъл? Къде отиде?

— В горите. Каза, че ще продължи да наблюдава за убийци. Рейна ли имаше предвид? — той вдигна поглед, зашеметяващо сините му очи бяха широко отворени, лицето му започна да изглежда уплашено.

Докоснах ръката му, без да съм сигурна как е правилно да постъпя. Някои хора не обичат да бъдат докосвани след сексуално малтретиране. Изглежда, че успокои Стивън. Но той погледна зад себе си към празната дневна, обвивайки ръце около голите си рамене.

— Ричард каза да остана в къщата. Каза, че се нуждае от почивка — той отново избягваше погледа ми. — Страх ме е да стоя сам, Анита. Аз... — той докосна лицето си, косата му падна като завеса, за да го скрие. — Не мога да спя. Продължавам да чувам гласове.

Пъхнах пръст под брадичката му и повдигнах нежно лицето му.

— Питаш ме дали можеш да спиш при мен ли?

Очите му ме погледнаха широки и изпълнени със страх.

— Ричард каза, че бих могъл да го направя.

— Повтори го отново, заради мен — помолих аз.

— Казах му, че не мога да остана сам. Той каза, Анита е тук, тя ще те пази. Върви да спиш с нея — погледна към мен. Лицето му беше неловко. Изражението ми сигурно е било странно. — Сигурно си ядосана. Не те обвинявам. Съжалявам... Аз ще... — Той започна да се обръща и аз хванах рамото му.

— Всичко е наред, Стивън. Не съм ти ядосана. Ричард и аз имаме... разногласия, това е всичко. — Не исках да спи при мен. Леглото беше прекалено малко за двама и ако трябваше да го делим с някого, предпочитам да е Ричард, но това нямаше да стане. Може би невинаги се движехме в рамки.

— Можеш да останеш тук — не добавих „И дръж ръцете си за себе си“. Лицето му беше завладяно от нужда, която нямаше нищо общо със секса. Той имаше нужда от прегръдка; да му бъде казано, че чудовищата изпод леглото не са наистина там. Не можех да му помогна

с последното. Чудовищата бяха истински. Но за първото, можех да се справя. Студенокръвният убиец, какъвто съм аз, може би можеше да сподели своята играчка пингвин с него.

— Можеш ли да донесеш една възглавница от стаята на Ричард?
— попитах го аз.

Той кимна и отиде да я донесе. Притискаше я до гърдите си, сякаш имаше намерение да спи с нея, а не на нея. Може би пингвинът не беше толкова лоша идея.

Заклучих вратата зад нас. Можех да се преместя в стаята на Ричард. Там имаше по-голямо легло, но освен това имаше и панорамен прозорец, с платформа и хранилка за птици. Гостната стая имаше само един малък прозорец. По-лесен за отбрана. Освен ако не исках да изляза през прозореца, в другата стая имаше повече капани, така че останахме в по-сигурната стая. Освен това, трябваше да премествам всички оръжия и сигурно щеше да се зазори, преди да приключа.

Дръпнах завивките настрани и казах:

— Ти си пръв. — Ако нещо влезеше през вратата, исках да съм първата, която ще го посрещне, но не го казах на глас. Стивън беше достатъчно уплашен.

Той се изкатери в леглото със своята възглавница, притискайки я в стената, защото наистина нямаше достатъчно място за две нормални възглавници. Легна по гръб, гледайки ме, къдравата коса падаше около лицето му и голите му рамене като на спящата красавица. Не можеш да срещнеш много мъже с коса, по-дълга от моята. Той беше един от тези мъже, които бяха повече сладки, отколкото красиви, прелестни като кукла. Гледайки ме с тези сини очи, изглеждаше около дванайсетгодишен. Изразът на лицето му беше такъв, сякаш очакваше да го сритам и той ще ме остави да го направя, защото не би могъл да ме спре. В този момент разбирах как Рейна можеше да каже за него, че ще бъде играчка за всеки. Нямаше нищо доминиращо в Стивън и това ме накара да се чудя за неговата среда. Малтретираните деца понякога имат подобен израз в очите си. И те биха приели злоупотребата, защото за тях е нормална.

— Какво не е наред? — попита Стивън.

Бях се втренчила в него.

— Нищо, просто си мислех. — Тази не беше нощта, в която да го питам дали баща му го е пребивал. Помислих си дали да обуя дънките

си, но в крайна сметка с тях щеше да ми е неудобно, а и горещо. Беше късна пролет, жегата още не беше настъпила. Беше само седемнадесет градуса, но не беше достатъчно студено, за да се спи дънки, особено, ако има още някой в леглото с теб. Освен това не бях сигурна как щеше да се почувства Стивън, ако легнеш облечена до него. Може би щеше да бъде оскърбен. Ситуацията беше твърде притеснителна за мен. Загасих светлините и се покатерих в леглото при него. Ако някой от нас беше малко по-едър, никога нямаше да се съберем. Стивън трябваше да се завърти на една страна. Сви се до гърба ми, изпъвайки тялото си покрай моето, а едната си ръка праметна през кръста ми, сякаш бях плюшена играчка. Стегнах се, но той изглежда не забеляза. Притисна лицето си към гърба ми и изпусна дъх във въздишка. Лежах в тъмното и не можех да заспя. Два месеца по-рано, след като за малко не свърших като вампир, имах проблеми със съня. Да затворя очи мъртва можех да приема. Да затворя очи, превръщайки се в немъртва, това ме плашеше. Но го преодолях. Спях съвсем добре, много ви благодаря, досега. Натиснах бутона на часовника си, което го накара да светне. Беше едва 5:30. Имах едва около час сън. Супер.

Дишането на Стивън стана дълбоко и тялото му се отпусна срещу моето, мускул по мускул. Той скимтеше леко в съня си, ръката му се свиваше около мен, после сънят му стана по-дълбок и той се отпусна, тих и топъл.

Потънах в сън, гушкайки ръката на Стивън около себе си. Той беше почти толкова добър, колкото и плюшена играчка, с изключение на това, че имаше навик да помръдва в някои моменти.

Слънчева светлина се разливаше през тънките бели завеси и за първи път можех да кажа, че светлината ме е събудила. Събудих се схваната, в същата поза, в която заспах, сякаш не бях помръдвала през цялата нощ. Стивън все още се беше обвил около мен, кракът му беше върху моите крака заедно с едната му ръка, сякаш се опитваше да е колкото може по-близо до мен, дори в съня си.

Полежах за момент с тялото му праметнато около моето и осъзнах, че никога не съм се събуждала с мъж преди. Имах годеник в колежа и правехме секс, но никога не прекарвахме нощта заедно. Всъщност никога не бях спала в едно легло с мъж. Беше малко странно. Лежах в кръга от топлина на тялото на Стивън и ми се искаше да беше Ричард.

Имах неясното усещане, че нещо ме беше събудило. Но какво? Измъкнах се от завивките и прилепчивото тяло на Стивън. Той се обърна на другата страна и въздъхна с лек протестиращ звук. Подпъхнах завивките около него и измъкнах файърстара изпод възглавницата си.

Според часовника ми беше около 10:30. Бях спала около 5 часа. Нахлузих дънките си, взех си четката, малко чисто бельо и чорапи от куфара. Сгънах всичко в едно чисто поло и отключих вратата. Държах файърстара в ръка. Щях да го оставя на тоалетката, докато се мия. Правех същото нещо и в къщи.

Някой минаваше говорейки, от другата страна на вратата. Два гласа, единият от тях женски. Поставих дрехите на пода, свалих предпазителя на пистолета и поставих ръката си на дръжката на вратата.

— Това, което чух предпазител на пистолет ли беше? — каза мъжкият глас от другата страна на вратата. Познах гласа. Върнах предпазителя обратно, пъхнах пистолета отпред в панталоните си и пунах тениската отгоре. Въръжена, но не забележимо, отворих вратата. Джейсън стоеше там, хилейки ми се. Той беше висок, горедолу колкото мен. Русата му коса беше права и бебешки тънка и подстригана точно до раменете. Очите му бяха в невинния цвят на синьо небе, но изразът им не беше невинен. Взря се покрай мен в Стивън, все още свит в леглото.

— Следващият път мой ред ли е? — попита той.

Въздъхнах, вдигнах дрехите си, пъхнах ги под мишница и затворих вратата зад себе си.

— Какво правиш тук, Джейсън?

— Не звучиш щастлива да ме видиш. — Беше облечен в мрежеста тениска. Дънките му бяха модни и меки, с едно разцепено коляно. Той беше на двайсет и трябва да е бил в колеж, преди да се присъедини към глутницата. Сега беше вълк на Жан-Клод и да играе ролята на бодигард и закуска в едно за Господаря вампир на града, изглежда, че беше единствената му работа.

— Не е ли много рано сутринта за такава блузка?

— Изчакай докато видиш как ще съм облечен за таз вечерното откриване на танцовия клуб на Жан-Клод.

— Може да не успея да го направя — казах аз.

Той завъртя очи.

— Прекара една нощ под покрива на Ричард и отменяш срещата с Жан-Клод — той поклати глава. — Не мисля, че това е добра идея.

— Виж, никой от тях не ме притежава, разбра ли?

Джейсън се отдръпна и задържа ръцете си в пародия на капитулация.

— Хей, не застрелвай вестносеца. Знаеш, че това ще ядоса Жан-Клод и знаеш, че той ще си помисли, че си спала с Ричард.

— Не съм.

Той погледна към затворената врата.

— Знам това и съм шокиран, Анита, от избора ти на партньор за леглото.

— Когато кажеш на Жан-Клод, че съм спала със Стивън, направи го, така че да си абсолютно сигурен, че той ще разбере — само сме споделяли леглото и нищо друго. Ако Жан-Клод причини неприятности на Стивън, заради твоите игрички на думи, аз ще се ядосам. А ти не искаш да ме ядосваш, Джейсън.

Той ме погледна за един или два удара на сърцето. Нещо се плъзгаше зад очите му, неговият звяр беше изпълнен с живот, само на едно докосване от мен. Джейсън прокарваше тънка резка там, където Габриел изписваше ясна черта. Едно очарование изпълнено с опасност и болка. Освен това си беше истински трън в задника. Джейсън беше приемлив, нелошо момче, въпреки всичко. Габриел беше перверзен, но характерът му беше същия като на Джейсън, само леко усилен. След всичко, което видях предната вечер, се чудех какво ли Джейсън мисли за забавление. Бях почти сигурна, че няма да го одобря, но не бях сто процента сигурна, което може да ви каже нещо за Джейсън.

— Наистина ли си извадила автомат на Рейна и Габриел снощи?

— Да, направих го.

Жена излезе от спалнята на Ричард под планина от кърпи. Тя беше около метър шейсет и осем, с къса кафява коса, толкова къдрава, че нямаше как да е естествена. Тя носеше маскировъчни панталони и пуловер с къси ръкави. Сандали с отворени пръсти, допълваха екипировката ѝ. Огледа ме отгоре до долу, почти неодобрително или може би незаинтересувано.

— Ти трябва да си Анита Блейк.

— А ти си?

— Силви Баркър — тя протегна ръка и аз я поех. В момента, в който докоснах ръката ѝ, знаех какво е. — С глутницата ли си? — попитах аз.

Тя изтегли ръката си обратно и премигна към мен.

— Кой може да ти е казал?

— Ако се опитваш да минеш за човек, не докосвай никого, който знае как се усещат ликантропите. Силата ти кара кожата ми да настръхва.

— Тогава няма да си губя времето да се крия. — Силата ѝ ме заля, наводни всичко около мен, изливайки се подобно на взривът от топлинна енергия, след като отворите вратата на фурната.

— Впечатляващо — казах аз, внимавайки гласът ми да остане спокоен.

Тя ми подари малка усмивка.

— Това си е почти комплимент, идвайки от теб. Сега, трябва да занеса тези кърпи в кухнята.

— Какво е станало? — попитах аз.

Силви и Джейсън размениха погледи. Тя поклати глава.

— Знаеш ли, че Ричард беше ранен? — направи го да звучи като въпрос.

Стомахът ми се сви на възел.

— Той каза, че ще се оправи.

— Ще го направи — каза тя.

Усетих, че пребледнявам.

— Къде е той?

— В кухнята — отговори ми Джейсън.

Не се затичах, не беше толкова далеч, но ми се искаше. Ричард седеше пред кухненската маса, без тениска, с гръб към мен. Гърбът му представляваше голямо количество пресни белези. Имаше следа от ухапване на лявото му рамо, където парче месо липсваше. Доктор Лириан попиваше кръвта от гърба му с кухненската кърпа. Тя беше дребна жена в средата на петдесетте с прошарена коса, подстригана късо. Беше превързвала моите собствени рани два пъти преди това, единият път беше космата и изглеждаше като гигантски човеко — плъх.

— Ако се беше обадил за медицинска помощ снощи, нямаше да трябва да правя това, Ричард. Не ми харесва да причинявам на

пациентите си болка.

— Маркус беше на повикване снощи — каза Ричард — Предвид обстоятелствата реших, че е по-добре да мина без лекарска помощ.

— Можеше да оставиш някой да почисти и превърже раните.

— Да, Ричард, можеше да ме оставиш да ти помогна — казах аз.

Той погледна назад през рамо, косата се виеше около лицето му. Имаше превръзка на челото си.

— Получих достатъчно помощ за една нощ.

— Защо? Защото съм жена, или защото знаеш, че съм права?

Лилиан сложи малък сребърен нож в долната част на белега от нокът. Тя плъзна острието по раната, отваряйки я отново. Ричард си пое дълбоко въздух и после го изпусна.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Ликантропите се самолечат, но понякога без медицинска помощ ни остават белези. Повечето от раните са се излекували, но някои от тях са толкова дълбоки, че се нуждаят от няколко бода, преди кожата да е започнала да зараства, затова ги отварям наново и ще ги зашия правилно.

Силви подаде на доктор Лилиан кърпите.

— Благодаря ти, Силви.

— За какво се карате вие влюбени птички? — попита Силви.

— Нека Ричард ти каже, ако иска.

— Анита е съгласна с теб — каза Ричард. — Тя мисли, че трябва да започна да убивам хора.

Преместих се напред, там, където можеше да ме вижда, без да се налага да се извива. Облегнах се на шкафовете и се опитах да гледам лицето му, а не как Лилиан плъзгаше ножа.

— Не искам да започнеш да убиваш безразборно, Ричард. Само покрий собствените си заплахи. Убий един и останалите ще се укротят.

Той ме погледна, възмутен.

— Имаш предвид да им дам пример с един от тях?

Казано по този начин, звучеше студенокръвно, но истината си е истина.

— Да, това имах предвид.

— О, аз я харесвам — каза Силви.

— Знаех си, че ще го направиш — каза Джейсън. Те размениха поглед, който не успях напълно да схвана, но изглежда, че дяволски ги

забавлявах.

— Пропуснах ли шегата?

И двамата поклатиха глави.

Оставих ги. Ричард и аз все още се карахме и започвах да си мисля, че този спор няма да има край. Той потрепери, когато докторката отвори още една от раните му. Тя само вкарваше ножа тук и там, но това беше повече, отколкото бих искала да усетя на собствен гръб. Не харесвам ножовете.

— Без обезболяващи? — попитах.

— Анестезията не ни понася добре. Метаболизма ни е прекалено бърз — отговори ми Лилиан. Тя избърса ножа в една от чистите кърпи и каза — Един от ноктите е разкъсал дънките ти. Свали ги, за да мога да го погледна.

Хвърлих поглед към Силви. Тя ми се усмихваше.

— Не ме мисли. Аз харесвам момичета.

— За това се смеехте вие двамата — казах на Джейсън.

Той кимна, усмихнат щастливо.

Поклатих глава.

— Другите сигурно ще са тук скоро за срещата. Не искам задника ми да е на показ за всеки, който влезе през вратата. — Ричард се надигна. — Нека довършим това в спалнята. — Имаше линия от белези като дупчици по ключицата си. Спомних си, че човекът — вълк го беше повдигнал с ноктите си миналата нощ.

— Можеше да бъдеш убит — казах аз.

Той ме погледна.

— Но не бях. Нали това казваш винаги?

Мразех да използват думите ми срещу мен.

— Можеше да убиеш Себастиан или Джамил и останалите нямаше да ти скочат.

— Започна вече да решаващ и кого аз трябва да убия — гласът му беше изпълнен с гняв.

— Да — казах аз.

— Тя всъщност направи много добър избор — каза Силви.

Ричард обърна своите тъмни, тъмни очи към нея.

— Ти не се бъркай в това.

— Ако беше просто любовен скандал, Ричард, нямаше — каза Силви. Тя се изправи пред него. — Но Анита не казва нищо, което аз

не съм казвала. Това е, което повечето от нас те умоляват да направиш. За няколко месеца си мислех, че ще стане по твоя начин. Надявах се, че си прав, но това не свърши работа, Ричард. Независимо дали си алфа мъжкар или не си.

— Това предизвикателство ли е? — попита той. Гласът му стана много нисък. Силата се вля в стаята като горещ вятър.

Силви отстъпи назад.

— Знаеш, че не е.

— Знам ли? — попита той. Енергията в стаята се извиваше, нараствайки като електрическа искра. Космите по ръцете ми настръхнаха предупредително.

Силви спря да отстъпва назад, ръцете ѝ бяха свити в юмруци от двете ѝ страни.

— Ако мислех, че мога да предизвикам Маркус, щях да го направя. Ако можех да предпазя всички ни, щях да го направя. Но аз не мога да го победя, Ричард. Ти си нашият единствен шанс.

Ричард надвисна над нея. Не беше само физическият му ръст. Силата му се обви около нея, изпълвайки стаята, докато не стана почти задушавашо тясно.

— Няма да убивам, само защото ти си мислиш, че трябва да го направя, Силви. Никой не може да ме принуди да го направя. Никой.

Той обърна втренчения си поглед към мен и аз трябваше да се постарая доста, за да срещна очите му. Имаше сила в тях, изгаряща тежест. Не беше придърпващата сила на вампирите, но беше нещо. Кожата ми потръпна от силата и енергията му, и аз не можех да се обърна.

Втренчих се в белезите точно под врата му и знаех, че съм много близо да го загубя. Това беше неприемливо. Приблжих се по-близо до него, докато почти можех да се протегна и да го докосна.

— Трябва да поговорим, Ричард.

— Нямам време за това точно сега, Анита.

— Намери — казах аз.

Той погледна гневно надолу към мен.

— Говори с мен, докато Лилиан довършва. Хората ще започнат да пристигат за срещата до петнайсет минути.

— Каква среща? — попитах аз.

— Ще обсъждаме ситуацията с Маркус — каза Силви. — Той свика срещата, заради снощното ви приключение.

Ричард я погледна и това не беше приятелски поглед.

— Ако исках тя да знае за срещата, щях да ѝ кажа сам.

— Какво друго не си ми казал, Ричард?

Той обърна ядосаните си очи към мен.

— Какво не си ми казала ти?

Премигнах към него, искрено объркана.

— Не знам за какво говориш.

— Стреляха с пушка два пъти покрай главата ти, а ти не знаеш за какво говоря.

О, това.

— Направих правилното нещо, Ричард.

— Ти винаги си права, нали така?

Погледнах към пода и поклатих глава. Когато го погледнах отново, той още беше ядосан, но аз бях загубила своя гняв. Първа. Това щеше да бъде Спорът. Този, с който свършва всичко. Не бях сгрешила. Никакъв разговор нямаше да промени това. Но ако щяхме да се разделяме, щяхме да изгорим в пламъци.

— Нека приключим с това, Ричард. Искаше да отидем в спалнята.

Той пристъпи напред, тялото му беше вдървено от гняв, който беше по-дълбок, отколкото разбирах. Това беше контролирана ярост и аз не разбирах откъде идваше. Това беше лош знак.

— Сигурна ли си, че ще издържиш да ме гледаш гол? — гласът му беше извънредно горчив, а аз не знаех защо.

— Какво не е наред, Ричард? Какво съм направила?

Той поклати глава твърде енергично, правейки го да изглежда така, сякаш потрепването на рамото му е част от движението.

— Нищо, нищо.

Той излезе от стаята. Лилиан ме погледна, но го последва. Въздъгнах и ги последвах. Не исках да мисля за следващите няколко минути, но нямаше да се измъкна. Щяхме да си кажем всички грозни неща и да се направим нещастни, колкото можем. Бедата беше, че няхах никакви отвратителни неща за казване. Това щеше да направи скандала по-малко забавен за мен. Джейсън скандираше много тихо, докато отивах:

— Давай, Анита, давай, Анита.

Това ме накара да се усмихна.

Силви ме наблюдаваше със студени очи.

— Късмет. — Не звучеше напълно искрено.

— Проблем ли имаш? — щях да съм по-щастлива да споря с нея, отколкото с Ричард.

— Ако той не се срещаше с теб, тогава щеше да може да си избере партньорка. Това щеше да ни помогне.

— Искаш мястото ли?

— Да — каза тя. — Искам го, но сексът е неразделна част от него, а аз не съм за.

— Тогава не стоя на пътя ти — казах аз.

— Не, на моя не — каза тя. Което косвено ми каза, че има и други, но не ми пукаше, поне не днес.

— Прекалено рано сутринта е за космата политика — казах аз.

— Ако някой иска парче от мен, може да му кажеш да се подреди на опашката.

Тя наклони глава на една страна, като любопитно куче.

— Дълга ли е опашката?

— Напоследък, да.

— Мислех, че всичките ти врагове са мъртви — каза Джейсън.

— Продължавам да си създавам нови — отговорих.

Той се усмихна.

— Фантастично.

Поклатих глава и отидох в дневната. Бях готова да се срещна по-скоро с Рейна, отколкото с Ричард. Почти се надявах наемният убиец да изскочи от някой шкаф и да ми даде нещо, което да застрелям. Щях да се почувствам по-добре, отколкото да скъсам с Ричард.

10

Спалнята на Ричард беше боядисана в светло зелено, подходящ килим беше метнат пред леглото, като парче оцветено стъкло. Леглото беше тежко широко и голямо, а дори и ранен, той го беше оправил, дърпайки твърда червена покривка върху него. Имаше три покривки за легло, които сменяше периодично: зелена, синя и червена. Всеки цвят придаваше различен нюанс на килима и на картината над леглото. На картината имаше нарисувана зимна сцена с вълци. Те гледаха напрегнато направо извън картината, сякаш човекът, който ги гледа можеше да заобиколи дърветата и да ги изненада. Имаше и елен, кървящ на снега с разкъсано гърло. Беше странен избор като за спалня, но му подходеше. Освен това я харесвах. Беше с това качество, което всички хубави картини имат, сякаш когато напуснеш стаята картината ще се раздвижи, сякаш животът е спрял и заловен върху платното. Зелената покривка подчертаваше боровете, синята — чистото синьо на небето и синкавите сенки, а червената — петната кръв на снега.

Ричард лежеше по корем върху пурпурния плат. Беше абсолютно гол, дънките му лежах в ъгъла на леглото. Загорялата му кожа изглеждаше тъмна и гладка и невероятно достъпна върху червената покривка. Почувствах жегата да облива лицето ми, когато очите ми проследиха линиите на тялото му, над гладката извивка на задника му. Лилиан точно довършваше шева на раната от нокът, която минаваше през него. Погледнах настрани.

Бях виждала Ричард гол веднъж, първият път, когато го срещнах, но никога след това. Тогава дори не мислехме да се срещаме. Погледнах настрани, най-вече, защото исках да гледам към него. Исках да го видя така и това беше твърде притесняващо, за да кажа. Изучавах съдържанието на строените до стената шкафове, сякаш трябваше да ги запомня. Парче кварц, малко птиче гнездо. Имаше бучка фосилизиран корал, голям колкото ръката ми, в тъмен, богат златист цвят с ивици бял кварц. Намерих го на един къмпинг и му го дадох, защото той

събира късчета и парчета, а аз не. Докоснах парчето корал и не ми се искаше да се обръщам назад.

— Каза, че искаш да говорим, тогава говори — каза Ричард.

Все пак се обърнах. Лилиан тъкмо отрязваше черния конец, с който беше зашила раната.

— Ето — каза тя — Не би трябвало да ти остане белег.

Ричард сгъна ръката си на леглото, подпирайки глава на китката си. Косата се къдреше около лицето му, рошава и достъпна. Знаех, че е толкова мека, колкото изглежда.

Лилиан погледна към двама ни.

— Мисля, че трябва да ви оставя насаме — започна да прибира нещата си в една кафява, кожена чанта, която приличаше повече като кутия за рибарски принадлежности, отколкото, на каквото и да е друго. Погледна към Ричард и после пак към мен. — Осигурете малко спокойствие на една стара дама. Не се натискайте.

Тя излезе и ни остави да зяпаме след нея.

— Можеш вече да се облечеш — казах аз.

Той погледна смачканите си дънки, движейки само тъмните си очи. Погледът му се върна на мен и отново беше точно толкова ядосан, колкото и по-рано.

— Защо?

Концентрирах се да посрещна тези гневни очи и да не поглеждам към тялото му. Беше по-трудно, отколкото бих си признала на глас.

— Защото ми е трудно да споря с теб, когато си гол.

Той се изправи на лакти, косата падна пред очите му и се втренчи в мен през завеса от златистокафява коса. Напомняше ми на Габриел и това беше доста изнервящо.

— Знам, че ме желаш, Анита. Мога да го подуша.

О, това ме накара да се чувствам по-добре. Изчервих се за втори път за последните пет минути.

— Е, и? Ти си великолепен. И какво от това? Какво от това, по дяволите, какво да правим с останалото?

Той се изправи на колене и длани. Погледнах настрани, толкова бързо, че ми се зави свят.

— Моля те, обуй си дънките.

Чух го да се плъзва от леглото.

— Ти дори не можеш да ме погледнеш, нали?

Имаше нещо в начина, по който каза това, което ме накара да искам да видя лицето му, но не можех да се обърна. Просто не можех. Ако това беше последният спор, който щяхме да водим, не исках споменът за тялото му да се отпечата в паметта ми. И така щеше да ми е достатъчно трудно.

Усетих го да стои до мен.

— Какво искаш от мен, Ричард?

— Погледни ме.

Поклатих глава.

Докосна ме по рамото и аз трепнах.

— Дори не можеш да понесеш да те докосна, така ли е? — За първи път чух болка в гласа му, груб и наранен.

Тогавя се обърнах. Трябваше да видя лицето му. Очите му блестяха от непроляти сълзи, широко отворени, така че да не ги изпуснат. Той бутна косата си назад, но тя пак падна. Очите ми слязоха надолу по гърдите му и ми се прииска да поставя ръцете си върху зърната му, надолу върху тънкия му кръст и още по надолу. Върнах очите си върху лицето му само със силата на волята, лицето ми вече беше по скоро бледо, отколкото червено. Имах проблеми с дишането. Сърцето ми биеше толкова силно, че ми беше трудно да чувам.

— Обичам, когато ме докосваш — казах аз.

Той се втрени в мен, очите му бяха изпълнени с болка. Мисля, че предпочитам гнева.

— Бях започнал да ти се възхищавам, че казваш не на Жан-Клод. Знам, че го желаеш и продължаваш да се противиш. Мислех, че това е много морално от твоя страна — той поклати глава, една сълза се плъзна от ъгъла на окото му, спускайки се бавно надолу по брадичката му.

Избърсах сълзата от лицето му с върха на пръста си. Той хвана ръката ми в своята, стискайки я малко по-силно, но не ме нарани, само ме изненада. Освен това хвана дясната ми ръка, а да извадя пистолета с лявата ръка щеше да е неудобно. Не че наистина си мислех, че ще ми трябва пистолет, но той се държеше малко странно.

Ричард проговори, гледайки надолу към мен:

— Но Жан-Клод е чудовище, а ти не спиш с чудовища. Ти само ги убиваш — сълзи потекоха и от двете му очи и аз ги оставих да паднат. — Ти не спиш и с мен, защото и аз съм чудовище. Но ти

можеш да ни убиеш, нали така, Анита? Ти просто не можеш да ни чукаш.

Трепнах силно срещу него и той ме пусна. Той можеше да вдигне от място тежкото легло от черешово дърво, така че ме пусна. Това не ми хареса.

— Това, което каза беше много грозно.

— Но е вярно — каза той.

— Искам те, Ричард, знаеш това.

— Ти искаш също и Жан-Клод, така че това не е много ласкателно. Казваш ми да убия Маркус, сякаш би било лесно. Мислиш, че това не би трябвало да ме тревожи, защото той е чудовище, или защото аз съм чудовище?

— Ричард — казах аз. Това беше аргумент, който не бях чувала. Не знаех какво да кажа, но трябваше да кажа нещо. Той беше застанал там със сълзи течащи от очите му. Дори гол и великолепен той изглеждаше изгубен. — Знаем, че ще се чувстваш зле да убиеш Маркус. Никога не съм казвала, че не е така.

— Тогава как можеш да ме подтикваш да го направя?

— Мисля, че е необходимо — казах аз.

— Ти би ли могла да го направиш? Би ли могла просто да го убиеш?

Помислих върху това за момент, после кимнах.

— Да, бих могла.

— И това няма да те обезпокои? — попита той.

Втренчих се право в него, гледайки го точно в изпълнените с бяло очи и казах:

— Няма.

— Ако наистина мислиш така, това те прави по-голямо чудовище, отколкото съм аз.

— Да, предполагам, че е така.

Той поклати глава.

— Това не би те наранило, нали, знанието, че би могла да отнемеш човешки живот? — той се засмя с горчив смях. — Или дори не приемаш Маркус за човек?

— Мъжът, който убих снощи беше човек — казах аз.

Ричард ме погледна, ужас нарастваше в очите му.

— И ти спа съвсем добре, нали?

Кимнах.

— Доста добре, имайки предвид, че прати Стивън в моето легло. Странен израз премина през очите му и за част от секундата видях, че се колебаеше.

— Мили Боже, познаваш ме по-добре от това.

Той погледна надолу.

— Знам. Просто те желая толкова много, а ти продължаваш да ми казваш не. Кара ме да се съмнявам във всичко.

— По дяволите. Няма да нараня егото ти по средата на караница. Ти прати Стивън при мен, защото беше ядосан. Казал си, че бих могла да го защитя. Хрумна ли ти, съвсем случайно, че аз никога не съм спала — просто спала — в едно и също легло с мъж преди?

— Ами годеника ти в колежа?

— Правих секс с него, но не съм спала при него — казах. — Първият път, когато се събудих с мъж, обвит около мен, исках това да си ти.

— Съжалявам, Анита. Не знаех. Аз...

— Не мислеше. Супер. Сега, какво правим с това не — обличане? Какво става, Ричард?

— Видя боя снощи. Видя какво съм аз, какво мога.

— Някои от нещата, да.

Той поклати глава.

— Искаш да знаеш защо не убивам? Защо винаги спирам само на косъм? — Погледът в очите му беше почти отчаян, див.

— Каж ми — казах аз меко.

— Наслаждавам му се, Анита. Обичам чувството за ръцете ми, за ноктите ми, потъващи в плът — той обви ръце около себе си. — Вкусът на свежа, топла кръв в устата ми е възбуждащ — разклати яростно главата си, сякаш можеше да изтрие усещането. — Снощи исках да разкъсам Себастиан на части. Можех да го почувствам, като болка в раменете си, в ръцете си. Тялото ми искаше да го убие, по начина, по който искам теб — той ме погледна, все още прегръщайки рамената си, но тялото му говореше вместо него. Мисълта да убие Себастиан го беше възбудила, беше го възбудила истински.

Преглътнах нервно.

— Страхуваш се, че ако се отпуснеш и убиеш, това също ще ти хареса?

Той се втренчи в мен и в очите му се четеше ужас: страхът, че може да е чудовище, страхът, че бях права да не го докосвам, да не му позволявам да ме докосне. Ти не чукаш чудовища, само ги убиваш.

— Наслаждаваш ли се на убийството? — попита той.

Трябваше да помисля над това за секунда или две. Накрая поклатих глава.

— Не, не се наслаждавам.

— Какво е чувството? — попита той.

— Като нищо. Не чувствам нищо — свих рамене. — Успокоявам се, че това не съм аз. Триумф, че съм била по-бърза, по-значима — свих ги отново. — Не ме притеснява да убивам хора, Ричард. Просто не ме притеснява.

— Поне веднъж?

— Да, за известно време.

— Кога спря да ти пука?

— Не знам. Не при първата смърт, нито при втората, но когато толкова хора те вземат на мушка, че не можеш да им хванеш дирите... Или спира да ти пука или си търсиш друга работа.

— Искам да ме притеснява, Анита. Убийството трябва да означава нещо повече от кръв, възбуда или дори оцеляване. Ако не е така, тогава аз съм грешал и ние не сме нищо повече от животни. — Тялото му също реагираше на мислите му. А той не го намираше възбуждащо. Изглеждаше уязвим и уплашен. Искях да му кажа да се облече, но не го направих. Той беше избрал много категорично да стои гол, сякаш трябваше да си докаже един път завинаги дали го желая или не.

Не обичах много тестовите, но беше трудно да се оплаквам, когато виждах страха в очите му. Той мина напред и застана пред леглото. Потърка едната си длан нагоре-надолу по другата си ръка, сякаш му беше студено. Но беше май в Сейнт Луис. Не му беше студено, поне не и с този вид студ.

— Вие не сте животни, Ричард.

— Как можеш да знаеш какво съм? — знаех, че пита повече себе си, отколкото мен.

Приближих се към него. Извадих файърстара от панталоните си и го сложих на нощното шкафче до лампата. Той ме наблюдаваше

какво правя с напрегнати очи. Почти сякаш очакваше да го нараня. Щях да опитам много внимателно да не го правя.

Докоснах ръката му, внимателно, там, където я беше потъркал. Той замръзна под докосването ми.

— Ти си един от най-моралните хора, които някога съм срещала. Ти можеш да убиеш Маркус и да не се превърнеш в ненаситен звяр. Знам това, защото те познавам.

— Габриел и Рейна убиват и изглеждат точно като зверове.

— Ти не си като тях, Ричард. Повярвай ми.

— Какво ако убия Себастиан или Маркус и му се насладя? — красивото му лице беше грубо от ужаса, който пораждаха мислите му.

— Може би ще се почувстваш добре. — Стиснах ръката му по-силно. — Но ако не стане така, няма нищо срамно в това. Ти си това, което си. Не си го избирал. То е избрало теб.

— Как можеш да кажеш, че няма нищо срамно в това да се наслаждаваш на нечие убийство? Ловувал съм елени и ми е харесвало. Обичам да ходя на лов и да убивам, и да ям топлото месо. — Както и преди мислите му го възбудиха. Задържах очите си върху лицето му, колкото ми беше възможно, но все пак беше подлудяващо.

— Всеки има различно нещо, което да му натисне ключето, Ричард. Чувала съм и по-лоши неща. По дяволите, чувала съм и по-лоши неща.

Той погледна надолу към мен така, сякаш искаше да ми повярва, но беше уплашен да го направи.

— По-лоши от това? — Той повдигна дясната си ръка от рамото си и я задържа пред лицето ми. Силата му бликна по ръката ми, надолу от рамото, докато не се задъхах. Това беше сила на волята, единствено от това, че държах ръката си върху неговата.

Пръстите му се удължиха, ставайки невъзможно дълги и тънки. Ноктите му се превърнаха в твърди, остри, животински нокти. Това не беше вълча лапа, по-скоро неговата прерасна в нокът. Нищо не можеше да се промени така. Само тази ръка.

Имах проблеми с дишането, по причина различна от преди. Втрених се в ноктестата ръка и осъзнах за първи път, че той беше прав. Да наблюдавам как костите в ръката му се разтягат и пукат, ме караше да ми прилява и ме плашеше.

Задържах ръката си на рамото му, но треперех. Намерих гласа си, но и той също трепереше.

— Видях Рейна да го прави веднъж. Не мислех, че е обща способност.

— Само Рейна, Маркус и аз можем да го правим от цялата глутница. Можем да се променяме частично по собствена воля.

— Значи така намушка Себастиан снощи.

Той кимна, очите му още изучаваха лицето ми. Борех се да го задържа безизразно, но това, което видя не беше достатъчно успокояващо. Той се обърна настрани и аз вече не можех да виждам очите му, за да почувствам болката в тях.

Сграбчих ръката му и обвих пръстите си около тези дълги, тънки кости. Чувствах мускули под дланите си, които никога преди не са били в ръката на Ричард. Направих всичко, което можах, за да задържа ръката му. Да го докосна такъв. Всичко. Усилието ме накара да затреперя и да не мога да срещна очите му. Не бях сигурна какво ще види в тях. Той докосна брадичката ми с другата си ръка и ме завъртя бавно с лице към него. Втренчи се надолу към мен.

— Мога да вкуся страха ти и го харесвам. Разбираш ли? Харесвам го.

Трябваше да прочистя гърлото си, за да кажа:

— Забелязах.

Имаше благоприличието да се изчерви. Наклони се леко, за да ме целуне. Не се опитах да го спра, но и не му помогнах. Обикновено заставах на пръсти, за да го пресрецна. Сега просто стоях, прекалено уплашена, за да мръдна, карайки високото му тяло да се извива в раменете, за да се наведе близо до мен. Дългата, тънкопръста ръка, която държах се изви около мен, ноктите легнаха нежно на голата ми ръка.

Аз се напрегнах и неговата енергия се изля върху мен. Държах ръката му, докато мускулите и костите се плъзнаха обратно на място. Задържах го с двете си ръце, докато неговата ръка се преоформяше под моите. Кожата ми потръпна под разливащата се енергия.

Устните му докоснаха моите и аз го целунах, почти олюлявайки се. Пуснах ръката му, пръстите ми погалиха голите му гърди, играейки си с твърдите му зърна. Ръцете му се обвиха около кръста ми и

започнаха леко да го мачкат, придвижиха се към ребрата ми, покрай гърба ми. Той прошепна в устата ми:

— Не носиш нищо под тази тениска.

— Знам — отговорих.

Ръцете му се мушнаха под тениската ми, галейки гърба ми, притискайки телата ни едно към друго. Голото му тяло ме докосна и дори през дънките ме накара да потреперя. Изпитвах такова желание да почувствам голата му плът до мен, че го усещах като глад в кожата си. Съблякох тениската си и той изстена изненадано.

Спусна поглед надолу към голите ми гърди, вече не беше единственият възбуден. Постава ръцете си на гърдите ми и когато не го спрях, падна на колене пред мен. Погледна нагоре към мен, кафявите му очи бяха изпълнени с тъмна светлина.

Целувах го, докато коленичеше пред мен, сякаш щях да го изям. Усецането за тялото му срещу голата ми плът, ми идваше почти твърде много.

Той прекъсна целувката и премести устата си върху гърдите ми. Изпуснах изненадан стон от гърлото си.

В този момент се почука на вратата. Ние замръзнахме. Женски глас, който не разпознах каза:

— Не съм минала толкова много път, за да те слушам как си правиш кефа, Ричард. Искам да ти напомня, че всички ние имаме невероятно добър слух.

— Без да споменаваме обонянието — това беше Джейсън.

— По дяволите — каза той тихо, заравяйки пламналото си лице в мен.

Сложих главата си върху неговата, изчервявайки се в косата му.

— Мисля просто да изляза през прозореца.

Той ме прегърна през кръста и стана, слагайки ръцете си върху гърдите ми за последен път.

— Не мога да ти кажа колко дълго съм чакал, за да направя това.

Той се протегна за панталоните и гащетата си, все още лежащи на леглото. Докоснах ръката му, връщайки вниманието му към мен.

— Искам те, Ричард. Обичам те. И искам да вярваш в това.

Той се втренчи в мен, лицето му стана странно и официално.

— Не си ме виждала да се превръщам във вълк все още. Трябва да видиш и това, преди да продължим по-нататък.

Мисълта никак не ме зарадва и бях щастлива, че не съм момиче, което ще го покаже.

— Прав си, макар че, ако беше изиграл картите си правилно, може би първо щяхме да правим секс.

— Нямаше да е честно към теб.

— Тоест, казваш ми, че ако бяхме сами, щеше да спреш и да се превърнеш?

Той кимна.

— Защото нямаше да е честно да спиш с мен, докато не съм видяла целия комплект.

— Именно.

— Ти си такъв бойскаут, Ричард.

— Мисля, че тъкмо загубих една от заслужените си значки — каза той. Изразът на лицето му изпрати гореща вълна по врата ми.

Той хвана боксерките си и се плъзна в тях. Пъхна се в дънките си и внимателно ги закопча. Наблюдавах го как се облича със собственически поглед. Един поглед, изпълнен с очакване.

Вдигнах тениската си от пода и я навлякох отново. Ричард дойде към мен, плъзна ръце под тениската ми и сложи всяка от тях върху една от гърдите ми, мачкайки ги. Изпънах се срещу него. Той беше този, който спря, прегръщайки ме през кръста, повдигайки ме на сантиметър над пода. Обърна ме обратно и ми даде бърза целувка.

— Когато решиш да направиш нещо, не се отмяташ от решението си, нали?

— Никога — казах аз.

Той пое дълбоко въздух през носа и го изпусна през устата.

— Ще се опитам да бъде бърза среща, но...

— Едуард ще е тук скоро, така че няма значение.

Той кимна, лицето му посърна.

— Почти забравих, че някой се опитва да те убие — обхвана лицето ми с дланите си и ме целуна, с очи впити в лицето ми. — Бъди внимателна.

Докоснах превръзката на рамото му.

— Ти също.

Той взе черна тениска от чекмеджето и я облече. Напъха я в дънките си и аз си наложих да стоя настрани, докато се бореше с ципа си.

— Присъедини се към нас, след като се облечеш.

Кимнах.

— Разбира се.

Той излезе, затваряйки вратата след себе си. Въздъхнах и седнах на ръба на леглото. По дяволите, не исках да загубя Ричард. Наистина не исках. Исках да спя с него. Не бях сигурна как ще се почувствам, когато го видя да се променя в пълната си животинска форма. Това нещо с ръката ме беше потресло достатъчно. Какво, ако не успеех да го приема? Какво, ако беше прекалено грубо. Мили Боже, надявах се да не е. Надявах се да съм по-добър човек от сега. По-силен човек от сега.

Ричард беше уплашен дали ако започне да убива, няма просто да продължи да убива. Не беше напълно безпричинен страх. Прегърнах се силно. Усещането за неговото тяло срещу моето беше прилепнало към мен. Усещането за устата му по мен... потръпнах и това не беше страх. Беше глупаво да обичам Ричард. Секса с него щеше да го направи още по-лошо. Той щеше да е мъртъв скоро, ако не убиеше Маркус. Просто така. Жан-Клод никога нямаше да рискува себе си просто така. Никога. Винаги можеш да се довериш на Жан-Клод да оцелее. Това беше един от неговите таланти. Почти сигурна бях, че не беше един от тези на Ричард. Последната нощ трябваше да ми покаже отвъд всяко съмнение, че трябва да го зарежа. Или той трябваше да зареже мен. Можеше да си съгласен или да не си с политиката и дори понякога с религията, но трябваше или да убиваш хора, или да не ги убиваш. Убийството не е нещо, към което можеш да си неутрален.

Жан-Клод не се замисляше дали да убива хора. Едно време си мислех, че това го прави чудовище. Сега бях съгласна с него. Може ли да станат истинските чудовища?

Най-накрая се облякох, червено поло, черни дънки, черни найкове, деветмилиметровият файърстар в неговия подпанталонен кобур. Пистолетът изпъкваше върху червеното поло, но хей, защо да се опитвам да го скрия? И без това можех да усетя мътната енергия от другата страна на вратата. Превръщачи, не всичките щастливи. Силните емоции ги караха по-трудно да крият своите сили. Ричард беше един от най-добрите, които бях срещала в прикриването. Беше ме заблуждавал за известно време, карайки ме да си мисля, че е човек. Никой друг не беше способен да направи това.

Огледах се в огледалото и осъзнах, че не влизането в стая, пълна с ликантропи ме притесняваше. Притесняваше ме влизането в стая, пълна с хора, които знаеха, че Ричард и аз се натискахме. Във всеки момент предпочитвах опасността пред смущението. Можех да използвам опасността.

Банята беше точно срещу дневната, така че, когато отворих вратата, те всичките бяха там, натрупали се покрай кушетката. Втренчиха се в мен, когато излязох и аз кимнах:

— Здравейте.

— Здравей, Анита — каза Рафаел. Той беше кралят — плъх, плъхолашкият еквивалент на водач на глутницата. Беше висок, тъмен и красив с решителни мексикански черти, които правеха лицето му сурово. Само устните му намекваха, че може би има нещо повече като усмивка, отколкото като намръщване на лицето му. Беше облечен в туника без ръкави, която оставяше жигосаната част от ръката му гола. Дамгата имаше формата на корона и беше белег на кралската власт. Нямаше подобен белег сред вълците. Да бъдеш ликантроп, означаваше различни неща, в зависимост от животното; различни култури, различни форми.

— Не знаех, че плъхолаците се интересуват от вътрешните разправии на глутницата — казах аз.

— Маркус се опитва да обедини всички превръщачи под управлението на един водач.

— Нека да позная — предложих — Той ще бъде водачът.

Рафаел се усмихна леко.

— Да.

— Значи си се присъединил към Ричард, като по-малкото зло? — направих го въпрос.

— Присъединих се към Ричард, защото той е мъж, който държи на думата си. Маркус няма чест. Неговата кучка Рейна се грижи за това.

— Все още си мисля, че ако убием Рейна, Маркус може би ще разговаря с нас. — Това дойде от жената, която мислех, че съм срещала, но не можех да се сетя къде. Тя седеше на пода, пиейки кафе от чашка. Имаше къса, руса коса и беше облечена в розов найлонов анцуг, якето му беше отворено над розова тениска. Беше анцуг за джогинг, направен за забелязване вътре, а не за тренировка навън и аз си я спомних. Бях я виждала в „Кафето на лунатиците“, ресторанта на Рейна. Името ѝ беше Кристин. Тя не беше вълк, беше тигролак. Тя беше тук да говори от името на независимите превръщачи. Тези, които нямат достатъчно хора, за да имат лидер. Не всеки вид ликантропия беше еднакво заразен. Можеш да бъдеш накълцан на парченца от тигролак и пак да не се заразиш. А върколакът трябваше само да те одраска, за да станеш космат. Почти никой от котешките ликантропи не беше толкова заразен като вълците и плъховете. Никой не знае защо. Това беше начинът, по който ставаха нещата.

Ричард ме представи на останалите петнадесет човека само с първото ми име.

Казах здрасти и заставах пред стената до вратата. Кушетката беше запълнена, както и пода. Освен това обичам да бъда извън обхвата на повечето превръщачи, които познавам. Просто като предпазна мярка.

— Всъщност, аз съм срещала Кристин и преди — казах аз.

— Да — отговори Кристин — в нощта, в която уби Алфред.

— Да — казах и свих леко рамене.

— Защо не уби Рейна снощи, когато имаше възможност? — попита тя.

Преди да успея да отговоря, Ричард се намеси.

— Ако бяхме убили Рейна — каза той. — Маркус щеше да подгони всички ни.

— Не мисля, че може да го направи — каза Силви.

Ричард поклати глава.

— Не, все още не искам да се отказвам от Маркус.

Никой не каза нищо, но изразът по лицата им беше еднакъв. Те бяха съгласни с мен. Ричард щеше да отиде да се самоубие и да остави последователите си да изгорят.

Луи дойде откъм кухнята, носейки две чаши кафе. Той ми се усмихна. Луи беше най-добрият приятел на Ричард и беше ходил на много туристически срещи с нас. Той беше висок малко под един и седемдесет с очи, черни като моите, истински черни, не просто тъмно кафяви. Неговата бебешки тънка черна коса беше подстригвана наскоро. Носеше я дълга през цялото време, откакто се познавахме, не заради модата като Ричард, а просто защото никога не му стигаше времето да отиде и да я подстриже. Сега беше достатъчно къса, за да се виждат ушите му и изглеждаше по-стар, наистина като професор с докторат по биология. Той беше плъхолак, един от лейтенантите на Рафаел. Той ми подаде едната от чашите.

— Тези срещи станаха по-приятни, откакто Ричард купи тази кафе машина. Благодарение на теб.

Поех си дълбоко дъх с аромат на кафе и го изпуснах мигновено. Кафето може и да не беше лек за всичко, но беше близо.

— Не съм сигурна, че всички се радват да ме видят.

— Уплашени са. Правиш ги малко враждебни.

Стивън дойде откъм гостната, облечен в дрехи, които подхождаха повече на Ричард. Синя туника, загащена в модни дънки. Единственият човек в стаята, който беше с ръст близък до този на Ричард, беше Джейсън. На Джейсън никога не би му хрумнало да сподели дрехите си.

— Защо всички изглеждат толкова строги?

Луи се облегна на стената, сърбайки кафе.

— Жан-Клод оттегли подкрепата си от Маркус и я даде на Ричард. Не мога да повярвам, че никой от двамата не го е споменавал.

— Казаха нещо, в смисъл, че са сключили сделка, но не ми обясниха подробности. — Размислих върху това, което той току-що ми беше казал. — Маркус сигурно е бесен.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Това е доста умерено казано — погледна към мен. — Ти не разбираш, нали?

— Да разбирам какво? — попитах.

— Без подкрепата на Жан-Клод, Маркус няма шанс да постави останалите превръщачи под свой контрол. Неговите мечти за създаване на империя са разрушени.

— Ако той няма шанс, защо всички са толкова угрижени?

Луи ми се усмихна тъжно.

— Когато Маркус не контролира нещата, той има склонност да убива.

— Имаш предвид, че ще започне война?

— Да.

— Не само с Ричард и глутницата, така ли, а една война с всички други превръщачи в града.

Луи поклати глава.

— С изключение на леопардлаците. Габриел е техният водач, а той е на страната на Рейна.

Помислих над това за една-две секунди.

— Мили Боже, ще бъде кървава баня.

— И няма начин да бъде спряна, Анита. Частично ще се усети и в нормалния свят. Все още в тази страна има три щата, които ще платят стотици долари за мъртъв превръщач, без да задават въпроси. Война като тази може да накара обичаите да изглеждат практични.

— Вие двамата нямате ли нещо по-добро за правене? — попита Кристин. Бях започнала да не я харесвам. Тя беше тази, която почука на вратата и ни прекъсна с Ричард. Откровено, за това ѝ бях нещо като благодарна. Мисълта, че всички биха ни чули как продължаваме нататък беше твърде притеснителна, за да я формулирам.

Луи се премести да седне на пода при останалите. Аз останах подпряна на стената, отпивайки от кафето си.

— Няма ли да се присъединиш към нас? — попита тя.

— Аз съм си добре, където съм — отговорих аз.

— Прекалено добра, за да седиш с нас? — попита мъж в края на трийсетте с тъмносини очи. Беше около един седемдесет и две; трудно ми беше да определя, докато седеше на пода. Беше облечен с костюм,

дори с вратовръзката, сякаш е бил на път за работа. Името му беше Нийл.

— Не толкова добра — казах аз. — Не и наполовина толкова добра.

— Какво, по дяволите, трябва да значи това? — попита той. — Не ми харесва да имаме нормален тук.

— Остави я намира, Нийл — каза Ричард.

— Защо? Тя ни се присмива.

Ричард ми хвърли поглед от неговия край на кушетката.

— Ела и се присъедини към нас, Анита.

Силви беше седнала край Ричард, не прекалено близо, но пак нямаше достатъчно място за мен. Рафаел седеше на края на кушетката с изправен гръб, с един глезен подпрян на коляното.

— Кушетката изглежда пълна — казах аз.

Ричард протегна ръцете си към мен.

— Ще ти направим място.

— Тя дори не е от глутницата — каза Силви. — Аз няма да ѝ отстъпя мястото си. Не е обида към теб, Анита, но ти не разбираш тези неща — гласът ѝ беше нормален, не враждебен, но погледът, който хвърли на Ричард, не беше точно приятелски.

— Не съм го приела като обида — казах аз. Не бях сигурна, че искам да седна на кушетката, заобиколена отвсякъде от ликантропи. Дори и приятелски настроени на теория. Всички в стаята бяха по-силни и по-бързи от мен, просто факт. Единственото предимство, което имах беше пистолета. Ако седнех точно до тях, никога нямаше да мога да го извадя навреме.

— Искам приятелката ми да седне до мен, Силви, това е всичко — каза Ричард — Това не е предизвикателство към твоята позиция на лукой — гласът му звучеше успокоително, сякаш говореше на дете.

— Какво каза? — попита смаяно Силви.

— Ние сме лукои. Анита го знае.

— Ти си споделил нашите думи с нея? — попита Нийл, обидата подчертаваше думите му.

Исках да кажа, че това са просто думи, но не го направих. Кой казва, че не поумнявам?

— Имаше време, когато споделянето на тайните ни с нормални, щеше да ти донесе смъртна присъда — каза Силви.

— Дори Маркус не спазва вече това правило.

— Колко от нашите тайни знаеш, човеко?

Свих рамене.

— Няколко думи, това е всичко.

Силви се втренчи в мен.

— Искаш твоята човешка приятелка да се гушне до теб, така ли е, Ричард?

— Да — каза той. Нямаше и следа от гняв в гласа му.

Лично аз никак не харесах начина, по който тя каза „човеко“.

Силви коленичи на дивана, вторачена в мен.

— Ела, човеко, седни с нас.

Аз се втренчих в нея.

— Защо си промени мнението?

— Не всичко трябва да се прави в зависимост от йерархията на глутницата. Ричард винаги ни казва това. Седни до своя любовник. Аз ще се махна — тя го направи, заобикаляйки кушетката, близо до Рафаел.

Кралят на плъховете ме погледна бързо. Той повдигна едната си вежда, почти като свиване на рамене. Не се доверявах на Силви, но вярвах на Рафаел и вярвах на Ричард, поне сега, днес. Осъзнавах, че бих се доверила на Рафаел снощи. Той нямаше да има моралните опасения, които имаше Ричард. Горкият Ричард беше като самотен глас, крещящ в пустотата. Бог да ми е на помощ, но бях съгласна с безверниците.

Луи и Стивън се бяха наместили на пода, съвсем наблизко. Бях между приятели. Дори Джейсън, хилещ се срещу мен, щеше да ме защити. Джейсън беше вълкът на Жан-Клод, също като Стивън. Мисля, че ако позволяха да бъда убита, нямаше да оцелеят много по-дълго от мен.

— Анита? — Ричард го направи да звучи като въпрос.

Въздъгнах и се отблъснах от стената. Бях между приятели, тогава защо мускулите по гърба ми бяха толкова стегнати и напрегнати? Параноя? Кой, аз?

Заобиколих кушетката, чашката беше в лявата ми ръка. Силви потупа кушетката усмихвайки се, но не изглеждаше особено искрена.

Седнах край Ричард. Ръката му обви раменете ми. Дясната ми ръка беше притисната между нас, но не твърде плътно. Той знаеше

колко мразя да нямам достъп до оръжието си.

Притисната в топлото му тяло се успокоих. Раменете ми се отпуснаха. Отпих от кафето си. Всички ние бяхме ужасно цивилизовани.

Ричард притисна устните си към лицето ми и прошепна:

— Благодаря ти.

Тези две думички му донесоха много червени точки. Той знаеше колко би могло да ми струва да седна заедно с вълци, плъхове и котки. Да не седна при него, щеше да го постави срещу глутницата и другите водачи. Не бях тук, за да влошавам ситуацията.

— Кой те спаси снощи, Стивън? — попита Силви. Гласът ѝ беше сладък и любезен. Не ѝ вярвах напълно. Всички погледи се обърнаха към Стивън. Той се опита да потъне в пода, сякаш би могъл да стане невидим, но това не проработи. Втренчи се в Ричард, очите му бяха широко отворени.

— Давай, Стивън, разкажи им истината. Аз няма да се ядосам.

Стивън преглътна.

— Анита ме спаси.

— През това време Ричард се биеше с двайсетина ликантропа едновременно — казах аз. — Той ми каза да взема Стивън и аз го направих.

Нийл подуши Стивън, приближавайки носа си към лицето, врата и надолу по раменете му. Не беше човешко действие и изглеждаше изнервящо, когато го правеше добре облечен мъж.

— Той носи мириса ѝ по кожата си. — Нийл ме погледна — Бил е с нея.

Очаквах протест, но вместо това, останалите наобиколиха Стивън, душейки кожата му, докосвайки го и поднасяйки пръстите си към носовете си. Само Силви, Джейсън, Рафаел и Луи останаха по местата си. Един по един останалите се обърнаха към Ричард и мен.

— Той е прав — каза Кристин. — Нейната миризма е прилепнала към кожата му. Не може да миришеш толкова силно просто като си носил някого.

Ръката на Ричард се стегна около раменете ми. Погледнах към лицето му. Той беше спокоен, само леко стягане около очите издаваше напрежението му.

— Обхождах гората за наемни убийци — каза Ричард. — Стивън не искаше да бъде сам, затова го изпратих при Анита.

— Знам за заплахата от наемни убийци — каза Силви.

Очите ми се разшириха.

— Знаете, така ли?

— Ричард искаше да му помогнем, за да те пази. Ако ще поемаме куршуми заради теб, трябваше да знаем защо.

Срещнах очите ѝ. Сладкото ѝ лице беше грубо, костите на скулите ѝ бяха изпъкнали.

— Не съм молила никого да поема куршуми, заради мен — казах аз. Измъкнах се изпод ръката на Ричард, но движението ме приближи до Силви, което не беше подобрение.

Ричард не се противопостави. Изтегли ръката си назад.

— Трябваше да говоря първо с теб, преди да им кажа.

— Дяволски си прав — казах аз.

Силви праметна ръката си през облегалката на кушетката и приближи лицето си на сантиметри от моето.

— Смяташ да наказваш нашия възможен бъдещ водач на глутница ли, човеко?

— Ти каза човеко, сякаш е нещо лошо, Силви. Ревнуваш ли?

Тя се отдръпна назад, сякаш я бях ударила. Лицето ѝ изглеждаше така сякаш се разкъсва — наполовина от болка, наполовина от гняв.

— Повечето от нас са оцелели от атаки, човеко. Не сме си избрали това — гласът ѝ беше шокиращо безчувствен.

Бях очаквала много неща от нея, но не и болката на оцелял. Съжалявах, че съм я разкрила.

— Съжалявам, нямах предвид нищо толкова лично.

— Нямах си на идея колко лично е това.

— Достатъчно, Силви — намеси се Ричард.

Тя застана на колене, за да погледне Ричард над главата ми.

— Няма ли поне да поемеш инициативата, да се ядосаш, за това, че е спала с подчинен мъжкар?

— Чакай малко — казах аз — Стивън и аз не сме правили секс. Ние буквално спяхме заедно нищо повече.

Нийл бутна лицето си в скута на Стивън и го подуши. Не беше човешко действие. Стивън му позволи да го направи, което също не беше много човешко.

Джейсън се изпъна, подушвайки крака ми.

Сложих чашата с кафе на коляното си, точно пред лицето му.

— Дори не си го и помисляй — казах аз.

Джейсън ми се ухили.

— Не можеш да обвиняваш едно момче, че се е опитало.

— Аз мога — каза меко Ричард.

Джейсън му се усмихна и се отдръпна.

Нийл повдигна лицето си и поклати глава.

— Не са правили секс.

— Той каза, че тя ще ме защитава — каза Стивън. Тишината стана толкова плътна, че по нея можеше да се ходи.

— Това ли си казал? — попита Силви. Тя се беше втренчила в Ричард, сякаш той беше направил нещо лошо.

Ричард пое дъх толкова дълбоко, че раменете му потрепериха.

— Да, това казах.

— Стивън — обърна се към него Силви. — Вярваш ли, че тя може да те защити? Ако Рейна влезе през вратата, ще се довериш ли на Анита да те защити?

Стивън гледаше към пода, после нагоре, стрелна с очи Ричард, после мен. Накрая очите му спряха, втренчени в мен.

— Тя ме постави да спя до стената, за да може да бъде отпред в случай, че нещо влезе през вратата.

А пък аз си мислех, че съм го направила ловко.

— Какво щеше да направиш, ако Рейна беше дошла? — попита Силви.

Всички ме гледаха, с изключение на Ричард. Очите им бяха много настойчиви и аз знаех, че въпросът означаваше повече, отколкото личеше на пръв поглед.

— Щях да я убия.

— Не просто да я простреляш или да я раниш? — попита Кристин.

Поклатих глава.

— Тя получи своята възможност снощи. Ако беше последвала Стивън отново, щях да я убия.

— Имаш точно това предвид, нали? — каза Силви.

— Всяка дума — отговорих.

Усетих силата да се увеличава, като прииждащ поток, сякаш всички споделяха някакво телепатично съобщение. Не мислех, че е така, но нещо се случваше. Нивото на енергията в стаята се увеличаваше и това не ми харесваше. Оставих чашката от кафето на пода. Исках и двете ми ръце да са свободни.

Силви ме сграбчи през кръста и търкулна двете ни от кушетката. Ние бяхме на пода, с нея яздейца гърба ми, преди да успея да реагирам. Посегнах за пистолета, но нейната ръка беше по-бърза. Тя извади пистолета от кобура му и го хвърли настрани. Не беше просто бърза, беше свръхестествено бърза и аз се оказах затънала по-надълбоко в лайната, отколкото можех да се измъкна.

Извивката на ръката ѝ беше подвита под брадичката ми като в задушавача хватка, поставена точно, колкото да ме блокира, без да ме убие. Краката ѝ бяха заключени около кръста ми, толкова близо, колкото можеше, без да смъкне тениската ми.

Половин дузина върколаци се вмъкнаха между нея и Ричард. Той стоеше с ръце, стиснати в юмруци, отпуснати отстрани на тялото. Силата му се изливаше през стаята, дълбока и силна, докато не се почувствах като погребана жива в някакъв вид статичен заряд.

— Недей — прошепнах. И не говорех на Ричард.

Почувствах нещо отворено вътре в Силви, трепкаща, вибрираща енергия изливаща се от кожата ѝ върху цялото ми тяло. Беше почти гореща, като от отворена врата на фурна. Там, където кожата ѝ ме докосваше, потрепервах. Беше болезнено, като от малки електрошокове.

— Какво правиш, Силви? — попита Ричард. Гласът му беше станал нисък и дълбоко в него се усещаше ръмжене; не звучеше като човешки глас. Очаквах очите му да са кехлибарени, но те си бяха със същия плътен кафяв цвят, както винаги. Човешки очи, но погледът в тях не беше. Звярът надничаше от тях. В този момент разбрах, че той беше наистина опасен. Също така знаех, че тази впечатляваща сила няма да ме спаси, ако Силви реши да свърши с мен.

Пулсът ми биеше под ръката ѝ като уловена пеперуда. Насилих се да звуча спокойно.

— Какво става?

— Ще те превърна в негова партньорка.

— Ти не си заразна в човешката си форма — казах аз.

— Наистина ли? — попита тя. Ръката около гърлото ми, започна да нараства, пулсирайки като биещо сърце. Усещах как мускулите се плъзгат под кожата ѝ.

— Ричард — гласът ми звучеше високо и пискливо. Страхът прави това с хората.

Рафаел и Луи бяха скочили на крака. Върколаците, които подкрепяха Силви в този малък протест се раздвижиха, за да покрият и плъховете.

Не можех да видя Стивън. Последното, което видях беше, че той е някъде зад нас, свит на пода.

Джейсън се беше свил в краката на Ричард, наблюдавайки останалите върколаци. Но почти десетина от тях просто седяха там, наблюдавайки, без да взимат страна.

— Ще бъдеш изхвърлена от глутницата — каза Джейсън.

Силви изви ръката си около врата ми. Успях да зърна ръка с дълги нокти.

— Само Рейна е по-високо от мен в глутницата, Джейсън.

Ричард гледаше към върколаците. Той повдигна ръцете си нагоре в успокояващ жест, какъвто би направил, ако снимахме филм. Бликащата енергия в стаята изчезна, сякаш изтече в дупка. Той ги беше принудил да приберат силите си.

— Всичко, което трябва да направя е само да я одраскам, Ричард — каза Силви — никога няма да стигнеш навреме.

— Забранявам това. — Ричард ръмжеше. — Никой няма да бъде заразен против волята му. Особено Анита.

— Защо? — попита Силви — Защото, ако не е човек, ти няма да я искаш? Да не отведеш някоя женска от глутницата в леглото си е още един начин да отричаш какво си, Ричард.

Нещо премина през лицето му зад гнева и силата: несигурност.

В този момент разбрах, че тя беше права.

Силви прошепна в ухото ми, дъхът ѝ затопли лицето ми.

— Виж лицето му.

— Да — казах аз.

— Той те обвинява, че не искаш да спиш с него, защото мислиш, че е чудовище, но ако те направя една от нас, той няма да те иска. Мисли всички останали за чудовища, но не и добрият стар Ричард. Той е по-добър от останалите от нас.

— Ще те нараня, Силви. Ще те разкървавя, разбираш ли това? — попита Ричард.

— Но няма да ме убиеш, нали? — отговори му тя. Ръката ѝ се изви, дълги нокти погъделичкаха лицето ми.

Сложих ръката си на рамото ѝ, опитвайки се да я избутам настрани от мен и не успях.

— Аз ще те убия — казах.

Тя се притисна много силно към тялото ми.

— Защото ще те превърна в една от нас? Защото ще загубиш любовта на Ричард, когато той те види чудовищна и космата?

Проговорих много ниско и много внимателно.

— Ти мразиш това, което си, Силви.

Ръката ѝ конвулсивно се стегна достатъчно, че да не мога да дишам за около секунда.

— Не мразя това, което съм. Приемам това, което съм.

Ръката ѝ се отпусна.

Поех си треперливо въздух и опитах отново.

— Видях израза на лицето ти, когато те обвиних, че си ревнива. Ти ревнуваш от мен, защото съм човек, Силви. Знаеш, че е така.

Тя постави другата си ръка пред лицето ми, позволявайки ми да огледам добре дългите, тънки нокти. С ръката на гърлото ми прекара нокти през косата ми.

— Знаеш, че Рейна ни забрани да те превръщаме в лукой. Тя се страхува, че ако се присъединиш към нас, може да си по-голяма кучка, отколкото е тя.

— Колко ласкателно — прошепнах. Погледнах към Ричард през гърбовете на върколаците. Очите му бяха станали кехлибарени и чужди. Дори сега аз знаех, че той няма да убие Силви. Дори, ако тя ми пусне кръв, зарази ме, той нямаше да я убие. Това беше изписано в болката по лицето му. Объркване вместо страх.

Може би Силви беше казала всичко. Може би беше отбелязала своята точка. Каквато и да беше причината, тя се разви от тялото ми и застана внимателно от другата ми страна.

Изпълзях по-далеч на четири крака, толкова бързо, колкото можех да го направя. Не беше сладко, не беше ловко, но беше ефективно.

Пълзях, докато стигнах далечната стена. Останах седнала до нея, толкова далеч от всички в стаята, колкото можех.

Останалите върколаци бяха отстъпили настрана. Силви и Ричард стояха един срещу друг. Очите на Силви бяха станали със странен течен сив цвят, вълчи очи.

Ричард пусна силата си навън. Тя сякаш ядеше кожата ми, откъсна едно изпъшкване от гърлото ми.

Силви стоеше под тази изливаща се енергия и не потрепваше.

— Силата ти е впечатляваща, Ричард, но не означава нищо, докато Маркус е жив.

Той я удари неочаквано, със замъглено от високата скорост движение. Силви се наклони към стената и се плъзна на пода, смаяна.

— Аз съм водач на глутница — гласът на Ричард тътнеше и той повдигна ръце с дълги нокти към тавана. Прегъна се към колената си и аз не можех да му помогна. Стоях притисната до стената и ми се искаше да си бях сложила втори пистолет.

Ричард се сви към пода, люлеейки се леко. Падна на коленете си, свит като топка, придърпвайки силата обратно. Усетих как опипваше наоколо. Той остана свит на пода, прегърнал себе си за дълго време, след като енергията беше изчезнала от стаята, с наведена глава, косата покриваше лицето му.

Силви застана на колене и допълзя до него. Тя се наведе край него, избутвайки косата му на една страна.

— Ще те последваме навсякъде, ако ти ще убиваш за нас. Тя ще убива за нас. Ако твоята половинка, твоята лупа, убива за нас, може да е достатъчно.

Ричард повдигна главата си с потръпване.

— Никой няма да бъде заразен против неговото желание, това е моята дума и моята заповед — той се изправи на колената си.

Силви стоеше наведена надолу, с лице близо до пода, в знак на унижение.

— Но ти няма да убиваш, за да го предизвикаш.

— Аз ще убивам, за да защитя Анита — каза Рафаел.

Всички погледнаха към него.

Той срещна очите им и не отстъпи.

— Ако някой я докосне против волята ѝ, аз и моите хора ще го преследваме.

— Рафаел — каза Ричард — не прави това.

Той се втренчи в Ричард.

— Ти доведе човек между нас, но не го защитаваш. Някой трябва да го направи.

Исках да кажа, че мога да се защитавам сама, но това просто не беше вярно. Бях добра, но бях просто човек. Не беше достатъчно.

— Не мога да те оставя да поемеш мръсната работа, вместо мен — каза Ричард.

— Аз съм твой приятел, Ричард — отговори Рафаел. — Нямам нищо против.

Силви прегърна земята пред краката на Ричард.

— Ще позволиш ли Краля на плъховете да избие твоята глутница? Сега той ли е нашият водач?

Той се втренчи в нея и нещо се случи с лицето му, не духовно, не вълчо, но твърдост, почти като тъга премина през лицето му. Наблюдавах я и никак не ми хареса. Ако пистолета ми беше в мен, сигурно щях да застрелям Силви, затова, че докара такъв израз на лицето му.

— Ще убия всеки, който пристъпи думите ми. Аз казах и това е законът.

Силви се преви още по ниско, а останалите вълци се стълпиха наоколо, пълзейки по пода, унижавайки се пред него. Някои от тях плъзгаха ръцете си, докосвайки тялото му. Те се движеха около него, докато той се оказа почти скрит между тях.

Ричард се изправи, преминавайки през тях, ръцете им се плъзгаха по краката му. Той се наведе, вдигна файърстара от пода и се приближи към мен. Изглеждаше почти нормално, всички вълци промени бяха изчезнали. Подаде ми пистолета с приклада напред.

— Добре ли си?

Хванах пистолета с две ръце.

— Разбира се.

— Оценявам твоята човечност, Анита. Силви е права. Как мога да искам от теб да приемеш моя звяр, когато аз самият не мога да го направя? — Болката в гласа му беше сърцераздирателна. — Ще убивам, за да те запазя. Това прави ли те щастлива?

Втренчих се в него.

— Не — казах. — Мислех, че ще бъда щастлива, но не — чувствах се като Рафаел, щях да убивам за него. Щях да убивам, за да задържа болката далеч от очите му.

Прибрах пистолета в кобура и му подадох дясната си ръка. Очите му се разшириха. Той разбра жеста. Пое ръката ми и ме изправи на крака. Притегли ме към чакащите вълци.

Отдръпнах се назад, изтегляйки ръката си.

— Казах, че ще убивам за теб, Анита — гласът му мек и суров едновременно. — Не вярваш ли, че ще го направя?

Очите му бяха извънредно тъжни. Изглеждаше така, сякаш нещо в очите му, което беше пазил живо през всичките тези години, сега беше мъртво. Повярвах на израза в очите му. Той щеше да убива, за да ме пази и решението му беше струвало скъпо.

Върколаците ни обкръжиха. Можех да кажа, че пълзяха около нас, но това нямаше да е точно. Пълзенето не е изящно, нито чувствено, но това беше. Движеха се така, сякаш имаха мускули на места, където хората нямат. Те обикаляха около нас и повдигаха очите си към нас. Когато срещнех погледите им, те поглеждаха настрани, всички, освен Силви. Тя срещна погледа ми и го издържа. Това беше предизвикателство, но аз нямах представа как трябва да реагирам на него.

Ръка ме докосна и аз се отдръпнах настрани от нея. Само ръката на Ричард върху моята ме задържаше да не хвана пистолета си. Той хвана и двете ми ръце в своите и ме привлече към него. Телата ни почти се докосваха. Той срещна очите ми и ги задържа. Не беше уплашен. Опитах се да се успокоя, но не се справих особено добре.

— Тя е моята лупа. Опознайте аромата ѝ, опознайте кожата ѝ. Тя е проливала нашата кръв и е проляла кръвта си за нас. Тя ще бъде пазител за тези, които са по-слаби от нея. Тя ще убива за нас, ако го поискаме. Тя е нашата алфа.

Силви и Нийл отстъпиха. И двамата се измъкнаха от кръга. Изправиха се вглеждайки се в мен, в Ричард. Останалите се свиха на пода, чакайки.

— Тя не е доминираща за мен — каза Силви.

— Тя дори не е една от нас — каза Нийл. — Няма да се прекланям пред нея. Мога да я пречупя на две с една ръка — той поклати глава — тя не е моя алфа.

— Какво става, Ричард? — попитах аз.

— Опитах се да те присъединя към глутницата, да те направя една от нас, без да те заразявам.

— Защо?

— Ако ще пазиш Стивън, тогава заслужаваш защитата на глутницата. Ако ще поемаш рискове за нас, тогава заслужаваш да получиш предимството на нашата защита.

— Не се приема — казах аз. — Но и не съм твърде впечатлена от вашата защита досега.

В минутата, в която го казах, си пожелах да не го бях правила. Лицето му посърна.

— Ти го направи лично снощи с Рейна, Анита. Нямах си и на идея, колко опасна може да бъде тя. Искам да получиш защитата на всички, ако нещо се случи с мен.

Погледнах към него.

— Ти ще убиеш Маркус, ако той ти скочи, нали? Няма вече да си гнуслив — докоснах ръката му. Изучавах лицето му. — Отговори ми, Ричард.

Най-накрая той кимна.

— Няма да му позволя да ме убие.

— Ти ще го убиеш, обещавай ми.

Челюстта му се стегна, мускулите му потръпваха.

— Обещавам.

— Алилуя, най-накрая — каза Силви. Тя ме погледна. — Оттеглям предизвикателството си. Ти не си доминираща за мен, но можеш да бъдеш негова алфа женска. Оказваш му добро влияние — тя се върна в кръга, но не коленичи.

— Хайде, Нийл — каза тя. — Приеми я.

Той поклати глава.

— Не, тя не е една от нас. Не може да бъде. Няма да я призная като алфа.

— Всичко, което трябва да направиш е да докажеш на Нийл, че си сериозна — каза Силви. — Просто трябва да го нараниш малко.

— След като най-вероятно той ще оцелее след челен удар с камион, как се предполага, че ще го нараня аз?

Тя сви рамене.

— Не мислех, че някой ще те предизвика. Съжалявам — каза Ричард.

— Ти очакваш хората да бъдат мили, Ричард. Това е едно от твоите най-добри качества и най-голямата ти слабост — казах аз.

— Откажи предизвикателството, Анита.

— Ако го откажа, тогава какво?

— Това е краят. Няма да бъдеш член на глутницата, но аз мога да им наредя да те пазят от Рейна. Това е почти толкова добре.

— Казах ти, че не искам на никого да бъде нареждано да поема куршуми, заради мен. Освен това няма начин да се кандидатирам доброволно за бой с голи ръце срещу ликантроп. Ще си запазя пистолета, много благодаря.

Звънна се на вратата. Вероятно беше Едуард. По дяволите. Огледах малката групичка и въпреки, че бяха в човешките си форми, той веднага щеше да познае какво са. Той беше по-добър в подушването на чудовищата от мен, поне на живите.

— Ако твоите момчета могат да смекчат малко тона, аз ще отворя вратата.

— Едуард? — Ричард го направи да звучи като въпрос.

— Вероятно — отговорих.

Той огледа групата.

— Всички ставайте от пода. Той също е нормален.

Те станаха на краката си бавно, почти неохотно. Изглеждаха почти като опиянени, сякаш енергията в стаята беше спаднала повече за тях, отколкото за мен.

Тръгнах към вратата. Бях почти на половината път, когато Ричард изкрещя:

— Не.

Хвърлих се на земята, претъркулвайки се и усетих въздуха да изсвистява над мен, там, където Нийл беше замахнал. Ако беше по-добър в ръкопашния бой, щеше да ме закове. Изпуснатия замах го извади от баланс и аз го изритах, така че да падне на пода, но той скочи отново на крака преди аз да успея да стана, сякаш имаше пружини на гърба си. Беше адски впечатляващо.

— Спри, Нийл — каза Силви.

— Тя не отказа предизвикателството. Това е мое право.

Изпълзях назад, все още на земята, не съвсем сигурна какво да правя. Дръпнатите завеси на прозореца щяха да бъдат точно зад мен, ако се изправя. Не бях сигурна, че изправянето беше най-добрата ми възможност.

— Кажи ми правилата, бързо — помолих аз.

— До първа кръв — отговори ми Силви — Само човешка форма.

— Ако започне да се превръща можеш да го застреляш — намеси се Ричард.

— Съгласна — каза Силви. Останалите промърмориха своето съгласие.

Отлично. Нийл се хвърли към мен, напълно отделяйки се от земята, с протегнати ръце. Скочих на едно коляно, сграбчих сакото му и се търкулнах на гърба си, позволявайки на неговата невероятна инерция да ни премести. Забих краката си в стомаха му и бутнах с всички сили. Това го накара да прелети над мен в почти перфектна дъга. Демонстрира кръгово хвърляне^[1] като по учебник.

Той прелетя през прозореца, помитайки завесата със себе си. Превъртях се на краката си и се втренчих в разбития прозорец. Счупени парчета стъкло падаха по килима и двора отвън. Нийл се бореше със завесата, кръв течеше по лицето му там, където стъклата го бяха порязали.

Едуард беше на земята в бойна позиция, с изваден пистолет. Беше го насочил към Нийл, в случай че успееше да се измъкне от завесата.

— Не го застрелвай — казах аз. — Мисля, че боят приключи.

Нийл стана изритвайки прилепващата завеса.

— Ще те убия.

Извадих файърстара и го насочих към него.

— Не мисля така.

Ричард пристъпи напред край мен.

— Тя проля първата кръв, Нийл. Боят приключи, освен ако не искаш да се биеш и с мен.

— И с мен — пристъпи от другата му страна Силви. Останалите от глутницата пристъпиха зад нас. Стивън се сви в краката ми.

— Сега вече тя е част от глутницата — каза Силви. — Ако се биеш с един от нас, ще трябва да се биеш с всички ни.

Едуард ме погледна с вдигнати вежди.

— Какво става тук, Анита?

— Мисля, че току-що бях осиновена — отговорих аз.

Нийл ме погледна.

— Направи го, Нийл — каза Силви.

Той коленичи върху стъклата и завесата. Порязванията по лицето му бяха започнали вече да заздравяват. Стъклото не беше сребро или нокти на друго чудовище, така че излекуването му изглеждаше почти чудодейно.

— Ти си доминираща. Ти си алфа. — Думите се промъкнаха през гърлото му. — Ако това стъкло не беше там, ти нямаше да можеш да пролееш кръвта ми.

— Защо си мислиш, че се преместих пред него, Нийл? — попитах спокойно.

Очите му примигнаха.

— Ти си го планирала?

Кимнах и насочих пистолета си нагоре.

— Не съм просто поредното сладко личице, Нийл.

Ричард хвана лявата ми ръка, стисвайки я нежно.

— Това е чистата божия истина.

Пуснах предпазителя на файърстара.

Едуард поклати глава, усмихнат, но не прибра пистолета си. Само спря да го насочва към някого.

— Ти си единственият човек, който познавам, който води по-интересен живот от мен.

Джейсън ме погали по гърба.

— Довечера ще те изведем навън да преследваш елен.

— Мислех, че ти преследваш коли — казах аз.

Той се усмихна.

— Какво му е веселото на това? Колите не кървят.

Засмях се и след това спрях. Очите му бяха невинни като пролетно небе, изпълнени със смях, но поглеждайки в тях не бях сигурна дали се шегува с мен или не. Почти го попитах, но спрях навреме. Не бях убедена, че искам да знам.

[1] tomoe-nage throw — хватка от джудото — Б.пр. ↑

Едуард беше висок около метър седемдесет и три, с руса коса, подстригана много късо и прилепнала по главата му. Беше синеок и типичен представител на WASP поколението. Той също така беше най-опасният човек, който някога бях срещала, жив или мъртъв. Беше дяволски развеселен от срещата на ликантропите. Групата напусна скоро след пристигането му главно, защото цялата работа беше свършена. Срещата е била предвидена като последен опит да принудят Ричард да направи компромис с морала си и да убие някого. Или да си избере лупа, която да убива вместо него. Направо бяхме уцелили два заека с един изстрел. Но бях много сигурна, че съм извадила късмет с Нийл. Ако той се беше занимавал с някакво бойно изкуство или знаеше нещо за боя, щях да съм свършена.

Ричард сложи дъска на счупения прозорец и се обади на фирма, която да го замени в най-скоро време, срещу безбожно висока цена. Предложих му да платя за щетите, след като ги бях причинила.

Едуард, Ричард и аз седяхме около кухненската маса. Едуард и аз пиехме кафе, а Ричард чай. Един от много сериозните му недостатъци, беше абсолютното отвращение към кафето. Трудно е да се довериш на някой, който не пие кафе.

— Какво откри? — попитах аз.

Едуард отпи от кафето си и поклати глава.

— Не много. Договорът е бил приет.

— Дори и с времевото ограничение? — попитах.

Той кимна.

— Кога изтича двадесет и четири часовият срок? — попитах.

— Нека да кажем два часа. Получих предложението към един снощи, но нека добавим един час, за да сме сигурни.

— За да сме сигурни — каза Ричард. Мисля, че беше саркастичен.

— Какъв е проблема? — го попитах.

— Аз ли съм единственият в тази стая, който се притеснява?

— Паникьосването няма да помогне, Ричард.

Той се изправи, изсипа чашата си в мивката и я изми автоматично. Обърна се и се подпря на шкафовете, ръцете му бяха кръстосани на гърдите.

— Имаш нужда от свежа мисъл, за да планираш нещата ли?

Кимнах.

— Да.

Той се втренчи в нас. Наблюдавах го как мисли за нещо сериозно. Най-накрая каза:

— Не мога да разбера как и двамата можете да сте спокойни. Аз съм шокиран, че някой е поръчал убийството на Анита. Никой от вас не е.

Погледнах Едуард, а той погледна мен. Имахме един от онези моменти на перфектно разбирателство и аз знаех, че не мога да го обясня на Ричард. Дори не бях сигурна, че мога да го обясня на себе си.

— Останала съм жива толкова дълго, защото не реагирам така, както повечето хора биха реагирали.

— Останала си жива, защото по своя воля правиш неща, които другите хора не биха направили.

— И заради това — кимнах аз.

Лицето му беше много сериозно, като на малко момче, разпитващо за фактите от живота.

— Нека ти задам един глупав въпрос, после ще млъкна.

Свих рамене.

— Давай.

— Анита каза, че не се наслаждава да убива. Че не чувства нищо, когато го прави.

Осъзнах, че въпросът ще бъде към Едуард. Не бях сигурна как ще свърши това.

— Наслаждаваш ли се да убиваш?

Едуард седеше много спокойно на стола си, пиейки кротко кафето си. Сините му очи бяха неутрални и неразгадаеми като на някой вампир и по някакъв начин също толкова мъртви. За първи път се чудех дали и моите очи понякога изглеждат така.

— Защо искаш да знаеш?

— Съгласих се да убия Маркус — отговори Ричард. — Никога не съм убивал досега.

Едуард се вторачи в него. Остави кафето си долу внимателно и погледна Ричард в очите.

— Да.

— Да, харесва ти да убиваш? — уточни Ричард.

Едуард кимна.

Ричард очакваше той да обясни повече. Това можеше да се прочете по лицето му.

— Той отговори на въпроса ти, Ричард — намесих се аз.

— Но изпитва ли удоволствие от усещането при убийството? То физическо ли е? Или се наслаждава на предварителното планиране?

Едуард вдигна чашата си с кафе.

— Времето за въпроси и отговори свърши, Ричард — казах аз.

Израз на нещо средно между инат и разочарование, пресече лицето на Ричард.

— Но „Да“ не ми казва нищо.

— След като убиеш Маркус — каза Едуард — можеш да ми зададеш този въпрос отново.

— И ти ще му отговориш? — попита Ричард.

Едуард просто кимна.

За първи път осъзнах, че Едуард харесва Ричард. Не като приятел, може би, но явно не мислеше, че Ричард е пълна загуба на време.

Ричард се втренчи за един дълъг момент в лицето на Едуард, после поклати глава.

— Добре — седна отново — никакви въпроси повече. Какъв е планът?

Усмихнах му се.

— Да не ме убие стрелеца.

— Това ли ти е целия план? — попита Ричард.

— И да открием човека с парите — допълни Едуард. — Докато парите чакат, Анита няма да е в безопасност.

— Някакви идеи как да го направим? — попита Ричард.

Едуард кимна и вдигна чашата си с кафе, изпивайки и последното. Отиде до плота и си я напълни отново, сякаш си беше в

къщи. Седна отново. Добрият стар Едуард, чувстващ се комфортно навсякъде.

Седях чакайки, наблюдавайки го внимателно. Щеше да ни каже всичко, когато бъде готов и нито минута по-рано. Ричард буквално подскачаше на място.

— Какво? — попита най-накрая.

Едуард се усмихна, мисля, че на Ричард, или може би на тази космическа музика, която чуваше само той. Този ритъм, който го запазваше необщителен, но жив.

— Наемният убиец може да дойде тук днес и за това ние трябва да сме предпазливи. Стадото превръщачи беше идеално. Аз трябваше да бъда мишена, докато те не се изнесоха.

Огледах се в притихналата кухня. Точката между лопатките ми започна да ме сърби.

— Мислиш ли, че сме в опасност сега?

— Може би — той не изглеждаше особено притеснен. — Но аз мисля, че ще се опитат довечера на срещата ти с Господаря на града.

— Как разбра, че имам среща довечера?

Едуард просто се усмихна.

— Знам, че Господаря на града ще води Екзекуторката на откриването на своя танцов клуб „Смъртоносен танц“. Знам, че ще те закара с лимузина.

— Дори аз не знаех това.

Той се сви.

— Не беше трудно да го разбера, Анита.

— Ще трябва да отменя срещата и да се скрия.

— Ако останеш тук, убиецът почти сигурно ще дойде насам.

— Ох — казах аз. Хвърлих кос поглед на Ричард.

— Аз мога да се грижа за себе си — отговори ми той.

— Можеш ли да убиеш човек? — попитах.

Той премигна към мен.

— Какво имаш в предвид?

— Имам предвид, ако някой излезе срещу теб с пистолет, можеш ли да го убиеш?

— Казах, че ще убивам, за да те защитя.

— Не това те попитах, Ричард.

Той се изправи и направи малък кръг из кухнята.

— Ако е заредил стандартни патрони, не може да ме убие.

— Няма да знаеш дали не е сложил сребърни куршуми, докато не стане прекалено късно — казах.

Той прегърна раменете си, прекара длани през дългата си коса и се обърна към мен.

— Ако един път решиш да убиваш, никога не спираш, нали?

— Не — отговорих аз.

— Не знам дали мога да убия човешко същество.

— Благодаря за честността.

— Но това означава, че ще заведеш убиеца в клуб, изпълнен с хора? Ще поставиш всички тях в опасност, за да защитиш мен?

— Бих поставила почти всекиго в опасност, за да те държа на сигурно.

Едуард изпусна слаб звук, почти като смях. Лицето му беше любезно и празно. Посръбваше кафе.

— Ето защо не искам, Ричард да бъде на предна линия. Ти ще си толкова заета да се безпокоиш за него, че може да станеш невнимателна.

— Но всички тези хора... не можеш да ги поставиш в такава опасност — каза Ричард.

Едуард гледаше към мен и аз не можех да кажа за какво си мислеше. Бях благодарна за това.

— Мисля, че Едуард има план и за това, Ричард.

— Мисля, че ще те убият на път за вкъщи след клуба. Защо да работят в центъра на тълпа, ако могат да не го правят? Да поставят бомба в лимузината или да изчакат, докато останеш сама по пътя към дома.

— Ти това ли би направил? — попита Ричард.

Едуард го погледа за момент, после кимна.

— Вероятно. Не с бомба, но бих я нападнал в лимузината.

— Защо не с бомба? — продължи да пита Ричард.

Аз не попитах, защото знаех отговора. Очите на Едуард трепнаха леко върху мен. Свих рамене.

— Защото обичам да убивам отблизо и лично. С бомба няма личен риск.

Ричард се втренчи в него, изучавайки лицето му. Най-накрая каза:

— Благодаря, че отговори на въпросите ми.

Едуард му отговори с кимване. Ричард беше спечелил червени точки и от двамата ни. Но аз знаех, че Ричард храни илюзии. Приемаше, че щом Едуард го харесва няма да го убие. Аз знаех по-добре. Ако ситуацията го изискваше, Едуард можеше да дръпне спусъка срещу всекиго.

— Да кажем, че си прав — казах аз. — Отивам на срещата и оставям стрелеца да направи своя ход. После какво?

— Ще го изкараме от играта.

— Чакайте малко — каза Ричард. — Смятате, че двамата заедно сте по-добри от професионален убиец. Това ще ви позволи да го хванете преди той да хване Анита.

И двамата кимнахме.

— Ами ако не сте по-добри?

Едуард го погледна така, сякаш беше казал, че слънцето няма да изгрее утре.

— Едуард ще бъде по-добър.

— Ще заложиш ли живота си на това? — попита Ричард.

— Залагам живота си на това — казах аз.

Ричард изглеждаше пребледнял. После кимна.

— Предполагам, че го правиш. Какво мога да направя, за да помогна?

— Чу Едуард — казах. — Ти оставаш тук.

Ричард поклати глава.

— Чух, но в такава тълпа дори Супермен ще се нуждае от няколко допълнителни очи и уши. Глутницата може да помогне да пазиш гърба си.

— Не те ли притеснява, че ги излагаш на опасност?

— Ти каза, че ще рискуваш почти всекиго, за да ме запазиш в безопасност. Аз се чувствам по същия начин.

— Ако искат да дойдат доброволно, това е едно нещо, но не искам да им нареждаш такава нещо. Хората не са добри бодигардове, ако се чувстват принудени да го правят.

Ричард се засмя.

— Много практично. За секунда си помислих, че наистина се тревожиш за моите вълци.

— Практичността ще ме запази жива, Ричард, сантименталността няма.

— Ако имаме допълнителни наблюдатели, това ще ме освободи малко — каза Едуард.

Аз го погледнах.

— Ще се довериш на чудовищата да пазят гърба ми?

Той се засмя и не беше любезно.

— От чудовищата става чудесно пушечно месо.

— Те не са пушечно месо — каза Ричард.

— Всеки е пушечно месо — каза Едуард. — Евентуално.

— Ако наистина смятах, че ще са заплашени невинни свидетели, нямаше да отида в клуба. Знаеш това, Ричард.

Той ме погледа за секунда, после кимна.

— Да, знам.

Едуард направи слаб звук, ниско от гърлото си.

— Невинни свидетели — поклати главата си, усмихвайки се. — Хайде да се преобличаме. Купих ти някои нови играчки, които да използваш довечера.

Погледнах го.

— Опасни играчки? — попитах.

— Има ли друг вид? — захилихме се едновременно.

— Вие двамата се наслаждавате на това — рече почти обвинително Ричард.

— Ако не се забавлявахме и двамата щяхме да правим нещо друго — каза Едуард.

— Анита не убива хора за пари, а ти го правиш.

Наблюдавах как смехът се оттича от очите на Едуард, сякаш слънцето потъваше зад облаци, оставяйки ги безжалостни и празни.

— Мисли каквото си искаш, любовнико, но Анита можеше да си избере друга професия, такава, която нямаше да я поставя на пътя на злото. Но тя не го е направила. За това си има причини.

— Тя не е като теб.

Едуард ме погледна с празни очи.

— По-близо е, отколкото е свикнала да бъде — гласът му беше мек, почти неутрален, но ме накара да потреперя.

Срещнах очите му и за пръв път от много време се зачудих, какво е трябвало да отдам от себе си, за да мога да дръпна спусъка.

Същото нещо, което Едуард беше загубил от душата си, за да може да убива толкова лесно? Гледах Ричард и се чудех, дали той можеше да го направи? Дали, когато козината го превземеше, той наистина можеше да убие някого? Някои хора не могат. Няма нищо срамно. Но, ако Ричард отстъпеше, беше мъртъв. Не тази вечер или утре, но Маркус щеше да го забележи. Ричард беше победил Маркус два пъти и беше отказал да го убие. Съмнявах се Маркус да му даде друга възможност. Бяха отвлекли Стивън снощи, знаейки какво ще направи Ричард. Ако не бях с него, сега можеше да е мъртъв. По дяволите.

Всичко, което трябваше да направя беше да убия наемника преди той или тя да убие мен. Да повярвам на Ричард, че няма да позволи на Маркус да го убие. Да се пазя да не ме убие Рейна. И, да видим, бях сигурна, че имаше още нещо. О, да, да реша да ли да легна с Ричард и, ако го направя как това ще се отрази на отношенията ми с Жан-Клод. Имаше дни, в които животът ми беше твърде объркан, дори и за мен.

Да намеря рокля, в която да може да се скрие пистолет си е гадна работа. Всъщност не бях мислила да нося пистолет на срещата си с Жан-Клод. Разбира се, това беше преди наемния убиец. Сега нямаше да изляза без поне един. Ако знаех от по-рано, че ще се нуждая от пистолет тази вечер, щях да облека роклята вчера и да запазя костюма с панталона за тази вечер. Но кой да знае и сега, всичко, което бях опаковала, освен дънките беше роклята. Тя беше малка черна рокля с достатъчно широки презрамки, за да мога да сложа сутиен. Бях си купила черен сутиен, за да се подсигурия. Проблясването на презрамката на бял сутиен под черната рокля, винаги изглежда толкова просташко. Сакото беше от дълбоко черно кадифе, болеро изрязано така, че ме покриваше до кръста. Тясна декоративна черна лента минаваше по якичката и по подгъва.

Сакото висеше на дръжката на гардероба на Ричард. Той седеше отчаян на леглото, наблюдавайки ме да слагам последните нюанси на червилото си. Бях се изпънала напред, изравнявайки се с отражението си в огледалото на скрина. Полата беше достатъчно къса, за да реша да облека черно боди под нея, не за бельо, а за да отива на чорапогащите ми, така че всичко да съвпада. Рони нямаше да ми се довери, да не се наведе поне един път тази вечер. Тя беше права. Така че дори и да забравя, бодито покриваше повече и от бански костюм. Никога не бих си избрала сама толкова къса рокля. Рони ми оказваше лошо въздействие. Ако знаеше, че планирам да я облека за Жан-Клод, сигурно щеше да ми избере нещо друго. Тя го нарича зъбато лице. Или нещо по-лошо. Тя харесва Ричард.

— Готина рокля — каза Ричард.

— Благодаря — обърнах се с гръб към огледалото, за да проверя как пада полата. Тя беше набрана достатъчно, за да се залюлее напълно, когато се завъртях. Черните кании на ръцете ми също подхождаха на дрехата. Ножовете са направени с достатъчно сребро. Каниите почти покриваха белезите по ръцете ми. Само купчината

белези по кожата на левият ми лакът беше видима. Един вампир искаше да откъсне ръката ми преди време. Същият вампир беше прехапал и ключицата ми. Белезите са нещо нормално за мен, но всеки друг, когато излизах навън да се забавлявам и хващах някой да ме гледа, се втренчваше. Те поглеждаха бързо настрани или срещаха очите ми. Не беше, защото белезите бяха ужасни за гледане. Те не бяха толкова ужасни — наистина. Но разказвах история на болка и нещо извън обичайното. Казвах, че съм била на места, където повечето хора не са били и съм оцеляла. Струва си поглед или два, предполагам.

Черната кания, която съхраняваше новия нож на гърба ми, се показваше съвсем малко над раменете ми, но повече на средата на гърба ми. Дръжката беше скрита под косата ми, нямаше да мога да си свалям самото.

— Защо не облече това снощи? — попита Ричард.

— Костюма с панталона изглеждаше по-подходящ.

Той се вгледа в мен, очите му обикаляха повече по тялото ми, отколкото по лицето ми. Поклати глава.

— За среща с някого, с когото няма да спиш, това е прекалено секси екипировка.

Не бях планирала Ричард да вижда роклята, не и в нощта, в която я обличах за Жан-Клод. Не бях сигурна какво да кажа, но опитах.

— Вярвам на себе си повече, когато съм с Жан-Клод, отколкото си вярвам, когато съм с теб — това беше истината.

— Казваш ми, че не получавам секси дрешките, защото съм твърде неотразим?

— Нещо такова.

— Ако прокарам ръцете си нагоре по краката ти, какво ще открия — чорапогащник или жартиери? — той изглеждаше толкова сериозен, наранен. С всичко друго, което се случваше, не би трябвало да се тревожа за наранените чувства на гаджето си, но ето че го правех. Животът си продължава, дори и когато задникът ти е затънал сред алигаторите.

— Чорапогащник — отговорих аз.

— Ще разбере ли Жан-Клод какъв вид чорапи носиш?

— Може да попита, точно както и ти го направи — казах аз.

— Знаеш, че не това имах предвид — каза той.

Кимнах.

— Не знам как да направя това по-лесно за теб, Ричард. Ако има нещо, което ще те направи по-спокоен относно това, питай.

За негов плюс, той не ме помоли да не ходя. Мисля, че знаеше, че може да не хареса отговора.

— Ела тук — каза той и протегна ръцете си към мен.

Отидох при него и хванах протегнатата му ръка. Сложи ме да седна в скута му, с краката настрани, както бихте седнали в Дядо Коледа. Обви едната си ръка около мен, после плъзна другата си ръка по бедрото ми.

— Обещай ми, че няма да спиш с него тази вечер.

— С наемен убиец, готов да изскочи от дървенията, мисля, че можеш да се обзаложиш на това.

— Не се шегувай, Анита, моля те.

Прекарах ръката си през косата му. Изглеждаше толкова сериозен, толкова наранен.

— Казвам не от много дълго време, Ричард. Защо се притесняваш за това тази вечер?

— Роклята — каза той.

— Признавам, че е къса, но...

Плъзна ръката си още по-нагоре по бедрото ми, така че тя изчезна под полата ми. Спря я точно до дантелата на бодито.

— Сложила си си фино бельо, за Бога, ти никога не носиш такава.

Можех да му обясня за всичко подходящо си, но някакси не мислех, че това ще го успокои.

— Добре, няма да спя с него тази вечер. Не съм и планирала да започвам с това.

— Обещай ми, че ще се върнеш и ще спиш с мен — той се усмихна, след като го каза.

И аз му се усмигнах и слязох от скута му.

— Трябва първо да се превърнеш. Трябва да видя твоя звяр. Или поне така ти продължаваш да ми казваш.

— Мога да се превърна, след като се върнеш.

— Можеш ли да си върнеш човешката форма достатъчно бързо, за да ни стане хубаво още тази вечер?

Той се усмихна.

— Аз съм достатъчно силен да бъда Улфрик, Анита. Едно от нещата, които мога да правя е да се превръщам, когато си поискам. Не колабирам, когато се връщам в човешката си форма, както повечето превръщачи.

— Удобно — казах аз.

Той се усмихна.

— Така мисля и аз.

Гледайки в неговите сериозни очи, знаех, че ако той се промени тази вечер и аз не успея да го приема, това ще унищожи нещо вътре в него. Надявах се да съм достатъчно силна за него.

— Когато се върна, ще гледам твоето преобразяване.

Той изглеждаше непоколебим, сякаш очакваше да побягна с писъци.

— Целуни ме и се махай отгук — каза той.

Целунах го и той облиза устните си.

— Червило — целуна ме отново. — Но под него още мога да те вкуся.

— Хм — казах аз. Втренчих се в него и почти ми се искаше да не излизам. Почти. Звънецът на вратата звънна и аз подскочих. Ричард не, сякаш го беше чул, преди аз да успея.

— Бъди внимателна. Искан ми се да можех да бъда с теб.

— Ще има фотографии навсякъде — казах аз. — Не би искал да получат твоя снимка с банда чудовища. Това може да провали прикритието ти.

— Бих го провалил, ако това щеше да те запази в безопасност.

Той обичаше да преподава, но аз му повярвах. Щеше да излезе от килера заради мен.

— Благодаря, но Едуард е прав. Ще съм толкова притеснена, да те запазя жив, че няма да се грижа добре за себе си.

— Не се ли притесняваш за Жан-Клод?

Свих рамене.

— Той може да се грижи за себе си. Пък и вече е мъртъв.

Ричард поклати главата си.

— Ти вече не вярваш в това.

— Не, той е мъртъв. Това знам. Каквото го държи жив е форма на некромантия, различна от моята собствена сила, но все пак магия.

— Може да го казваш, но в сърцето си не го вярваш.

Свих рамене отново.

— Може би не, но това все още си е истината.

Чу се почукване по вратата. Ричард каза:

— Кавалерът ти е тук.

Прекара пръсти през устата си, сваляйки ги оцветени в червено.

— В крайна сметка ще разбере, ако го целунеш. Това нещо ще стои като кръв по бялата му риза.

Не започнах да споря. Жан-Клод винаги носеше бяло и черно. Един-единствен път съм го виждала облечен в риза, която не беше бяла. Но беше черна. Сложих си отново червилото и го сложих в черното, обсипано с мъниста портмоне, закачено на вратата. Портмонето беше прекалено малко, дори за файърстара. Имах и деринджър, но освен за близък изстрел, той беше съвсем безполезен. С наемник, едва ли щях да имам такава близка възможност. Едуард имаше друго предложение. Даде ми назаем своя сийкампс, калибър 32, самозареждащ. Беше горе-долу същия размер като малък 25-и калибър, само малко широк за моята ръка, просто имам малка ръка. Беше много добър пистолет и за калибъра си и за размера си, не бях виждала подобър. Поисках един. Едуард ме информира, че е трябвало да чака почти година за изработката му. Изработвали ги само по поръчка. В противен случай е щял да ми направи подарък. Добре де, щях да си поръчам сама — ако преживеех нощта. Ако не успееш, е, нямаше да си поръчвам нищо.

Постарах се да не мисля прекалено много за това. Концентрирах се върху обличането, поставянето на оръжията по местата им, Ричард, всичко друго, освен това, че се поставях като стръв, за някого достатъчно добър да спечели 500 000 долара с един изстрел. Трябваше да се доверя на Едуард, че ще ме опази жива. Защото това, че Едуард би спрял лимузината, за да ме застреля, чак когато види лицето ми, не означаваше, че и другите стрелци биха постъпили по този начин. Повечето професионалисти предпочитат да те отстранят от приятно, сигурно разстояние. Далекобойна пушка можеше да е на много метри, даже километри от там. Нито аз, нито Едуард можехме да направим нещо за това. Не знаех нищо за експлозивите. Трябваше да позволя Едуард да поеме защитата ми по отношение на бомбите. Оставях се в ръцете на Едуард тази вечер, доверявайки му се така, както никога не се бях доверявала на никой друг. Много плашеща мисъл.

Проверих отново чантичката: лична карта, червило, пари, пистолет. Обикновено носех и малка сгъваема четка за коса, но сега нямаше място. Можех да преживея с разрошена коса за една вечер.

Мисълта ме накара да проверя косата си в огледалото и да прекарам четката през нея за последен път. Трябваше да ѝ призная, че изглеждаше страхотно. Това беше един от най-добрите ми изгледи. Дори Рони не можеше да го подобри. Цялата беше естествено къдрава. Дори тази вечер само ѝ поставих гел, след като се изкъпах и я оставих да изсъхне сама. Веднъж в Калифорния една жена ми се ядоса, защото не можах да ѝ кажа къде си къдря косата. Не искаше да повярва, че е естествена.

Окачих чантичката на рамото си, така че тънката презрамка да минава през гърдите ми. Отиваше на роклята така, че изглеждах почти толкова добре с чантата, колкото и без нея. Чантичката минаваше през ребрата ми съвсем малко под канията за гърба. Опитах да извадя няколко пъти пистолета и не беше толкова зле. Не беше толкова добре като кобур, но какво беше? Сложих си сакото отгоре и се огледах в огледалото за пореден път. Нищо от ножовете и пистолета не се показваше. Супер. Последно си сложих кръста. Уверих се, че беше вътре в роклята, след това сложих малко парче самозалепваща лента върху него. Така щях да нося кръста си, но и да не рискувам да се измъкне от дрехите ми и да заблести срещу Жан-Клод. Вдигнах отново четката и я оставих, без да я използвам.

Бях започнала да се мотая. Не само наемника беше този, от който се страхувах. Ужасявах се от момента, в който Ричард и Жан-Клод щяха да се изправят един срещу друг тази вечер. Не бях сигурна как щяха да реагират, а не бях готова за една емоционална конфронтация. Рядко съм. Поех си дълбоко въздух и се отправих към вратата. Ричард ме последва. Това си беше неговата къща. Не можех да го помоля да се скрие в спалнята.

Жан-Клод стоеше до телевизора, вирайки се в рафтовете с филми, сякаш изучаваше заглавията. Беше висок и строен, макар и не толкова висок, колкото Ричард. Беше с черен панталон и късо черно сако, дълго точно до над кръста, като моето собствено. Беше обут във високи кожени ботуши, които покриваше почти целите му крака, меката кожа на горния им край се задържаше от черни ленти с малки

сребърни катарями. Черната коса се изсипваше върху раменете му, с няколко сантиметра по-дълга от първия път, когато го срещнах.

Най-накрая той се обърна, сякаш не беше разбрал, че стоим там. Въздъгнах неволно, когато застана с лице пред мен. Ризата му беше червена, чисто, ясно пурпурно, което пламтеше в отвореното му сако. Яката беше висока, държаща се на място от три антични мъниста от черен кехлибар. Ризата зееше отворена под яката, показвайки голям овал от гърдите му. Кръстовидният белег от изгорено на гърдите му се показваше в кръга от червен плат, сякаш беше сложен в рамка, за да бъде наблюдаван. Кръгът от гола кожа свършваше точно над панталоните му, където ризата беше надеждно втъкната.

Ризата изглеждаше разкошно в комбинация с бледата му кожа, черната вълниста коса и среднощно сините му очи. Затворих зяпналата си уста и казах:

— Изтупано, много изтупано.

Той се засмя.

— Ах, ma petite, винаги казваш нещо перфектно — плъзна се през килима в своите елегантни ботуши и аз открих, че ми се иска да си свали сакоето. Искях да видя как косата му се разпилява над тази риза, черно върху червено. Знаех, че ще изглежда чудесно.

Ричард се приближи зад мен. Той не ме докосна, но можех да го усетя да стои там. Горещо, нещастно присъствие зад гърба ми. Не можех да го виня. Жан-Клод изглеждаше като реклама на мокър сън. Не можех да обвинявам никого, че беше ревнив.

Жан-Клод застана пред мен, толкова близо, че можех да се протегна и да го докосна. Стоях между двама им и символиката на ситуацията не убягна на нито един от нас.

— Къде е Едуард? — сетих се да попитам. Гласът ми звучеше почти нормално. Браво на мен.

— Проверява колата. Вярвам, че за запалителни устройства — каза Жан-Клод с лека усмивка.

Стомахът ми се стегна силно. Някой наистина ме искаше мъртва до полунощ довечера. Едуард преглеждаше колата за бомби. Дори за мен не изглеждаше напълно истина.

— Ma petite, добре ли си? — Жан-Клод хвана ръката ми в своята — Ръката ти е студена.

— Готино оплакване, когато идва от теб — каза Ричард.

Жан-Клод погледна над рамото ми към Ричард.

— Не беше оплакване, а наблюдение.

Ръката му беше топла, но аз знаех, че тази топлина беше открадната от някого. О, имаше достатъчно желаещи. Винаги щеше да има хора, готови да станат донори на Господаря на града. Но все още той беше кръвосмучещ труп, без значение как изглеждаше. Гледайки го, осъзнах, че част от мен вече не вярваше в това. Или просто вече не ми пукаше. По дяволите.

Повдигна бавно ръката ми към устните си, но с очите си не наблюдаваше мен, а Ричард. Издърпах ръката си от неговата. Той ме погледна.

— Ако искаш да целунеш ръката ми, добре, но няма да го правиш, само за да дразниш Ричард.

— Моите извинения, ma petite. Ти си абсолютно права — погледна покрай мен към Ричард. — Моите извинения и към вас, мосю Зееман. Ние сме в... деликатно положение. Ще бъде детинско да го правим по-зле чрез разни игрички.

Нямаше нужда да гледам лицето на Ричард, за да знам, че беше намръщено.

Едуард дойде и ни спаси. Можехме да млъкваме и да тръгваме. Надявам се.

— Колата е чиста — каза той.

— Радвам се да го чуя — отговорих.

Едуард беше облечен за вечерта. Кафяво кожено палто стигаше до глезените му и се движеше като живо, когато той влезе в стаята. Палтото висеше странно тежко на места. Беше ми показал някои от своите играчки, които бяха разположени тук и там. Знаех, че има гарота, скрита в твърдата бяла яка на ризата му. Гаротата беше оръжие, което трябваше да се използва от прекалено близко разстояние, дори и според мен.

Очите му прескачаха между двамата мъже в моя живот, но единственото, което каза беше:

— Аз ще следвам лимузината. Не се оглеждай тази вечер за мен, Анита. Ще съм там, но не искаме стрелецът да бъде предупреден за факта, че имаш бодигард.

— Втори бодигард — каза Жан-Клод. — Твоят, как го нарече, стрелец ще знае, че аз ще бъда до нея.

Едуард кимна.

— Да, ако ударят лимузината ти ще бъдеш там. Може би, освен това имат план да премахнат и теб, което означава внушителна огнева мощ.

— Тоест аз съм и двете — упражнявам възпиращ ефект и съм покана да подострят коловете, така ли? — попита Жан-Клод.

Едуард го погледна така, сякаш вампирът най-после бе направил нещо интересно. Едуард не поглеждаше очите му. Аз бях единственият човек, който знаех, че може да гледа Господаря в очите и да не бъде омаян. Да бъдеш некромант си имаше своите предимства.

— Именно — каза той. Каза го така, сякаш не беше очаквал вампирът да схване ситуацията. Но ако имаше нещо, в което Жан-Клод беше добър, то беше оцеляването.

— Ще тръгваме ли тогава, ma petite? Купонът ни чака — направи широко движение с ръката, насочвайки ме към вратата, но без да ме докосва. Погледна към Ричард, после към мен. Беше се представил ужасно добре. Жан-Клод беше голям трън в задника. Не беше за него да е доброто момче.

Погледнах към Ричард.

— Тръгвай. Ако те целуна за довиждане, пак ще размажа червилото ти.

— Вече имаш по себе си достатъчно от червилото ѝ, Ричард — намеси се Жан-Клод. За първи път тази вечер, чух горещото острие на ревността.

Ричард направи две стъпки напред и нивото на напрежението в стаята скочи.

— Мога да я целуна за довиждане още един път, ако това ще те направи щастлив.

— Спрете и двамата — намесих се аз.

— С всички средства — каза Жан-Клод. — Тя е моя за остатъка от вечерта. Мога да си позволя да бъда щедър.

Ръцете на Ричард се свиха в юмруци. Силата започна да се процежда в стаята.

— Аз тръгвам сега — тръгнах към вратата и не се обърнах назад. Жан-Клод ме настигна, преди да отида до вратата. Той пръв хвана дръжката и после я пусна, оставяйки ме да я хвана.

— Забравих за твоето увлечение към вратите — каза той.

— Аз не съм — каза Ричард меко.

Обърнах се и го погледнах, стоящ там с неговите дънки, с тениската му подчертаваща мускулите по ръцете и гърдите му. Все още беше бос, косата му беше разбъркана около лицето му. Ако бях останала тук, можехме да се гушкаме на кушетката, пред някой от неговите любими филми. Щяхме да започнем да имаме наши любими филми, песни, за които да казваме, че са наши. Може би разходка на лунна светлина. Неговото нощно зрение беше почти толкова добро, колкото и моето. Може би по-късно щяхме да завършим това, което бяхме започнали преди срещата.

Жан-Клод обви пръстите си около моите, привличайки вниманието ми към него. Втренчих се в тези сини, сини очи, като небе преди буря, или морска вода, там, където скалите са дълбоки и студени. Можех да докосна тези три черни копчета и да проверя дали наистина бяха антични мъниста. Втренченият ми поглед се спусна надолу зървайки бледите му гърди. Знаех, че кръстовидният белег от изгорено беше неравен, но гладък при докосване. Разглеждането му причини стягане в гърдите ми. Той беше толкова красив. Дали тялото ми щеше винаги да усеща привличане към него, като слънчоглед, обръщащ се към слънцето? Може би. Но стоейки там, държейки ръката му, осъзнах, че това не беше достатъчно.

Жан-Клод и аз можехме да имаме страхотна афера, но аз можех да се видя да прекарвам живота си с Ричард. Беше ли достатъчна любовта? Дори Ричард да убиеше заради самосъхранението си, можеше ли той наистина да приеме моя начин на живот? Можех ли да приема неговия звяр или щях да бъда толкова ужасена, колкото той беше от себе си. Жан-Клод ме приемаше цялата: къдрици, тяло и пистолет. Но аз не приемах него. Само защото заедно гледахме света през тъмни очила, не значеше, че го харесвам.

Въздъгнах и това не беше щастлив звук. Ако това беше последният път, в който виждах Ричард, щях да скоча върху тялото му и да му дам, такава целувка, която никога нямаше да забрави, но не можех да го направя. Държейки ръката на Жан-Клод просто не можех да го направя. Щеше да е мъчително за всички ни.

— Чао, Ричард — казах аз.

— Пази се — отговори той. Звучеше толкова самотен.

— Ти и Луи отивате на кино тази вечер, нали? — попитах.

— Той ще бъде скоро тук — кимна Ричард.

— Добре. — Отворих устата си, за да кажа още нещо, но не го направих. Нямахме какво да кажа. Излизах с Жан-Клод. Нищо, което можех да кажа, нямаше да промени това.

— Ще те чакам — каза Ричард.

— Искане ми се да не го правиш.

— Знаем.

Излязох, ходейки малко прекалено бързо, към чакащата лимузина. Тя беше бяла.

— Е, това наистина е лъскаво и ярко — казах аз.

— Реших, че черната прилича твърде много на катафалка — отговори Жан-Клод.

Едуард също беше излязъл навън. Той затвори вратата зад нас.

— Ще бъда там, когато ти потрябвам, Анита.

Погледнах го в очите.

— Знаем, че ще бъдеш.

Подари ми безгрижна усмивка.

— Но за всеки случай, пази си гърба.

— Не го ли правя винаги? — усмихнах се аз.

Той погледна към вампира, стоящ до отворената врата на лимузината.

— Не толкова добре, колкото си мислех, че го правиш. — Едуард потъна в тъмнината, където го чакаше колата му, преди да измисля нещо за отговор. Това беше също толкова добре. Той беше прав. Най-накрая чудовищата ме бяха хванали. Да ме съблазнят беше почти толкова добре, колкото да ме убият и съвсем малко по-добре от това да ме осакатят.

Името на клуба, „Смъртоносен танц“, грееше ярко с букви от червени неоновни светлини, високи почти два и петдесет. Буквите бяха закръглени и наклонени под ъгъл, сякаш гигантска ръка току-що беше приключила с изписването им. Клубът се помещаваше в един стар склад на пивоварната фабрика. Намираше се в Крайречния район, обкован с дъски и изоставен от години. Беше единствената грозотия на линията от шикозни ресторанти, танцови клубове и барове. Повечето от тях бяха собственост на вампири. Крайречния район беше известен също и като „Квартала“ или „Кървавия площад“, но не и във вампирските среди. По някаква причина прякорът ги дразнеше. Кой знае защо?

Тълпата се изливаше от тротоара на улицата, докато не се наложи лимузината да спре под същинска планина от хора. Беше толкова зле, че открих дори униформен полицаи, който се опитваше да качи хората горе, за да освободят достатъчно място да преминават автомобилите. Гледах през затъмнените стъкла навалищата от хора. Дали наемникът беше там навън? Дали някой от тези добре облечени, усмихващи се хора, не чакаше, за да ме убие? Отворих чантичката си и измъкнах сийкампа навън. Жан-Клод видя малкия пистолет.

— Нервна ли си, ma petite?

— Да — отговорих аз.

Той ме погледна, с глава наклонена на една страна.

— Да, нервна си. Защо един човешки наемник те изнервя много повече от всички свръхестествени същества, които си срещала?

— При всички, които са искали да ме убият досега беше лично. Разбирам личните причини. Който и да иска да ме убие този път го прави заради бизнес. Просто заради бизнес.

— Но защо това е по-плашещо за теб? Ти ще си мъртва, независимо от мотивите на убиеца.

— Много ти благодаря — казах аз.

Той докосна ръката ми, сякаш приковаваше пистолета.

— Опитвам се да разбера, *ma petite*, това е всичко.

— Не знам точно защо това ме безпокои. Просто го прави — казах аз. — Искам да познавам лицето на врага си. Ако някой ще те убива, това не би трябвало да е само заради пари.

— Тоест убийството срещу заплащане пристъпва твоите морални норми? — попита той. Гласът му беше много любезен, твърде любезен, сякаш се присмиваше тихичко над себе си.

— Да, по дяволите, така е.

— Въпреки това с Едуард сте приятели.

— Никога не съм казвала, че съм последователна, Жан-Клод.

— Ти си един от най-последователните хора, които съм познавал, *ma petite*.

— Колко последователна трябва да съм, при условие, че се срещам с двама мъже?

— Мислиш, че неспособността да избереш един от нас те прави лекомислена? — Той се наведе към мен докато го казваше, ръката му поглаждаше ръкава на якето ми.

Проблемът беше в това, че почти бях избрала. За малко да му го кажа, но не го направих. Първо. Не бях сто процента сигурна. Второ, Жан-Клод ме изнудваше да се срещам с него. Или излизам и с него, или той убива Ричард. Той искаше шанс да ме спечели. Което означаваше истински срещи с него. Както беше казал: „Ако позволяваш на Ричард да те целува, а на мен не, просто не е честно“. Предполагаше се, че ако избира Ричард, Жан-Клод просто ще отстъпи. Мисля, че той беше достатъчно самовлюбен наистина да мисли така. Господарят на града не можеше да си представи, че някой няма да избере него накрая. Не и ако този някой имаше достъп до възхитителното му тяло. Той продължаваше да ми го предлага. Аз продължавах да му отказвам. Ако избях Ричард пред него, щеше ли наистина да се оттегли възпитано или щеше да се развихри в кървава баня?

Втрених се в неговите дълбоки сини очи и не знаех отговора. Познавах го от години. Срещах се с него от месеци. Но той все още беше мистерия за мен. Просто не знаех, какво би направил. Не бях готова да поема по този път, все още не.

— За какво си мислиш толкова сериозно, *ma petite*? Не казвай, че е за наемника. Няма да ти повярвам.

Не знаех какво да кажа, така че само поклатих глава.

Ръката му се плъзна около раменете ми, докато не се отпуснах в прегръдката му. Усещането за неговото тяло толкова близо до моето, накара нещо в стомаха ми да запърха. Той се наведе напред, сякаш за да ме целуне и аз го спрях, дланта на лявата ми ръка беше притисната към гърдите му. Докосвайки голата му кожа не бях сигурна дали това беше подобрене.

— Ти стоя на разстояние по целия път дотук. Сега какво правиш?

— Опитвам се да те отпусна, *ma petite*.

— Да, точно така — казах аз.

Той обви другата си ръка около кръста ми, привличайки цялото ми тяло срещу неговото. Пистолетът още беше в ръката ми, но започваше да ми се струва неловко да продължавам да го държа. Нямах да го използвам срещу Жан-Клод, а убиецът нямаше да влезе през заключените врати. Опит за насилие в тази голяма тълпа и с полицаи, регулиращ трафика, ми се струваше малко прекалено дори за професионалист.

Плъзнах ръката си по гърба му, все още държейки пистолета в ръка.

— Ако ме целунеш сега, ще трябва да преправям червилото си.

Той приближи лицето си достатъчно близо за целувка, устните му бяха толкова близо до моите, че можеше да ме вдиша. Въздъхна точно срещу устата ми.

— Не трябва да го правим.

Целуна брадичката ми, придвижвайки устните си надолу по ръба на челюстта ми.

Докоснах лицето му с върха на пистолета, отмествайки го назад там, където можех да го виждам. Очите му бяха задавящо сини.

— Без смукане^[1] — казах аз. Точно това имах предвид. Само един път бях станала доброволец за кръводаряване, но това беше, когато той умираше. Не обменям телесни течности с Господаря на града.

Той потри брадичката си срещу дулото на пистолета.

— Имах предвид нещо малко по-надолу.

Наведе рязко главата си към ключицата ми, облизвайки кожата ми. За секунда се зачудих, колко надолу беше планирал да слезе, после го отблъснах от себе си.

— Не мисля така — казах полуусмихната.

— Чувстваш ли се по-добре, *ma petite*?

Загледах се в него за един удар на сърцето, после се засмях. Бях по-добре.

— Ти си нечестен кучи син, знаеш ли?

— Казвали са ми го и преди — усмихна се той.

Полицаят успя да разбута тълпата и лимузината продължи напред.

— Направи го само, за да подобриш настроението ми — звучах почти укорително.

Той разшири очи.

— Защо бих направил такова нещо?

Погледнах го и почувствах как усмивката от лицето ми се изплъзва. Наистина се вгледах в него за момент, не просто като най-подходящия в света обект на похот, а като него, Жан-Клод. Господарят на града се тревожеше за моите чувства. Поклатих глава. Дали той ставаше по-мил или аз просто се самозаблуждавах?

— Защо си толкова сериозна, *ma petite*?

— Обичайното, опитвам се да разбера колко си искрен — поклатих глава аз.

Усмивката му се разшири.

— Аз винаги съм искрен, *ma petite*, дори, когато лъжа.

— Коего те прави толкова добър в лъжите — казах аз.

Той кимна един път, почти покланяйки се.

— Именно.

Втренчи се някъде напред.

— Ние сме на път да се впуснем в морето на медиите, *ma petite*. Би ли могла да махнеш пистолет? Мисля, че на пресата ще й дойде малко в повече.

— Пресата? — попитах — Имаш предвид местните медии?

— Да, местните.

— Защо не си ми казал?

— Когато вратата се отвори, поеми ръката ми и се усмихвай, моля те, *ma petite*.

Смръщих с към него.

— Какво ще става?

— Ще бъдеш представена пред света.

— Жан-Клод, какво смяташ да правиш?

— Това не е мое решение, ма petite. Не обичам чак толкова много светлините на рампата. Съветът на вампирите ме избра да бъда техен представител пред медиите.

— Знам, че трябваше да излезеш от ковчега на местните вампири, след като спечели последното си предизвикателство, но това не е ли опасно? Искам да кажа, че винаги си се представял за пръв помощник на някакъв тайнствен господар. Това те предпазваше от външни предизвикателства.

— Повечето господари използват фалшиви фигури, ма petite. Това свежда до минимум предизвикателствата и наемните убийци.

— Знам всичко това, тогава защо се показваш на светло?

— Съветът вярва, че ако се спотайваме в сенките, подпомагаме хората, които ни клеветят. Тези от нас, които биха изглеждали добре пред медиите, трябва да излязат на светло, което ще направим и ние сега.

Втренчих се в него.

— Какво имаш предвид под „на светло“?

— Прибери пистолета, ма petite. Портиерът ще отвори вратата и срещу нас ще има камери.

Погледнах го гневно, но плъзнах сийкампа в портмонето.

— Защо ме замеси в това, Жан-Клод?

— Усмивка, ма petite, или поне не се мръщи.

Вратата се отвори, преди да успея да кажа нещо друго. Мъж в смокинг я държеше отворена. Блясък от светкавици изригна срещу нас и аз знаех, че дразнеше повече очите на Жан-Клод, отколкото моите. Беше се усмихнал, докато ми протягаше ръка. Ако той можеше да се взира в толкова много светлина, без да мига, аз можех да съм снизходителна. Винаги можехме да се скараме по-късно.

Излязох от лимузината и се зарадвах, че държа ръката му. Светкавиците бяха навсякъде, като малки взривяващи се слънца. Тълпата се увеличи, микрофони се протягаха към нас, като ножове. Ако той не държеше здраво ръката ми, щях да изпълзя обратно в лимузината. Движех се плътно до него, просто за да съм сигурна, че ще се задържа на краката си. Къде по дяволите беше охраната?

Микрофон почти докосна лицето ми. Женски глас извика от твърде близо:

— Той добър ли е в леглото? Или би трябвало да кажа ковчега?

— Какво? — попитах.

— Добър ли е в леглото? — настъпи момент, в който стана почти тихо, докато всички чакаха моя отговор. Преди да успея да отворя устата си и да кажа нещо язвително, Жан-Клод продължи, грациозен както винаги.

— Няма да се целуваме и да разказваме, нали, ma petite? — френският му акцент беше по-силен от всякога.

— Ma petite — това ли е вашето галено име за нея? — попита мъжки глас.

— Oui — каза той.

Аз погледнах към него и той се наведе към мен, сякаш, за да целуне челюстта ми. Прошепна:

— Гневи ми се по-късно, ma petite. Тук има камери навсякъде.

Исках да му кажа, че не ми пука, но не беше вярно. Искам да кажа мисля, че не беше вярно. Чувствах се като заек, попаднал под светлината на фарове. Ако убиецът беше изскочил отнякъде в този момент, щях да си стоя там и да го оставя да ме убие. Тази мисъл, повече от всичко друго, ми помогна да дойда на себе си и да започна да мисля отново. Започнах да се опитвам да видя зад светлините, микрофоните, няколкото диктофона и видеокамерите. Мярнах поне две емблеми на национални мрежи върху камерите. По дяволите.

Жан-Клод беше поел въпросите като специалист, усмихнат, грациозен, перфектният вампир за корица. Усмихнах се и се притиснах към него, застанах на пръсти, приближавайки устните си толкова близо до ухото му, че можех да го оближа, но се надявах, че микрофоните няма да хванат това, което щях да кажа. Знаех, че изглежда срамежливо и дяволски женствено, но хей, нищо не е перфектно. Прошепнах:

— Изведи ме отгук сега или ще извадя пистолета и ще си проправя път сама.

Той се засмя и звукът протече по кожата ми като козина, гореща и деликатна и неясно неприлична. Репортерите заохкаха и заахкаха. Чудех се дали смехът на Жан-Клод ще въздейства така от записа или от видеото. Това беше плашеща мисъл.

— О, ma petite, ти непослушно момиче.

— Никога повече не ме наричай така — прошепнах аз.

— Моите извинения — той се усмихна и започна да ми проправя път през тълпата репортери. Двама вампири портиери излязоха, за да ни разчистват път. И двамата бяха големи и мускулести и никой от тях не беше мъртъв отдавна. Изглеждаха порозовели и почти живи. Бяха се хранили от някого тази вечер. Но тогава, това важеше и за Жан-Клод. Ставаше ми все по-трудно и по-трудно да хвърлям камъни по чудовищата.

Вратата се отвори и ние се вмъкнахме вътре. Тишината беше чудесна. Обърнах се към него.

— Как смееш да ме въвличаш в това медийно прикритие?

— То не те постави в опасност, *ma petite*.

— Да ти хрумна случайно, че ако избира Ричард пред теб, няма да искам всеки по света да знае, че съм се срещала с вампир?

Той ми отправи крехка усмивка.

— Достатъчно добър за срещи, но не достатъчно добър за публична изява?

— Били сме навсякъде заедно, от симфония до балет. Не се срамувам от теб.

— Наистина ли? — усмивката му се разшири, заменяйки нещо друго, не точно гняв, но нещо близко. — Защо тогава си ми ядосана, *ma petite*?

Отворих устата си, после я затворих. Истината беше, че аз нямаше да се приближа близо до такава публичност, предполагам, защото не смятах наистина, че бих могла да избира Жан-Клод. Той беше вампир, мъртвец. В този момент осъзнах колко предубедена съм все още. Той беше достатъчно добър за срещи. Достатъчно добър да си държим ръцете, а може би и малко повече. Но там беше границата. Винаги в точката, където знаех, че трябва да кажа спри, защото той беше труп. Красив труп, но вампирът си е вампир. Не можеш наистина да се влюбиш в някой от тях. Не можеш да правиш секс с някой от тях. Няма начин. Бях нарушила първото правило на Жан-Клод за срещите с двама им. Никога не бях давала на Жан-Клод наистина същия шанс, какъвто давах на Ричард. И сега, в обхвата на националната телевизия, прилепът излетя от торбата. Притесняваше ме, че някой може да си помисли, че наистина се срещам с него. Че може наистина да се интересувам от ходещ мъртвец.

Гневът изчезна под натиска на знанието, че бях лицемерка. Не знаех, колко от това се беше отпечатало на лицето ми, но Жан-Клод наклони главата си на една страна.

— Мисли прелитат през лицето ти, ma petite, но какви мисли?

Втренчих се в него.

— Мисля, че ти дължа извинение.

Очите му се разшириха.

— Тогава това е наистина исторически случай. За какво искаш да ми се извиниш?

Не знаех как да го облека в думи.

— Ти беше прав, аз грешах.

Той кръстоса ръце пред гърдите си, лицето му се удължи от подигравателна изненада.

— Ти си си признала, че ме третираш като някаква престъпна тайна, скрита на разстояние, отдалечена от твоите истински чувства, докато прегръщаш Ричард и неговата жива плът.

Намръщих се срещу него.

— Стига толкова. Забрави някога да ти се извиня за нещо друго.

— Един танц ще ме удовлетвори — каза той.

— Аз не танцувам. Знаеш това.

— Това е голямото откриване на моя танцов клуб, ma petite. Поканил съм теб. Наистина ли ще ми откажеш дори един танц?

Поставяйки нещата така, звучах дребнава.

— Един танц.

Той се усмихна, дяволит и изкусителен. Усмивката, която змията трябва да е показала на Ева.

— Мисля, че ще танцуваме добре заедно, ma petite.

— Съмнявам се.

— Мисля, че бихме могли да правим много неща добре заедно.

— Дадох ти един танц, а ти искаш целия пакет. Нахално копеле.

Той направи един малък поклон, усмихвайки се, очите му блестяха.

Един женски вампир дойде при нас. Беше с доста сантиметри по-висока от Жан-Клод, което я правеше най-малко един осемдесет и три. Освен това беше блондинка и синеока, и ако изглеждаше още малко по-скандинавски, щеше да е като плакат на господарската раса. Беше облечена с виолетово-син костюм, прилепващ плътно по тялото,

с изрязани в него дупки на стратегически места. Тялото, което се очертаваше под дрехата беше широкоплещесто, мускулесто и въпреки това едрогърдо. Кожени ботуши в абсолютно същия цвят, обвиваха дългите, мускулести крака чак до бедрата ѝ.

— Анита Блейк, това е Лив.

— Нека да позная — казах аз. — Жан-Клод ти е избирал дрешката.

Лив ме погледна от своята значителна височина, сякаш това, че беше висока, автоматично я правеше плашеща. Когато не потреперих, тя се засмя.

— Той е шефът.

Втрещих се в нея. Почти попитах защо. Можех да почувствам възрастта ѝ да ме притиска като тежест. Тя беше на шестстотин години. Два пъти възрастта на Жан-Клод или повече. Защо тогава не беше тя шефа? Можех да почувствам отговора, покрай кожата си като студен вятър. Нямаше достатъчно сила. Тя не беше вампир — господар и никакви години нямаше да променят това.

— Какво зяпаш? — попита тя. Погледна ме право в очите и поклати глава — тя наистина е имунизирана към нашите погледи.

— Към твоя поглед — казах аз.

Тя сложи ръце на бедрата си.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че нямаш достатъчно сила, за да ме хванеш — казах аз.

Тя пристъпи крачка напред.

— А какво ще кажеш, ако просто те хвана и си изстискам малко сила от теб?

Ето кога липсата на пистолет в кобур, можеше да ме убие. Можех да извадя някой от ножовете, но освен, ако не я оставех да дойде много близо до мен, той нямаше да ми помогне. Можех да плъзна ръка в портмонето си, повечето хора не очакват да извадиш пистолет от толкова малка чантичка. Разбира се, ако Лив се досетеше, че бъркам за пистолета, щеше да ме отнесе, преди да успея да го извадя. С кобур можех да я пробвам. С портмоне, висящо на каишка, не мислех така. Вампирите са просто достатъчно бързи.

— Колко вампирски убийства имаш досега, Анита? — попита Жан-Клод.

Въпросът ме изненада, а моят отговор ме изненада още повече.

— Повече от двайсет законни убийства.

— Колко убийства имаш всичко, *ma petite*?

— Не знам — казах. Трябваше да са над трийсет досега, но всъщност, не си спомнях вече. Не си спомнях, колко живота съм отнела. Това беше лош знак.

— Лив е моя, *ma petite*. Можеш да говориш свободно пред нея.

Поклатих глава.

— Никога не си признавай за убийство пред непознат, Жан-Клод. Просто правило.

Лив ме погледна. Явно не ѝ хареса какво видя.

— Значи това е Екзекуторката — поклати главата си — Тя е малко дребничка, не е ли така? — започна да ме обикаля, сякаш бях кон за продан. Когато мина зад гърба ми, отворих портмонето. По времето, когато мина отново пред мен, вече бях извадила пистолета от чантичката и го държах ненатрапчиво. Ако се наложеше можех да стрелям и през портмонето. Но защо, ако можеше и да не го правя? Лив поклати отново глава — тя е сладка, но не е много внушителна — застана зад Жан-Клод, плъзгайки силните си ръце по раменете и по ръцете му. Приключи, като плъзна ръцете си около кръста му, пръстите ѝ мачкаха тялото му. Вече се бях уморила доста от Лив.

— Мога да правя неща, които хората не могат да направят за теб, Жан-Клод.

— Беше груба към, Анита. Няма да ти напомням повече това — гласът му беше студен, дори заплашителен.

Лив се разви от него и застана между нас, с ръце на кръста.

— Великият Жан-Клод, дал обет за целомъдрие на човек. Хората ти се смеят зад гърба.

— Целомъдрие? — попитах аз.

Жан-Клод ме погледна бегло, после въздъхна.

— Докато не прекратиш своето калугерско поведение, *ma petite*, аз играя ролята на монах.

Очите ми се разшириха. Не можах да се овладея. Знаех, че Ричард и аз сме имали по един любовник и сме избрали след това целомъдрието. Но никога не съм мислила за Жан-Клод и какво би трябвало да прави, за да задоволи своите нужди. Въздържанието нямаше да е едно от предположенията ми.

— Изглеждаш изненадана, ma petite.

— Предполагам, че всеки, който излъчва секс по начина, по който ти го правиш... просто никога не съм мислила за това.

— Освен това, ако беше открила, че съм спал с някоя жена, жива или мъртва, докато се срещаме, какво щеше да направиш?

— Щях да те зарежа веднага.

— Именно.

Лив се засмя, шумен, непривлекателен звук.

— Дори твоят човек не ти вярва.

Жан-Клод се обърна към нея, очите му блестяха със сапфирен пламък.

— Казваше, че ми се смеят зад гърба.

Тя кимна, все още смеейки се.

— Но единствено ти ми се присмиваш в лицето.

Смехът ѝ спря рязко, сякаш някой натисна бутон. Тя се втренчи в него.

— Малко повече покорство, Лив, или това е предизвикателство към моя авторитет?

Тя изглеждаше притеснена.

— Не, имах предвид... Никога не съм искала...

Той продължи да я гледа.

— Значи имаш добър повод да поискаш моята прошка, така ли е?

Тя падна на едно коляно. Не изглеждаше притеснена, не повече отколкото, ако беше направила някой голям социален гаф и сега трябваше да го компенсира.

— Моля за твоето опрощение Господарю. Самозабравих се.

— Да, така е, Лив. Гледай да не ти става навик.

Лив се изправи на краката си, цялата усмихната, всичко беше забравено.

— Това е, защото тя изобщо не изглежда толкова опасна, колкото я описваш.

— Анита — каза Жан-Клод. — Покажи ѝ какво държиш в ръката си.

Дръпнах портмонето настрани, оголвайки пистолета.

— Можех да стисна врата ти с ръце, преди да успееш дори да насочиш тази играчка — каза Лив.

— Не — казах аз. — Нямах да можеш.

— Това предизвикателство ли е? — попита тя.

— Шестстотин години плюс-минус десетилетие — казах аз — не ги похабявай за малко парадиране.

— Как позна възрастта ми?

Усмихнах се.

— Тази вечер наистина не съм в настроение да блъфирам, Лив. Не ме пробвай.

Тя се втренчи в мен, необикновените ѝ очи се стесниха.

— Ти си некромант, не просто трупоповдигач. Мога да те почувствам вътре в главата си, почти като друг вампир — тя погледна към Жан-Клод. — Защо не можех да я почувствам преди?

— Силата ѝ лумва, когато се почувства заплашена — каза той.

Това беше нещо ново за мен. Според мен не използвах никакви сили точно в момента. Но нямаше да го кажа на глас. Сега не беше моментът да задавам глупави въпроси или дори умни такива.

Лив отстъпи настрана, почти сякаш я беше страх.

— Отваряме след един час. Имам работа за вършене — тя мина близо до вратата, без да сваля очи от мен.

Наблюдавах движенията ѝ, щастлива от реакцията ѝ, но без да я разбирам.

— Ела, Анита — каза Жан-Клод — искам да ти покажа моя клуб.

Позволих му да ме поведе във вътрешността на клуба. Бяха изкормили склада, докато не се беше увеличил три етажа нагоре, с парпети около всеки етаж. Централният дансинг беше голям, блестящ и гладък, проблясващ в слабото осветление. Лампите бяха скрити, така че беше трудно да се каже откъде идваше светлината.

Нещо висеше от тавана. При първия поглед помислих, че са тела, но всъщност бяха манекени в естествен размер, гумени кукли, чучела за тестване на коли. Някои бяха голи, едно имаше обвито в целофан, някои в черна кожа или винил. Една от куклите беше с метални бикини. Бяха закачени с вериги на различни нива. Бяха подвижни.

— Това е различно — казах аз.

— Един обещаващ млад художник ги направи специално за клуба.

Поклатих глава.

— Прави впечатление — плъзнах пистолета обратно в портмонето, но не го затворих. Този път бях готова да хвана пистолета

бързо, дори и неочаквано. И без това, нямаше да мога да се разхождам цяла нощ наоколо със зареден пистолет в ръка. В крайна сметка ръката ти ще започне да се схваща, без значение, колко малък е пистолета.

Жан-Клод се плъзна покрай дансинга и аз го последвах.

— Лив, беше уплашена от мен. Защо?

Той се обърна елегантен и усмихнат.

— Ти си Екзекуторката.

Поклатих глава.

— Каза, че можела да ме усети в главата си, като друг вампир.

Какво имаше предвид?

Той въздъхна.

— Ти си некромант, *ma petite*, и силите ти нарастват, когато ги използваш.

— Защо това би изплашило шестотингодишен вампир?

— Ти си непреклонна, *ma petite*.

— Това е едно от най-добрите ми качества.

— Ако отговоря на въпроса ти, ще се насладиш ли на клуба ми с мен, ще бъдеш ли на среща с мен, докато не се покаже наемникът?

— Благодаря, че ми напомни.

— Не беше забравила.

— Не, не бях. Така че, да, отговори на въпроса ми и ще си поиграем на среща.

— Да си поиграем?

— Стига увърта и отговори на въпроса ми — помислих и за един друг въпрос, който исках да му задам. — Два въпроса.

Той повдигна веждите си, но кимна.

— Във фолклора и популярните митове има определени сили, които вампирите не притежават: контрол над времето, превръщането в животни. Некромантите се предполага, че са в състояние да контролират всички видове немъртви.

— Контрол? Нямах предвид само зомбитата, нали?

— Не, *ma petite*.

— Значи Лив се уплаши, че ще я обсебя?

— Нещо такова.

— Но това е лудост. Не мога да заповядвам на вампирите наоколо.

Прииска ми се да не съм казвала това в момента, в който го казах. Бях вдигнала вампир веднъж. Веднъж. Веднъж беше достатъчно.

Явно по лицето ми се беше изписало нещо, защото Жан-Клод докосна брадичката ми.

— Какво има, ma petite? Какво изпълни очите ти с такъв... ужас? Отворих устата си и излъгах.

— Ако можех да контролирам вампирите наоколо, Серефина нямаше да може да ме хване толкова лесно преди два месеца.

Лицето му омекна.

— Тя е мъртва, ma petite. Окончателно и наистина мъртва. Ти го видя — той се приближи и целуна челото ми. Устните му бяха копrienено меки. Плъзна устните си по челото ми, приближавайки още тялото си, утешавайки ме.

Това ме накара да се чувствам дяволски виновна. Все още имах кошмари за Серефина, тази част беше истина. Само произнасянето на името ѝ на глас, караше стомаха ми да се свива. От всички вампири, които познавах, тя беше успяла да се приближи най-много до мен, за да ме хване. Не, за да ме убие, това щеше да се случи рано или късно. Не, тя почти ме превърна в един от тях. Почти ме накара да искам да съм един от тях. Тя ми предложи нещо по-ценно от секс или сила. предложи ми мир. Това беше лъжа, но тъй като свърши работа, трябва да е била добра.

Защо не казах на Жан-Клод истината? Добре, това изобщо не беше негова шибана работа. Честно казано това, което бях направила ме ужасяваше. Не исках да се занимавам с това. Не исках да мисля за него. Не исках да знам каква философска школа за вдигането на вампири на дневна светлина можеше да има. Бях много добра в игнорирането на неща, с които не исках да се занимавам.

— Ma petite, ти трепериш — той се отдръпна от мен, за да види лицето ми.

Поклатих глава.

— Там някъде има един наемен убиец, който чака да ме убие, а ти ме питаш защо треперя.

— Познавам те твърде добре, ma petite. Не заради това трепериш.

— Не ми харесва, че ме използваш като някакъв Торбалан за вампири. Не съм чак толкова страшна.

— Не, но аз подпомагам илюзията.

Отдръпнах се от него.

— Имаш предвид, че казваш на останалите вампири, че бих могла да контролирам вампири?

— Един или два намека — той се засмя и дори в тази проста демонстрация се разбираше, че си мисли нещо порочно.

— Защо, за бога?

— Научих един урок от нашия дипломатичен Ричард. Той беше реализирал победа над много върколаци, чрез простото обещание да ги пази добре, а не да ги принуждава да правят неща, които те не искат да правят.

— Е, и? — попитах.

— Поканих вампирите да се присъединят към моето паство не от страх или чрез заплахи, а с обещание за безопасност.

— Като Лив?

Той кимна.

— Как се подсигури, че те няма да причинят бунт в двореца?

— Има си начини.

— Като заплахата от некромант — казах аз.

Той се засмя.

— Действително.

— Не всеки ще ти повярва.

— Знам, че аз няма — каза глас.

[1] necking — игра на думи: neck — врат, шия; но също и пия, къркам — Б.пр. ↑

Обърнах се, за да открия друг нов вампир. Той беше висок и строен, с кожа с цвета на чист бял чаршаф. Но чаршафите нямат мускули, които да се движат под тях, чаршафите не биха се плъзнали надолу по стълбите и преминали с леки, божествени стъпки през залата. Косата му падаше върху раменете му, толкова чисто червено, сякаш почти с цвета на кръв. Цветът крещеше срещу неговата бледност. Беше облечен с черен редингот, сякаш някъде от 1700-ата година, но гърдите му блестяха жилести и голи под него. Тежкият плат беше почти покрит от тънка бродерия, в зелен цвят, толкова ярък, че блестеше. Бродерията съответстваше на очите му. Зелени като котешки очи, зелени като смарагди. От кръста надолу беше облечен в зелен клин за упражнения от ликра, който оставяше твърде малко на въображението. На кръста му беше завързан като пиратски колан шарф, черен със зелени ресни. Високи до коленете черни ботуши завършваха облеклото му.

Смятах, че познавам всички кръвопийци в града, но ето че тук срещнах двама нови, за по-малко от две минути.

— Колко нови вампира има в града? — попитах.

— Няколко — каза Жан-Клод — Това е Деймиън. Деймиън това е Анита.

— Чувствам се глупаво в тези дрехи — каза той.

— Но изглеждаш великолепно, нали така, ma petite?

Кимнах.

— Великолепно е един от начините да го опишеш.

Жан-Клод се движеше около новия вампир, почиствайки въображаеми влакнца от дрехата му.

— Не го ли одобряваш, Анита?

Въздъгнах.

— Това е просто... — свих рамене — Защо трябва всеки около теб да е облечен така, сякаш излиза от сексуална фантазия с висок бюджет за костюми?

Той се засмя и звукът ме обгърна, подръпвайки нещо ниско долу, по-ниско отколкото той някога ме беше докосвал.

— Спри с това — казах аз.

— Ти му се наслаждаваш, *ma petite*.

— Може би, но все пак спри.

— Жан-Клод винаги е имал убийствен моден вкус — каза Деймиън — А сексът винаги е бил едно от любимите му забавления, не е ли така?

Имаше нещо в начина, по който каза последното, което не го правеше комплимент.

Жан-Клод го погледна.

— И все пак след всички мои контешки действия, ето те теб, в моите земи, търсец моята защита.

Зениците в очите на Деймиън бяха погълнати от зелен пламък.

— Благодаря ти, че ми напомни.

— Помни кой е господарят тук, Деймиън, или ще бъдеш прогонен. Самият съвет се застъпи за теб, пред старият ти господар, спасявайки те от нея. Тя не искаше да се откаже от теб. Аз също се застъпих за теб. Откупих те, защото помня какво е да си в капан. Да бъдеш принуждаван да правиш неща, които не искаш да правиш. Да бъдеш използван и измъчван.

Деймиън стоеше малко по-изправен, но не изглеждаше отсъстващ.

— Ти спечели точка. Аз съм... благодарен да бъда тук — той погледна настрани, после към пода и потрепери целия. — Доволен съм, че съм свободен от нея — когато вдигна поглед, очите му бяха възвърнали нормалния си вид. Усмихна се леко, но усмивката не стигна до очите му. — Обличането на няколко костюма не е най-лошото нещо, което съм правил.

Имаше мъка в гласа му, която ме накара да искам да помоля Жан-Клод да му позволи да се obuе в чифт панталони, но не го направих. Жан-Клод се движеше по много тънка граница. Деймиън беше над петстотингодишен. Той не беше господар, но все пак това си беше дяволски много сила. Жан-Клод може би беше способен да контролира Лив и Деймиън, но ако имаше още като тях, господар на града или не, той нямаше да се справи. Което означаваше, че тези малки игрички на власт бяха необходими. Другите не биваше да забравят кой е техния

Господар, защото ако го направеха, с него беше свършено. Ако ми беше поискал мнението, преди да ги поканите наоколо, щях да кажа не.

Отвори се врата в далечната част на помещението. Беше черна врата, на черни стени и преминаването на жената през нея изглеждаше почти като магия. Беше висока горе-долу, колкото мене, с чуплива, дълга до кръста кафява коса, която се пенеше над раменете на нейното дълго до глезените палто. Беше облечена в чифт страхотни тюркоазени спортни панталони и подходящ спортен сутиен. Кръстосани лентички минаваха между панталоните и сутиена ѝ, подчертавайки тънкия ѝ кръст. Черни винилови ботуши стигаха до коленете ѝ, като малка изпъкналост покриваше капачките им. Тя слезе по стълбите и премина през пода, със свободна люлееща походка, която си беше почти тичане. Влезе в помещението, сякаш това беше нейната стая или може би се чувстваше комфортно, където и да се намираше.

Тя спря при нас, любезна, усмихната, лешниковият цвят на очите ѝ зеленееше, заради тюркоазената лента около врата ѝ.

— Какво мислиш?

— Изглеждаш прекрасно, Касандра — каза Жан-Клод.

— Ти изглеждаш по-добре в твоята дрешка, отколкото аз в моята — каза Деймиън.

— Това е въпрос на мнение — казах аз.

Жената ме погледна. Очите ѝ се плъзнаха надолу по тялото на Деймиън. Отново погледна моите очи и двете се разсмяхме.

Деймиън изглеждаше озадачен. Жан-Клод ме погледна.

— Споделете с нас вашата смешка, та petite, моля те.

Срещнах отново погледа на Касандра, преглъщайки смеха си и поклатих глава. Поех си няколко пъти дълбоко въздух. Когато бях достатъчно сигурна, че мога да проговоря, без да се разсмея, казах:

— Женски хумор, няма да го разбереш.

— Много дипломатично — каза Касандра — впечатлена съм.

— Ако знаеш колко рядко, та petite, е дипломатична, щеше да си още по-впечатлена — отговори Жан-Клод.

Той беше схванал шегата, не можеше да има никакво съмнение.

Деймиън се мръщеше срещу нас, все още озадачен. Това беше много добре.

Жан-Клод погледна от Касандра към мен и пак обратно.

— Вие двете познавате ли се?

Поклатихме глави в унисон.

— Касандра, Анита. Мой най-нови вълчо, запознай се със светлината на моя живот. Касандра е един от твоите пазачи за нощта.

— Много си добра. Не можах да разбера, че си ликантроп.

Усмивката ѝ се разшири.

— Ричард каза, че и него не си успяла да разпознаеш в началото.

Мигновено ме опари искра ревност. Разбира се, щом тя беше върколак и се движеше с Жан-Клод, тогава беше един от последователите на Ричард.

— Ти не беше на срещата.

— Жан-Клод се нуждаеше от мен тук. Не може и двамата с Джейсън да не сме наоколо.

Погледнах към Жан-Клод. Знаех какво прави Джейсън за него. Той се хранеше от Джейсън, когато се събудеше, а пиенето на кръв за вампирите беше дяволски близо до секса.

— Наистина ли? — казах аз.

— Не се притеснявай, *ma petite*. Касандра също не е споделяла кръв с мен. Тя и Ричард много си приличат. Вярвам, че Ричард я избра за мен, защото тя много прилича на теб, не само физически, но и някакси *je ne sais quoi*.

— *Je ne sais quoi* е френският израз за нищо — казах аз.

— Означава нещо необяснимо, нещо, което е трудно да облечеш в думи, *ma petite*. Качество, което надхвърля познатите изрази.

— Той говори много сладко, нали? — попита Касандра.

— Има своите моменти — казах аз. — Не можеш да източваш Джейсън всяка сутрин. Дори и върколаците имат нужда от малко време за възстановяване.

— Стивън е донор по желание.

— Защо той не беше с теб снощи?

— Това обвинение ли е? — попита Жан-Клод.

— Просто отговори на въпроса.

— Той помоли за една свободна вечер, за да се види с брат си. Кой съм аз да заставам на пътя на семейните задължения? — той ме гледаше, докато ми отговаряше, сякаш не беше напълно щастлив от разговора. Грубо. Аз също не бях.

Собственият брат на Стивън го беше предал, действайки като примамка за капана. По дяволите.

— Къде е Стивън?

— Той е отзад — каза Касандра — Помогна ми да навлека това нещо. Не бих могла да стигна сама всички връзки.

Тя смъкна палтото от раменете си и се обърна, така че да мога да видя гърба ѝ. Връзките оформяха стегната мрежа, повечето от тях бяха на места, недостижими без чужда помощ. Облече се отново и се обърна, гледайки към мен.

— Приемаш тия неща с алфа женската сериозно, нали?

Свих рамене.

— Сериозна съм за безопасността на Стивън.

Касандра кимна, лицето ѝ беше сериозно, замислено.

— Това ми харесва. Понякога алфа женската заема позицията само на думи. Само друг израз за любовницата на водача. Повечето от тях не са толкова активни като Рейна — тя направи физиономия, когато произнесе името ѝ, сякаш беше вкусила нещо горчиво.

Жан-Клод ни прекъсна.

— Ще ви оставя момичета да си говорите. Има някои неща, които очакват моето внимание, преди да отвори клуба — целуна горната страна на ръката ми и изчезна, оставяйки ни да стоим в средата на клуба сами. Деймиън тръгна по петите му, сякаш беше повикан.

За момент изпитах нервност. Касандра и аз бяхме на твърде открито.

— Нека да отидем ето там — придвижих се към стъпалата, които водеха към втория етаж. Седнахме на тях, наложи ми се да си придърпам полата надолу. Дори това не помогна. Трябваше да държа колената и глезените си заедно или щях да осветя стаята. Въздъгнах.

— Нека позная — казах аз — Рейна те иска за своите филми.

— За тези филми тя иска всеки, който е поне малко атрактивен. Мисълта, че може да споделиш леглото ѝ за репетиция те кара веднага да отхвърлиш предложението. Мен ме предложи на Габриел за моята репетиция. Проклетият леопард дори не е член на глутницата.

— Ако беше, тя щеше да го направи водач — казах аз.

Касандра поклати глава.

— Габриел не може да победи Маркус, какво остава за Ричард. Той е алфа, но е дефектен. Това го прави слаб.

— Сексуалните перверзии невинаги означават, че ще загубиш битката.

— Не е това въпроса — каза Касандра — Той обича опасния секс. Ликантропите могат да понесат доста наранявания — тя потрепери — Нещата, които искаше да прави с мен — погледна ме, а в очите ѝ пропълзя страх — той каза, че ти почти си го изкормила един път, когато те е бил притиснал до земята.

Погледнах настрани.

— Да.

Касандра докосна ръката ми, но не почувствах сила. Тя беше също толкова добра като Ричард в криенето на това, което е. Направи Силви да изглежда като аматьорка. Докосването ме накара да се обърна към нея.

— Той те иска, Анита. Не можах да кажа на Ричард, защото... е, аз съм нова в глутницата. Дойдох в града преди две седмици. Бях уплашена, че ако му кажа това, което Габриел каза за теб, той може да направи нещо глупаво. Но след като те срещнах, може би да кажа само на теб ще е достатъчно. Ти можеш да решиш дали Ричард трябва да узнае.

Тя изглеждаше толкова сериозна. Това ме уплаши.

— Какво е казал Габриел?

Касандра си пое дълбоко въздух.

— Той има фантазия за вас двамата. Иска да те въоръжи с ножове и да те остави да се опиташ да го убиеш, заснемайки ви, докато те изнасилва.

Втренчих се в нея. Исках да попитам дали се шегува, но знаех, че не го прави. Това беше точно в стила на Габриел.

— Как свършва филма в неговата версия?

— С твоята смърт — каза тя.

— Докато той ме изнасилва? — попитах.

Тя кимна.

Обвих двете си ръце около раменете си, опъвайки гърба си, чувствайки оръжията, които носех. Бях въоръжена. Бях на сигурно, но по дяволите...

Тя докосна рамото ми.

— Добре ли си?

— Ех, не е ли трогателно? — каза мъжки глас на стълбите зад нас. Касандра скочи на крака, обръщайки се незабавно. Плъзнах ръка в отворената чантичка и извадих сийкампа. Пистолетът беше в гънките на плата и ми отне няколко секунди, но вече беше отвън и готов. Почувствах се по-добре. Обърнах се на стълбите, заставайки на едно коляно, без да се опитвам да стана. Понякога изправянето те прави по-добра мишена.

Сабин стоеше на пет стъпала от нас. Ужасяващо близо и за двете ни, усещяхме го твърде добре. Беше облечен по същия начин като в офиса: наметало с качулка, покриващо го от главата до петите. Сега можех да погледна под наметалото. Там нямаше крака. Той сякаш плуваше над стъпалата.

— Искате ли да ви покажа изреченията на лицето си, госпожице Блейк.

Преглътнах, за да регулирам пулса си и отвърнах:

— Не знаех, че ще си тук тази вечер, Сабин.

Касандра направи една стъпка към него, ниско ръмжене се откъсна от гърлото ѝ.

— Не те познавам — каза тя.

— Успокой се, вълчо. Аз съм гост на Жан-Клод, не е ли така, госпожице Блейк?

— Да — казах аз. — Той е гост — спрях да се целя с пистолета в него, но не го прибрах. Той дяволски добре можеше да се промъкне и покрай мен, и покрай върколака.

— Познаваш ли го? — попита Касандра. Тя все още стоеше на горното стъпало, блокирайки пътя на вампира към мен. Беше приела много сериозно ролята си на бодигард.

— Срещата съм го.

— Безопасен ли е?

— Не — казах аз. — Но той не е тук, за да ме нарани.

— Кого е дошъл да нарани? — попита Касандра. Тя все още не отстъпваше и педя.

Сабин слезе по стъпалата, пелерината се вееше около него в самостоятелно движение, като ръкав на ампутирана ръка.

— Дойдох да наблюдавам нощното забавление, нищо повече.

Касандра се отдръпна назад, така че застана едно стъпало над мен. Стоях, но все още държах пистолета в ръка. Бях по-нервна от обикновено. Също така помнех как Сабин ме разкървави от разстояние само със смеха си. Да държа пистолета в ръка ми изглеждаше като доста добра идея.

— Къде е Доминик?

— Тук някъде. — Качулката му беше облак от тъмнина, гладък и празен, но аз знаех, че ме наблюдава. Чувствах погледа му като тежест.

Той стоеше на стъпалото точно над Касандра, две стъпала над мене.

— Коя е любезната ти приятелка?

— Сабин, това е Касандра; Касандра, Сабин.

Длан в блестяща черна ръкавица се плъзна извън наметалото. Той посегна към Касандра, сякаш искаше да погали лицето ѝ. Тя отскочи назад.

— Не ме докосвай.

Ръката му замръзна по средата на движението. Неподвижност потече от него. Бях виждала други вампири изпълнени с тази абсолютна застиналоост, но мислех, че правят такова впечатление, заради външния вид. Нямах нищо видимо от Сабин, но същата празнота се излъчваше от него навън. Този път илюзията беше почти перфектна, сякаш просто една празна наметка, някакси висеше над стълбите. Гласът му изплува от тази вцепененост. Беше изумително.

— Толкова ли е отблъскващо докосването ми?

— Миришеш на болест и смърт.

Сабин отново протегна ръката си извън пелерината.

— Аз съм гостуващ господар. В моите права е да поискам малко... компания. Мога да поискам теб, вълчо.

Касандра му изръмжа.

— Никой няма да принуждава друг да споделя леглото му — казах аз.

— Сигурна ли си в това, госпожице Блейк? — попита Сабин. Той се понесе около Касандра. Наметалото я докосна и тя потрепери.

Аз не можех да го помириша, нямах върколашки нюх. Но бях виждала нещо от това, което се криеше под наметката. То си беше достатъчно ужасяващо за повече от едно или две потръпвания.

— Касандра е само назаем при Жан-Клод. Тя принадлежи към глутницата, така че да, сигурна съм.

Касандра ми хвърли бърз поглед.

— Ти ме защитаваш?

— Това е част от дължността ми характеристика сега, не е ли така?

Тя огледа лицето ми.

— Да, предполагам, че е така — гласът ѝ беше мек, ръмженето се чуваше като далечен сън. Изглеждаше ужасяващо нормално, като изключим дрехите.

— Вие сте виждала какво съм, госпожице Блейк. Бихте ли потреперила от докосването ми.

Придвижих се надолу, докато не заставах на пода. Това беше по-добра позиция, отколкото на стълбите.

— Стиснах ръката ти по-рано.

Сабин също застава над пода. Тъмнината се разсея от качулката. Той я пусна да изчезне, да разкрие златистата коса и увреденото лице.

Касандра изсъска. Тя отстъпи, докато не се притисна в парапета. Мисля, че Сабин можеше да извади пистолет и да я застреля и точно в тази секунда тя нямаше да реагира навреме.

Той ѝ се усмихна. Красивата му уста издърпа свободно изгнилата му плът.

— Някога виждала ли си нещо такова?

Тя преглътна достатъчно силно, за да я чуя, сякаш се опитваше да не повърне.

— Никога не съм виждала нещо толкова ужасяващо.

Сабин се обърна към мен. Едното му око все още беше бистро, чисто синьо, но другото се беше пръснало в кухнята си, в каша от гной и рядка течност.

Сега беше мой ред да преглътна.

— Окоето ти беше добре вчера.

— Казах ви, че е вирусно, госпожице Блейк. Да не мислехте, че преувеличавам?

— Не — казах и поклатих глава.

Ръката му в ръкавицата още един път се показа от ръкава си. Помнех начина, по който тази ръка се плискаше, когато я разтърсих вчера. Не исках да ме докосва, но в красивото му око имаше такъв

израз, някаква болка се беше изписала на онова, което беше останало от красивото му лице, която ме накара да замръзна. Дори не потреперих. Изпитвах жалост към него, много глупаво от моя страна, но вярно.

Тази черна ръкавица се носеше около лицето ми, но не достатъчно близо, за да ме докосне. Сийкампът лежеше забравен в ръката ми. Върховете на пръстите му докоснаха лицето ми. Усецах ръкавицата като изпълнена с течност, някакъв вид гнусен балон.

Той се втрени в мен. Аз се втрених в него. Той сложи цялата си длан около долната ми челюст и я притисна. Имаше и плътни неща вътре в ръкавицата, дебели парчета и кост, но не беше вече ръка. Само ръкавицата ѝ даваше форма. Слаб звук се изплъзна от гърлото ми. Не можах да го спра.

— Може би трябва да поискам теб? — каза той.

Отдръпнах се от неговото докосване. Бях твърде уплашена, за да се движа бързо. Уплашена, че внезапно движение би могло да предизвика съзене от ръкавицата. Не исках да го виждам да се разплисква на пода в отворителна миризлива купчина. Изглеждаше достатъчно ужасяващ и без това.

Сабин не се опита да ме последва. Може би беше уплашен от същата възможност.

— Отново ли предизвикваш гостоприемството ми? — попита Жан-Клод. Стоеше на дансинга, наблюдавайки Сабин. Очите му искряха от чиста синя светлина. Кожата му беше станала бледа и равна, като полиран мрамор.

— Ти все още не си ми демонстрирал истинско гостоприемство, Жан-Клод. Обичайно е да ми предложиш компания.

— Не мислех, че от теб е останало достатъчно, за да изпитваш такива нужди — каза Жан-Клод.

Сабин направи физиономия.

— Това е жестока болест. Все още не е изгнило цялото ми тяло. Нуждите остават, нищо че формата вече е толкова гротескна, че никой не ще ме докосне, не и по собствено желание — той поклати глава и кожата му се разцепи на една страна. Нещо по-черно и по-гъсто от кръв се плъзна надолу по лицето му.

Касандра тиха изпъшка. На моя бодигард му беше прилошало. Може би за нея миришеше лошо.

— Ако някой от хората ми ме ядоса достатъчно, докато си на моя територия, можеш да го имаш. Но не мога да ти дам някого, само защото ти го искаш. Не всяка психика би оцеляла след такова нещо.

— Има дни, Жан-Клод, когато моят разсъдък е под въпрос. — Сабин погледна от Касандра към мен — Това ще пречупи вълка ти, смятам аз. Но твоят слуга... мисля, че тя ще оцелее.

— Няма никаква вероятност да имаш нея, Сабин. Ако оскърбиш гостоприемството ми с такава обида, указ от Съвета или не, ще те унищожа.

Сабин се обърна към него. Двата вампира се втрениха един в друг.

— Имаше време Жан-Клод, когато никой не можеше да ми говори така, никой по ниско от Съвета.

— Това е било преди — каза Жан-Клод.

Сабин въздъхна.

— Да, преди.

— Свободен си да се насладиш на шоуто, но не ме изкушавай отново, Сабин. Нямам чувство за хумор, когато *ma petite* е засегната.

— Ти я споделяш с върколак, но не и с мен.

— Това си е наша работа — каза Жан-Клод. — И повече няма да говорим за това. Ако го направим, това ще бъде предизвикателство между нас и ти няма да можеш да се откажеш от него.

Сабин направи полупоклон, трудно би могъл да направи нещо повече без крака.

— Ти си Господарят на града. Твоята дума е закон — думите му бяха правилни, но тонът му беше присмехулен.

Лив дойде и застана от едната страна на Жан-Клод, малко зад него.

— Време е да отворим вратите, Господарю.

Мисля, че последното беше обмислено. Жан-Клод обикновено наказваше подчинените си, когато го наричаха Господарю.

— Всички по местата си тогава — каза Жан-Клод.

— Аз ще отида да си намеря маса — каза Сабин.

— Направи го — отговори Жан-Клод.

Сабин върна качулката обратно на мястото ѝ. Плъзна се нагоре по стълбите, качвайки се към масите на горното ниво. Или може би просто щеше да се носи под гредите на тавана.

— Моите извинения, ma petite. Смятам, че болестта е засегнала мозъка му. Бъди внимателна с него. Касандра ми е необходима за шоуто. Лив ще остане с теб.

Погледнах високата вампирка.

— Тя не би поела куршумите заради мен.

— Ако тя ме провали, ще я дам на Сабин.

Лив преbledня, което беше готин номер за вампир, дори за някой, който се е хранил.

— Господарю, моля те.

— Сега вярвам, че ще поеме куршумите вместо мен — казах аз. Ако трябваше да избирам между секса със Сабин и раната от изстрел, щях да избира куршума. Доколкото разбирах от израза й, тя беше съгласна с мен.

Жан-Клод ни остави, за да отиде да подготвя представянето си.

Касандра ме погледна в очите. Не беше просто бледа, беше направо позеленяла. Отдръпна рязко погледа си, сякаш се уплаши от това, което бих могла да видя в него.

— Съжалявам, Анита — излезе през вратата, през която беше дошла. Изглеждаше объркана. Предполагам, че не можех да я обвинявам.

Касандра се провали на теста за бодигард. Тя беше силен ликантроп, но Сабин абсолютно я беше обезкуражил. Сигурно нямаше да бъде толкова зле, ако вампирът ни беше нападнал, но той просто си стоеше там и си гниеше пред нея.

Какво трябва да направиш, когато чудовищата започват да изглеждат сърцераздирателно?

Вратите се отвориха и тълпата нахлу като приливна вълна, причинявайки оглушителен звук. Пуснах пистолета обратно в чантичката, но не я затворих.

Лив се оказа до лакътя ми.

— Масата ти е ето тук — тръгнах с нея, защото не исках да остана сама в блъскащата се тълпа. Освен това, внезапно беше започнала да възприема моята безопасност много насериозно. Не можех да я обвинявам. Болното тяло на Сабин беше чудесна заплаха.

Щях да се чувствам по-добре, ако не вярвах, че Жан-Клод ще го направи. Но го познавах по-добре. Би дал Лив на Сабин. Наистина би

го направил. В очите на вампирката имаше израз, който ми показваше, че и тя също го знае.

Масата беше най-голямата в редицата малки, лакирани в черно масички. Изглеждаха почти перфектно на фона на черните стени. Роклята ми пасваше на обзавеждането. Наистина трябваше да изляза да си потърся нещо в по-различна цветова гама. Масата беше поставена далеч от стената и близо до парапета, така че растящата тълпа да не пречи на гледката ми към дансинга. Това също така означаваше, че гърбът ми е открит. Исках да преместя стола си, така че стената да е зад гърба ми, но съзнавах, че парапетът прави завой зад дясната ми страна, така че някой би могъл да се промъкне и да ме застреля, относително скрит от всички останали.

Разбира се Лив беше с мен. Стоеше зад гърба ми, ръцете ѝ бяха кръстосани върху стомаха. Това, от което имаше нужда беше светец надпис над главата ѝ, на който да пише „Бодигард“.

Разбира се портмонето ми беше отворено. Пистолетът ми беше достъпен и доста ме съблазняваше мисълта да го хвана в ръка. Бях неспокойна, но това сега не беше важно. Имахме план. Той не включваше възможността, убиецът да бъде подплашен предварително.

Докоснах ръката на Лив.

Тя се наведе надолу.

— Предполага се, че трябва да си незабележима.

Тя изглеждаше озадачена.

— Предполага се, че трябва да те запазя в безопасност.

— Тогава седни долу и се прави, че си ми приятелка. Капанът няма да проработи, ако изглеждам така, сякаш някой ме пази.

Тя коленичи до мен, беше ѝ твърде ниско, за да се наведе предполагам.

— Няма да рискувам да бъда дадена на Сабин. Не ме интересува дали наемникът ще разбере или няма да разбере, че съм тук.

Беше трудно да я виня, но все пак исках да постигна своето. Наклоних се към нея.

— Виж сега или ще работиш с мен, или се разкарай от тук.

— Подчинявам се на Жан-Клод, не на неговата проститутка.

Доколкото си спомнях, никога през живота си не бях правила нещо, с което да заслужи подобно определение.

— Жан-Клод каза, че ако го провалиш, ще те даде на гниеция труп, нали така?

Лив кимна. Очите ѝ претърсваха тълпата зад мен. Тя наистина се опитваше да си върши работата и усилията ѝ го доказваха.

— Той не каза, че ще бъдеш наказана, ако бъда наранена, нали така?

Лив премигна към мен.

— Какво имаш предвид?

— Ако уплашиш стрелеца и прецакаш плана, това е провал.

Тя поклати глава.

— Не, не това имаше той предвид.

— Той каза никога да не го проваляш отново.

Наблюдавах я как се опитва да го осмисли. Бях готова да се хвана на бас, че логиката не беше една от силните ѝ страни.

— Хитро, Анита, но ако бъдеш убита, Жан-Клод ще ме накаже. Знаеш, че ще го направи.

Бях сбъркала. Тя беше по-умна, отколкото изглеждаше.

— Но, ако прецакаш плана ни, той пак ще те накаже.

Страх проблесна в очите ѝ.

— Аз съм в капан.

Съчувствах ѝ. Съчувствах на две чудовища — не три — за една нощ. Губех проникателността си.

— Ако не бъда убита, ще се уверя, че няма да бъдеш наказана.

— Заклевах ли се? — тя каза фразата, сякаш означаваше нещо повече. Заклеването не беше нещо обичайно за нея. Много от вампирите идват от времена, когато дадената дума е била като договор.

— Давам ти думата си.

Тя остана на колене за един дълъг момент, после се изправи.

— Опитай да не бъдеш убита — тя потъна в тълпата, оставяйки ме сама, както бях поискала.

Останалите маси се запълниха бързо. Тълпата се блъскаше покрай парапетите на помещението, около ограденото пространство в средата на дансинга. Толкова много хора се блъскаха около парапетите, че ако масата беше до стената, нямаше да виждам нищо от дансинга.

Предвид ситуацията, трябваше да преценя правилно всеки човек от тълпата. Спокойно можеше да се появи някой и друг бодигард. Вече бях готова за малко компания.

Публиката изпълни и двете нива по-горе, които бяха само за правостоящи. Търсех тъмната пелерина на Сабин, но не го виждах. Централният дансинг беше празен. Заобикаляха го половин дузина вампири. Те бяха спокойни и решително връщаха тълпата обратно към стените на стаята. Всички, и мъжете, и жените, бяха облечени еднакво: черни панталони от ликра, ботуши и черни мрежести тениски. Жените имаха черни сутиени под тениските, но това беше единствената разлика. Оцених го. Малки къси полички или панталонки за жените можеха да ме вбесят. Това ме накара да си помисля, че когато Жан-Клод е избирал дрехите им може би си е мислил за мен. Той ме познаваше толкова добре в някои отношения, но пък никак в други.

Претърсвах тълпата за Едуард и за нещо подозрително, но беше трудно да различиш отделен човек в смеещата се и блъскаща се навалица. Не можах да зърна Едуард. Трябваше да му се доверя, че е някъде там. Въпреки че му вярвах, гърдите ми продължаваха да са напрегнати.

Едуард ме беше предупредил да съм спокойна, а не да изглеждам подозрителна. Външно се опитвах да изглеждам така. Вътрешно бях почти зашеметена от опитите си да претърсвам тълпата и онази болезнено празна точка зад дясната ми страна, почти зад мен, където парапета се извиваше. Сложих ръцете си в скута и се насилих да погледна надолу. Ако убиецът дойдеше сега, нямаше да го видя, но трябваше да се взема в ръце. Ако не го направех, щях да съм толкова заета да се плаша от сенките, че щях да съм изтощена, когато се появи истинската заплаха. Започна да ми се иска да не бях отпращала Лив.

Поех си дълбоко въздух навътре, после издишах, концентрирайки се в ритъма на собственото си тяло. Когато можех да чуя кръвта да шуми в главата ми, повдигнах бавно лице.

Огледах спокойно наоколо тълпата и дансинга. Чувствах се изпразнена, отдалечена, спокойна. Много по добре.

Един вампир се приближи до парапета пред моята маса. Уили Маккой беше облечен в костюм, толкова ужасно зелен, че можеше да бъде наречен само резедав. Зелена риза и широка вратовръзка с

картинка на Годзила, разрушаваща Токио. Никой никога нямаше да може да обвини Уили, че пасва към някоя обстановка.

Усмихнах се. Не можах да се спра. Уили беше един от първите вампири, които бяха пресекли линията от чудовищата към приятелите. Плъзна един от столовете, така че когато седнеше гърбът му щеше да бъде към празното пространство в дясно. Седна така, сякаш не беше преместил стола целенасочено. Не беше нужно да се преструвам, за да изглеждам щастлива да го видя.

Трябваше да се наведе почти плътно до мен, за да можем да се чуваме през нарастващото мърморене на тълпата. Можех да помириша сладникавия аромат на гела, който ползваше, за да приглади назад късата си коса. Той не ме караше да стоя напрегнато дори, когато беше толкова близо до мен. Вярвах на Уили повече, отколкото на Жан-Клод.

— К'во си правиш, Анита? — той се ухили достатъчно, за да се видят зъбите му. Не бяха минали дори три години, откакто беше мъртъв. Беше един от малкото вампири, които съм познавала преди и след смъртта.

— Била съм и по-добре — отговорих аз.

— Жан-Клод каза да ти бъда охрана, но да изглежда естествено. Ще се въртим няколко човека. Но ти изглеждаш призрачно.

Поклатих глава, усмихвайки се.

— Толкова ли е очевидно?

— Аха, за някой, който те познава.

Усмихнахме се един на друг. Гледайки в лицето на Уили от някакви си сантиметри, осъзнах, че и той беше в списъка ми. Списъка, в който беше и Стивън. Ако някой убиеше Уили, щях да го гоня, докато го убия. Изненадах се като осъзнах, че в списъка си имам и вампир. Но Уили беше вътре и като се замислих, там имаше и още един вампир.

Жан-Клод се появи в далечната страна на клуба. Като говорим за вълка... прожекторите го осветиха отвсякъде. Те би трябвало да са закачени на горните балкони, но бяха така добре прикрити, че не можеше да се каже точно. Перфектното място за далекобойна пушка. Спри се, Анита. Спри да се изтезаваш сама.

Досега не бях осъзнала, колко беше претърпено откриването. Едуард сам, търсец един самотен наемник в тази маса от хора, би имал съвсем слаби шансове. Може би вампирите и върколаците бяха аматьори, но техните супер очи можеха да помогнат.

Светлините започнаха да гаснат, докато остана един самотен прожектор насочен към Жан-Клод. Изглеждаше, сякаш блести. Не бях сигурна дали беше трик или беше освободил собствената си светлина да го огрява отвътре. Беше трудно да се каже. Както и да е, аз бях в тъмното с може би поне един убиец и не бях на почивка.

По дяволите. Извадих сийкампа и го сложих в скута си. Почувствах се по-добре. Не перфектно, но по-добре. Фактът, че простото усещане от пистолета в ръката ми ме накара да се чувствам по-добре, сигурно беше лош знак. Фактът, че ми липсваха моите собствени пистолети, беше още по-лош.

Уили докосна рамото ми и ме накара да подскоча достатъчно силно, та хората около нас да започнат да ни заглеждат. По дяволите.

Той прошепна:

— Наглеждам ти гърба. Спокойно.

От Уили ставаше чудесна мишена, но той нямаше да успее да ме защити. Беше малка рибка още преди смъртта и тя не беше успяла да промени това. Осъзнах, че ако започне престрелка и нападателите използваша сребърни куршуми, щях да се притеснявам за Уили. Не е добре да се притесняваш за бодигарда си.

Гласът на Жан-Клод разкъса тъмнината, изпълвайки я със звук, който погали кожата ми. Една жена, която стоеше близо да нашата маса потрепери, сякаш я беше докоснал. Приятелят ѝ прегърна раменете ѝ и те се сгушиха в тъмнината, обкръжени от гласа на Жан-Клод.

— Добре дошли в „Смъртоносен танц“. Нощта ще бъде изпълнена с изненади. Някои ще бъдат удивителни.

Два по-малки прожектора осветиха публиката. Касандра се появи, стояща на парапета на втория етаж. Пусна палтото си да се свлече на земята и откри тялото си, крачейки гордо по широкото само няколко сантиметра перило така, сякаш беше на пода, почти танцувайки. Диви аплодисменти разтресоха сградата. Вторият прожектор освети Деймиън на първия етаж. Той се плъзна през тълпата, палтото му се развяваше около него като пелерина. Дори и да се чувстваше глупаво в тези дрехи, не се забелязваше.

Той се придвижи през тълпата, а прожектора го следваше. Докосна рамо тук, прокара ръцете си през нечия коса, плъзна ги около кръста на някаква жена. Всеки от тях, мъж или жена, не изглеждаше на

себе си. Те се накланяха към него или въздишаха в ухото му. Той се приближи към жена с дълга кестенява коса, сресана на път. Беше облечена твърде скромно, в сравнение с останалата част от тълпата. Синьо-сива бизнес пола и сако. Бялата ѝ блуза имаше една от онези големи флъонги, които би трябвало да изглеждат като вратовръзки, но никога не успяват. От всички жени около Деймиън, тя изглеждаше най-нормално. Той се завъртя около нея, толкова близо, че тялото му я докосваше. Тя трепваше при всеки допир, очите ѝ бяха изпълнени със страх, който можех да видя дори през стаята.

Исках да му кажа да я остави на мира, но не исках да крещя. Жан-Клод нямаше да допусне нищо незаконно, поне не и пред всичките тези свидетели. Масовата хипноза не е незаконна. Не е и за постоянно. Но хипнозата над един човек е постоянна. Което означаваше, че той ще може да застане под прозореца ѝ и да я извика навън в някоя тъмна нощ, без значение след колко време.

Уили се беше навел напред в стола си, тъмните му очи бяха фокусирани върху Деймиън и жената. Точно в този момент не изглежда да ме пазеше от наемни убийци.

Наблюдавах как лицето на жената се изчисти от всички емоции, докато не започна да изглежда като заспала. Празните ѝ очи се втренчиха в Деймиън. Той хвана ръката ѝ и я поведе към парапета. Прехвърли се отгътък, стъпвайки на крака, все още държейки ръката ѝ. Тя направи две нерешителни крачки към края на перилото. Деймиън постави ръцете си на кръста ѝ, под сакото и нахално я повдигна високо във въздуха, след което я постави на дансинга, на практичните ѝ черни обувки. Прожекторите върху Жан-Клод и Касандра загаснаха, оставяйки осветени само Деймиън и жената. Той я отведе до центъра на дансинга. Тя ходеше, гледайки само в него, сякаш останалата част от света вече не съществува.

По дяволите. Това, което Деймиън правеше беше незаконно. На по-голямата част от тълпата не ѝ пукаше. Вампири използват силите си за забавление, предполагам, че дори и журналистите, ако бяха вътре нямаше да имат нещо против. Но аз знаех разликата, познавах и закона. Жан-Клод трябваше да знае, че ще разпозная какво се случваше. Беше ли тя актриса? Подставено лице за шоуто?

Наведох се към Уили, достатъчно близо да докосна рамото на костюма му.

— Тя актриса ли е?

Той обърна потресавашите си очи към мен и можах да видя, че зениците бяха погълнали кафявото на очите му. Дълбоко в дългия тъмен тунел се забелязваха искрици огън.

Махнах ръката си и се отдръпнах от него, доволна, че пистолета беше в скута ми.

— Истинско е, нали?

Уили облиза нервно устните си.

— Ако кажа, че е, ти ще направиш нещо, което да обърка шоуто. Жан-Клод ще ми се ядоса. Не искам той да ми се ядосва, Анита.

Поклатих глава, но не можех да споря с него. Виждаше съм какво прави Жан-Клод с вампири, които са го ядосали. Меко казано ги измъчваше. Исках да разбера какво става, но без да предизвиквам бъркотия и без да привличам ненужно внимание към себе си.

Деймиън остави жената в центъра на светлината. Фокусира вниманието ѝ върху нещо, което ние не можехме да видим. Тя стоеше там, празна и чакаше неговите заповеди. Той застана зад нея, обгърна с ръце кръста ѝ, после потри брадичката си в косата ѝ. Развали панделката на блузата ѝ и откопча първите ѝ три копчета. Потри устните си в изложената ѝ на показ шия и аз не можех повече да отлагам. Ако беше актриса, добре, но ако беше неохотна жертва, това трябваше да спре.

— Уили?

Той се обърна към мен бавно, без желание. Гладът му го караше да иска да гледа. Страхът му от това, което бих могла да искам от него го правеше бавен.

— Какво има?

— Отиди и кажи на Жан-Клод, че шоуто приключи.

Уили поклати глава.

— Ако напусна мястото си и ти бъдеш нападната през това време, Жан-Клод ще ме убие. Бавно и болезнено. Няма да се отдалеча от теб, преди да се наложи.

Въздъгнах. Добре. Изправих се до парапета и махнах на един от вампирите сервитьори да дойде към мен. Той погледна към тъмнината, сякаш можеше да види Жан-Клод, въпреки, че аз не можех и чак тогава дойде при мен.

— Какво има? — прошепна той. Наведе се достатъчно близо, да мога да помириша ментовия му дъх. Почти всички вампири, които познавам използват ментови дражета за освежаване на дъха.

Все още държах сийкампа в ръка. Предположих, че мога да си позволя да се приближа толкова близо до млад вампир, така че се наклоних към него и прошепнах:

— Тя актриса ли е?

Той отклони поглед към масичката.

— Просто доброволец от публиката.

— Тя не беше доброволец — казах аз. Там имаше поне половин дузина души, които щяха да го направят доброволно, но вампирът беше избрал единствения, който го беше страх. Този елемент на садизъм — това беше нещо, на което никой от тях не би могъл да устои.

— Кажи на Жан-Клод, че ако той не прекрати веднага това, аз ще го направя.

Той премигна към мен.

— Просто го направи — казах аз отново.

Той заобиколи по края на дансинга, изчезвайки в тъмнината. Можех да видя, че го последваха, по-скоро беше впечатление за движение, отколкото нещо друго. В крайна сметка не можех да видя Жан-Клод.

Деймиън протегна ръката си над лицето на жената и когато ръката му се приближи, тя премигна, събуждайки се. Ръцете ѝ сграбчиха блузата ѝ, очите ѝ подивяха.

— Какво става? — гласът ѝ прозвуча, изтънял от страх.

Деймиън се опита да я прегърне, но тя се отскубна и той успя да хване единствено китката ѝ. Тя се опита да се дръпне настрана, но той лесно я задържа.

— Пусни ме, пусни ме, моля те! — тя се протегна към някого в тълпата — Помогни ми!

Публиката стоеше много тихо, достатъчно тихо, за да чуя гласа на предполагаемия ѝ приятел:

— Отпусни се. Това е просто част от шоуто.

Деймиън я завъртя отново с лице към себе си, достатъчно грубо, за да ѝ останат синини. Веднага щом очите ѝ срещнаха неговите,

лицето ѝ се изпразни. Тя се отпусна на коленете си, вампирът още я държеше за китката.

Той я изправи отново на крака, този път я държеше нежно. Прегърна я към себе си и отметна косата ѝ на една страна, оголвайки дългата линия на врата ѝ. Завъртя я бавно в кръг, сякаш щяха да танцуват, показвайки голата ѝ плът на всички.

Уили се изпъна напред, изтегляйки към дансинга долната си устна сякаш вече можеше да вкуси кожата ѝ. Уили беше мой приятел, но беше добре да ми се напомни, че беше също и чудовище.

Вампирът сервитър се връщаше. Можех да го видя как се приближава към мен.

Деймиън опъна устни, оголвайки зъбите си. Опъна врата си назад, позволявайки на всички да го огледат. Видях вратните му мускули да се обтягат и вече няхахме никакво време.

Уили погледна напред, сякаш разбра, че лайното ще се удари в грешния вентилатор, но вече нямаше как да го спре.

Извиках силно:

— Не го прави, Деймиън — насочих пистолета към гърба му, където би трябвало да е сърцето му. Когато вампирът е около петстотинте, един изстрел в гърдите, дори и със сребърни куршуми не е сигурно дали ще го убие. Но за Бога, щяхме да проверим това, ако той я ухапеше.

Уили протегна ръцете си към мен.

— Недей, Уили — точно това исках да кажа. Просто, защото на друг не бих позволила да го убие, не означаваше, че аз няма да го направя. Той отпусна ръце към стола си.

Деймиън се забави, колкото да обърне главата си и да ме погледне. Той се обърна, така че момичето да застане пред него като щит. Косата ѝ още беше на една страна, вратът ѝ все още беше оголен. Той се втренчи в мен, плъзгайки един пръст надолу по голата ѝ плът. Изпитваше ме.

Слаб прожектор се насочи към мен и бавно се усили, докато слизах много внимателно по двете стъпала, които ме отделяха от дансинга. Да прескоча парапета щеше да е по-впечатляващо, но така щеше да ми е дяволски трудно да държа мишената на мушка. Бих могла да го прострелям и от парапета, но с чужд пистолет беше твърде

рисковано. Не исках случайно да прострелям жената в главата. Убийството на заложника винаги предизвиква недоволни гримаси.

Вампирските сервитьори и сервитьорки не знаеха какво да направят. Ако бях само някаква шматка от улицата, те нямаше да се поколебаят да ме нападнат, но аз бях възлюблената на техния господар, което правеше нещата малко по-различни. Използвах периферното си зрение, за да ги държа под око.

— Вие момчета назад и ми освободете малко място — точно сега.

Те се спогледаха.

— Не бихте искали да ме притиснете, момчета и момичета, така че мърдайте — те се отдръпнаха.

Когато се приближих достатъчно за сигурен изстрел, спрях.

— Пусни я, Деймиън.

— Няма да ѝ бъде навредено, Анита. Само малко ще се позабавляваме.

— Тя не дойде доброволно. Това е нарушение на закона, дори и заради целите на забавлението, така че я пусни или ще издухам шибаната ти глава отгук.

— Можеш ли наистина да ме застреляш пред всичките тези свидетели?

— Можеш да се хванеш на бас — казах аз. — Освен това ти си на над петстотин години. Не мисля, че един изстрел в главата ще те убие, не и завинаги в крайна сметка. Но ще те боли дяволски и може да ти останат белези. Не би искал да рискуваш това красиво лице, така че би ли я пуснал? — Бях започнала да се уморявам да държа пистолета с една ръка. Не защото пистолетът беше тежък, просто е трудно да задържиш позата за дълго, без да започнеш да трепериш. Не исках да започна да потрепервам.

Той се втренчи в мен за един удар на сърцето. Много внимателно, много бавно облиза врата на жената, странните му зелени очи бяха втренчени в мен през цялото време. Това си беше предизвикателство. Ако си мислеше, че бих блъфирала, значи беше избрал грешното момиче.

Издишах въздуха си, докато тялото ми не се успокои и можех да чуя пулса в ушите си. Погледнах надолу по ръката си, към пистолета, и... той беше изчезнал. Беше се преместил толкова внезапно, че ме

потресе. Махнах пръста си от спусъка и насочих пистолета нагоре, изчаквайки сърцето да спре да блъска в гърдите ми.

Той беше застанал точно на ръба на светлината, оставяйки жената с безизразно лице, изчакваща.

— Всяка вечер ли ще идваш да разваляш забавлението ни? — попита той.

— И на мен не ми харесва — казах аз. — Но си избирай доброволци и няма да имаш проблеми с мен.

— Доброволци — каза той, завъртайки се в кръг да огледа публиката. Всички се втренчиха в него. Той облиза устни и веднага се вдигнаха няколко ръце.

Поклатих глава и отместих пистолета нагоре. Хванах ръката на жената.

— Освободи я, Деймиън.

Той хвърли поглед към нея и го направи. Очите ѝ рязко се разшириха, въртейки се обезумяло, като на някого събуждащ се от кошмар, за да открие, че е истински. Потупах ръката ѝ.

— Всичко е наред. Сега си в безопасност.

— Какво стана? Какво стана? — тя съгледа Деймиън и започна истерично да плаче.

Жан-Клод пристъпи в кръга от светлина.

— Няма защо да се страхуваш от нас, прекрасна лейди — той се плъзна по-близо до нас.

Тя започна да пици.

— Той няма да те нарани — казах аз. — Обещавам ти. Как се казваш?

Тя продължаваше да пици. Беше по-висока от мен, но аз докоснах лицето ѝ, сложих дланите си от му двете страни, завъртайки го насила, за да ме погледне.

— Как се казваш?

— Карън — прошепна тя — Името ми е Карън.

— Сега ще се махнем от този дансинг, Карън и никой няма да те нарани. Имаш думата ми.

Тя кимаше отново и отново, въздуха влизаше в гърдите ѝ твърде бързо и аз се страхувах, че ще припадне.

Касандра пристъпи под светлините, но остана назад.

— Мога ли да помогна?

Жан-Клод не беше помръднал, откакто Карън започна да пици. Той само ме гледаше и аз не можех да разчета изражението му.

— Да — казах. — Бих се възползвала от малко помощ.

Карън се дръпна настрани от нея.

— Тя не е вампир — казах аз.

Жената позволи на Касандра да хване другата ѝ ръка и заедно я измъкнахме от дансинга, далеч от светлините. Жан-Клод пристъпи в центъра на сцената и неговият глас ни последва в тъмнината.

— Насладихте ли се на малката ни мелодрама?

Последва озадачена тишина. Гласът му беше като козина, галеща тълпата в тъмното, вдишващ техния страх, връщащ обратно към тях похот.

— Тук в „Смъртоносен танц“ не се шегуваме. Кой би желал да опита целувката на Деймиън наистина?

Някой щеше да поиска. Някой винаги го правеше. Ако някой можеше да спаси шоуто след истерията на жената, то това беше Жан-Клод.

Лив дойде, мисля, че, за да помогне. Карън хвърли само един поглед върху супер — мускулестата вампирка и припадна. Тя не беше дребна жена и изненада и двете ни с Касандра. Изпуснахме я на пода. Лив продължи да се приближава, но аз ѝ магнах да се отдалечи.

Една жена от тълпата се приближи колебливо към нас.

— Мога ли да помогна? — попита тя. Беше горе-долу същия размер като Касандра и мен, дребна, с дълга червеникава коса, която се полюшваше до кръста ѝ, права и тънка. Беше облечена в тъмнокафяв пола — панталон от най-широкия тип, които имат големи маншети на крачолите и обикновено са ленени. Вместо риза беше сложила само жабо и копринена камизола под него.

Хвърлих поглед към Касандра. Тя вдигна рамене.

— Благодаря. Можеш да я хванеш за краката. — Касандра можеше да метне жената на гърба си с пожарникарска хватка, но повечето ликантропи не искат да демонстрират силата си излишно. Аз също бих могла да я нося, само да не беше толкова дяволски висока. Можех да я нося на късо разстояние, но не бързо и не твърде надалеч.

Жената мушна своето портмоне под мишница и хвана отпуснатите крака на Карън. Започнахме да се движим леко некоординирано, но успяхме да хванем някакъв ритъм и Касандра ни

отведе в дамската стая за почивка. Или трябваше да кажа стая за излежаване. Предната част имаше кушетка и осветена тоалетка. Всичко беше в черно и бяло с фреска на стената, дърворезба, която познавах, наричаше се „Демон — любовник“. Демонът в тази версия подозрително приличаше на Жан-Клод и малко се съмнявах, че беше случайно.

Сложихме Карън на черната кушетка. Жената, която ни беше помогнала, намокри няколко хартиени салфетки, без да сме я молили и ги донесе при нас. Сложих ги върху челото и гърлото на Карън.

— Благодаря.

— Тя добре ли ще е? — попита жената.

Не отговорих, защото това зависеше главно от Деймиън.

— Как се казваш?

Жената се засмя почти срамежливо.

— Анабел, Анабел Смит.

И аз ѝ се усмигнах.

— Анита Блейк. Това е Касандра... — Осъзнах, че не знаех последното ѝ име. Жан-Клод винаги наричаше вълците си само с първите им имена, като домашни любимци. — Съжалявам. Не знам фамилията ти.

— Касандра е достатъчно — тя разтърси ръката на Анабел. Усмигнаха се една на друга.

— Ще се обаждаме ли в полицията? — попита Анабел. — Имам предвид, за това дете вампирът я насили да отиде с него. Това е незаконно, нали?

Карън се раздвижи на кушетката, изпъшквайки.

— Да, незаконно е — отговорих аз.

Анабел повдигаше интересна тема. Можех да съобщя на ченгетата. Ако срещу някой вампир се получеха три жалби, тя или той можеше да получи смъртна присъда, ако попаднеше на подходящия съдия. Можех първо да говоря с Жан-Клод и Деймиън, но ако те не ми дадяха отговорите, които исках, може би пак щях да отида при ченгетата. Поклатих глава.

— За какво си мислиш? — попита тя.

— Нищо, което да трябва да бъде споделено — отговорих аз.

Вратата на тоалетната се отвори. Рейна влезе, облечена в рокля с кремав цвят, къса като моята собствена. Тъмните чорапи и тънките

високи токчета правеха краката ѝ безкрайно дълги. Носеше косматото палтенце в сивкаво — червено, вероятно лисица. Тя беше единственият превръщач, когото бях виждала да носи истинска козина и тя да не е неговата собствена. Беше повдигнала кестенявата си коса в хлабав кок и само няколко къдрици се виеха около лицето и шията ѝ.

Карън избра точно този момент да се върне в съзнание. Не бях сигурна, че ще хареса, това, което ще види, след като се свести. Знам, че аз не го харесвах.

Замръзнах. Касандра се премести пред мен и малко на една страна, без да ме блокира, но по-близо до опасността от мен. Не исках да използвам никой да ме охранява. Беше в повече. Можех да се грижа за себе си. Това беше важното, нали така?

— Какво става? — попита Анабел.

Карън се огледа наоколо, очите ѝ отново започнаха да се разширяват.

— Къде съм?

— Анабел, моля те, може ли да поседиш при Карън? — усмихнах се, докато я питах, но не отместих очите си от Рейна. Вратата зад нея се затвори и вече наистина нямаше достатъчно пространство за маневри. Ако Касандра можеше да я задържи за няколко секунди, щях да успея да извадя пистолета си, но някакси не ми се струваше, че Рейна беше дошла да се бие. Мисля, че щеше да обуе по-различни обувки.

Анабел седна на кушетката и буквално хвана ръката на Карън. Но наблюдаваше нас, останалите. По дяволите, мисля, че предлагаме по-добро шоу от онова отвън.

— Какво искаш, Рейна? — попитах аз.

Тя ни се усмихна широко с начервената си уста, проблясваща усмивка пълна с бели зъби.

— Това е дамската тоалетна, нали? Дойдох да си напудря носа. И да видя как се справя уплашената ни гостенка — тя направи две крачки напред в стаята и Касандра се премести пред нея, блокирайки пътя ѝ.

Рейна се втренчи в нея.

— Забравяш се, вълчо — гласът ѝ съдържаше ниско ръмжене.

— Не забравям нищо — каза Касандра.

— Тогавата стой настрана — каза тя.

— Какво имаш предвид под нашия гост? — попитах аз.

Тя ми се усмихна.

— Аз съм партньор на Жан-Клод в това малко забавление. Той не ти ли каза? — от израза на лицето ѝ разбрах, че знаеше отговора и му се наслаждаваше.

— Предполагам, че му е избягало от ума — казах аз. — Защо тогава не си част от шоуто?

— Аз съм партньор в сянка — каза тя. Избути назад Касандра, тялото ѝ бръсна по-дребната жена. Клекна пред кушетката. — Как се чувстваш, мила?

Карън заекна.

— Искам просто да си ида в къщи.

— Разбира се, че ще искаш — тя погледна нагоре и се засмя. — Ако една от вас ми помогне да я изправим, отвън има такси, което чака да я закара, където тя поиска за сметка на клуба. Или би искала да се прибереш в къщи с твоите приятели?

Карън поклати глава.

— Те не са ми приятели.

— Много мъдро от твоя страна да осъзнаеш това — каза Рейна — Толкова много хора се доверяват на грешния човек — погледна към мен, след като каза последното. — И биват наранени или им се случва нещо по-лошо.

Анабел се отдалечи от Рейна. Тя се беше втренчила във всички ни, стискайки чантичката си. Не мисля, че беше разбрала всичко, което казахме, но очевидно не ѝ беше забавно. Свърши едно добро дело и вече беше наказана.

— Можеш ли да се справиш? Защо не ми помогнеш ти? — Рейна попита Анабел.

— Не, нека Касандра да ти помогне — намесих се аз.

— Страхуваш се, че мога да изям новооткритата ти приятелка?

Засмях се.

— Ти би изяла всичко, което не успее да избяга. Всички го знаем. Лицето ѝ се издължи, гневът проблесна в кехлибарено — кафявите ѝ очи.

— Накрая, Анита, ще видим кой кого ще изяде.

Тя помогна на жената да стане.

Касандра прошепна:

— Жан-Клод ми нареди да те пазя.

— Увери се, че ще я качи в такси, което наистина ще я закара у дома ѝ. После можеш да ме следваш наоколо за остатъка от вечерта, става ли?

Касандра кимна:

— Жан-Клод няма да е доволен.

— Аз също не съм много доволна от него точно в момента.

— Малко помощ, моля — каза Рейна.

Касандра въздъхна, но хвана другата ръка на Карън и двете ѝ помогнаха да излезе през вратата. Когато вратата се затвори зад тях, Анабел изпусна дълга въздишка.

— Какво става тук?

Обърнах се към осветеното огледало, плъзгайки ръце по плота на тоалетката. Поклатих глава.

— Прекалено дълга история е и колкото по-малко знаеш, толкова по-защитена ще си.

— Трябва да призная, че имах заден мотив. — Наблюдавах я в огледалото, изглеждаше смутена. — Не ви помогнах просто заради доброто си сърце. Аз съм журналист на свободна практика. Едно интервю от Екзекуторката веднага ще ме издигне на предна позиция. Имам предвид, мога да ти платя определена цена особено, ако ми обясниш какво точно се случи тук.

Наведох глава.

— Репортер. Не точно от каквото имах нужда тази вечер.

Анабел се приближи зад мен.

— Това на дансинга беше истинско, нали? С този вампир Деймиън, права ли съм? Той наистина я беше омаял и щеше да я ухапе, точно там, като част от шоуто.

Наблюдавах лицето ѝ в огледалото. Тя вибрираше от готовност. Искеше да ме докосне. Виждах ръцете ѝ, тръпнещи, нервни. Това щеше да е голяма история, ако ѝ съдействах. Можеше да помогне на Жан-Клод, ако го направех. Нещо премина през очите на Анабел. Малко от блясъка се оттече от тях.

Няколко неща се случиха почти едновременно. Анабел дръпна рязко портмонето ми, презрамката му се скъса, тя направи крачка назад и извади пистолет от преден кобур, скрит под жабото ѝ. Вратата се отвори и три смеещи се жени влязоха. Жените запищяха.

Анабел погледна към вратата, само за един миг. Изтеглих ножа и се обърнах. Не се и опитах да мина през двете крачки, които ни делиха. Паднах на едно коляно и се хвърлих по права линия с насочен напред нож, като връх на стрела. Ножът я уцели в горната част на стомаха. Пистолетът последва движението ми. Използвах лявата си ръка да блъсна ръката ѝ. Изстрелът отиде встрани, чупейки огледалото. Бутнах ножа нагоре, към гръдната ѝ кост, бутах докато дръжката не срещна плът и кост и тласнах острието нагоре и настрани.

Ръката ѝ конвулсивно трепна върху пистолета и друг изстрел прониза килима на пода. Заглушителят накара всички изстрели да звучат тихо и някак нереално.

Тя се свлече на колене, очите ѝ се разшириха, устата ѝ се отвори и затвори. Преместих ръката си към нейната и взех пистолета от нея. Тя премигна към мен, очите ѝ ме гледаха невярващо, после рухна рязко, сякаш някой беше прерязал конците, които я държаха изправена. Потрепна два пъти и умря.

Едуард се появи на вратата с изваден пистолет, насочен към стаята. Премести погледа си от мен към пресния труп. Погледна към ножа, все още стърчащ от гърдите ѝ и към пистолета със заглушител в ръцете ми. Отпусна се и насочи пистолета към пода.

— Някои от пазачите ти, както се оказа, са те оставили на произвола в дамската тоалетна.

Втрених се в него. Чувствах се вцепенена, отдалечена от шока.

— Тя почти ме докопа — прошепнах.

— Но не е успяла — отговори той.

Чух мъжки гласове да викат:

— Полиция! Всички да останат по местата си. Ще проверим всички ви.

— По дяволите — казах го тихо и с чувство. Оставих пистолета на Анабел до тялото ѝ седнах обратно на килима. Не бях сигурна, че мога да стана точно сега.

Едуард прибра собственият си пистолет и излезе през вратата, опитвайки се да се слее с публиката, която се блъскаше наоколо, за да гледа шоуто. Просто една част от анонимната тълпа. Да бе.

Седях там, край трупа и се опитвах да измисля какво да кажа на ченгетата. Не бях сигурна, че истината беше възможност, която можех да си позволя точно сега. Започвах да се чудя дали нямаше да

разгледам затвора от вътре тази вечер. Наблюдавайки кръвта, попиваща в жабото на Анабел, тази възможност ми се струваше все по-вероятна.

Седях на стола за посетители в офиса на Жан-Клод в „Смъртоносен танц“. Ръцете ми бяха оковани зад мен. Не ми бяха разрешили да измия кръвта и тя засъхваше в приятна, лепкава субстанция. Бях свикнала да съм покрита със засъхнала кръв, но продължаваше да ми е неприятно. Униформените полицаи бяха взели другия ми нож и бяха намерили сийкампа в чантичката ми. Не откриха обаче дългия нож в канията на гърба ми. Трябва да е било доста небрежно претърсване, за да пропуснат нож дълъг, колкото предмишницата ми. Но униформените, когато ме претърсваха предполагаха, че аз съм друга жертва. Бе ги разтърсило до основи да открият, че тази сладка дребна жена е убиецът. О, извинете ме, предполагаемият убиец.

Офисът беше с бели стени, черен килим и бюро, което изглеждаше като направено от дялан абанос. Имаше червен лакиран параван, с черен замък, построен високо на върха на една черна планина. Имаше и кимоно поставено в рамка на далечната стена, оцветено в алено с черно и кралско синьо. Две по-малки рамки пазеха ветрила: едно черно-бяло, с нещо нарисувано на него, което изглеждаше като чаена церемония; другото беше синьо-бяло със стадо жирафи. Повече харесах жирафите, имах много време да направя своя избор.

Единият от униформените остана с мен в стаята през цялото време. Пиха кафе, без да предложат на мен. По-младият щеше да ми сваля белезниците, но по-възрастният имаше много добра представа какви лайна ще се изсипят на главата му, ако го направеше. Той беше сивокос и очите му бяха също толкова студени и празни като на Едуард. Името му беше Ризо. Поглеждайки го, бях доволна, че оставих пистолета на пода преди той да влезе в стаята.

Ще попитате: защо не ме бяха отвели в участъка да ме разпитват? Отговор: медиите ни бяха обсадили. Четирима униформени бяха нужни, за да регулират трафика и да удържат журналистите да не

нахлуят отнякъде — бяха подушили горещата история. Внезапно отвън навсякъде изникнаха камери и микрофони, като гъби след дъжд. Униформените бяха викнали подкрепления и бяха барикадирали сцената на убийството и офиса. Всичко останало беше изпълнено с камери и микрофони.

Срещу мен стоеше детектива от отдел „Убийства“ и всъщност изглеждаше доста заплашително. Детектив Грийли беше висок около един и осемдесет и толкова широк в раменете, че изглеждаше почти квадратен. Повечето афроамериканци не са наистина черни, но Грийли беше много близо до този цвят. Лицето му беше толкова тъмно, че имаше пурпурни отблясъци. Късо постриганата му коса изглеждаше като вълна. Но черен, бял или кафяв, тъмните му очи бяха неутрални, прикрити, очи на полицаи. Погледът му казваше, че е виждал всичко и не е бил впечатлен от нищо. Той несъмнено не беше впечатлен и от мен. На пръв поглед той изглеждаше отегчен, но аз знаех по-добре. Бях виждала Долф да изглежда по същия начин точно преди да се нахвърли върху някого и да разбие алибито му на парчета.

Тъй като няхах алиби, не се притеснявах за това. Бях им разказала моята история, още преди да ми прочетат правата. След като пристигна Грийли, единственото, което казах беше, че искам адвокат. Бях започнала да звуча като развалена плоча, дори и на себе си.

Детективът сложи стола си срещу мен, така че седяхме лице в лице. Дори се приведе напред, опитвайки се да не изглежда толкова заплашително.

— Щом дойде адвокатата ти — каза Грийли, — повече няма да можем да ти помогнем, Анита.

Той не ме познаваше достатъчно добре, за да ми говори на малко име, но го оставих така. Така се преструваше, че ми е приятел. Разбирах отлично. Ченгетата никога не са ти приятели, когато те разследват за убийство. Конфликт на интереси.

— Изглежда ми като ясен случай на самозащита. Разкажи ми какво се случи и съм сигурен, че ще можем да сключим сделка.

— Искам адвокатата си — казах отново.

— Веднъж щом забъркаме и адвокатата ти сделката отпада — повтори той.

— Вие нямате властта да ми предлагате сделка — казах аз. — Искам адвокатата си.

Кожата около очите му се стегна, иначе си изглеждаше съвсем същия. Но това ужасно ме уплаши. Не можех да го обвинявам.

Вратата на офиса се отвори. Грийли погледна натам, готов да се ядоса за прекъсването. Долф влезе вътре, показвайки му значката си. Очите му ми хвърлиха кратък поглед, после се заковаха стабилно върху Грийли. Грийли стана:

— Извини ме, Анита. Ще се върна веднага — той успя дори да ми се усмихне приятелски. Беше вкарал толкова старание в това действие, че си беше направо срамота, че не се хванах. Освен това, ако наистина беше приятелски настроен, щеше да ми свали белезниците.

Грийли се опита да изведе Долф навън, но той поклати глава.

— Офисът е сигурно място. Останалата част от клуба не е.

— Какво трябва да означава това? — попита Грийли.

— Означава, че сцената на убийството, заедно с жертвата е обсадена от пресата. Наредил си никой да не говори с тях, затова те са започнали да спекулират с темата. Най-популярният слух е, че вампирите са се развилнели.

— Искаш да кажа на пресата, че една жена, прикрепена към полицейски отряд е обвинена в убийство?

— Имаш трима свидетели, които казват, че госпожица Смит първа е извадила пистолета. Било е самозащита.

— Това нещо с атаката на наемен убиец предстои да се докаже — каза Грейли.

Смешното беше, че пред мен Грийли казваше, че може да сключим сделка. Сега обясняваше на друго ченге съвсем различно нещо.

— Говори с тях — каза Долф.

— Просто така — каза Грийли — Искаш ли да я пусна на свобода?

— Тя ще даде показания, след като я отведем заедно с адвоката ѝ в управлението.

Грийли изсумтя грубо през носа си.

— Да, наистина тя много държи на адвоката си.

— Върви да говориш с пресата, Грийли.

— И какво да им кажа?

— Че не са замесени вампири. Че е просто злощастно съвпадение, че убийството е станало точно в „Смъртоносен танц“.

Грейли ме погледна през рамо.

— Искам тя да е тук, когато се върна, Стор. Никакви самоволни действия.

— И двамата ще бъдем тук.

Грейли отново ме погледна, целият му гняв и неудовлетвореност изпълниха очите му за секунда. Приятелската маска беше изчезнала.

— Бъди сигурен, че ще е така. Обстоятелствата може и да са те довели тук, но това е разследване на убийство и това е моето разследване — той насочи пръста си към Долф, но не достатъчно близо, за да го докосне. — Не се ебавай с това.

Грейли мина покрай Долф и силно блъсна вратата. Мълчанието набъбна достатъчно, да изпълни стаята.

Долф бутна стола напред пред бюрото, по-близо до мен и седна, гледайки ме. Сключи ръцете си заедно и се втренчи в мен. Аз се втренчих в него.

— Три жени казаха, че госпожица Смит първа е извадила пистолета си. Блъснала е настрани чантичката ти, значи е знаела къде е твоят пистолет — каза той.

— Вадих го малко повече тази вечер. Моя грешка.

— Чух, че си се включила в шоуто отвън. Какво стана?

— Трябваше да се намеся малко, за да въдворя ред. Жената не искаше да участва. Незаконно е да използваш свръхестествени сили, за да някого да направи нещо, което не иска.

— Ти не си полицаи, Анита.

Това беше първият път, когато той ми напомняше това. Обикновено Долф ме третираше като един от собствените си хора. Той ме окуражаваше да казвам, че съм с отряда, така че хората просто мислеха, че съм един от детективите.

— Изхвърляш ме от отряда ли, Долф? — стомахът ми се сви, докато питах. Харесвах работата си с отряда. Харесвах Долф и Зебровски, и останалите момчета. Възможността да ги загубя ме нараняваше повече, отколкото исках да допусна.

— Две тела за два дни, Анита, и двете на обикновени хора. Това е повече, отколкото мога да обясня пред шефовете.

— Ако бяха вампири или други някакви пълзящи гадини, всички щяха да се обърнат на другата страна, нали?

— Да започваш да се караш с мен, не е най-доброто, което можеш да направиш сега, Анита.

Втренчихме се един в друг за няколко секунди. Погледнах първа настрани и кимнах.

— Защо си тук, Долф?

— Справях се с медиите.

— Но ти прати Грейли да говори с тях.

— Трябва да ми кажеш какво става, Анита — гласът му беше тих, но знаех от начина, по който се присвиха очите му, от начина, по който държеше раменете си, че беше ядосан. Предполагам, че не можех да го обвинявам.

— Какво искаш да чуеш, Долф? — попитах.

— Истината е добра идея — каза той.

— Мисля, че първо имам нужда от адвокат. — Не исках да му разкривам цялата история, защото беше мой приятел. Освен това още беше ченге, а аз бях убила човек.

Долф сведе очи. Обърна се към униформения, който все още стоеше облегал на стената.

— Ризо, донеси ни малко кафе, чисто за мен. Ти как го искаш?

Кафето идваше. Нещата се подобряваха.

— Две лъжички захар, една сметана.

— Вземи нещо и за себе си, Ризо и се разходи малко.

Офицер Ризо се отблъсна от стената, където се беше облегал.

— Сигурен ли сте за това, сержант Стор?

Долф погледна към него. Просто го погледна.

Ризо отпусна ръцете си надолу.

— Не бих искал Грейли да ми нарита задника за това, че съм оставил вас двамата сами.

— Донеси кафето, Ризо. Аз ще поема отговорността за всичко.

Ризо излезе, поклащайки глава, може би на глупостта на цивилните полицаи. Когато останахме сами, Долф каза:

— Обърни се обратно.

Станах и му подадох ръцете си. Той махна белезниците ми, но не ме пребърка отново. Може би беше решил, че Ризо го е направил. Не му казах за ножа, който бяха пропуснали, което щеше да го накара да побеснее, ако го откриеше по-късно, но хей, не можех да допусна

ченгетата да ми конфискуват всички оръжия. Освен това не исках да бъда невъоръжена точно тази вечер.

Седнах отново, устоявайки на нуждата да потрия китките си. Аз бях голямата вампиро-убийца. Нищо не можеше да ме нарани. Да бе, точно така.

— Говори с мен, Анита.

— Неофициално ли? — попитах.

Той се вгледа в мен, очите му бяха спокойни и не можех да прочета нищо в тях.

— Би трябвало да кажа не.

— Но? — казах аз.

— Кажи ми... неофициално.

Разказах му. Промених само едно нещо: казах му, че са ми се обадили анонимно, за да ме предупредят, че някой е направил оферта за убийството ми. Всичко друго беше абсолютна истина. Мислех, че Долф ще е щастлив, но той не беше.

— И ти не знаеш защо някой би поръчал убийството ти?

— За толкова много пари и с такъв краен срок, не, не знам.

Той се втренчи в мен, сякаш се опитваше да реши колко истина му бях казала.

— Защо не ни каза за анонимното телефонно обаждане по-рано?

— Той постави доста силно ударението върху думата анонимно.

Свих рамене.

— Навик, предполагам.

— Не, ти си искала да го хванеш сама. Вместо да се скриеш, ти идваш тук и си играеш на стръв. Ако убиецът беше използвал бомба, можеха да бъдат наранени много хора.

— Но тя не използва бомба, нали така?

Той си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно. Ако не го познавах толкова добре, щях да кажа, че броеше до десет.

— Имала си късмет — каза накрая.

— Знам.

Долф отново ме погледна.

— Тя почти е успяла.

— Ако тези жени не бяха влезли точно в този момент, нямаше да говоря сега с теб.

— Не изглеждаш разтревожена.

— Тя е мъртва. Аз не съм. За какво има да се тревожа?

— За толкова много пари, Анита, още утре ще се появи някой друг.

— Вече е след полунощ и аз съм още жива. Може би офертата ще бъде оттеглена.

— Защо има времево ограничение?

Поклатих глава.

— Ако знаех, може би щях да знам и кой ми е вдигнал мерника.

— И ако разбереш кой плаща парите, какво ще направиш? — попита той.

Погледнах го. Официално или не, но Долф в крайна сметка си беше ченге. Приемаше работата си много сериозно.

— Щях да дам името му на теб.

— Искан ми се да ти повярвам, Анита, наистина.

Погледнах го с разширени очи и невинен израз.

— Какво имаш предвид?

— Имам доста опит с теб, Анита. Познавам те твърде добре.

— Добре, но и ти и аз знаем, че докато парите са там, ще продължат да се появяват убийци. Аз съм добра, Долф, но никой не е чак толкова добър. Евентуално, може и да загубя. Освен, ако парите не бъдат оттеглени. Без оферта, няма да има повече убийци.

Вгледахме се един в друг.

— Можем да ти поставим охрана — каза Долф.

— За колко дълго? Завинаги? — поклатих глава. — Освен това следващият убиец може да използва бомба. Искан ли да рискуваш хората си? Аз не.

— Значи ще заловиш човека с парите и ще го убиеш?

— Не съм казала това, Долф.

— Но точно това планираш — каза той.

— Не продължавай да задаваш този въпрос, Долф. Отговорът няма да се промени.

Той се изправи, ръцете му увлякоха стола.

— Не пресичай линията с мен, Анита. Ние сме приятели, но преди всичко аз съм полицаи.

— Ценя приятелството ни, Долф, но ценя много повече моя и твоя живот.

— Мислиш, че аз не мога да го хвана.

— Мисля, че ти си полицай и трябва да играеш по правилата. Заиграването с професионални убийци би могло да те убие.

На вратата се почука.

— Влез — каза Долф.

Ризо дойде с кръгла тава и три тънки черни чаши от китайски порцелан. Във всяка от тях имаше по една малка червена бъркалка. Ризо премести поглед от Долф към мен. Погледна ръцете ми без белезници, но не каза нищо. Сложи таблата на бюрото, достатъчно далеч от мен, така че да не мога да го сграбча. Офицер Ризо изглеждаше като двадесетгодишен младеж и все още се отнасяше с мен като с много опасен човек. Съмнявах се, че той щеше да обърна гръб на Анабел. Ако тя не беше хванала чантичката ми, може би щеше да успее да ме простреля в гърба. О, аз я виждах в огледалото, но никога нямаше да успея да извадя пистолета си навреме. Никога не бих допуснала мъж, без значение колко приятелски или колко безопасен изглежда, да ме издебне така в гръб. Бях допуснала с Анабел същата грешка, която хората допускаха с мен. Бях видяла дребна, приятна жена и я бях подценила. Бях женско шовинистично прасе. За малко да допусна фатална грешка.

Долф ми подаде чашата, която съдържаше по-светло оцветено кафе. Беше твърде много да се надявам, че сметаната ще бъде истинска, но във всеки случай беше чудесно. Никога не бях пила кафе, което да не е чудесно. Беше просто въпрос на мнение колко чудесно изглежда. Отпих нерешително от вдигащата пара напитка и изпъшках одобрително. Беше истинско кафе и истинска сметана.

— Радвам се, че ви харесва — каза Ризо.

Погледнах към него.

— Благодаря ви, офицер.

Той изсумтя и се отдалечи от нас, за да се опре на отсрещната стена.

— Говорих с Тед Форестър, твоят домашен ловец на глави. Пистолетът в чантичката ти е регистриран на негово име. — Долф седна отново, подухвайки кафето си.

Тед Форестър беше един от псевдонимите на Едуард. Един път вече беше издържал на внимателна полицейска проверка, последният път, когато завършихме с вдигнати ръце. Той беше, поне доколкото полицията знаеше, ловец на глави, специализиран в свръхестествени

чудовища. Повечето ловци на глави оставаха в западните щати, където все още имаше значителни премии за убит превръщач. Не всички от тях се интересуваха, дали превръщачите, които убиваха бяха наистина опасни за някого. Единственото условие, което някои щати поставяха беше след смъртта, лекар да удостовери дали тялото е на ликантроп. В повечето случаи кръвният тест беше задоволителен. В Уайоминг мислеха за промяна на закона, благодарение на три грешни смъртни случая, които привлякоха вниманието дори на държавния върховен съд.

— Нуждаех се от достатъчно малък пистолет, който да влезе в портмонето ми, но освен това да притежава и огнева мощ — казах аз.

— Не харесвам ловците на глави, Анита. Те злоупотребяват със закона.

Отпих от кафето и не казах нищо. Ако той знаеше точно колко Едуард нарушаваше закона, щеше да го затвори за много дълго време.

— Ако той ти е толкова добър приятел, че да измъкне задника ти от този вид неприятности, защо не си го споменавала досега? Не знаех, че той съществува, преди последната неприятност с онези браконieri на ликантропи.

— Браконieri — казах аз и поклатих глава.

— Какво не е наред? — попита Долф.

— Превръщачи биват убити и това е браконьерство. Нормални хора биват убити и тогава е убийство.

— Сега симпатизираш на чудовищата ли, Анита? — попита той. Гласът му стана още по-тих, така че можеше да решиш, че е спокоен, но не беше. Беше побеснял.

— Ядосан си и за нещо друго, освен за убийствата — констатирах аз.

— Забъркала си се с Господаря на града. Това ли е начинът, по който получаваш вътрешната си информация за чудовищата?

Поех си дълбоко дъх и го изпуснах обратно.

— Понякога.

— Трябваше да ми кажеш, Анита.

— И откога личният ми живот е полицейска работа?

Той просто ме погледна.

Погледнах надолу към чашата си с кафе, втрещвайки се в ръцете си. Най-накрая вдигнах поглед. Беше ми трудно да срещна очите му,

по-твърди, отколкото ми се искаше да бъдат.

— Какво искаш да ти кажа, Долф. Че намирам за притеснително едно от чудовищата да ми е гадже? Така е.

— Тогава го разкарай.

— Ако беше толкова лесно, вярвай ми щях да го направя.

— Как мога да ти се доверя, че ще свършиш работата си, Анита? Ти спиш с врага.

— Защо всички допускат, че спя с него? Няма ли друг, освен мен, който да излиза на срещи и да не прави секс?

— Извинявам се за допускането, но трябва да си готова да се справиш с доста хора, които ще допуснат същата грешка.

— Знам.

Вратата се отвори и Грейли влезе вътре. Очите му се спряха на свалените белезници, на кафето.

— Приятно ли си поприказвахте?

— Как мина твоето изявление пред пресата? — попита Долф.

Той сви рамене.

— Казах им, че госпожица Блейк е била разпитвана във връзка с убийството в тоалетната стая. Казах им, че няма замесени вампири. Не съм сигурен, че ми повярваха. Продължават да искат да говорят с Екзекуторката. Само, че повечето от тях я наричат гаджето на Господаря.

Това ме накара да трепна. Дори и с кариера като моята, щях да свърша като г-жа Жан-Клод в пресата. Той беше по-фотогеничен от мен.

Долф стана.

— Искам да изведа Анита оттук.

Грейли стана с него.

— Не мисля така.

Долф остави кафето си на бюрото и се приближи до другия детектив. Понижи гласа си и започна бързо да шепне нещо в ухото му. Грейли поклати глава.

— Не.

Още шепот. Грейли ме погледна.

— Добре, но тя ще дойде в управлението преди нощта да е свършила, или твоят задник ще се пече на огъня, сержант.

— Тя ще бъде там — каза Долф.

Ризо се беше втренчил в нас.

— Отвеждаш я оттук, но не в управлението, така ли? — звучеше укорително, дори за мен.

— Това е мое решение, Ризо — намеси се Грейли. — Разбираш ли? — гласът му изръмжа думите. Някакси Долф беше взел преднина и на Грийли не му харесваше. Ако Ризо искаше да направи от себе си подходяща мишена за неговия гняв, тогава добре. Ризо се облегна отново на стената, но това не му харесваше.

— Схванах.

— Махайте се оттук — каза Грейли — Опитайте отзад. Но нямам представа как ще избегнете камерите.

— Ще минем през тях — каза Долф. — Хайде, Анита.

Сложих чашата си на бюрото.

— Какво става, Долф?

— Имам тяло, което да огледаш.

— Заподозряна в убийство помага при друго разследване. Няма ли шефовете ти да побеснеят?

— Ще се справя — каза Долф.

Погледнах към него с широко отворени очи.

— Как?

— Не искаш да знаеш.

Гледах към него. Той се втренчи в мен. Погледнах първа настрана. Повечето пъти, когато хората кажат, че не искаш да знаеш, имат предвид точно обратното. Това означаваше, че навярно искам да знам. Но на една шепа хора, приемах думите буквално. Долф беше един от тях.

— Добре — казах аз — Да вървим.

Долф ме изчака да измия ръцете си от кръвта и тръгнахме.

Не съм много по празното бърборене, но Долф ме накара да изглеждам приказлива. Шофираше надолу по 270-та в тишина, съскането на гумите по пътя и ръмженето на мотора бяха единствените звуци. Или беше изключил полицейското си радио или никой не е извършваше престъпления в Сейнт Луис тази нощ. Бих заложила на изключеното радио. Едно от добрите неща да си детектив на задача е, че не трябва да слушаш радиото през цялото време, защото повечето обаждания не са твой проблем. Ако Долф беше нужен някъде, щяха да му звъннат на пейджъра.

Опитах се да издържа. Опитах се да накарам Долф да проговори пръв, но след петнайсет минути се предадох.

— Къде отиваме?

— Крийв Коюр.

Веждите ми се повдигнаха.

— Там е малко прекалено луксозно за чудовищно убийство.

— Да — каза той.

Изчаках за още, но нямаше повече.

— Е, благодаря, че ме просветли, Долф.

Той ми хвърли поглед, после пак се обърна към пътя.

— Ще бъдем там след няколко минути, Анита.

— Търпението никога не ми е било силна страна, Долф.

Устните му потръпнаха, после се усмихнаха. Най-накрая той се разсмя с рязък, отсечен звук.

— Предполагам, че не.

— Радвам се, че успях да разведря настроението ти — казах аз.

— Винаги си била много забавна, когато не убиваш хора, Анита.

Не знаех какво да отговоря на това. Твърде близо беше до истината, предполагам. Тишината изпълни колата и този път не я наруших. Тази беше спокойна, приятелска тишина, с намек за смях. Долф вече не ми беше ядосан. Можех да понеса малко тишина.

Крийв Коюр беше стар квартал, но не изглеждаше така. Възрастта му си личеше от големите къщи, стоящи наред дълги, широки дворове. Някои от къщите имаха алеи за коли и сгради за прислугата. Няколкото жилищни комплекса, които си бяха намерили място тук-там, невинаги имаха големи дворове, но къщите бяха различни, с басейни и алпинеуми. Нямахме нищо общо с типичните къщи от предградията, нищо толкова западнало.

Олив е една от любимите ми улици. Харесвах микса от бензиностанции, Дънкан Донатс, бижутерийните магазини, представителството на Мерцедес Бенц и музикалния магазин. Крийв Коюр не е, както повечето снобски квартали, във война с простолудията. Тази част от града беше прегърнала и двете — парите и търговията — и съчетаваше успешно купуването на фини антики и минаването с децата през Drive'In на Mickey-D's.

Долф зави по един път, притиснат между две бензиностанции. Колата се пързаяше леко, така че ми се искаше да натисна спирачката. Долф не споделяше това желание, така че колата слезе надолу по хълма доста бързо. Е, той беше полицай. Предполагам, че не се притесняваше от глоби за превишена скорост. Минахме бързо между последните жилищни комплекси, които вече заприличаха на истинско предградие. Къщите все още бяха отделни, но дворовете се смалиха и си личеше, че повечето от тях никога не са имали сгради за прислугата. Пътят се изкачи съвсем малко, после се изравни. Долф включи мигача, докато все още бяхме в една плитка долина. На изискан знак пишеше „Селските Хълмове“.

Полицейските коли запушваха улиците наоколо, светлините премигнаха в тъмнината. Имаше един куп хора, спирани от униформени полицаи, хора, навлекли леки палта над пижамите си или стоящи в пристегнати халати. Тълпата беше малка. След като излязохме от колата, видях завесите да потрепват в къща от другата страна на улицата. Защо да излизаш навън, когато можеш да надничаш от удобството на собствения си дом?

Долф ме преведе през униформените и през жълтата полицейска лента. Къщата, която беше в центъра на вниманието беше едноетажна, с тухлена ограда, висока като оградите на къщите, около частните затворени имения. Имаше си дори изискана желязна порта, пред закръгления вход, изглеждаща много средиземноморски. С изключение

на двора, къщата изглеждаше като типична крайградска ферма. Имаше си каменен път и площад, оградени с каменни саксии, пълни с розови храсти. Светлините от прожекторите, изпълваха заградената градина, карайки всяко цветенце и листче да се сдобива със собствена сянка. Някой беше включил дори и светлините, намиращи се на земята в градината.

— Човек дори не се нуждае от фенерче тук — казах аз.

Долф ме погледна.

— Никога ли не си идвала тук преди?

Погледнах го, но не можах да прочета нищо в очите му. Отново беше сложил полицейския си поглед.

— Не, никога не съм била тук. Трябва ли да съм била?

Долф отвори остъклената врата, без да ми отговори. Мина през входа и аз го последвах. Долф се гордее, че не влияе на хората си, довежда ги и ги пуска сами да си съставят заключения. Но този път беше по-мистериозен от обикновено. Това не ми харесваше.

Дневната беше тясна, но дълга, с телевизор и видео в края ѝ. Стаята беше толкова пълна с ченгета, че имаше място, само колкото да стоиш прав. Всяка сцена на убийство привлича повече внимание, отколкото е нужно. Честно казано, чудех се дали повече доказателства не бяха изгубени в цялото това движение наоколо, отколкото открити от тези работни ръце. Едно убийство може да изгради кариерата на полицаия, дори да го премести от униформените при цивилните. Намери Уликата или Доказателството, направи впечатление в подходящият момент и хората ще те забележат. Но имаше и нещо повече от това. Убийството е последното оскърбление, последното лошо нещо, което можеш да причиниш на друго човешко същество. Ченгетата усещат това, може би по-силно от повечето от нас.

Полицаяте се разделяха пред Долф, очите им ме следваха. Повечето погледи бяха мъжки и след първия поглед, почти всички се връщаха за пълен оглед. Знаете го погледа. Този, с който проверяват ако лицето и горната част си съответстват, дали и краката са толкова добри, колкото и останалото. Действаше и в обратна посока. Но някой, който започва с краката ми и завършва с лицето ми е загубил всяка скаутска значка, която някога е печелил.

Два къси коридора започваха от дневната под прав ъгъл, трапезарията беше точно насреща. Една отворена врата разкриваше

покрити с килим стълби, водещи до добре оформено мазе. Полицайте се движеха нагоре-надолу по стълбите като мравки, с части от доказателства в пластмасови торбички.

Долф ме поведе по единия коридор до друга дневна стая с камина. Беше малка и приличаше на кутийка, но далечната стена беше изцяло тухлена, което правеше помещението да изглежда по-топло и уютно. В ляво, през една отворена врата, се виждаше кухнята. Горната половина от стената беше премахната, отворена като прозорец, така че да можеш да си работиш в кухнята и да продължаваш да си говориш с хората в дневната. Бащината ми къща също има такъв прозорец.

Следващата стая очевидно беше нова. Стените все още имаха този неугледен вид на ново строителство. Лявата стена се състоеше от прозрачни плъзгащи се врати. Една гореща вана заемаше по-голямата част от пода. Водата все още стоеше на капки по гладката повърхност. Бяха довършили горещата вана преди стените. Приоритети.

Коридорът все още беше покрит с плътните пластмаси, които бяха наслагали, за да могат строителите да стигат до ваната. Там имаше още една голяма баня, не съвсем довършена и една затворена врата в края на коридора. Вратата беше дялана, нова, с цвят на светъл дъб. Беше първата затворена врата, която виждах вътре в къщата. Това беше почти зловещо.

Освен полицайте не бях видяла нищо друго, което да не си беше на мястото в проклетата къща. Изглеждаше като приятна къща на човек от малко над средната класа. Семеен тип къща. Ако се разхождах наред клане, всичко щеше да е наред, но тази дълга подготовка, накара стомаха ми да се стегне и ме изпълни с боязън. Какво се беше случило в тази приятна къща с горещата вана и тухленото огнище? Какво беше това, което се нуждаеше от моя вид експертно мнение? Не исках да знам. Исках да се измъкна, преди да видя някой нов ужас. Бях видяла толкова тела само през тази година, че щяха да ми стигнат до края на живота ми.

Долф сложи ръката си на дръжката на вратата. Аз докоснах рамото му.

— Не са деца, нали? — попитах.

Той ми хвърли поглед през рамо. По принцип не би ми отговорил. Щеше да каже нещо тайнствено от рода на „Ще видиш след минута“. Тази вечер просто каза:

— Не, не са деца.

Поех си дълбоко въздух през носа и го изпуснах бавно между устните си.

— Добре.

Надушвах влажна пластмаса, пресен цимент и под всичко това, кръв. Ароматът на прясно разляна кръв, слаб, точно зад вратата. Защо кръвта имаше такъв аромат? Металически, почти изкуствен. Не беше миризмата сама по себе си. Миризмата не би те разболяла, но тази се усещаше по този начин. Ние всички, в някаква древна част от съзнанието си знаем, че кръвта е главната. Без кръв ще умрем. Ако успеем да източим достатъчно от нея от своите врагове, ще източим и живота им. Има си причина кръвта да се свързва с почти всяка религия на планетата. Тя е най-важното вещество и без значение колко здравомислец е нашия свят, част от нас все още признава това.

Долф застина, ръката му все още беше на дръжката. Не ме погледна, докато ми казваше:

— Кажи ми какво мислиш за сцената, после ще трябва да те отведе обратно в участъка. Разбираш това.

— Разбирам — казах аз.

— Ако ме лъжеш, Анита, за каквото и да е от това, кажи ми тази вечер. Две тела за два дни, изискват много обяснения.

— Не те лъжа, Долф. — „Или поне не много“, добавих наум.

Той кимна, без да се обръща назад и отвори вратата. Влезе пръв и се обърна, така че да може да вижда лицето ми, когато вляза в стаята.

— Какво има, Долф? — попитах аз.

— Виж сама — каза той.

Всичко, което виждах в началото, беше бледосив килим и бюро с едно голямо огледало пред дясната стена. Група ченгета блокираха гледката към останалата част от стаята. Полицайте отстъпиха настрана, след едно кимване от Долф. Той не сваляше погледа си от мен, от лицето ми. Никога преди не го бях виждала толкова заинтересуван от реакцията ми. Това ме изнерви.

Имаше тяло на пода. Мъж, лежащ по гръб с разтворени ръце, прикован през китките и глезените с ножове. Ножовете бяха с черни дръжки. Лежеше в средата на голям червен кръг. Кръгът е трябвало да бъде голям, така че кръвта да не изтече през него и той да се отвори. Кръвта беше попила в бледия килим, разливайки се по него като

червена гибел. Лицето на човека беше обърнато настрани от мен. Всичко, което можех да видя от него беше къса руса коса. Гърдите му бяха голи, покрити с толкова много кръв, че изглеждаше като червена риза. Ножовете го задържаха на място. Не те го бяха убили. Не, това, което го беше убило, беше зеещата дупка, ниско на гърдите му, точно под ребрата. Изглеждаше като оградена с червено пещера, достатъчно голяма, за да плъзнеш и двете си ръце навътре.

— Търсели са сърцето му — казах аз.

Долф ме погледна.

— Разбра това от вратата?

— Права съм, нали?

— Ако щеше да взимаш сърцето му, нямаше ли да го направиш отгоре надолу?

— Ако искаш да оцелееш, като при сърдечната хирургия, можеш да разчупиш ребрата и да бръкнеш отдолу по трудния начин. Но те са го искали мъртъв. Ако всичко, от което се интересуваш е сърцето, да минеш под ребрата е по-лесно.

Приблжих се към тялото.

Долф пристъпи пред мен, гледайки лицето ми.

— Какво? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Просто ми кажи за тялото, Анита.

Втренчих се в него.

— Какъв ти е проблема тази вечер?

— Нямам проблем.

Това беше лъжа. Нещо се беше случило, но не го притиснах. Нямах да ми донесе нищо добро. Когато Долф решише да не споделя информация, просто не го правеше и точка.

В стаята имаше и легло с кралски размери с пурпурни сатенени чаршафи и повече възглавници, отколкото някой би могъл да използва. Леглото беше така намачкано, сякаш е било използвано и за нещо друго, освен за спане. Имаше тъмни петна по чаршафите, почти черни.

— Това кръв ли е?

— Така мислим — каза Долф.

Погледнах към тялото.

— От убийството?

— Когато приключиш с огледа на тялото, ще опаковаме чаршафите и ще ги пратим в лабораторията.

Финият намек означаваше да се заемам с работа. Приблжих се до тялото и се опитах да игнорирам Долф. Беше по-лесно, отколкото звучеше. Тялото привличаше вниманието. Колкото по-близо се приближавах, толкова повече детайли можех да видя и толкова повече детайли не исках да видя. Под всичката тази кръв имаше хубави гърди, мускулести, но не прекалено много, в добрия смисъл. Косата подстригана много късо, беше къдрава и руса. Имаше нещо твърде познато в тази глава. Черните ножове бяха обвити със сребърна жица. Бяха забити в плътта чак до дръжките си, костите бяха счупени, там, където бяха преминали остриетата. Червеният кръг определено беше кръв. Кабалистични символи лежаха от вътрешната страна на кръга, написани с кръв. Разпознавах някои от тях, достатъчно да знам, че си имахме работа с някаква форма на некромантия. Познавах символите, които означаваха смърт и символите, които стояха срещу тях.

По някаква причина не исках да влизам в кръга. Заобиколих внимателно покрай ръба му, докато успях да видя лицето му. С гръб притиснат към стената се втренчих в празните очи на Робърт, вампира. Съпругът на Моника. Този, който скоро щеше да става баща.

— По дяволите — казах тихо.

— Познаваш ли го? — попита Долф.

Кимнах.

— Робърт. Името му е Робърт — символите на смъртта имаха смисъл, ако ще принасяш в жертва вампир. Но защо? Защо така?

Направих крачка напред и прекрачих в кръга. Спрях като мъртва. Сякаш милиони насекоми пълзяха и се трупаха по тялото ми. Не можех да дишам. Издърпах крака си извън кървавата линия. Усещането спря. Все още можех да го почувствам, сякаш кожата ми го беше запомнила, главата ми го беше запомнила, но сега бях добре. Поех си дълбоко дъх, изпусна го бавно и отново пристъпих напред. Не беше като притискане от стена. Беше като притискане от одеяло, давящо, задушавашо, пълно с пълзящи личинки одеяло. Опитах се да мина напред, опитах се да мина през кръга и не можах. Олюлях се обратно назад. Ако стената не беше там, щях да падна.

Плъзнах се надолу, докато не седнах със свити към мен колене. Пръстите ми бяха на сантиметри от кръга. Не исках да го докосвам

отново.

Долф мина през кръга, сякаш не беше там и клекна до мен, част от него беше все още в кръга.

— Анита, какво не е наред?

Поклатих глава.

— Не съм много сигурна — втрених се в него. — Това е кръг от сила и аз не мога да го прекося.

Той погледна назад към собственото си тяло, частично стоящо в кръга.

— Аз мога.

— Ти не си съживител. Аз не съм вещица и не знам много за официалната магия, но някои от знаците са част от символите на смъртта или може би символи за защита от смъртта — погледнах към него, кожата ми още потреперваше от опита да премина през линията. Нов ужас премина през съзнанието ми. — Това е заклинание и за двете, да предпазва от смърт и да съхранява смърт, и аз не мога да го прекося.

Той погледна надолу към мен.

— Какво точно означава това, Анита?

— Това означава — каза женски глас. — Че не тя е създала кръга.

19

Една жена стоеше пред вратата. Беше висока, слаба, облечена в пурпурен костюм с пола и с бяла добре ушита риза, с мъжка кройка. Влезе в стаята с готовност, която ме накара да се почувствам с десет години по-стара от нея. Изглеждаше на около трийсет, но не беше на толкова. Двайсет и няколко и пълна с енергия. Навярно на възраст колкото мен, но от нея се излъчваше някаква лека неопитност, която аз бях изгубила преди години.

Долф стана, предлагайки ми ръка за помощ. Поклатих глава.

— Освен, ако не искаш да ме носиш, все още не мога да стана.

— Анита, това е детектив Рейнолдс — каза той. Не звучеше особено щастлив.

Рейнолдс заобиколи покрай кръга, както бях направила и аз, но тя идваше, за да огледа по-добре мен. Дойде от противоположната страна срещу Долф. Втренчи се надолу към мен, усмихната, нетърпелива. Аз се загледах в нея, кожата ми още подскачаше от опита да се насиля да мина през кръга.

Тя се наведе надолу към мен и прошепна:

— Ти освети стаята, мила.

— Точно това е смисъла от бельото — казах аз.

Тя изглеждаше изненадана.

Нямаше начин да обтегна краката си, без да докосна кръга отново затова, ако исках да спра да правя шоу за ченгетата, трябваше да се изправя. Протегнах ръка нагоре към Долф.

— Помогни ми да стана, но каквото и да правиш, не ме пускай да падна в това нещо.

Детектив Рейнолдс хвана другата ми ръка, без да бъде молена, но честно, имах нужда от помощ. Чувствах краката си като спагети. В момента, в който тя ме докосна, космите по тялото ми настръхнаха от тревога. Издърпах се рязко от нея и щях да падна в кръга, ако Долф не ме беше хванал.

— Какво не е наред, Анита? — попита Долф.

Притиснах се към него и се опитах да дишам бавно и спокойно.

— Не мога да понеса повече магия точно в този момент.

— Донесете ѝ стол от трапезарията — каза Долф. Той не се обърна към никого по-конкретно, но един от униформените излезе от стаята, вероятно, за да донесе стола.

Долф ме вдигна на ръце, докато чакахме. Тъй като не можех да стоя права ми беше трудно да протестирам, но се чувствах като проклета глупачка.

— Какво имаш на гърба си, Анита? — попита Долф.

Бях забравила за ножа в канията на гърба ми. Бях спасена от нуждата да отговоря от униформения, който донесе стола.

Долф ме постави на него.

— Опитва ли се детектив Рейнолдс да ти направи магия?

Поклатих глава.

— Тогава някой да ми обясни какво се случи.

Лека червенина пропълъзя нагоре по бледия врат на детектив Рейнолдс.

— Опитвах се да прочета аурата ѝ, нещо такова.

— Защо? — попита Долф.

— Просто бях любопитна. Чела съм за некромантите, но досега никога не съм срещала такъв.

Погледнах нагоре към нея.

— Ако искате пак да си правите експерименти, детектив Рейнолдс, първо питайте.

Тя кимна, изглеждайки по-млада, по-несигурна в себе си.

— Съжалявам.

— Рейнолдс — каза Долф.

Тя погледна към него.

— Да?

— Върви при другите.

Тя погледна към двама ни и кимна.

— Да, господине — отдалечи се, за да застане при другите полицаи. Опитваше се да изглежда равнодушна, но продължаваше да поглежда към нас.

— И откога си имаш вещица в отряда? — попитах аз.

— Рейнолдс е първият детектив изобщо със свръхестествени способности. Когато е избирала къде да отиде е поискала да се

присъедини към нашия отряд.

Бях щастлива да го чуя да казва „нашия“ отряд.

— Тя каза, че не аз съм създала кръга. Наистина ли мислеше, че аз съм направила това? — посочих към тялото.

Той погледна надолу към мен.

— Ти не харесваше Робърт.

— Ако убивах всекиго, когото не харесвам, Сейнт Луис, щеше да бъде застлан с тела — казах аз. — По каква друга причина ме довлече тук долу? Тя е вещица. Сигурно знае за магията повече от мен.

Долф се втренчи в мен.

— Обясни ми.

— Аз усещам мъртвите, но не съм тренирана вещица. Повечето от това, което правя е... — свих рамене — ... нещо като вродена способност. Изучавала съм основна теория на магията в колежа, но само за няколко класа, така че, ако искаш някой да ти направи разбор на сложна магия като тази, аз не мога да ти помогна.

— Ако Рейнолдс не беше тук какво щеше да ни посъветваш да направим?

— Да намериш вещица, която да премахне магията.

Той кимна.

— Някакви предположения кой или защо?

— Жан-Клод е направил Робърт вампир. Това е силна връзка. Мисля, че магията е била, за да се предпазят той да не разбере какво се случва.

— Можел ли е Робърт да предупреди господаря си от толкова далече?

Помислих над това. Не бях сигурна.

— Не знам. Може би. Някои вампири — господари са по-добри в телепатията от други. Не съм сигурна колко добър се справя Жан-Клод с телепатията, спрямо другите вампири.

— Тази поза отнема време — каза Долф — Защо са го убили точно така?

— Добър въпрос — казах аз. Хрумна ми една гадна идея. — Няма как да ти го обясня, но това може да е предизвикателство към контрола на Жан-Клод над територията му.

— Как така? — Долф извади малкия си бележник и взе химикалката си. Беше почти като едно време.

— Робърт му принадлежеше, а сега някой го е убил. Би могло да бъде съобщение.

Той погледна обратно към тялото.

— Но за кого е предназначено посланието? Може би Робърт е вбесил някого и е било лично. Ако е било съобщение за гаджето ти, защо не го е убил в клуба на Жан-Клод? Той е работел там, нали?

Кимнах.

— Който и да е направил това, не е можел да изгради нещо толкова сложно в клуба, с всичките тези вампири наоколо. Няма начин. Нуждаели са се от усамотение. Може би са се нуждаели от заклинанието само, за да държат Жан-Клод или друг вампир да не дойде на помощ.

Замислих се над това. Какво всъщност знаех за Робърт? Не беше много. Познавах го като прислужника^[1] на Жан-Клод. Гаджето на Моника, а сега и неин съпруг. Който скоро щеше да става баща. Всичко, което знаех за него беше пречупено през нечии чужди впечатления. Беше убит в собствената си спалня, но всичко, което ми беше хрумнало е, че това може да е съобщение към Жан-Клод. Мислех за него като за прислуга, защото Жан-Клод го третираше по този начин. Понеже не беше вампир — господар, никой не би го убил заради самия него. Брей, бях започнала да мисля за Робърт като за стока за еднократна употреба. Можехме да се справим и по-добре.

— Хрумна ти нещо — каза Долф.

— Не точно. Може би прекалено дълго съм се движила около вампирите. Започнала съм да мисля като един от тях.

— Обясни ми — каза той.

— Приех, че смъртта на Робърт е свързана с неговия господар. Първата ми мисъл беше, че никой не би убил Робърт заради самия него, защото не беше достатъчно важен. Имам предвид, убийството на Робърт няма да те направи Господар на града, така че защо да го правиш?

Долф ме погледна.

— Започваш да ме притесняваш, Анита.

— Не се притеснявам, по дяволите — казах аз. — Започвам да се плаша от себе си — опитах се да погледна на сцената на убийството по нов начин, не като вампир. Кой би си създал толкова неприятности, за да убие Робърт? Нямах си и най-малка идея. — Освен това да е

предизвикателство към властта на Жан-Клод, нямам никаква идея защо някой би убил Робърт. Предполагам, че просто не го познавам толкова добре. Би могла да е някоя от по-радикалните групировки Хората Преди Всичко /ХПВ/ или Хората Срещу Вампирите /ХСВ/. Но те би трябвало да имат някакво силно магическо умение, а никоя от групите няма да използва вещица вместо кол за вампир. Те разглеждат и двете като дяволски изчадия.

— Защо някоя от групировките би отстранила този вампир?

— Жена му е бременна — казах аз.

— Друг вампир? — попита Долф.

Поклатих глава.

— Човек.

Очите на Долф се разшириха съвсем малко. Това беше най-изненаданият израз, който съм виждала на лицето му. Долф, както и повечето ченгета, не се изненадваше лесно.

— Бременна? И вампирът е бащата?

— Да — казах аз.

Той поклати глава.

— Да, това би могло да му осигури главната роля в парада на радикалните групировки. Разкажи ми за размножаването на вампирите, Анита.

— Първо трябва да се обадя на Жан-Клод.

— Защо?

— Да го предупредя — казах аз. — Съгласна съм, че това нещо може да е и лично към Робърт. Прав си. Специално ХПВ биха го убили през сърцето, но въпреки това искам да предупредя Жан-Клод — хрумна ми и друга мисъл. — Може би затова някой ме иска мъртва.

— Какво имаш предвид?

— Ако искат да нанесат вреда на Жан-Клод, да ме убият е добър начин да го направят.

— Мисля, че половин милион долара е малко прекалено като цена, за да пречукат нечия приятелка — той поклати глава. — Толкова много пари говорят за нещо лично, Анита. Някой е уплашен от теб, а не от зъбатия ти приятел.

— Двама наемни убийци за два дни, Долф и аз все още не знам защо — втрених се в него. — Ако не открия това, ще бъда мъртва.

Той докосна рамото ми.

— Ние ще ти помогнем. Полицайте са добри в някои неща, въпреки че чудовищата не искат да говорят с нас.

— Благодаря, Долф, — потупах ръката му. — Наистина ли повярва на Рейнолдс, когато ти каза, че аз бих могла да направя това?

Той се поизпъна, после ме погледна в очите.

— Да, за секунда. После се доверих на вътрешното си усещане. Вече сме я наели, така че бихме могли да я използваме за свръхестествените неща. Би било глупаво да я игнорираме още на първия ѝ случай.

Предполагам, че нямаше предвид нищо деморализиращо.

— Добре, но помисли ли наистина, че съм способна да направя това? — магнах в посока на тялото.

— Виждал съм те да набучваш вампири с кол, Анита. Виждал съм да ги обезглавяваш. Защо не и това?

— Защото Робърт е бил жив, когато са отворили гърдите му. Докато не са взели сърцето му той е бил жив. По дяволите, дори и като са взели сърцето му, не знам след колко време е умрял. Вампирите са странни, когато въпросът опре до умиране. Понякога не умират веднага.

— Затова ли не са взели главата му? За да може да страда повече?

— Може би. Жан-Клод трябва да бъде предупреден, за в случай, че това е заплаха — повторих аз.

— Ще пратя някой да му се обади.

— Не ми вярваш достатъчно, за да му се обадя аз ли?

— Стига, Анита.

За първи път направих каквото поиска от мен. Само до преди година и аз не бих се доверила на някого, който се срещаше с вампир. Щях да приема, че е покварен. Понякога все още мислех по този начин.

— Добре, просто му се обади сега. Ще бъде лошо, ако Жан-Клод бъде убит, докато спорим кой да го предупреди.

Долф извика един от униформените. Надраска нещо в тефтерчето си, откъсна страницата, прегъна я и я подаде на полицаия.

— Дай това на детектив Пери.

Униформеният излезе с бележката в ръка.

Долф погледна отново записките си.

— Сега, разкажи ми за възпроизводството при вампирите — той се загледа в това, което беше написал. — Дори произнасянето му звучи нередно.

— Новосъздадените мъртви мъжки, често имат останала сперма от преди смъртта. Това е най-често срещаният случай. Докторите напомнят, да се изчака шест седмици, преди да се прави секс, след като си станал вампир, подобно на това след вазектомия. Тези бебета, обикновено са здрави. Способността за оплождане е много по-рядка при по-старите вампири. Честно казано, докато не видях Робърт и жена му на партито, не знаех, че вампири стари колкото него могат да имат деца.

— Колко беше възрастен Робърт?

— Век и нещо.

— Могат ли женските вампири да забременяват? — попита той.

— Понякога, с новосъздаденитесе случва, но тялото им спонтанно абортира или реабсорбира бебето. Мъртвото тяло не може да създаде живот — поколебах се аз.

— Какво? — Долф усети колебанието ми.

— Има два документирани случая, при които стар женски вампир е родил — поклатих глава. — Не е било сладко и в никакъв случай не е било човек.

— Бебетата оцелели ли са?

— За кратко — казах аз. — Най-добре документираният случай е от ранния двадесети век. Когато доктор Хенри Мълиган се е опитвал да намери лек за вампиризма в мазетата на старата Сейнт Луиска градска болница. Една от неговите пациентки е родила. Мълиган е решил, че това е знак, че животът се връща в тялото ѝ. Бебето е било родено с пълен комплект пораснали зъби и е било повече канибал, отколкото вампир. Доктор Мълиган е запазил белег на китката си от деня на раждането до деня, в който е умрял, което е било около три години по-късно, когато един от неговите пациенти е разбил главата му.

Долф се втренчи надолу в тефтерчето си.

— Записах всичко това. Но честно, това е един вид информация, който се надявам никога да не трябва да използвам. Убили са бебето, нали така?

— Да — отговорих аз. — Преди да попиташ, бащата не е бил известен. Има слухове, които твърдят, че бащата е бил човек и може би дори е бил самият доктор Мълиган. Вампирите не могат да създават бебета без човешки партньор, поне доколкото знаем.

— Приятно е да знаеш, че хората стават и за нещо друго, освен за доставчици на кръв — каза той.

Свих рамене.

— Предполагам.

Всъщност, само мисълта, за раждането на дете с тежък синдром на Влад, предизвикваше дяволски ужас в мен. Никога не съм планирала да правя секс с Жан-Клод, но дори и да се случеше, във всички случаи щяхме да вземаме предпазни мерки. Никакъв спонтанен секс, освен ако не включваше и презерватив.

Сигурно по лицето ми се беше изписало нещо от мислите ми, защото Долф каза:

— Давам пени за мислите ти.

— Предполагам, че просто съм доволна, че имам високи морални стандарти. Както казах, докато не видях Робърт и жена му, мислех, че вампирите по възрастни от век са стерилни. И като се има предвид колко време трябва да се поддържа температурата на вампирското тяло висока — поклатих глава. — Не виждам как може да е случайно. Но и двамата претендираха, че е така. Тя дори още не беше получила резултатите от амниотеста си.

— Амнио тест за какво? — попита той.

— Синдромът на Влад — отговорих.

— Достатъчно здрава ли е, за да понесе такъв тип новини?

Свих рамене.

— Изглеждаше добре, но аз не съм експерт. Бих предложила да не ѝ казвате по телефона и със сигурност не трябва да е сама, когато ѝ съобщите. Просто не знам.

— Ти приятелка ли си ѝ?

Поклатих глава.

— Не и дори не питай. Няма аз да отида да държа ръката на Моника, докато тя плаче за мъртвия си съпруг.

— Добре, добре, това е извън работната ти характеристика. Може би ще пратя Рейнолдс да ѝ каже.

Погледнах към жената. Тя и Моника вероятно се заслужаваха една друга, но...

— Жан-Клод може би ще знае кои са приятелите на Моника. Ако той не знае, аз се сещам за една. Катрин Мезон — Жилет и Моника работят заедно.

— Моника е адвокат? — изненада се Долф.

Кимнах.

— Супер — каза той.

— Колко ще кажеш на Жан-Клод за този случай? — попитах.

— Защо?

— Защото искам да знам, колко мога да му кажа.

— Няма да обсъждаш текущо разследване на убийство с чудовищата — отрязва ме той.

— Жертвата е била с него повече от век. Той ще иска да говори за него. Трябва да знам какво ще му кажеш, за да не изпусна нещо друго, без да искам.

— Няма да имаш проблем с отказа да информираш гаджето си, нали?

— Не и за убийство. Който и да го е направил е най-малкото вещица, а може би и нещо по-страховито. Вероятно е едно от чудовищата, по един или друг начин. Значи не можем да кажем на чудовищата всички подробности.

Долф ме гледа дълго и твърдо, после кимна.

— Ще скрием, че му няма сърцето и символите, които са използвани при магията.

— Той ще разбере за сърцето, Долф или ще се досети. Главата или сърцето, няма какво друго да убие вампир по-стар от век.

— Каза, че няма да споделяш информация, Анита.

— Казвам ти, какво би могъл да покриеш и какво не, Долф. Да скриеш за сърцето от вампирите няма да свърши работа, защото те ще се досетят. Символите добре, но дори и тогава Жан-Клод ще продължи да се чуди какво му е попречило да почувства смъртта на Робърт.

— Тогава какво бихме могли да скрием от приятеля ти?

— Точните символи, използвани в заклинанието. Ножовете — помислих за момент. — Как точно са извадили сърцето. Повечето хора все пак биха минали през ребрата, за да извадят сърцето. Те са гледали

всички телевизионни шоута и не биха помислили да го направят по различен начин.

— Така че, ако имаме заподозрян, можем да го попитаме как би извадил сърцето?

Кимнах.

— Лудите биха започнали да говорят за колове. Или да увъртат.

— Добре — каза той. После ме погледна. — Ако някой мрази чудовищата, бих казал, че това си ти. Как можеш да се срещаш с едно от тях?

Този път погледнах в очите му, без да се плаша.

— Не знам.

Той затвори тефтерчето си.

— Грийли вероятно се чуди къде съм те отвел.

— Какво му прошепна? Бих заложила доста пари, че той нямаше да ме пусне.

— Казах му, че си заподозряна в друго убийство. Казах му, че искам да наблюдавам реакциите ти.

— И той се върза?

Долф погледна към тялото.

— Това беше близко до истината, Анита.

Това ме нарани.

— Грийли не изглежда като да ме харесва много.

— Ти току-що уби жена, Анита. Това прави лошо първо впечатление.

Това му спечели точка.

— Трябва ли да взимам Катрин с нас до участъка? — попитах.

— Ти не си арестувана — каза Долф.

— Все още искам и тя да е там.

— Обади й се.

Станах.

Долф докосна ръката ми.

— Чакай.

Обърна се към полицаите.

— Всички да излязат навън за минута.

Някои му хвърлиха учудени погледи, но никой не започна да спори, просто излязоха. Всичките бяха работили с Долф и преди и никой не би започнал да спори с него сега.

Когато останахме сами, зад затворената врата, той каза:

— Дай го.

— Какво?

— Имаш някакво странно острие на гърба си. Покажи ми го.

Въздъгнах и бръкнах под косата си за дръжката. Изтеглих ножа навън. Отне известно време. Това беше дълъг нож.

Долф протегна ръка. Аз му го подадох.

Задържа го в изпънатата си ръка и подсвирна тихичко.

— Исусе, какво беше планирала да правиш с това нещо?

Продължих просто да го гледам.

— Кой те претърси в клуба?

— Партньорът на Ризо — отговорих.

— Трябва да си поговоря с него. — Долф ме погледна. — Би било лошо да го пропуснеш на някой, който може да си служи с него. Това единственото ти оръжие ли е, което е пропуснал?

— Аха.

Той се втренчи в мен.

— Облегни се на бюрото, Анита.

Веждите ми се повдигнаха.

— Ще ме пребъркаш ли?

— Да.

Помислих си дали да не поспоря, но реших да не го правя. Нямаше какво повече да открие. Облегнах се на бюрото. Долф остави ножа на стола и ме претърси. Ако имаше нещо скрито, щеше да го намери. Долф беше последователен във всичко, което правеше, методичен. Това беше едно от нещата, които го правеха страхотно ченге.

Гледах го в огледалото, без да се обръщам назад.

— Удовлетворен ли си?

— Да — подаде ми отново ножа, с дръжката напред.

Предполагам, че изглеждах точно толкова изненадана, колкото бях.

— Връщаш ми го обратно?

— Ако ме беше излъгала, че това е последното ти оръжие, щях да задържа всичко, което открия — пое си дълбоко въздух и го изпусна навън. — Но няма да отнема последното ти оръжие, не и с оферта за убийство, висяща над главата ти.

Взех ножа и го прибрах в ножницата. Беше доста по-трудно, отколкото да го извадя. Накрая ми се наложи да използвам огледалото, за да ме насочва.

— Струва ми се, че ти е ново оръжие? — попита Долф.

— Да — разтърсих косата си над ножницата и готово, вече не се виждаше. Наистина трябваше да се поупражнявам повече с него. Беше прекалено добро скривалище, за да не го използвам по-често.

— Някакви други впечатления от сцената, преди да те отведе обратно?

— Беше ли насилена вратата?

— Не.

— Тогава той ги е познавал — казах аз.

— Може би.

Погледнах към застиналата поза на Робърт.

— Можем ли да довършим тази дискусия в друга стая?

— Това те притеснява ли?

— Аз го познавах, Долф. Може и да не съм го харесвала, но го познавах.

Долф кимна.

— Можем да продължиш да ми говориш за това в детската стая.

Погледнах към него. Започнах да усещам, че пребледнявам. Не исках да виждам какво е направила Моника в детската стая.

— Движиш се по тънък ръб, Долф.

— Не мога да отхвърля с лека ръка факта, че се срещаш с Господаря на града, Анита. Просто не мога да го приема.

— Искаш да ме накажеш, защото се срещам с вампир?

Той ми хвърли дълъг, изучаващ поглед. Аз не погледнах настрани.

— Искам да не се срещаш с него.

— Ти не си ми баща.

— Семейството ти знае ли за това?

Сега отклоних поглед.

— Не.

— Те са католици, нали?

— Няма да обсъждам това с теб, Долф.

— Имаш нужда някой да ти го каже — каза той.

— Може би, но това няма да си ти.

— Погледни го, Анита. Погледни го и ми кажи, че би могла да спиш с това.

— Престани — казах аз.

— Не мога.

Втречихме се един в друг. Нямах да стоя тук и да обяснявам връзката си с Жан-Клод на Долф. Това не беше негова работа.

— Тогава имаме проблем.

На вратата се почука.

— Не сега — каза Долф.

— Влез — казах аз.

Вратата се отвори. Чудесно. Зербровски влезе през нея. Още по-добре. Знаех, че съм се ухилила като идиот, но просто не можех да престана. Последният път, когато го видях беше, когато го изписваха от болницата. Той почти беше изкормен от превръщач, леопардлак с размерите на пони. Нападателят му не беше ликантроп, а превърнала се вещица. Затова Зербровски не беше започнал да се окосмява един път месечно. Вещицата го беше разпорила лошо. Аз я убих. Бях притискала ръцете си върху стомаха му и задържах вътрешностите му вътре в тялото му. Аз все още имах белези от същото чудовище.

Косата на Зербровски обикновено е бъркотия от къдрици, черна, започваща да посивява. Беше я подстригал по-късо, за да стои на място. Караше го да изглежда по-сериозен, по-зрял, по-малко като Зербровски. Костюмът му беше кафяв и изглеждаше така, сякаш беше спал с него. Вратовръзката му беше синя и не подходеше на нищо от останалите му дрехи.

— Блейк, отдавна не сме се виждали.

Не можех да се спра, отидох и го прегърнах. Имаше си предимства да си момиче. Макар че, преди Ричард да се появи в живота ми, бих устояла на подтика. Ричард беше извадил на показ моята женствена страна.

Зербровски ме прегърна несръчно, усмихвайки се.

— Винаги съм знаел, че желаш тялото ми, Блейк.

Избутах се от него.

— Мечтай си.

Той ме огледа отгоре до долу, очите му се изпълниха със смях.

— Ако си облечена така всяка вечер, може и да напусна Кати заради теб. Ако тази пола беше само още малко по-къса, щеше да

прилича на сянка на светлината.

Дори и с подигравките се радвах да го видя.

— Кога те пуснаха да се върнеш обратно на работа?

— Неотдавна. Видях те по новините с гаджето ти.

— Новините? — попитах аз. Бях забравила за медийното атака, през която бяхме минали с Жан-Клод.

— Той наистина е много готин за мъртвец.

— По дяволите.

— Какво? — каза Долф.

— Там имаше и национална медия, не само местна.

— Е, и?

— Баща ми още не знае.

Зербровски се засмя.

— Вече знае.

— По дяволите.

— Предполагам, че в крайна сметка ще се наложи да водиш този разговор с него — каза Долф.

Сигурно имаше нещо в гласа на Долф или в израза на лицето ми, защото смеха изчезна от лицето на Зербровски.

— Какво става с вас двамата? Изглеждате така сякаш някой е настъпил домашния ви любимец.

Долф погледна мен. Аз погледнах него.

— Философски различия — казах най-накрая. Долф не добави нищо. Всъщност и не очаквах да го направи.

— Добре — каза Зербровски. Той познаваше Долф достатъчно добре, за да не продължи да любопитства. Аз бях друго нещо, мен би ме бързал дълго време, но не и Долф.

— Един от по-близките съседи е доста сериозно настроен срещу вампирите — каза той. Това привлече нашето внимание.

— Обясни по-подробно — каза Долф.

— Дилбърт Сполдинг и жена му Дора, седяха на кушетката, държейки се за ръце. Тя ми предложи студен чай. Той възрази срещу думите ми, че Робърт е бил убит. Каза, че не можеш да убиеш мъртвец. — Зербровски изрови намачкан бележник от джоба на самото си. Прехвърли няколко страници, опита се да позаглади малко листа, отказа се и започна да цитира. — Сега, след като някой унищожи това

нещо, жена му трябва да абортира чудовището, което носи. По принцип не съм за абортите, но това е извращение, чисто извращение.

— Това ми звучи като Хората Срещу Вампирите — казах аз. — Може би дори като Хората Преди Всичко.

— Може би просто не му харесва да живее в съседство с вампир — предположи Долф.

Зербровски и аз погледнахме към него.

— Попита ли господин Сполдинг дали е член на някоя от тези групировки? — попита Долф.

— Имаше листовки на ХСВ разпръснати по масичката за кафе, дори ми даде една.

— Чудесно — казах аз. — Евангелистки проповедник на омраза.

— ХСВ не пропагандира такъв вид насилие — отбеляза Долф.

Начинът, по който го каза ме накара да се чудя, за какво ли беше абониран Долф. Поклатих глава. Нямах да повярвам най-лошото за него, само защото не му харесваше да се срещам с ходещ мъртвец. Само допреди няколко месеца, щях да се чувствам по същия начин.

— Хората Преди Всичко го прави — подчертах аз.

— Ще разберем дали господин Сполдинг е член на ХПВ — каза Долф.

— Освен това трябва да проверите дали Сполдингови имат някакъв магически талант.

— Как? — попита Долф.

— Мога да се срещна с тях, да бъда в една стая с тях. За да бъда сигурна трябва да ги докосна, да стисна ръцете им.

— Аз стиснах ръката на господин Сполдинг — каза Зербровски. — Беше си като всяка друга ръка.

— Ти си страхотно ченге, Зербровски, но си почти нула. Можеш да стиснеш ръката и на най-силната висша магьосница и да не почувстваш нищо, освен лека болка. Долф е пълна нула.

— Какво е нула? — попита Долф.

— Магическа нула. Някой, който няма магическа или психическа дарба. Това ти позволи да прекосиш кървавия кръг и да ме извадиш от там.

— Тоест казваш, че аз имам някакви магически способности? — попита Зербровски.

Поклатих глава.

— Не, не повече от леко изострена чувствителност. Вероятно един от тези хора, които имат предчувствия, които се оказват истина.

— Аз имам предчувствия — каза Долф.

— Хващам се на бас, че твоите предчувствия се базират на опита от годините полицейска работа. Зербровски прави предположения, които може да не се основават на някаква логика, но все пак се оказват истина. Греша ли?

Те се спогледаха, после погледнаха към мен и двамата кимнаха.

— Зербровски си има своите успешни моменти — каза Долф.

— Искаш ли да дойдеш да стиснеш ръката на Сполдинг? — попита Зербровски.

— Детектив Рейнолдс може да го направи. Това е една от причините да я вземете в отряда, нали?

Те отново се спогледаха. Зербровски се ухили.

— Ще заведе Рейнолдс и ще се върна пак — той спря при вратата — Кати ми предложи да те поканя на вечеря, да видиш децата в истинска домашна обстановка — той се втренчи невинно в мен със своите кафяви очи, иззад стъклата на очилата си. — Щях да ти предлага да вземеш Ричард, но щом се срещаш с граф Дракула предполагам, че ще е неловко — загледа се очаквателно в мен без всъщност да зададе въпрос.

— Все още се срещам и с Ричард, нахален кучи син такъв.

Той се усмихна.

— Добре. Доведи го другата събота. Кати ще приготви известното си пиле с гъби.

— Ако се срещам само с Жан-Клод, щеше ли все още поканата да включва и гаджето ми?

— Не — каза той. — Кати е малко неспокойна. Не мисля, че ще има достатъчно сила да се срещне с граф Дракула.

— Името му е Жан-Клод.

— Знам — той затвори вратата след себе си и аз и Долф останахме отново сами с тялото. Нощта определено не се подобряваше.

— Какво преследваме, Анита? — почувствах се успокоена, че Долф заговори по работа. Достатъчно бях обсъждала личния си живот тази нощ.

— Повече от един убиец.

— Защо?

Погледнах нагоре към него.

— Не знам дали има достатъчно хора по света, така че да успеят да забодат вампир на пода по този начин. Дори и да е имало друг вампир или превръщач, пак бих търсила повече от един. Бих казала двама с необичайна сила, за да го задържат и трети, който да забие ножовете. Може би и повече, които да го държат, може би и още някой, който да направи магията. Не знам точно, но поне трима.

— Дори и ако са били вампири? — попита Долф.

Кимнах.

— Освен, ако не е някой вампир, достатъчно силен да овладее ума на Робърт — погледнах надолу към тялото, внимавайки да не докосна кръга. Насилих се да огледам това, което му бяха направили. — Не, един път щом са започнали да го пронизват с ножовете не мисля, че какъвто и да е контрол над ума му би свършил работа. При хората, да, биха могли да приложат това на човек и да го накарат да се смее, докато го правят, но не и на друг вампир. Някой от съседите не е ли видял или чул нещо? Смятам, че Сполдингови може и да са замесени в това, така че може и да лъжат, но някой друг трябва да е видял или чул нещо. Не биха могли да го направят тихо.

— Казват, че не са чули и видели нищо — каза Долф. Каза го така, сякаш знаеше, че някой от тях или всички те заедно лъжат. Едно от първите неща, които полицаите научават е, че всички лъжат. Някой крие нещо, друг само преиначава, но всички лъжат. Да допуснеш, че всички крият по нещо спестяваше време.

Загледах се в лицето на Робърт, в полуотворената му отпусната уста. Имаше протъркани белези в двете ъгълчета на устата му, леко зачервени.

— Забелязал ли си следите около устата му?

— Да — каза Долф.

— И нищо нямаше да ми споменеш за тях?

— Ти беше заподозряна.

Поклатих глава.

— Не си го вярвал наистина. Просто задържаш всички детайли близо до себе си, както винаги. Уморих се да подреждам парченца, които ти вече си подредил.

— Та, какво би си помислила за белезите? — попита той, гласът му беше неутрален.

— Знаеш дяволски добре, какво бих си помислила за тях. Може да е бил със запушена уста, докато са му причинявали това. Съседите може наистина да не са чули нищо. Но това все още не ни обяснява как са влезли убийците в къщата. Ако е имало забъркани вампири, то те не биха могли да влязат без покана. Робърт не би поканил непознати вампири в къщата си, така че или някой от вампирите му е бил познат, или някой от хората, или в крайна сметка не са били вампири изобщо.

— Може ли човек да прекоси прага и да покани вампирите вътре?

— Да — казах аз.

Долф продължаваше да си води бележки и да не ме поглежда.

— Така че търсим разнородна група, поне един вампир, поне един не вампир, поне една вещица или некромант.

— Последното ти го е предложила Рейнолдс — казах аз.

— На друго мнение ли си?

— Не, но доколкото знам аз съм единствения некромант в града, следователно трябва да е някой външен — в момента, в който го казах осъзнах, че в момента в града имаше нов некромант. Доминик Дюмар.

— Джон Бърк не може ли да го направи?

Помислих над това.

— Джон е жрец-вудун, но това не е вуду. Не съм запозната със знанията му в магическите тайнства чак толкова. Също така не знам дали е достатъчно могъщ, за да направи това, дори и да има знанията.

— Ти достатъчно могъща ли си?

Въздъгнах.

— Не знам, Долф. Аз съм почти нова в некромантията. Имам предвид, че вдигам мъртви от години, но не с такива церемонии — придвижих се към тялото. — Никога не съм виждала магия като тази.

Той кимна.

— Нещо друго?

Мразех мисълта, че въвличам Доминик Дюмар в това, но беше прекалено голямо съвпадение, че силен некромант посети града и веднага имаше убит чрез некромантия вампир. Ако беше невинен, щях да се извиня. Ако не беше невинен, за него щеше да последва смъртно наказание.

— Доминик Дюмар е некромант. Току-що пристигна в града.

— Той би ли могъл да направи това? — попита Долф.

— Срещата съм го едва един път, Долф.

— Дай ми някакво мнение за него.

Помислих си как почувствах Доминик в главата си. За предложението му да ме обучава в некромантията. Проблемът беше в това, че беше глупаво да убие Робърт и да остави тялото му, така че да го намерим. Доминик Дюмар не ми приличаше на глупав човек.

— Да, би могъл. Той е човешки слуга на вампир, което ти дава двама от твоята разнородна група.

— Вампирът познавал ли е Робърт?

Поклатих глава.

— Не и доколкото знам.

— Имаш ли номер, на който да мога да открия господин Дюмар?

— Мога да се обадя на нашия нощен секретар и да ти го дам.

— Чудесно. — Долф се втренчи в записките си. — Дюмар ли е най-сериозният ти заподозрян?

Помислих над това.

— Да, предполагам, че е така.

— Имаш ли някакви доказателства?

— Той е некромант, а това е било направено от някого с познания в некромантията — свих рамене.

— По същите причини заподозряхме теб — каза Долф. Почти се усмихна, след като го каза.

— Точка за теб — казах аз. — Малко ме засегна.

Долф затвори бележника си.

— Сега ще те отведе на разпита ти.

— Добре. Вече мога ли да се обадя на Катрин?

— Има телефон в кухнята.

Зербровски отвори вратата.

— Съпругата му е тук и е доста истерична.

— Кой е с нея?

— Рейнолдс.

През отворената врата чувах женски глас, близък до писък.

— Робърт, моят съпруг, мъртъв? Не може да е мъртъв. Не може да е мъртъв. Трябва да го видя. Вие не разбирате какво е той. Той не е мъртъв — гласът идваше по-близо.

— Тя не трябва да вижда това, Анита.

Кимнах. Излязох през вратата и я затворих плътно зад мен. Все още не можех да видя Моника, но я чувах. Гласът ѝ се извиси, изпълнен с паника.

— Вие не разбирате. Той не е наистина мъртъв.

Можех да се хвана на бас, че Моника нямаше да приеме думата ми, че Робърт е напълно и наистина мъртъв. Предполагам, че ако Жан-Клод лежеше там и аз нямаше да го направя. Щях да искам сама да го видя. Поех си дълбоко въздух и тръгнах напред, за да се срещна с опечалената вдовица. По дяволите. Нощта ставаше все по-добра и по-добра.

[1] думата е flunkie — ако някой може да предложи по-точен превод готова съм да я сменя — Б.пр. ↑

Болничната стая беше в меко бледомораво с картини на цветя по стените. Леглото беше с бледоморава кувертюра и розови чаршафи. Моника лежеше на леглото завързана за два вида монитора. Една лента през корема ѝ показваше контракциите. Слава Богу, линиите бяха станали равни. Другият монитор беше за сърцебиенето на бебето. Звукът ме уплаши отначало: твърде бърз, като сърцето на малка птичка. Когато сестрите ме увериха, че сърцебиенето е нормално, се успокоих. След почти два часа, трескавото биене стана успокоителен звук като благоприятен шум. Кестенявата коса на Моника се беше слепнала на мокри кичури върху челото ѝ. Нейният старателен грим беше размазан по лицето ѝ. Бяха принудени да ѝ дадат успокоителни, въпреки че не беше добре за бебето. Беше изпаднала в лек почти трескав сън. Главата ѝ се обърна с потрепващи зад клепачите очи, движеща се уста, уловена в някакъв сън, вероятно много лош сън след нощта, която беше преживяла. Беше почти 2 часа, а аз все още трябваше да отида в управлението и да дам показанията си на детектив Грийли. Катрин беше на път, за да заеме мястото ми до леглото на Моника. Щях да се радвам да я видя.

Имах малки сърповидни белези от нокти на дясната ми ръка. Моника се беше вкопчила в нея, сякаш това бе било всичко, което я държеше цяла. Когато контракциите бяха станали най-зле и изглеждаше, че Моника ще загуби бебето си така, както съпруга си, нейните дълги, лакирани нокти се бяха забили в мен. Едва когато кръв се беше стекла от ръката ми на тънки пурпурни струйки, една сестра каза нещо. Когато Моника се успокои, те бяха настояли да се заемат с раните. Бяха използвали лепенките с анимационни герои, които пазеха за бебетата, така че сега ръката ми беше покрита с Мики Маус и Гуфи. Имаше телевизор на рафт на стената, но не го бях включила. Единствените звуци бяха бръмченето от циркулиращия въздух в отдушниците и сърцебиенето на бебето. Униформено ченге стоеше отвън пред вратата. Ако Робърт беше убит от някоя радикална

групировка, тогава Моника и бебето бяха възможни мишени. Ако той беше убит по лични причини, Моника можеше да знае нещо. По единия или по другия начин, тя беше в опасност. Така че ѝ бяха сложили охрана. Прекрасно за мен, след като всичко, с което бях останала беше един нож. Наистина ми липсваха пистолетите ми.

Телефонът на масичката до леглото иззвъня и аз изхвъркнах стремглаво от стола си, блъскайки се да взема телефона, ужасена, че може да събуди Моника. Сложих слушалката срещу устата си и заговорих тихо докато пулсът ми биеше силно.

— Да?

— Анита? — беше Едуард.

— Как узна къде съм?

— Единственото, което има значение, е, че щом аз мога да те намеря, значи и някой друг може.

— Договорът важи ли още?

— Да.

— По дяволите. А крайният срок?

— Увеличен е на 48 часа.

— Е, мамка му. Не са ли непоколебими?

— Мисля, че трябва да минеш в нелегалност за кратко, Анита.

— Имаш предвид да се крия?

— Да.

— Мислех, че искаш да съм примамка.

— Ако останеш навън, ще ни трябва повече бодигардове. Върколаците и вампирите са чудовища, но са аматьори. Ние сме професионалисти, това е, което ни дава предимство. Добър съм, но не мога да бъда навсякъде.

— Като да ме следваш в дамската тоалетна — казах аз.

Чух го да въздиша.

— Разочаровах те.

— Аз също бях небрежна, Едуард.

— Значи си съгласна?

— Да се крия? Да. Имаш ли някое място предвид?

— Всъщност имам.

— Не харесвам тона в гласа ти, Едуард.

— Това е най-сигурното място в града и има вградени бодигардове.

— Къде? — Тази едничка дума прозвуча мнително дори на мен.

— Циркът на прокълнатите — каза той.

— Трябва да си извън от твоя откачен ум!

— Това е дневното убежище на Господаря, Анита. Това е крепост. Жан-Клод запечата тунела, по който минахме, за да се доберем до Николаос. Безопасно е.

— Искаш да прекарам деня легнала до вампири. Не мисля така.

— Ще се върнеш в къщата на Ричард? — попита Едуард — Колко е безопасно да си там? Колко безопасно ще е, където и да е над земята?

— Проклет да си, Едуард.

— Прав съм, и ти знаеш това.

Исках да споря, но той беше прав. Циркът беше най-сигурното място, което познавах. Дявол да го вземе, мястото имаше тъмници. Но идеята да спя доброволно там, накара кожата ми да настръхне.

— Но как мога да остана заобиколена от вампири, дори и от приятелски настроени такива?

— Жан-Клод ти предложи леглото си. Преди да откачиш, той ще спи в ковчега си.

— Това казва сега — казах аз.

— Не се безпокоя за целомъдрието ти, Анита. Безпокоя се за това да те опазя жива. И допускам, че не мога да те пазя в безопасност. Аз съм добър. Аз съм най-добрият, който можеш да купиш с пари, но съм само един. Един човек, без значение колко е добър, не е достатъчен.

Това беше плашещо. Едуард допускаше, че това е над възможностите му. Не мислех, че някога ще доживея да го видя. Като се замисля почти не доживях.

— Добре, ще го направя, но за колко време?

— Ти ще се скриеш, а аз ще проверя някои неща. Ако не трябва да те пазя, мога да направя повече.

— Колко дълго?

— Ден, може би два.

— А какво, ако този, който и да е, открие, че съм в Цирка?

— Може да опитат за теб — каза Едуард. Гласът му звучеше много делови, когато го каза.

— И ако го направят?

— Ако ти, половин дузина вампири, и почти толкова много върколаци не могат да се справят със ситуацията, то тогава не мисля, че има значение.

— Успокоителен си като ада.

— Познавам те, Анита. Ако бях малко по-успокояващ, сигурно щеше да откажеш да се криеш.

— Двайсет и четири часа, Едуард, след това искам друг план. Няма да се крия на дъното на дупка и да чакам хора да ме убият.

— Съгласен. Ще те взема, след като дадеш показанията си на ченгетата.

— Откъде взимаш информацията си?

Той се засмя, но беше рязко.

— Ако аз знам къде ще бъдеш, значи и някой друг знае. Може да попиташ приятелите си ченгета дали имат излишна жилетка.

— Имаш предвид бронирана жилетка?

— Няма да боли.

— Да ме уплашиш ли се опитваш?

— Да.

— Добра работа вършиш.

— Благодаря. Не излизай от полицейското управление, преди да дойда и да вляза и да те взема. Избягвай да стоиш на открито, ако можеш.

— Наистина мислиш, че някой друг ще опита да ме похити тази вечер.

— Подготвяме се за най-лошия възможен сценарий отсега нататък, Анита. Без повече случайности. До после.

Затвори, преди да мога да кажа нещо. Стоях там, държаща телефона, уплашена. В цялата паника с Моника и бебето й, почти бях забравила, че някой се опитваше да ме убие. Вероятно не най-доброто нещо за забравяне. Започнах да затварям телефонната слушалка, но вместо това набрах номера на Ричард. Той отговори на второто позвъняване, което значеше, че е бил в очакване. По дяволите.

— Ричард, аз съм.

— Анита, къде си? — гласът му звучеше облекчен, след това предпазлив. — Имам предвид ще се върнеш ли тук тази вечер?

Отговорът беше „не“, но не поради причините, за които той се притесняваше. Казах му какво се е случило, възможно най-кратката

версия.

— Чия идея беше да останеш с Жан-Клод? — имаше намек на гняв в гласа му.

— Няма да остана с Жан-Клод. Ще остана в Циркът.

— И каква е разликата?

— Виж, Ричард, прекалено съм уморена, за да споря с теб за това. Едуард го предложи и знаеш, че той харесва Жан-Клод дори по-малко от теб.

— Съмнявам се в това — каза Ричард.

— Ричард, не ти се обадох, за да се караме. Обадох ти се да ти кажа какво става.

— Оценявам обаждането — никога не бях чувала да звучи толкова саркастично. — Искаш ли дрехите си?

— По дяволите, дори не бях помислила за това.

— Ще ги донеса в Циркът.

— Не е нужно да правиш това, Ричард.

— Не ме искаш?

— Не, бих искала да имам нещата си, и не само дрехите, ако ме разбираш.

— Ще донеса всичко.

— Благодаря.

— Ще опаковам и чанта за себе си.

— Мислиш ли, че е добра идея?

— Оставал съм в Циркът преди. Спомни си, бях един от вълците на Жан-Клод.

— Спомням си. Трябва ли да поискаш разрешението на Жан-Клод, преди да се самопоканиш там?

— Ще се обадя първо. Освен ако ти не ме искаш там тази вечер — гласът му беше много тих.

— Ако Жан-Клод е съгласен, и аз съм наред с това. Бих могла да ползвам морална подкрепа.

Той изпусна дъха си, сякаш го беше сдържал.

— Чудесно. Чудесно, ще те видя там.

— Трябва да дам показания на ченгетата за инцидента в „Смъртоносен танц“. Може да отнеме няколко часа, така че не бързай.

— Уплашена си, че Жан-Клод може да ме нарани? — Той затихна за момент. — Или си уплашена, че аз ще го нараня?

Замислих се за това.

— Притеснена за теб.

— Радвам се да го чуя — каза той, и можех да го чуя да се усмихва.

Причината, поради която се тревожех беше, че той не беше убиец. Жан-Клод беше. Ричард можеше да започне битка, но Жан-Клод щеше да я довърши. Не казах нищо от това на глас. Ричард не би го разбрал.

— Очаквам да те видя с нетърпение — каза той.

— Дори в Циркът?

— Навсякъде. Обичам те.

— И аз те обичам.

Затворихме. Никой от нас не беше казал „довиждане“, Фройдистко изплъзване, може би. Обзалагах се, че Ричард и Жан-Клод щяха да намерят нещо, за което да се сбият, а аз наистина бях прекалено уморена, за да се замесвам. Но ако бях казала на Ричард да стои далеч, той щеше да сметне, че искам да бъда насаме с Жан-Клод, което със сигурност не беше вярно. Значи двамата щяха да имат своята малка битка. Явно, имах своя собствена битка, избрана изцяло от мен, такава включваща ме, Жан-Клод, и Деймиън. Те бяха нарушили закона в „Смъртоносен танц“, нарушили достатъчно, че с правилния съдия можех да взема разрешително за екзекуцията на Деймиън. Можехме да имаме една голяма, славна, съкрушителна битка.

Чудя се къде щеше да спи всеки и с кого.

21

Циркът на прокълнатите е комбинация от пътуващ карнавал, цирк и някой от по-ниските кръгове на ада. Отвън зъбати клоуни танцуваха под светлините, които изписваха името му. Плакати покриваха стените на сградата, обявявайки: „Вижте как зомбита се надигат от гроба. Вижте ламия — полу-жена, полу-змия.“ В цирка не използваша трикове, всичко беше напълно истинско. Това беше една от няколкото вампирски туристически атракции, които приемаха деца. Ако имах дете, никога нямаше да го доведа близо до това място. Дори и аз не се чувствах в безопасност тук.

Едуард ме чакаше пред полицейското управление, точно както беше казал, че ще направи. Взимането на показанията ми беше отнело три часа, не два. Единствената причина, поради която ме пуснаха толкова скоро беше Боб, съпруг на Катрин и колега адвокат, който най-накрая им каза да ме обвинят или да ме освободят. Всъщност си мислех, че може и да ме обвинят. Но имах трима свидетели, които казваха, че убийството е било при самозащита, свидетели, които не бях срещала никога до тогава. Това свърши работа. Прокуратурата обикновено не повдигаше обвинения при самозащита. Обикновено.

Едуард ме вкара през една странична врата на цирка. Не само нямаше светлини, които да я обозначават като специална, но освен това нямаше и дръжка от външната страна на подсилената стоманена врата. Едуард почука. Вратата се отвори и ние влязохме. Джейсън затвори вратата зад нас. Снощи го мярнах в „Смъртоносен танц“. Не бих могла да не забележа облеклото му. Беше облечен в пластична блуза без ръкави, която стоеше като излята по тялото му. Половината му панталони бяха от някакъв къдрав син плат, който приличаше на цветно фолио с изрязана овална дупка, която излагаше на показ бедрото, пресеца и след като се обърна и половината му задник. Поклатих главата си, усмихвайки се.

— Моля ти се кажи ми, че Жан-Клод не те е накарал да излезеш така навън, където би могъл да те види някой.

Джейсън ми се ухили и се завъртя, за да мога да огледам дупето му.

— Не ти ли харесва?

— Не съм сигурна — казах аз.

— Обсъждайте модата после на по-сигурно място — каза Едуард. Той погледна вратата в дясно, която водеше към останалата част от цирка. Тя никога не се заключваше, тъй като върху нея имаше знак, че е само за упълномощения персонал. Стояхме в каменна стая с една електрическа крушка, висяща от тавана. Това беше склад. Трета врата беше поставена на далечната стена. Зад нея имаше стълбище и най-дълбоките места, където вампирите оставаха през деня.

— Ще бъда буквално под земята съвсем скоро, Едуард.

Едуард ме погледна за момент.

— Обеща ми да се криеш за двадесет и четири часа. Без да излизаш навън, по каквато и да е причина. Не излизай дори и в цирка, докато е отворено за публиката. Просто стой долу.

— Ай, ай, капитане.

— Това не е шега, Анита.

Дръпнах силно бронезилетката, която бях сложила над роклята си. Беше твърде голяма и неудобна за мен.

— Ако смятах, че е смешно нямаше да навлека това.

— Ще ти донеса някаква броня, която да ти подхожда, когато се върна.

Срещнах неговите бледосини очи и видях нещо, което не бях виждала преди. Той беше притеснен.

— Мислиш, че ще успеят да ме убият, така ли е?

Той не погледна настрани. Дори не потрепна. Но това, което видях на лицето му ме накара да пожелаая да го беше направил.

— Когато се върна утре, ще доведе помощ с мен.

— Какъв тип помощ?

— Мой тип.

— Какво трябва да означава това?

Той поклати глава.

— Двадесет и четири часа означава, че да се криеш до утре призори, Анита. Ако имам късмет, ще се върна с името и тогава ще можем да го убием. Не се отпускай докато ме няма.

Исках да кажа нещо небрежно, весело, като „Не знаех, че ще се тревожиш“, но не можех. Не можех да се шегувам, докато гледах сериозните му очи.

— Ще бъда внимателна.

Той кимна.

— Заклучи вратата след мен — той излезе навън и Джейсън заклучи вратата.

Джейсън се облегна на вратата за секунда.

— Защо той ме ужасява?

— Защото не си глупак — казах аз.

Той се засмя.

— Благодаря.

— Нека да слезем долу.

— Нервна ли си?

— Беше много дълга нощ, Джейсън. Не си играй с мен.

Той се отлепи от вратата и каза:

— Върви напред.

Отворих вратата към каменното стълбище, което водеше надолу. Беше достатъчно широко, за да ходим един до друг. Всъщност беше достатъчно широко за трима, сякаш стълбището е било строено за нещо по-широко от човешки тела.

Джейсън затвори вратата със звучно благодаря^[1]. Това ме накара да подскоча. Той започна да казва нещо, но един поглед към лицето ми го накара да спре. Недоизказаните намеци на Едуард ме бяха изнервили. Ако не се познавах толкова добре, щях да кажа, че съм уплашена.

Джейсън тръгна по стълбите пред мен, поклащайки се малко повече, само за да покаже задните си части.

— Можеш вече да прекратиш пийпшоуто — казах аз.

— Не ти харесва гледката ли? — той се облегна на стената, ръцете му бяха притиснати отзад, карайки гърдите му да изпъкват.

Аз се засмях и минах покрай него, прокарвайки ноктите си по долната част на ризницата му. Беше солидна и твърда като черупка на бръмбар.

— Толкова ли е неудобна колкото изглежда?

Той тръгна едно стъпало зад мен.

— Не е неудобна. Дамите в „Смъртоносен танц“ доста я харесаха.

Хвърлих му един поглед.

— Хващам се на бас, че са я харесали.

— Харесва ми да флиртувам.

— А стига бе.

Той се засмя.

— За някоя, която не флиртува, те следват прекалено много мъже.

— Може би, защото не флиртувам.

Джейсън замълча, докато не стигнахме извивката на стълбището.

— Имаш предвид, че понеже си предизвикателство, те продължават да се въртят наоколо ти?

— Нещо такова.

Не можех да видя зад ъгъла на стълбите. Мразех да не мога да виждам около ъглите. Но този път бях поканена, не бях дошла да убивам никого. Вампирите бяха склонни да са доста по-приятелски настроени, когато не се опитваш да ги убиеш.

— Ричард тук ли е вече?

— Не още — той ме погледна бързо. — Мислиш ли, че е добра идея и двамата да бъдат тук по едно и също време?

— Не — казах аз. — Абсолютно не.

— Добре, поне сме съгласни, че е лоша идея.

Вратата на дъното на стълбите беше направена от тежко, тъмно дърво и обкантена с желязо. Изглеждаше като портал към друго време — време, когато тъмниците са били на мода, когато рицарите почтено са спасявали дами или са изколвали по няколко селянина между другото и на никой не му е пукало, освен може би на селяните.

Джейсън извади ключ от джоба на панталоните си. Отключи вратата и я бутна. Тя се отвори на добре смазаните си панти.

— И откога имаш ключ? — попитах аз.

— Сега живея тук.

— Ами колежа?

Той сви рамене.

— Вече не ми изглежда толкова важен.

— Планираш да си вълка на Жан-Клод завинаги ли?

— Прекарвам си добре — каза той.

Поклатих глава.

— Аз се боря като дявол да се освободя от него, а ти му се даваш просто така. В крайна сметка не го разбирам.

— Ти имаш диплома от колеж, нали? — попита той.

— Да.

— Аз нямам. Но, ето че сега и двамата сме тук, стигнали до едно и също място.

Хвана ме неподготвена.

Джейсън ме въведе в стаята с нисък поклон, който имитираше поведението на Жан-Клод. Жан-Клод го правеше да изглежда изискано и реално. При Джейсън изглеждаше като шега.

Вратата водеше в дневната на Жан-Клод. Крушки се бореха с тъмнината, но копринени драперии в черно и бяло бяха закачени наоколо, така че оформяха стени от плат от три страни. Четвъртата стена беше от гол камък, боядисан в бяло. Бялото каменно огнище изглеждаше автентично, само дето знаех, че не е. Камината беше от бял мрамор. Сребърно стъкло спираше жегата. Имаше четири стола в черно и сребърно, подредени около масичка за кафе, направена от дърво и стъкло. Черна ваза стоеше на масичката пълна с бели лалета. Токчетата ми потънаха в плътен черен килим.

Имаше едно друго допълнение към стаята, което спря крачките ми. Картина висеше над камината.

Три души, облечени в стила на ранния 17-и век. Жената беше облечена с рокля в бяло и сребърно с квадратен корсаж, показващ доста малко деколте, кестенявата ѝ коса беше старателно подредена на букли. Тя държеше червена роза свободно в едната ръка. Един мъж стоеше зад нея, висок и слаб, с тъмно златиста коса, също подредена на букли над раменете му. Имаше мустаци и Вандайкская брада, в толкова тъмно златисто, че изглеждаха почти кафяви. Носеше една от онези увиснали шапки с пера и беше облечен в бяло и златно. Но другият мъж ме накара да се приближа към картината.

Той седеше точно зад жената. Беше облечен в черно, обшито със сребърна бродерия и носеше яка и маншети от широка дантела. Имаше увиснала черна шапка само с едно бяло перо и сребриста ивица в долната ѝ част. Черна коса падаше на къдрици по рамената му. Беше гладко обръснат и художникът се беше опитал да хване обсебващото синьо на очите му. Гледах лицето на Жан-Клод, нарисувано стотици

години преди да бъде родена. Другите двама се усмихваха. Само той беше спокоен и перфектен, тъмно до тяхното светло. Той беше като сянката на смъртта пристигнала на бала.

Знаех, че Жан-Клод е на няколко столетия, но никога не бях получавала толкова очевидно доказателство хвърлено в лицето ми. Портретът ме потресе и по друга причина. Накара ме да се чудя, дали Жан-Клод не лъжеше за възрастта си.

Някакъв звук ме накара да се обърна. Джейсън се отпусна на единия стол. Жан-Клод стоеше зад мен. Беше свалил самото си и къдравата му черна коса, падаше върху раменете на алената му риза. Маншетите на ризата му бяха дълги и покриваха китките му, задържани на място от три антични копчета, точно като тези на яката на ризата. Без самото, което разсейваше очите, бледият овал на кожата му блещукаше, обграден от червеният плат. Плата покриваше зърната му, но оставяше открит пъпа му и привличаше очите към ръба на черните му панталони. Или може би привличаше само мен. Беше лоша идея да съм тук. Той беше точно толкова опасен, колкото и наемният убиец, може би и повече. Опасен по начини, за които изобщо нямах думи.

Той се плъзна към мен в черните си ботуши. Наблюдавах го как се приближава като елен, хванат в светлината на фарове. Очаквах да започне да флиртува или да попита дали ми харесва картината. Вместо това той каза:

— Кажи ми за Робърт. Полицайте казаха, че той е мъртъв, но че още не знаят нищо. Ти трябва да си видяла тялото. Наистина ли е мъртъв?

Гласът му беше пълен с безпокойство, притеснен. Това ме накара напълно да сваля защитата си.

— Взели са сърцето му.

— Ако е само кол в сърцето, той може да оживее, ако колът бъде махнат.

Поклатих глава.

— Сърцето му напълно липсваше. Не можахме да го открием в къщата или на двора.

Жан-Клод спря. Внезапно се свлече в един от столовете, втрепенен в нищото или в нещо, което аз не можех да видя.

— Тогава той наистина си е отишъл — усетих мъката в гласа му, както друг път усещах смеха му, почувствах я като студен, сив дъжд.

— Ти се отнасяше с него като с боклук. Защо сега се разкайваш и ридаеш?

Той ме погледна.

— Не се разкайвам.

— Но се отнасяше с него лошо.

— Аз бях неговият господар. Ако се отнасях с него любезно, той щеше да го приеме като знак за слабост. Той щеше да ме предизвика и аз щях да го убия. Не критикувай нещата, които не разбираш — имаше гняв в последното изречение, достатъчен да изпрати горещина по кожата ми.

По принцип това нямаше да ме ядоса, но тази вечер...

— Извинявам се. Ти си прав. Аз не разбирам. Не мислех, че даваш пет пари за Робърт, с изключение на това, че той увеличаваше силата ти.

— Значи изобщо не ме разбираш, *ma petite*. Той беше мой компаньон повече от век. След век бих тъгувал, дори и за изгубен враг. Робърт не ми беше приятел, но беше мой. Мой да го наказвам, мой да го награждавам, мой да го пазя. Аз го провалих.

Той се втренчи в мен, очите му бяха сини и чужди.

— Благодарен съм ти, че си наглеждала Моника. Последното, което мога да направя за Робърт е да се погрижа за жена му и детето му. Те няма да имат никакви грижи.

Той се изправи с едно гладко движение.

— Ела, *ma petite*. Ще те придружа до нашата стая — не ми хареса как звучеше нашата, но не започнах да споря. Този нов, усъвършенстван, емоционален Жан-Клод напълно ме объркваше.

— Кой са другите двама на картината?

Той погледна към нея.

— Джулиана и Ашър. Тя беше неговият човешки слуга. Тримата се движихме заедно почти двадесет години.

Добре. Сега не можеше да ми говори някакви глупости за облеклото, което носеха.

— Ти си твърде млад, за да си бил мускетар.

Той ме погледна, изражението му беше грижливо изчистено от всякакви емоции.

— Какво имаш предвид, *ma petite*?

— Не се и опитвай. Облеклото е от около 1600-ната година, някъде около времето на Тримата мускетари на Дюма. Когато се срещнахме за пръв път, ти ми каза, че си на двеста и десет години. Допуснах, че може да ме лъжеш и си по-близо до тристата.

— Ако Николаос знаеше истинската ми възраст, можеше да ме убие, *ma petite*.

— Да, старата Господарка на града беше истинска кучка. Но тя е мъртва. Защо продължаваш да лъжеш?

— Имаш предвид защо лъжа теб? — попита той.

Кимнах.

— Да, точно това имам предвид.

Той се усмихна.

— Ти си некромант, *ma petite*. Мислех си, че можеш да разбереш възрастта ми без моя помощ.

Опитах се да разбера нещо по лицето му и не можах.

— Знаеш, че винаги ми е било трудно да те прочета.

— Радвам се, че мога да съм предизвикателство за теб в някакво отношение.

Оставих това така. Той знаеше точно колко голямо предизвикателство е за мен, но за пръв път от много време бях обезпокоена. Да познавам възрастта на вампирите беше един от талантите ми, не беше точна наука, но беше нещо, в което бях добра. Никога не бях бъркала толкова много.

— С един век по-стар, леле, леле.

— Сигурна ли си, че е само един век?

Втрених се в него. Пуснах силата му да потече по кожата ми, търкулнах усещането от нея през главата си.

— Доста сигурна.

Той се усмихна.

— Не се мръщи толкова, *ma petite*. Да крия възрастта си е един от талантите ми. Твърдях, че съм сто години по-стар, когато Ашър ми беше компаньон. Това ни даваше свободата да скитаме свободно през земите на други господари.

— Какво те накара да спреш да се представяш за по-стар?

— Ашър се нуждаеше от помощ, а аз не бях достатъчно способен да му помогна — той погледна нагоре към портрета. — Аз...

смирих себе си, за да може да получи помощ.

— Защо?

— Църквата имаше теория, че вампирите могат да бъдат излекувани чрез свещени предмети. Те оградиха Ашър със свещени предмети и го оковаха със сребърни вериги. Използваха светена вода върху него, капка по капка, опитвайки се да спасят душата му.

Втренчих се в това красиво, усмихнато лице. Бях ухапана от вампир — господар преди време и трябваше да се пречиствам със светена вода. Усещането беше сякаш прекарвах нагорещено до червено желязо по кожата ми, сякаш цялата кръв в тялото ми беше превърната във врящо олио. Бях повръщала и пищяла и мисълта, че съм много смела не се беше потвърдила от действителността. Това беше само едно ухапване, само за един ден. Това, което усещаш като киселина, да капе върху теб не е един от петте най-добри начина да умреш.

— Какво се случи с момичето, Джулиана?

— Беше изгорена като вещица.

— Къде беше ти?

— Бях взел кораб, за да видя майка си. Тя умираше. Бях на път обратно към тях, когато усетих повика на Ашър. Не успях да стигна навреме. Заклевам се във всичко свещено или несвещено, че опитах. Спасих Ашър, но той никога не ми прости.

— Той не е ли мъртъв?

— Не.

— Колко беше наранен?

— Докато не срещнах Сабин, мислех, че белезите на Ашър са най-страшните, които съм виждал на вампир, който е оцелял.

— Защо си окачил картината, щом толкова те безпокои?

Той въздъхна и ме погледна.

— Ашър ми я изпрати като подарък, за да ме поздрави за това, че съм станал Господар на града. Тримата си бяхме компаньони, почти семейство. Ашър и аз бяхме истински приятели — и двамата господари, с почти еднаква сила, и двамата влюбени в Джулиана. Тя беше предана на него, но и аз се възползвах от благоразположението ѝ.

— Искаш да кажеш, че сте били тройка?

Той кимна.

— Ашър не недоволстваше ли?

— О, не, той не беше доволен. Ако Съветът не го беше забранил, той можеше да дойде заедно с картината и да получи своето отмъщение.

— Да те убие?

Жан-Клод се усмихна.

— Ашър винаги е имал силно чувство за ирония, та petite. Той е помолил Съвета за твоя живот, не за моя.

Очите ми се разшириха.

— Какво съм му направила пък на него?

— Аз убих неговият човешки слуга, той убива моя. Справедливост.

Втренчих се в красивото лице.

— Съветът е казал не?

— Точно така.

— Имаш ли някакви други стари врагове, които да се навъртат наоколо?

Жан-Клод се усмихна слабо.

— Много, та petite, но нито един в града за момента.

Погледнах в това усмихнато лице. Не знаех как да го формулирам, затова го казах как да е.

— Ти изглеждаш толкова млад.

— Физически съм си все същия, та petite.

Поклатих главата си.

— Може би млад не е точната дума. По-скоро наивен.

Той се усмихна.

— По времето, когато тази картина беше нарисувана, та petite, наивен вече не беше думата, с която би могла да ме опишеш.

— Добре, мисли каквото си искаш.

Погледнах го отново, изучавайки лицето му. Той беше красив, но в очите му имаше нещо, което го нямаше на картината, някаква скръб или ужас. Някакси, нямах дума за това, но изведнъж той беше същия. Вампирите не можеха да се сбръчкват, но няколкото века живот, оставяха своите следи. Дори и да беше само сянка в очите или налягане около устата.

Обърнах се към Джейсън, който все още седеше на стола.

— Често ли провежда този урок по история?

— Само за теб — каза Джейсън.

— Ти никога ли не задаваш въпроси?

— Аз съм просто домашният му любимец. Никой не отговаря на въпросите на домашния си любимец.

— И това не те притеснява?

Джейсън се усмихна.

— Защо трябва да се притеснявам за картината? Жената е мъртва, така че не бих могъл да я изчукам. Защо да ме интересува?

Усетих Жан-Клод да преминава покрай мен, но не можах да го проследя с очи. Ръката му беше едно замазано петно. Столът изтрака на пода, изсипвайки Джейсън. Кръв протече от устата му.

— Никога повече не говори за нея по този начин.

Джейсън допря горната страна на ръката до устата си и тя се покри с кръв.

— Както кажеш — той облиза кръвта от нея с едно дълго, бавно движение на езика си.

Гледах ту единия, ту другия.

— И двамата сте луди.

— Не сме луди, *ma petite*, просто не сме хора.

— Това, че си вампир не ти дава правото да се отнасяш така с хората. Ричард не блъска хората.

— Поради което никога няма да успее да задържи глутницата.

— Какво трябва да означава това?

— Дори и да преглътне високия си морал и да убие Маркус, той не е достатъчно ужасяващ, за да стресне останалите. Ще бъде предизвикван отново и отново. Освен, ако не започне да избива хората, сигурно ще умре.

— Избиването на хората наоколо няма да го опази жив — казах аз.

— Но ще помогне. Изтезанията вършат работа, но не съм сигурен дали Ричард би имал желание за това.

— Аз нямам такова желание.

— Но ти покриваш земята с тела, *ma petite*. Убиването е най-добрата спирачка.

Бях твърде уморена, за да водя този разговор.

— Сега е 4:30 сутринта. Искам да си легна.

Жан-Клод се усмихна.

— Защо, *ma petite*, обикновено не си толкова нетърпелива.

— Знаеш какво имам предвид — казах аз.

Жан-Клод се плъзна една крачка към мен. Не ме докосна, но застана много близо и ме загледа.

— Знам точно какво имаш предвид, *ma petite*.

Това накара топлина да плъзне по врата ми. Думите бяха невинни. Той ги направи да звучат интимно, неприлично.

Джейсън изправи стола и стана, облизвайки кръвта в ъгъла на устата си. Не каза нищо, просто ни гледаше като добре тренирано куче, видяло, но не чуло.

Жан-Клод отстъпи крачка назад. Усетих движението му, но не можах да го проследя с очи. Само преди няколко месеца, това щеше да ми изглежда като магия, сякаш просто се беше появил малко по-нататък.

Той протегна ръката си към мен.

— Ела, *ma petite*. Нека се оттеглим за през деня.

Бях държала ръката му и преди, но защо сега не можех да я хвана, само я гледах, сякаш беше забранения плод, опитването, на който щеше да промени всичко? Той беше почти четиристотингодишен. Лицето на Жан-Клод от преди толкова много години се усмихваше надолу към мен, а сега самият той стоеше пред мен с почти същата усмивка. Ако някога се бях нуждала от доказателство, сега го имах. Беше повалил Джейсън долу на земята като куче, въпреки че не приличаше на такова. И въпреки това беше толкова красив, че ме караше да изпитвам болка в гърдите. Искях да хвана ръката му. Искях да плъзна ръцете си върху червената риза, да изуча овала на голата му плът. Скръстих ръце пред стомаха си и поклатих глава.

Усмивката му се разшири, докато не се показа върха на зъб.

— Държала си ръката ми преди, *ma petite*. Тази вечер има ли някаква разлика? — гласът му съдържаше лека подигравка.

— Просто ми покажи стаята, Жан-Клод.

Той отпусна ръката до тялото си, но не изглеждаше раздразнен. Ако не друго, изглеждаше доволен, което пък подразни мен.

— Доведи Ричард, когато пристигне, Джейсън, но ме предупреди, преди да е дошъл. Не бих искал да бъда прекъсван.

— Както кажеш — каза Джейсън. Той се ухили самодоволно към нас, към мен и разбираща усмивка се плъзна по лицето му. Дали

всички и техните вълци вярваха, че съм спала с Жан-Клод? Разбира се, може би това беше типичен случай, когато дамата протестира твърде много. Може би.

— Просто доведи Ричард в стаята, когато дойде — казах аз — Няма да прекъснеш нищо — гледах към Жан-Клод, докато го казвах.

Той се засмя, така че приятният топъл звук, протече през кожата ми като коприна.

— Дори твоята устойчивост на изкушението изтънява, *ma petite*.

Свих рамене. Искаше ми се да протестирам, но той щеше да надуши лъжата. Дори посредствен върколак можеше да надуши желанието. Джейсън не беше посредствен. Така че всички в стаята знаеха, че желаех Жан-Клод. И какво от това?

— Не е една от любимите ми думи, Жан-Клод. Вече го знаеш.

Смехът се оттече от лицето му, оставяйки сините му, сини очи да блестят, но не от хумор. Нещо тъмно и сигурно в себе си се показва в очите му.

— Оцелял съм на една гола надежда, *ma petite*.

Жан-Клод отмести черно-белите завеси, за да открие голите, сиви камъни, от които беше направена стаята. Голям коридор продължаваше дълбоко в лабиринта. Факли блещукаха далеч от електрическото осветление на дневната. Той стоеше там, осветен от пламъците и мекото модерно осветление. Някакъв трик на светлините и сенките потапяше половината му лице в тъмнината и носеше дразнещ блясък в очите му. Или може би това не беше трик на светлината. Може би това просто беше той.

— Отиваме ли, *ma petite*?

Тръгнах към тази друга тъмнина. Той не се опита да ме докосне, докато преминавах покрай него. Бих му дала червени точки за това, че се удържа, ако не го познавах толкова добре. Той просто оценяваше времето си. Ако ме докоснеше сега, можеше да ме накара да побеснея. По-късно може би нямаше да го направя. Дори и аз не можех да гарантирам, кога настроението ще се оправи.

Жан-Клод мина пред мен. Хвърли ми поглед през рамо.

— В крайна сметка, *ma petite*, не знаеш пътя към спалнята ми.

— Била съм там един път — казах аз.

— Докато беше в безсъзнание и умираше. Това едва ли се брои — той се плъзна през залата. Вмъкна малко повече полюляване в

походката си, подобно на това, което Джейсън ми беше демонстрирал на стълбите, но докато това изглеждаше смешно при върколака, Жан-Клод го направи изпълнено със съблазън.

— Ти просто искаш да ходиш отпред, така че да мога да наблюдавам задника ти.

Той каза, без да се обръща назад.

— Никой не те кара да ме гледаш, *ma petite*, дори и аз.

И това беше истината. Ужасната истина. Ако в някаква тъмна част на сърцето си не бях привлечена от него още от началото, щях да съм го убила отдавна. Или поне да се опитам. Имах повече легални вампирски убийства от всеки друг ловец на вампири в страната. Не ме наричаха Екзекуторката просто така. А как иначе щях да остана безопасно в дълбините на цирка на прокълнатите с чудовищата, вместо над земята с хората? Защото някъде по линията не бях убила чудовището, което трябваше.

Споменатото чудовище се плъзгаше по коридора пред мен. И все още имаше най-сладкия задник, който съм виждала на мъртвец.

[1] Предполагам, че е някакъв характерен израз, но нямам представа, какво би трябвало да значи. Това е буквален превод. — Б.пр. ↑

Жан-Клод облегна едното си рамо на стената. Вече беше отворил вратата. Покани ме да вляза вътре с едно грациозно движение на ръката си.

Токчетата ми потънаха в дебел, бял килим. Бял тапет с тънки сребърни орнаменти покриваше стените. Имаше бяла врата на лявата стена, близо до леглото. То беше застлано с бели сатенени чаршафи. Дузина черни и бели възглавници бяха подредени в горната му част. Ветрило от черни и бели завеси, висящи от тавана, оформяше частичен балдахин около леглото. Черната лакирана тоалетка и бялата ракла все още седяха в противоположните ъгли. Тапетите и вратата бяха нови. Коего ме обезпокои още повече. Познайте кое ме притесни повече.

— Накъде води вратата?

— Към банята — той затвори външната врата и мина покрай мен, за да седне на леглото. В стаята нямаше столове.

— Баня. Тя не беше там последния път — казах аз.

— Не и в сегашната си форма, но си беше тук за съвсем същото нещо.

Той се облегна на лактите си. Движението обтегна плата на ризата му, показвайки цялата плът, колкото позволяваше кройката. Линията от тъмни косми, която започваше ниско на корема му се показваше точно над панталона му.

Стаята започна да се нагорещява. Отворих закопчалките от велкро на бронираната жилетка и я измъкнах през главата си.

— Къде да оставя това?

— Където пожелаеш — каза той. Гласът му беше мек и интимен, отколкото подсказваха самите думи.

Заобиколих от далечната страна на леглото, настрани от него и пуснах жилетката върху сатенените чаршафи. Той легна върху чаршафите, черната му коса подчертаваше бледото му лице до перфектност. По-топло, тук със сигурност ставаше по-топло.

— Може ли да се освежа?

— Всичко, което имам е твое, ma petite. Би трябвало да си го разбрала досега.

Приблжих се до вратата и я отворих с чувство на успокоение. Затворих зад себе си без наистина да се огледам в банята. Когато го направих, възкликнах възхитена.

Стаята беше дълга и тясна. Имаше двойна мивка и огледала, заобиколени от кръгли бели крушки по края. Мивките бяха от черен мрамор с бели жилки през него. Всеки кран, всеки метален детайл, блестеше в сребърно. Подът беше покрит с черен килим. Ниска стена от сребърни и огледални панели, криеше черна табуретка до черна стена. Друга ниска стена подчертаваше отсрещната страна. Зад нея имаше вана. Три мраморни стъпала водеха до черна вана, достатъчно голяма да побере четирима човека. Крановете бяха сребърни лебеди с разтворени крила. Нямаше начин да вземеш душ, което предпочитах, а и лебедите бяха малко в повече, но всичко останало беше чудесно.

Седнах долу на ръба на студения мрамор. Беше почти пет часът сутринта. Очите ми горяха от липса на сън. Притокът на адреналин, получен след убийството, отдавна беше спаднал. Това, което исках беше утеха, подкрепа, да, секса също беше някъде там, но не беше най-големият ми приоритет. Мислех си за това, че и двамата, и Ричард, и Жан-Клод биха казали, че той никога не е бил най-големият ми приоритет, но това си беше техен проблем. Добре де, беше наш проблем.

Ако в другата стая ме очакваше легнал Ричард, щях веднага да му скоча. Но това не беше Ричард, а и след като дойдеше тук, пак щяхме да сме в леглото на Жан-Клод. Щеше да изглежда доста просташки, ако правехме секс за пръв път в леглото на другото ми гадже. Но не само момчета страдаха от сексуалното напрежение, аз също бях затънала в него.

Беше ли прав Ричард? Дали фактът, че Жан-Клод не беше човек беше единственото нещо, което ме задържаше далеч от леглото му? Не. Или поне не мислех така. А извън леглото на Ричард? Отговорът за съжаление беше да, може би.

Освежих се и не устоях на подтика да проверя как изглеждам. Гримът ми се беше размазал малко, но моливът върху клепачите все още караше големите ми, тъмни очи да контрастират драматично. Ружът ми беше почти изчезнал, а червилото ми отдавна беше в

историята. Имах червило в портмонето. В крайна сметка можех да си сложа отново. Но ако сложех сега червило, щях да призная, че ме интересува какво си мисли Жан-Клод за мен. Това беше наистина плашеща мисъл. Не си сложих червило. Върнах се отново в спалнята, както си бях, оставяйки го да си мисли, каквото си иска.

Той лежеше на лакти, наблюдавайки ме, докато минавах през вратата.

— Ma petite, ти си красавица.

Поклатих глава.

— Хубавичка, може би, но не и красавица.

Той накриви главата си на една страна, изпращайки вълни от къдри по рамото си.

— Кой ти е казал, че не си красива?

Облегнах се на вратата.

— Когато бях малко момиченце, баща ми се приближаваше към майка ми, обвиваше ръце около кръста ѝ и казваше „Как е днес най-красивото момиче на света?“. Казваше го поне по един път на ден. Тя се смееше и му казваше да не става глупав, но аз бях съгласна с него. За мен тя беше най-красивата жена на света.

— Тя е била твоя майка. Всички малки момиченца мислят така за майките си.

— Може би, но две години след като тя умря, татко се ожени повторно. Ожени се за Джудит, която беше висока и руса, и синеока и нямаше нищо общо с майка ми. Ако той наистина е вярвал, че тя е най-красивата на земята защо се ожени за някаква норвежка принцеса? Защо не се ожени за някоя дребна и тъмнокоса като майка ми?

— Не знам, ma petite — каза той тихо.

— Джудит има дъщеря няколко години по-малка от мен. След това се роди и Джош, и той също беше рус и синеок като всички тях. Аз изглеждах като малка тъмна грешка на семейните снимки.

— Кожата ти е почти толкова бледа, колкото и моята, ma petite.

— Но имам косата и очите на майка си. Косата ми не е кафява, тя е черна. Веднъж пред мен една жена попита Джудит дали съм осиновена. Джудит отговори, не, че съм от първият брак на мъжа ѝ.

Жан-Клод стана от леглото. Дойде към мен и аз погледнах към пода. Болезнено желяех да бъда успокоявана, да бъда утешена. Ако това беше Ричард, щях да се притисна към него. Но не беше Ричард.

Жан-Клод докосна брадичката ми и повдигна лицето ми, докато не го погледнах в очите.

— Живял съм повече от триста години. През това време идеалът за красота се промени много пъти. Големи гърди, малки, слаби жени, заоблени, високи, ниски, всичко това беше върха на красотата в различните времена. Но през цялото това време, та petite, никога не съм желал някоя жена, така както желая теб — той се притисна към мен и аз не можах да се дръпна настрана. Устните му докоснаха моите в нежна целувка.

Той направи тази последна стъпка, с която притисна телата ни едно в друго и аз посегнах да го спра, но всичко, което успях да докосна беше голата му кожа. Докоснах с пръсти хлъзгавата кожа на кръстовидният му белег от изгаряне. Преместих ръката си и усетих сърцето му да бие под дланта ми. Не беше особено подобрене.

Той си пое дъх и прошепна в устата ми:

— Кажи ми не, та petite и аз ще спра.

Трябваше да преглътна два пъти, преди да мога да проговоря.

— Не.

Жан-Клод отстъпи назад. Легна отново на леглото, както го беше направил и по-рано, подпрян на лактите си, краката му от коленете надолу висяха от леглото. Той ме гледаше, мисля, че ме предизвикваше да се присъединя към него.

Не бях толкова глупава. Имаше някаква тъмна част от мен, която беше съблазнена от идеята. Понякога страстта беше по-нелогична от любовта, но беше по-лесно да я победиш.

— Поиграх си на смъртен за теб тези няколко месеца. През март, когато държеше голото ми тяло, когато подели кръвта си с мен, мислех, че това ще е повратната точка за нас. Че ще се отдадеш на желанието си и ще споделиш чувствата си с мен.

Изгаряща червенина плъзна по лицето ми. Нямах добро извинение за това, че любовната игра беше излязла от контрол. Слаба съм, осъдете ме.

— Дадох ти кръвта си, защото умираше. В друг случай нямаше да го направя. Знаеш това.

Той се втренчи в мен. Не беше нещо от вампирските трикове, това, което ме накара да искам да погледна настрана. Беше суровата честност, която не бях виждала по лицето му никога преди.

— Сега знам това, ма petite. Когато се върнахме от Брансън, ти се хвърли в ръцете на Ричард така, сякаш той беше спасително въже. Продължихме да се срещаме, но ти се изплъзваше. Почувствах го, но не знаех как да го спра.

Той седна на леглото и стисна ръцете си в скута. Израз на безсилие и объркване премина през лицето му.

— Никога досега жена не ме е отхвърляла, ма petite.

Аз се засмях.

— О, егото ти не е никак голямо.

— Това не е его, ма petite, това е истината.

Облегнах се на вратата и помислих над това.

— За почти триста години нито една жена не ти е казвала не?

— Трудно ти е да ми повярваш ли?

— Щом аз мога да го направя, значи и те са можели.

Той поклати глава.

— Не можеш да оцениш колко е голяма силата на волята ти, ма petite. Впечатляваща е. Нямах си и идея колко е впечатляваща.

— Ако бях паднала в ръцете ти още първият път, когато се срещнахме или дори в дузината пъти след това, ти щеше да си легнеш с мен, да пиеш от кръвта ми и да ме изхвърлиш.

Наблюдавах как истината в моите думи изпълва лицето му. Не бях разбрала досега колко много контрол използва, за да не позволява емоциите да се изпишат на лицето му, как тази липса на реакция го беше направила да ми изглежда по-чужд, отколкото беше.

— Ти си права — каза той. — Ако се беше кикотила и любезничила с мен, нямаше и да те погледна втори път. Частичният ти имунитет към моите сили беше първото, което ме привлече в теб. Но инакът ти беше това, което ме заинтригува. Твоето категорично отказване от мен.

— Било е предизвикателно.

— Да.

Втрених се в неочаквано откритото му лице. За първи път си мислех, че мога да видя истината в очите му.

— Добре, че ти устоях. Не ми харесва да ме използват и да ме захвърлят настрана.

— В началото ти беше само предизвикателство, нещо, което трябваше да бъде покорено. После бях заинтригуван от растящите ти

сили. Видях възможността да подсиля собствената си позиция чрез теб, ако се беше присъединила към мен.

Нещо като болка премина през лицето му и ми се прииска да го попитам дали беше истинска. Дали нещо от това, което ми разказваше беше истинско или беше още някоя игра. Вярвах на Жан-Клод, че ще направи каквото трябва, за да остане жив. Не вярвах, че ще каже истината, дори да седеше на купчина библии.

— Спасявах задника ти няколко пъти. Аз съм твоя деклариран човешки слуга. Какво повече би могъл да искаш?

— Теб, ma petite — той се изправи, но не се приближи. — Вече не е предизвикателството или обещанието за сила това, което ме кара да те преследвам.

Пулсът внезапно започна да тупти в гърлото ми, а той не беше направил нищо.

— Обичам те, Анита.

Втренчих се в него, очите ми започнаха да се разширяват. Отворих устата си, после я затворих. Не му вярвах. Той лъжеше толкова лесно, толкова добре. Той беше майстор на манипулациите. Как можех да му повярвам сега?

— Какво искаш да ти кажа?

Той поклати глава и лицето му възвърна нормалният си вид. Тази красива перфектност, която при него минаваше за нормално. Но сега знаех, че това беше маска, която криеше по-дълбоки емоции.

— Как направи това?

— След няколко столетия, в които си бил принуден лицето ти да изразява любезно, неразгадаемо изражение губиш навика за нещо друго. Неведнъж оцеляването ми е зависело от изражението ми. Искан ми се да можеш да оцениш колко ми струваше тази малка демонстрация на човечност.

— Какво искаш да ти кажа, Жан-Клод?

— Ти ме обичаш поне малко, в това съм сигурен.

Свих рамене.

— Може би, но малко не е достатъчно.

— Обичаш доста Ричард, нали?

Срещнах очите му и поисках да го излъжа, да предпазя чувствата му, но този вид лъжа щеше да го нарани повече от истината.

— Да.

— И въпреки това, все още не си направила своя избор. Все още не си ми казала, че ще се отправите към брачното блаженство. И защо така?

— Последният път, когато водихме този разговор ти каза, че ще убиеш Ричард.

— Ако това е всичко, което те спира, *ma petite*, не се страхувай. Няма да убия Ричард само, защото си отишла в неговото легло, а не в моето.

— И откога? — попитах аз.

— Откакто дадох подкрепата си на Ричард, Маркус стана мой враг. Това не може да бъде променено — той облегна раменете си на тъмната дървена подпора на леглото, която беше по-близо до мен. — Мислех да подкрепя друга глутница. Винаги има по някой амбициозен алфа мъжкар там някъде. Някой, който би искал своя собствена глутница, но заради сантименталност или липсата на сили е обречен да играе втори завинаги. Можех да убия Ричард и после да доведа някой друг, който да победи Маркус.

Слушах плана му, разказан съвсем спокойно.

— Какво промени намеренията ти?

— Ти.

— Моля?

— Ти го обичаш, *ma petite*. Наистина го обичаш. Смъртта му ще унищожи нещо в теб. Когато Джулиана умря си мислех, че вече никога няма да изпитвам чувства към някой друг. И не го направих, докато не срещнах теб.

— Няма да убиеш Ричард, защото това би ме наранило?

— Oui.

— Така че, когато Ричард дойде тук, мога да му кажа, че съм избрала него и ти ще ни пуснеш да си отидем, да се оженим и така нататък?

— Няма ли още едно препятствие пред брака ви, освен мен? — попита той.

— Какво?

— Трябва да го видиш да се променя във вълчата си форма. — Жан-Клод се усмихна и поклати глава. — Ако Ричард беше човек, щеше да го посрещнеш на вратата с усмивка и „Да“. Но твоя страх е какво е той. Той не е достатъчно човек за теб, *ma petite*.

— Той не е достатъчно човек за себе си — прошепнах аз.

Жан-Клод повдигна вежди.

— Да, Ричард бяга от своя звяр, както ти бягаш от мен. Но Ричард споделя тялото си със своя звяр. Той не може да му се изплъзне.

— Знам това.

— Ричард все още бяга, *ma petite*. И ти бягаш с него. Ако искаш да си сигурна, че можеш да го приемеш, да го приемеш целия, трябва да го направиш сега.

— Той продължава да си намира извинения да не се промени пред мен.

— Страхува се от твоята реакция — каза Жан-Клод.

— Нещо друго е — казах аз. — Ако аз успея да приема неговия звяр, не съм сигурна, че той ще бъде способен да приеме мен.

Жан-Клод наклони главата си на една страна.

— Не разбирам.

— Той страшно много мрази това, което е. Мисля, че ако успея да приема неговия звяр той няма... той няма да ме обича повече.

— Приемането на звяра му ще те направи каква... перверзна?

Кимнах.

— Така мисля.

— Хваната си в капана на ужасна дилема, *ma petite*. Той няма да те обича и няма да се ожени за теб, докато не видиш и приемеш неговия звяр. Ако пък го приемеш, се страхуваш, че той ще се отвърне от теб.

— Да.

Той поклати глава.

— Само ти можеш да намериш двама мъже в един човешки живот, които да са толкова обърквачи.

— Не съм го направила целенасочено.

Той се оттласна от леглото. Спря на две малки крачки от мен, гледайки надолу.

— Опитах се да изглеждам смъртен за теб, *ma petite*. Но Ричард е много повече човек, отколкото съм аз. Не съм бил истински човек от много дълго време. Ако не мога да съм по-добрият човек, остави ме да бъда по-доброто чудовище.

Очите ми се присвиха.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, *ma petite*, че Джейсън ми каза какво се е случило този следобед. Знам колко далеч сте стигнали с Ричард.

Колко ли бяха успели да чуят ликантропите? Повече от колкото ми беше приятно, това беше сигурно.

— Просто обичам да бъда шпионирана.

— Не бъди несериозна, *ma petite*, моля те.

Моля те, беше това, което ме накара да спра.

— Слушам те.

— Веднъж ти казах, че ако Ричард може да те докосва, а аз не мога, няма да бъде честно. Това все още е вярно.

Отблъснах се от вратата. Той беше прекрачил границата.

— Питаш ме дали можеш да ме докосваш там, където ме е докоснал Ричард ли?

Той се усмихна.

— Какво праведно възмущение, *ma petite*. Но не се страхувай. Да се нахвърля върху теб по този начин, би било почти като изнасилване. Никога не съм се интересувал от тези неща.

Отстъпих крачка назад, оставяйки малко разстояние между нас. Докато бях толкова ядосана, не беше добра идея да стоим толкова близо.

— Тогава какво имаш предвид?

— Ти винаги си ми забранявала да използвам вампирски трикове, както ги наричаш, с теб — той повдигна ръка, преди да успее да кажа нещо. — Нямам предвид да те омагьосвам с очите си. Дори не съм сигурен дали това още е възможно. Не мога да бъда човек, *ma petite*. Аз съм вампир. Позволи ми да ти покажа каква е насладата отвъд човечността.

Поклатих глава.

— Няма начин.

— Целувка, *ma petite*, това е всичко, за което те моля. Една целомъдрена целувка.

— И уловката е?

Очите му бяха плътно, блещукащо синьо. Кожата му блестеше като алабастр под светлината.

— Не мисля, че ще стане — казах аз.

— Ако беше напълно сигурна за Ричард, щях да те оставя на него. Но факта, че те обичам, не ми ли печели поне целувка? — той се плъзна към мен. Аз отстъпих, но вратата беше точно зад мен и нямаше накъде да отстъпя. Той беше като жива скулптура от слонова кост и сапфири, твърде красив, за да бъде описан с думи. Твърде красив, за да бъде докосван. Дланите му погладиха кожата над лактите ми, нагоре покрай ръцете. Аз ахнах. Силата обля кожата ми в гладка вълна, като въздух танцуващ върху тялото ми.

Сигурно съм се вдървила, защото Жан-Клод каза:

— Няма да боли, обещавам.

— Само целувка — прошепнах аз.

— Само целувка — прошепна той. Лицето му се наведе към моето. Устните му докоснаха моите нежно, бавно. Силата потече от устните му в устата ми. Мисля, че спрях да дишам за секунда. Усещах кожата си като разтопена и можех да потъна в неговото тяло, в тази блестяща енергия.

— Изглежда, че дойдох точно навреме — това беше Ричард откъм вратата.

Сложих ръката си на гърдите на Жан-Клод и го бутнах достатъчно силно, за да се спъне. Задъхвах се за въздух, сякаш се бях давила. Кожата ми пулсираше и биеше от силата, която още плъзеше по мен, през мен.

— Ричард — прошепнах. Искях да му кажа, че това не е каквото изглежда, но не ми стигаше въздух.

Жан-Клод се обърна, усмихвайки се. Той знаеше точно какво да каже.

— Ричард, колко хубаво, че се присъедини към нас. Как мина покрай моя вълк?

— Не беше толкова трудно.

Втренчих се в двама им. Все още имах проблеми с дишането. Чувствах се така, сякаш всеки нерв в тялото ми е бил докоснат, всичките наведнъж. Линията между удоволствието и болката беше дяволски тънка и не бях сигурна на коя страна отиваше това. Светлината се плъзгаше настрани от Жан-Клод като го оставяше блед и прекрасен, почти човек.

Ричард стоеше точно пред вратата. Очите му блестяха не от вътрешна светлина, а от гняв, един гняв, който накара очите му да

танцуват, пристегна мускулите по раменете и надолу по ръцете му, така че напрежението заля цялата стая. Никога не бях осъзнавала, колко голям е той физически. Изглеждаше така, сякаш запълваше повече място, отколкото би трябвало. Първата вълна от неговата бодяща кожата сила се завъртя над мен.

Поех си дълбок, пресекващ дъх и започнах да се придвижвам към него. Колкото по-близо отивах, толкова повече се сгъстяваше силата, докато на около шест стъпки от него сякаш стъпвах в почти плътна маса от пулсираща и вибрираща енергия.

Стоях там, опитвайки се да върна сърцето си обратно на място. Той беше облечен в дънки и зелена вълнена работна блуза, с ръкави навити около ръцете му. Косата му падаше свободно около раменете му в къдрава маса. Бях го виждала така стотици пъти, но внезапно той беше напълно различен. Никога не се бях страхувала от Ричард, не и наистина. Сега, за първи път видях, че в него имаше нещо, от което трябваше да се плаша. Нещо изплува зад очите му, неговият звяр, той го викаше. Звярът сега беше там, точно зад тези истински, кафяви очи. Чудовището чакаше да бъде пуснато на свобода.

— Ричард — казах аз и трябваше да се изкашлям, за да прочистя гърлото си. — Какво не е наред с теб?

— Утре е пълнолуние, Анита. Силните емоции не са най-добрата идея точно сега — ярост изтъняваше лицето му, правейки прекрасните кости на челюстта му дълги и тънки. — Ако не ви бях прекъснал, щеше ли да нарушиш обещанието си към мен?

— Той все още не знае какъв вид чорапи нося — казах аз.

Ричард се усмихна и част от напрежението изчезна.

— Твърде гладко за жартиери — каза Жан-Клод — Чорапогашник, въпреки че може и да са чорапи до чатала, за това не съм сигурен.

Ричард изръмжа.

Погледнах назад към Жан-Клод.

— Не ми помагай.

Той се засмя и кимна. Облегна се на едната от подпорите на леглото, пръстите му си играеха върху голата кожа на гърдите му. Това събуждаше неприлични представи и той го знаеше. Проклет да е.

Ниско, басово ръмжене привлече вниманието ми отново към Ричард. Той се приближи към леглото така, сякаш всяко движение

болеше. Напрежението звънтеше, набирайки мощност. Дали щях да го видя да се променя тук и сега? Ако се променеше, щеше да има бой и за първи път се притеснявах за сигурността на Жан-Клод, така както се притеснявах за Ричард.

— Не го прави, Ричард, моля те.

Той се беше втренил покрай мен в Жан-Клод. Не погледнах назад, за да видя какви ги вършеше вампирът, ръцете ми бяха прекалено заети с върколака пред мен.

Нещо премина през лицето му. Бях сигурна, че Жан-Клод правеше нещо зад гърба ми. Ричард изпусна звук по-скоро животински, отколкото човешки и се метна към леглото. Аз не се преместих от пътя му. Стоях на място и когато той беше почти до мен, движейќ се покрай мен, аз се хвърлих към него и го хвърлих в почти перфектно търкаляне през рамо. Така спрях устрема му. Може би ако бях пуснала ръката му, бихме могли да избегнем останалото, но направих класическа грешка. Не помислих, че Ричард би могъл наистина да ме нарани.

Той сграбчи ръката, която го държеше и ме хвърли през стаята. Беше паднал на гърба си и нямаше добра опора и това беше единственото, което ме спаси. Полетях само за секунда и се затъркалях покрай килима, когато се ударих. Светът още се въртеше, когато ръката ми посегна за ножа. Не можех да чуя нищо от кръвта, блъскаща в собствената ми глава, но аз знаех, знаех, че той идваше.

Той докосна рамото ми, обърна ме обратно и аз опрях сребърното острие в гърлото му. Той замръзна наведен, опитващ се, мисля, да ми помогне да стана. Втренихме се един в друг от само няколко сантиметра. Гневът беше изчезнал от лицето му. Очите му бяха нормални, приятни както винаги, но аз държах ножа срещу гладката кожа на врата му, така че да знае, че съм сериозна.

Той преглътна внимателно.

— Не исках да те нараня, Анита. Толкова съжалявам.

— Назад — казах аз.

— Нарани ли се?

— Назад, Ричард. Сега!

— Нека ти помогна — той се приближи по-близо и аз притиснах острието достатъчно, че да му пусна струйка кръв.

— Махни се от мен, Ричард.

Той ме послуша и се отмести бавно настрани. Изглеждаше объркан и наранен. Нямах нищо счупено, в това бях сигурна, а и не кървах. Ако ме беше хвърлил срещу стената с толкова сила, щеше да е друго нещо. Срецах се с него от седем месеца, почти спях с него няколко пъти и през цялото това време не бях оценила напълно с какво си играя.

— Ma petite, добре ли си? — Жан-Клод стоеше в долната част на леглото. Той наблюдаваше внимателно Ричард, докато се приближаваше до мен.

— Добре съм, добре съм — хвърлих му бърз поглед. — Какво направи зад гърба ми, за да го ядосаш така?

Жан-Клод изглеждаше смутен.

— Пошегувах се с мосю Зееман. Може би дори исках бой. Ревността е глупава емоция. Как можех да знам, че няма да се преместиш от пътя на зареден върколак?

— Не отстъпвам, никога, на никого — почти се смеех. — Въпреки че следващият път може би ще направя изключение.

— Не исках да те нараня — каза Ричард. — Но да ви видя двамата така... Да знам, че си с него не е същото нещо като да ти го натрият в лицето — гневът му беше изчезнал в момента, в който ме нарани. Ужасът от това, което беше направил, страхът за моята сигурност върнаха здравия му разум веднага.

— Ние само се целувахме, Ричард, нищо друго, без значение какво е искал да повярваш.

— Внезапно се почувствах толкова ревнив. Съжалявам.

— Знам, че беше инцидент, Ричард. Просто се радвам, че нямаше стена по-наблизо.

— Можех да те нараня много лошо — той направи стъпка към мен, ръцете му се протегнаха, после спря сам. — А ти искаш от мен да освободя звяра си достатъчно, че да убива. Не разбираш ли колко ми е трудно да го контролирам?

— Разбирам по-добре, отколкото разбирах преди няколко минути — казах аз.

— Чантите ти са в коридора. Ще ги донеса, после ще си тръгна — това беше изражението, от което се страхувах. Този разбит, кучешки вид. Беше ми по-лесно да се справям с гнева, въпреки че беше по-опасен.

— Недей да си тръгваш.

И двамата ме погледнаха.

— Жан-Клод започна това — вдигнах ръката си преди той да успее да протестира. — О, аз знам, че се наслаждаваше, но освен това искаше Ричард да ни види заедно. Искаше да предизвикаш бой. Искаше да ми покажеш, че той е по-голямо чудовище, отколкото си ти. Успя да се справиш чудесно по всички точки. Сега, изчезвай.

— Изхвърляш ме от собствената ми спалня? — той изглеждаше развеселен.

— Да — изправих се и се олюлях съвсем леко на високите токчета.

Жан-Клод въздъхна.

— Тогава аз ще съм заточен в ковчега си завинаги, никога да не позная насладата от твоята компания, докато спя.

— Ти не отиваш да спиш, Жан-Клод. Ти умираш. Може би желая твоето топло, дишащо тяло, но все още не съм готова за всичко останало.

Той се усмихна.

— Много добре, *ma petite*. Ще ви оставя с мосю Зеeman да обсъдите последните няколко минути. Ще те помоля само за едно нещо.

— И какво е то? — попитах аз.

— Да не правиш любов в моето легло, щом аз няма да мога да я споделя.

Въздъгнах.

— Ще ми бъде доста притеснително да правя любов с Ричард в твоето легло. Мисля, че няма защо да се притесняваш за това.

Жан-Клод погледна Ричард. Очите му проследиха всеки сантиметър от него, забавяйки се на отворената рана на гърлото му, въпреки че това може би се дължеше само на моето въображение.

— Ако някой би могъл да устои на изкушението, то това си ти, *ma petite*. — Жан-Клод ме погледна, лицето му беше неразгадаемо. — Съжалявам, че почти беше наранена. Не исках това да става.

— Ти винаги си намираш добри извинения — казах аз.

Той въздъхна, след това се засмя. Хвърли поглед към Ричард.

— Може би не съм по-доброто чудовище в крайна сметка.

— Изчезвай — казах аз.

Той излезе, все още усмихвайки се. Затвори вратата зад себе си и аз останах с неговата сила, танцуваща върху кожата ми, усещането от устните и ръцете му върху тялото ми. Това беше само една целувка. Подготовка. Но дори и притокът на адреналин от хвърлянето ми през стаята, не можеше да прогони последиците.

Ричард стоеше втренчен в мен, сякаш някакси можеше да усети силата.

— Ще отида да донеса чантите — каза той. Можеше да каже толкова много неща, но това беше най-безопасното.

Отиде да вземе чантите, а аз седнах на леглото. Ричард можеше да ме убие. Жан-Клод никога нямаше да изгуби контрол така. Искях Ричард да прегърне своя звяр, но може би, само може би, не разбирах точно какво означава това.

Седях на ръба на леглото, чакайки Ричард да се върне в стаята. Кожата ми още подскочаше от прощалния подарък на Жан-Клод. Само една целувка, но Ричард почти се нахвърли върху Жан-Клод и мен. Какво щеше да направи Ричард, ако ни беше хванал да правим нещо наистина похотливо? Беше по-добре да не разбирам.

Ричард пусна куфара и двете ми чанти до вратата. Излезе отново и се върна със своята малка, нощна чантичка. Стоеше там, точно до вратата, втренчен в мен. Аз се втренчих в него. Кръвта все още се стичаше по врата му, там, където го бях порязала. Никой от двамата ни не знаеше какво да каже. Тишината нарастваше, докато не се уплътни толкова много, че започна да става тежка.

— Съжалявам, че те нараних — каза той. — Никога не съм губил контрол така преди — той направи крачка напред в стаята. — Но да те видя с него... — той повдигна ръцете си, после ги остави да паднат отново безпомощни.

— Това беше само една целувка, Ричард. Това е всичко.

— Никога не е само целувка с Жан-Клод.

Не можех да споря с това.

— Искях да го убия — каза Ричард.

— Забелязах.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Как е вратът ти? — попитах, вместо да отговоря.

Той докосна срязването и ръката му се покри с прясна кръв.

— Сребърно острие, няма да се излекува незабавно.

Застана пред мен, гледайки надолу, толкова наблизо, че крачолите на дънките му почти докосваха колената ми. Беше почти прекалено близо. Остатъчното докосване от силата на Жан-Клод, причиняваше болка по кожата ми. Близостта на Ричард я правеше по-лоша.

Ако станех, телата ни щяха да се докоснат, толкова близо беше застанал. Останах седнала, опитвайки се да преглътна последните

усещания от целувката на Жан-Клод. Не бях сигурна какво щеше да се случи, ако докоснех Ричард сега. Чувствах се почти както, когато Жан-Клод реагира към тялото на Ричард. Или може би това бях аз. Може би бях започнала да изпитвам нужда. Може би тялото ми беше уморено да казвам не.

— Щеше ли наистина да ме убиеш? — попита Ричард. — Може ли да прибереш това острие обратно?

Погледнах в очите му и ми се прииска да излъжа искреността в тях, но не го направих. Каквото и да случеше с нас оттук — нататък, то не можеше да се базира на лъжа.

— Да.

— Просто така — каза той.

Кимнах.

— Просто така.

— Видях го в очите ти. Студени, безстрастни, сякаш някой друг гледаше през тях. Ако бях сигурен, че мога да убивам хладнокръвно, това нямаше да ме уплаши толкова много.

— Бих искала да мога да ти обещаая, че няма да му се насладиш, но не мога.

— Знам това — той се втренчи в мен. — Не бих могъл да те убия. Не, по никаква причина.

— Да те изгубя ще унищожи нещо в мен, Ричард, но първата ми реакция е да се защитя, каквото и да ми струва това. Така че, ако някога отново имаме някакво такова недоразумение, както тази нощ, не ми помагай, не се приближавай до мен, докато не се уверя, че няма да ме изядеш. Става ли?

Той кимна.

— Става.

Енергийната вълна, с която ме беше облял Жан-Клод отслабваше и се успокояваше. Изправих се и тялото на Ричард докосна моето. Почувствах незабавна вълна от топла сила, която нямаше нищо общо с вампирската. Аурата на Ричард ме обви като струя топъл въздух. Ръцете му се плъзнаха зад гърба ми. Моите ръце обгърнаха кръста му и сложих брадичката си на гърдите му. Слушах дълбокия тътнеж на сърцето му, плъзгайки ръцете си по мекотата на вълнената блуза. Изпитвах усещане за комфорт в ръцете на Ричард, което го нямаше, когато ме държеше Жан-Клод. Той плъзна ръцете си през косата ми,

избутвайки я на една страна. Избута ме леко назад, докато успя да види лицето ми. Наведе се към мен, устните му бяха разтворени. Изправих се на пръсти, за да го посрещна.

Един глас каза:

— Господарю.

Ричард се обърна, без да ме изпуска, така че да може да види вратата. Джейсън се влачеше по белия килим, ръсейки алени капки, докато се движеше.

— Мили боже, какво ти се е случило? — попитах аз.

— Аз му се случих — каза Ричард. Той се приближи до пълзящия човек.

— Какво имаш предвид с това, че ти си му се случил?

Джейсън се самоунижи в краката на Ричард, лицето му беше притиснато в килима.

— Съжалявам.

Ричард клекна и повдигна Джейсън да седне. Кръвта обля лицето му от едно срязване над очите. Беше дълбоко и щеше да се нуждае от шевове.

— Хвърлил си го към стената ли? — попитах аз.

— Опита се да ме спре да стигна при теб.

— Не мога да повярвам, че си го направил.

Ричард погледна нагоре към мен.

— Искаш да бъда водач на глутницата. Искаш да бъда алфа. Ами добре, но те се държат по този начин — той поклати глава. — Трябва да си видиш лицето. Изглеждаш толкова ужасно възмутена. Как можеш да искаш от мен да убия човек и в същото време да се възмуцаваш от малко грубост и хвърляне?

Не знаех какво да кажа.

— Жан-Клод каза, че убийството на Маркус няма да е достатъчно. Че ще трябва да тероризираш глутницата, за да я управляваш.

— Бил е прав. — Ричард избърса кръвта от лицето на Джейсън. Срязването вече беше започнало да се затваря. Пъхна окървавените пръсти в устата си и ги облиза.

Аз стоях там, замръзнала, наблюдавайки, като неволен свидетел на автомобилна катастрофа.

Ричард се приведе към лицето на Джейсън. Мисля, че знаех какво иска да направи, но трябваше да го видя, за да го повярвам. Той прекара езика си през отворената рана, както куче би го направило.

Обърнах се настрани. Това не би могъл да е моят Ричард, моят сигурен, спокоен Ричард.

— Дори не можеш да стоиш и да гледаш, нали? — попита той — Мислеше, че убийството е единственото нещо, което отказвам да правя?

Гласът му ме накара да се обърна.

На брадичката му имаше петно кръв.

— Виж всичко, Анита. Искам да видиш как трябва да се държи алфата. Тогава ще ми кажеш дали всичко това си е струвало. Ако не можеш да го понесеш, никога повече не ме карай да го правя отново — погледът в очите му ме предизвикваше.

Разбихах предизвикателствата. Седнах на ръба на леглото.

— Давай тогава. Цялата съм твоя.

Ричард бутна косата си на една страна, показвайки раната на врата си.

— Аз съм алфа и аз подхранвам глутницата. Аз пролях кръвта ти и сега ти я връщам обратно — топла вълна от неговата енергия заля стаята.

Джейсън се втрени в него, очите му бяха станали почти бели.

— Маркус не прави това.

— Защото не може — каза Ричард. — Аз мога. Нахрани се от моята кръв, от моето извинение, от моята сила и никога повече не заставай срещу мен — въздухът беше толкова наситен с енергия, че беше трудно да дишаш.

Джейсън застана на коленете си и сложи устата си над раната, в началото колебливо, сякаш се страхуваше, че ще бъде отхвърлен или наранен. Когато Ричард не каза нищо, Джейсън притисна устата си до отворената рана и започна да пие. Мускулите на челюстта му се свиваха, гърлото му се движеше, когато преглъщаше. Едната му ръка се обвиваше около гърба на Ричард, другата беше на рамото му.

Приблжих се до тях, за да мога да виждам лицето на Ричард. Очите му бяха затворени, лицето му беше спокойно. Сигурно беше почувствал, че го наблюдавам, защото отвори очите си. В тях имаше гняв, гняв отчасти насочен към мен. Не беше само, заради убиването

на Маркус, беше и заради загубата на част от човечността му. Не го бях разбрала, не и досега.

Той докосна раменете на Джейсън.

— Достатъчно.

Джейсън се притисна по-силно към раната като сучещо кученце. Ричард го откъсна насила от врата си. Мястото около раната беше започнало вече да посинява.

Джейсън се отпусна назад, полусвит в ръцете на Ричард. Облиза ъгълчетата на устата си, обирайки последните капчици кръв. Изкикоти се и се търкулна настрана от Ричард, коленичейки на пода. Потърка лицето си в краката на Ричард.

— Никога не съм чувствал нищо такова. Маркус не може да споделя сила така. Дали някой друг в глутницата знае, че можеш да споделяш кръв?

— Кажим им — каза Ричард — Кажим на всички.

— Наистина ще отидеш да убиеш Маркус, а? — попита Джейсън.

— Ако не ми остави никакъв друг избор, да. Сега върви, Джейсън, другият ти господар те чака.

Джейсън стана и почти падна. После се изправи потривайки краката и ръцете си, сякаш се беше къпал в нещо, което не можеш да видиш. Може би се опитваше да обвие около себе си топлата, рошава сила. Засмя се отново.

— Ако ще ме храниш, можеш да ме удриш в стената по всяко време.

— Махай се — каза Ричард.

Джейсън изчезна.

Ричард все още седеше на пода на колена. Погледна нагоре към мен.

— Разбираш ли сега, защо не исках да правя това?

— Да — казах аз.

— Може би, ако Маркус знае, че мога да споделям кръв, силата си, ще отстъпи.

— Все още се надяваш да не се наложи да го убиваш.

— Не е само убийството, Анита. А и всичко това, което идва с него. Това, което сега направих с Джейсън. Стотици други неща, никое

от тях човешко — той ме погледна и в кафявите му очи имаше скръб, която не бях виждала никога преди.

Внезапно разбрах.

— Проблемът всъщност не е в убийството, нали? Един път, след като спечелиш глутницата с кръв и груба сила, ще трябва и да я задържиш с кръв и груба сила.

— Именно. Ако можех да накарам Маркус някак да се махне, щях да имам възможност да направя нещата по различен начин — той се изправи пред мен, лицето му гореше от силно желание. — Успях да привлека почти половината глутница на моя страна или поне да ги накарам да останат неутрални. Те няма да подкрепят Маркус. Никой досега не е успявал да раздели глутница така, без жертви.

— Не може ли да се разделите на две глутници?

Той поклати глава.

— Маркус никога няма да го позволи. Водачът на глутницата взема десятък от всеки член. Това ще намали не просто силата му, а и парите му.

— Ти даваш ли му пари сега? — попитах аз.

— Всички все още даваме десятъка си на Маркус. Аз не искам парите, а и ми остана само още един бой. Мисля, че десятъка трябва да бъде отменен.

Гледах светлината огряла лицето му, плановете, мечтите му. Той изграждаше сила, базирана на справедливост и бойскаутска добродетел за създания, които можеха да ти прегризат гръкляна и да те изядат след това. Наблюдавайки неговото красиво, нетърпеливо лице почти му повярвах.

— Мислех, че ще убиеш Маркус и това е. Но няма да е така, нали?

— Рейна ще се погрижи да бъда предизвикван. Освен, ако не вселя в сърцата им страх от мен.

— Докато е жива, Рейна ще ти причинява неприятности.

— Не знам какво да правя с нея.

— Мога да я убия — предложих аз.

Изразът върху лицето му ми беше достатъчен.

— Шегувам се — добавих бързо. Горедолу. Ричард не би се съгласил с такава крайна практичност, но ако искаше да бъде в безопасност, Рейна трябваше да умре. Студенокръвно, но вярно.

— За какво мислиш, Анита?

— За това, че може би ти си прав, а останалите сме грешали.

— За какво?

— Може би не трябва да убиваш Маркус.

Очите на Ричард се разшириха.

— Мислех, че си ми ядосана, че не убивам Маркус.

— Не е въпросът в убийството на Маркус. А в това, че излагаш на опасност живота на всички останали.

Той поклати глава.

— Не виждам разликата.

— Разликата е, че убийството е начин да се сложи край, а не самоцел. Искам те жив. Маркус да го няма. Членовете на глутницата, които те следват да са в безопасност. Не искам да се налага да измъчваш глутницата, за да задържиш мястото си. Ако успеем да се справим с всичко, без да се налага да убиваш някого, за мен всичко е наред. Но не мисля, че съществува възможност, която да не включва убийство. Но ако можем да минем само с едно, аз ще те подкрепя.

— Да не би да ми казваш, че сега мислиш, че не трябва да убивам?

— Да.

Той се засмя, но в смеха му имаше повече ирония, отколкото хумор.

— Не знам дали да ти се разкреця или да те прегърна.

— Така ще засегна доста хора — казах аз. — Виж, когато ходихме да спасяваме Стивън, трябваше да се обадиш на няколко човека. Да влезем там от позицията на сила, с трима или четирима лейтенанти зад гърба ти. Има компромис между това да си играеш на сър Ланселот и да бъдеш Влад Цепеш.

Той седна на ръба на леглото.

— Възможността да споделяш сила чрез кръвта си е рядък талант. Впечатляващо е, но не е достатъчно. Трябва да измисля някаква особено плашеща демонстрация, за да накарам Маркус и Рейна да отстъпят. Аз съм могъщ, Анита, наистина могъщ — каза го така, сякаш казваше простата истина, без его, без гордост. — Но не е такъв вид могъщество.

Седнах до него.

— Ще направя всичко, което мога, Ричард. Просто ми обещавай, че няма да бъдеш невнимателен.

Той се засмя, но усмивката не стигна до очите му.

— Няма да съм невнимателен, ако ти ме целунеш.

Целунахме се. Неговият вкус беше топъл и сигурен, но отдолу се усещаше сладко — соленият вкус на кръв и афтършейвът на Джейсън. Отдръпнах се от него.

— Какво не е наред?

Поклатих глава. Да му кажа, че не исках да вкусвам кръвта на други хора от устата му, нямаше да ми помогне. Трябваше да приключим с тази работа, така че той трябваше да прави неща като тези. Не звярът му беше това, което щеше да открадне човечността му. Бяха стотици други малки неща.

— Промени се за мен — казах аз.

— Какво?

— Промени се за мен, тук, сега.

Той се втренчи в мен, сякаш се опитваше да прочете нещо по лицето ми.

— Защо сега?

— Позволи ми да видя всичко от теб, Ричард, целият пакет.

— Ако не искаш да споделяш леглото с Жан-Клод, също така няма да искаш и вълк в него.

— По-рано ми каза, че няма да бъдеш хванат във вълчата форма до сутринта.

— Не, няма да бъда — каза меко той.

— Ако се промениш тази вечер и аз мога да го приема, можем да правим любов. Можем да започнем да планираме сватбата.

Той се засмя.

— Може ли да убия Маркус, преди да трябва да убия Жан-Клод?

— Жан-Клод обеща, че няма да те нарани — казах аз.

Ричард остана много спокоен.

— Вече си говорила с него за това?

Кимнах.

— Той защо не ми беше ядосан?

— Той каза, че ще отстъпи, ако не може да ме спечели, така че отстъпва — не споменах частта, че Жан-Клод ме обича. Запазих си я за по-късно. — Повикай звяра си, Ричард.

Той поклати глава.

— Не е само моят звяр, Анита. Ами и лукоят, глутницата. Трябва да видиш също и тях.

— Вече съм ги виждала.

Той отново поклати глава.

— Не си ни виждала в лупанарът. Нашето място на силата. Там ние сме истински, без претенции, дори и към себе си.

— Току-що ти казах, че искам да се ожения за теб. Разбра ли това?
— попитах аз.

Ричард стана.

— Искам да се ожения за теб, Анита, повече от почти всичко друго на света. Искам те толкова много, че тялото ме боли от това. Не си вярвам достатъчно, за да остана тук тази вечер.

— До сега успяхме да се въздържим — казах аз.

— Със сетни сили — той вдигна нощната си чанта. — Лукоите наричат секса смъртоносен танц.

— Е, и?

— Използваме същата фраза и за битките за унаследяване.

— Все още не разбирам проблема.

Той ме погледна.

— Ще го разбереш. Бог да ни е на помощ. Ще го разбереш.

Внезапно в него имаше нещо толкова тъжно, толкова замислено, че не исках да го пусна да си отиде. Утре той щеше да се срещне с Маркус и само, защото се беше съгласил да го убие, не означаваше, че ще успее. Когато моментът дойдеше, не можех да му се доверя, че няма да се отдръпне. Не исках да го загубя.

— Остани с мен, Ричард, моля те.

— Няма да бъде честно към теб.

— Не бъди толкова скован бойскаут.

Той се усмихна и ми показа много лоша имитация на Попай.

— Аз съм това, което съм.

После затвори вратата зад себе си. Дори не успях да го целуна за довиждане.

Събудих се в тъмнината и някой се навеждаше над мен. Не можех да го видя наистина, но усещах нещо във въздуха над мен като тежест. Ръката ми се плъзна под възглавницата и измъкна файърстара. Насочих пистолета, към който и да беше това и той изчезна като сън. Седнах на леглото, притискайки гърба си към стената, опитвайки се да бъда възможно най-малка мишена.

От тъмнината се чу глас. Прицелих се в него, напрягайки ушите си за още натрапници.

— Аз съм Касандра. Ключът за лампата е точно над теб. Ще стоя тук, докато не запалиш лампите — гласът ѝ беше нисък, като глас, който бихте използвали за луди хора или такива, които са насочили оръжие срещу вас.

Преглътнах пулса си и се дръпнах от стената. Плъзнах лявата си ръка по нея, докато не достигнах ключа за лампата, после коленичих с пръсти върху него. Когато се свих, колкото можех по-надолу и все още достигах ключа, го натиснах. Светлината блесна. В първия момент яркостта ѝ ме заслепи, докато скачах на пода със сляпо насочен пистолет. Когато можех да виждам, Касандра стоеше на около крачка от леглото, с ръце разтворени от двете страни на тялото ѝ, втречена в мен. Очите ѝ бяха леко разширени. Връзката на викторианската ѝ нощница потрепваше заедно с повдигането на гърдите ѝ.

Да, викторианска нощница. Изглеждаше деликатна, като кукла. Бях я попитала дали Жан-Клод е избирал роклята ѝ. Не, тя си я беше избрала. Всеки сам за себе си.

Тя стоеше замръзнала на килима и ме гледаше.

— Анита, добре ли си? — тонът ѝ подсказваше, че не мисли така.

Поех си дълбоко въздух и насочих пистолета към тавана.

— Да, добре съм.

— Може ли да се движа?

Стоях, държейки пистолета до себе си.

— Не се опитвай да ме докосваш, когато съм дълбоко заспала. Първо кажи нещо.

— Ще го запомня — каза тя. — Може ли да се движа?

— Разбира се. Какво има? — попитах.

— Ричард и Жан-Клод са отвън.

Погледнах часовника си. Беше един следобед. Имах почти шест часа сън или щях да ги имам, ако с Касандра не бяхме говорили почти час. Не бях заспивала така от години, но честно, момиче или не, тя все още си оставаше ликантроп, който бях срещнала едва тази нощ. Чувствах се странно да ѝ се доверя да ми пази гърба като бодигард. Никога не съм обичала особено да спя с непознати. Не е сексуално. Просто обикновено съмнение. Дълбокият сън е най-безпомощното състояние, което повечето от нас достигат.

— Какво искат?

— Ричард каза, че има план.

Нямаше нужда да питам какъв план. В деня на пълнолунието в главата му се въртеше само едно нещо: Маркус.

— Кажи им, че първо ще се облека — тръгнах към куфара си. Касандра тръгна към вратата. Отвори я съвсем малко, говорейки тихо. Затвори я решително зад себе си и се върна при мен. Изглеждаше объркана. По нощница, с объркан израз на лицето, изглеждаше около дванайсетгодишна.

Клечах пред куфара, с дрехите в ръце и гледах към нея.

— Сега какво?

— Жан-Клод каза да не се притесняваш да се обличаш.

Втренчих се в нея за един удар на сърцето.

— Да, точно така. Отивам да се облека. Могат да изчакат толкова дълго.

Тя кимна и се върна към вратата.

Влязох в банята. Погледнах се в огледалото. Изглеждах точно толкова уморена, колкото се чувствах. Измих си зъбите, погрижих се за нуждите си и си пожелах душ. Щеше да ми помогне да се събудя. Можех да си взема вана, но не бях сигурна дали момчетата можеха да изчакат толкова дълго. Освен това, ваната беше нещо, което се прави, когато се подготвяш за лягане, а не когато се опитваш да се събудиш. Имах нужда от нещо стимулиращо, а не от нещо отпускащо.

Ричард имаше план, но Жан-Клод беше с него. Това означаваше, че вампирът беше помогнал за създаването на плана. Това беше доста плашеща мисъл.

Тази вечер Ричард щеше да се бие с Маркус. Можеше да е мъртъв до утре. Мисълта, накара гърдите ми да се стегнат. Имаше напрежение зад очите ми, което приличаше повече на сълзи, отколкото на нещо друго. Бих могла да живея с Ричард някъде далеч от мен. Щеше да ме боли, но щях да оцелея. Можеше да не преживея неговата смърт. Обичах Ричард. Наистина го обичах. Не исках да го загубя. На никаква цена.

Жан-Клод можеше да е перфектният джентълмен, но аз не му вярвах. Как можех да го направя? Той винаги имаше поне дузина различни причини за всичко, което правеше. Какъв беше планът? Колкото по-бързо се облячах, толкова по-бързо щях да разбера.

Всъщност просто бях сграбчила разни неща от куфара си. Можеш да разбъркаш повечето ми дрехи и те пак щяха да си пасват. Тъмносини джинси, синьо поло, бели спортни чорапи. Не се облячах, за да впечатля някого. Сега, когато се бях посъбудила ми се искаше да си бях избрала нещо по-непрактично. Любовта те караше да се притесняваш за неща като тези.

Отворих вратата. Ричард стоеше до леглото. Един поглед към него и спрях напред крачка. Косата му беше сресана, докато беше заприличала на пенеста маса около раменете му. Не носеше нищо, освен чифт копринени боксерки в кралско червено. Те бяха срязани високо от двете страни, позволявайки да се видят нещата му, когато се обърна към мен.

Когато успях да затворя устата си и да проговоря, казах:

— Защо си облечен по този начин?

Жан-Клод се беше подпрял на едното си рамо на стената. Беше облечен в черна, дълга до глезените роба, поръбена с черна козина. Косата му се смесваше с кожената яка, така че беше трудно да кажеш къде свършваше едната и започваше другата. Бледите му врат и триъгълника на гърдите му изглеждаха почти перфектно бели на фона на козината.

— Изглеждате така, сякаш току-що сте излезли от два различни порно филма. Касандра спомена нещо за план. Какъв е плана?

Ричард хвърли поглед към Жан-Клод. Те размениха погледи, които говореха повече от думи. Бяха се обединили зад гърба ми.

Ричард седна на ръба на леглото. Боксерките прилепваха малко прекалено плътно, за да ми е удобно и ми се прииска да отместя поглед, затова погледнах към Жан-Клод. Не беше особено подобрене, но поне по-голямата част от него беше покрита.

— Помниш ли преди няколко месеца, преди Коледа, когато инцидентно успяхме да възпламеним някакъв вид магическа енергия в апартамента ти? — попита Жан-Клод.

— Помня — казах аз.

— Мосю Зееман и аз вярваме, че ние тримата можем да споделяме сила, да станем триумвират^[1].

Погледнах от единия към другия.

— Обяснете.

— Има връзка между мен и вълците. Има връзка и между теб, моя малка некромантке и мъртвите. Страстта и любовта винаги носят магическа енергия. Мога да ти покажа отделни магии, които използват връзката между вампирите и техните животни, между некромант и вампир. Не би трябвало да сме изненадани, че съществува такава енергия между нас.

— Изясни гледната си точка — отбелязах аз.

Жан-Клод се усмихна.

— Вярвам, че можем да призовем достатъчно сила, за да свалим Улфрик. Познавам Маркус. Той няма да се бие, ако вярва, че няма шанс да победи.

— Жан-Клод е прав — каза Ричард. — Ако мога да блесна с достатъчно сила, Маркус ще отстъпи.

— От къде знаете, че дори бихме успели отново да призовем това-каквото-и-да-беше?

— Направих някои проучвания — каза Жан-Клод. — Има два случая на господар — вампир, който е можел да призовава животните и след това е успял да направи едно от тях, докато е било в лак — формата си, нещо като свой човешки слуга.

— Е, и?

— Означава, че има шанс да успее да се свържа и с двама ви.

Поклатих глава.

— Няма начин, никакви вампирски белези. Бъди там, направи това, не ми харесват тези неща.

— Върху вас нямаше никакви вампирски белези през декември — каза Жан-Клод. — Мисля, че и сега ще проработи без тях.

— Защо вие двамата сте облечени по този начин?

Ричард изглеждаше засрамен.

— Това беше всичко, което си донесох. Мислех, че ще споделим леглото снощи.

Махнах към боксерките.

— Тези нямаше да ни помогнат да се въздържим, Ричард.

Топлина пропълзя нагоре по лицето му.

— Знаем, съжалявам.

— Кажете ми, че в куфара ти няма никакво фино бельо, *ma petite*.

— Никога не съм казвала, че няма. — Рони ме беше уговорила да си взема някакъв комплект, просто за в случай, че се предам на Ричард. Тя нямаше нищо против да споделя леглото с Ричард преди сватбата, в случай че успееш да изрита Жан-Клод извън надпреварата.

— За кого го беше купила? — попита Ричард тихо.

— За теб, но не ме разсейвай. Защо не с готини пижами?

— Ричард и аз направихме опит само двамата да призовем силата. Нищо не се получи. Неговата неприязън към мен се превърна в пречка в този случай.

— Това истина ли е, Ричард?

Той кимна.

— Жан-Клод каза, че се нуждаем от трети, нуждаем се от теб.

— Какъв е проблема с дрехите?

— Страстта и гнева, бяха това, което отключи силата първия път, *ma petite*. Имаме своя гняв. Липсва ни страстта.

— Чакайте малко, по дяволите — погледнах бързо от единия към другия. — Да не ми казвате, че трябва да си направим тройка?

— Не — каза Ричард. Той се изправи. Приблужи се към мен в късите си боксерки, осветявайки стаята. — Без секс, обещавам ти. Дори и заради нещо такова, пак нямаше да се съглася да те споделя с него.

Плъзнах пръстите си надолу по копринените боксерки, леко, почти сякаш се страхувах.

— Тогава защо са костюмите?

— Нямаме време, Анита. Ако това ще проработи, трябва да проработи бързо — той стисна ръцете ми, неговите излъчваха горещина върху кожата ми. — Ти каза, че ще ми помогнеш с плана. Това е планът.

Изтеглих се бавно от него и се обърнах към Жан-Клод.

— И какво ще получиш ти от това?

— Твоето щастие. Нито един вълк не би предизвикал Ричард, ако сме истински триумвират.

— Моето щастие, точно така — разгледах неговото спокойно, любезно лице и ми хрумна нещо. — Хранил си се от Джейсън, нали така? Опитал си силата, която той изсмука от Ричард, така ли е? Така ли е, ти кучи сине? — приближих се, докато говорех, борейки се с подтика да го ударя, когато стигна до него.

— Какво от това, ma petite?

Стоях точно пред него, хвърляйки думите в лицето му.

— Какво би спечелил ти от всичко това? И не ми говори тия глупости за моето щастие. Познавам те от прекалено дълго.

Лицето му беше благо, почти обезоръжаващо.

— Аз бих получил достатъчно сила, така че нито един вампир — господар по-слаб от членовете на самия Съвет, не би посмял да ме предизвика.

— Знаех си. Знаех си. Ти не правиш нищо без дузина задни мисли.

— Моята полза е точно каквата е и ползата за мосю Зееман. И двамата ще подсигурием своите позиции.

— Добре, какво мога да получа аз от това?

— Ами как, безопасността на мосю Зееман.

— Анита — каза меко Ричард. Докосна рамото ми.

Завъртях се рязко, за да го погледна. Преглътнах ядосаните си думи, когато погледнах израза на лицето му. Толкова сериозно, толкова официално.

Той прегърна раменете ми, едната му длан обхвана лицето ми отстрани.

— Не се налага да правиш това, ако не искаш.

— Разбираш ли какво предлага той, Ричард? Така никога няма да можем да се освободим от него — докоснах ръката, която беше на

лицето ми. — Не ни обвързвай така към него, Ричард. Веднъж щом получи част от теб, той никога няма да те пусне да си отидеш.

— Ако наистина вярваше, че той е зло, щеше да си го убила преди много време и щяхме да сме свободни от него.

Ако не направех това и Ричард умреше тази вечер, щях ли да успея да живея с това? Облегнах се на него, притискайки лицето си към гърдите му, вдишвайки неговия аромат. Не. Ако той умреше, а аз съм можела да го спася, никога нямаше да мога да се отърва от вината.

Жан-Клод дойде и застана близо до нас.

— Това може да е една от тези необичайни случки, които не могат да бъдат повторени в контролирана среда, *ma petite*. Магията често действа така.

Обърнах лицето си и го погледнах, брадичката ми все още беше притисната към голите гърди на Ричард, ръцете му все още бяха обвити около гърба ми.

— Без вампирски белези върху нито един от двамата ни, нали така?

— Обещавам. Единственото нещо, за което ще ви помоля е това никой от нас да не се отдръпва. Нуждаем се от реална представа колко сила бихме могли да призовем. Ако не е много, тогава отново ще говорим, но ако е както си мисля, тогава ще реши много наболели проблеми.

— Ти, манипулативно копеле.

— Това да ли е? — попита той.

— Да — казах аз.

Ричард ме прегърна. Оставих ръцете му да ме държат, да ме успокояват, но очите на Жан-Клод бяха тези, които гледах. На лицето му се беше изписал израз, който беше трудно да се опише. Дяволът, би трябвало да изглежда така, след като се подпишеш на свободното място и му подариш душата си. Приятен, нетърпелив и малко гладен.

[1] група от трима души, които си разделят властта — Б.пр. ↑

— Вие с мосю Зеeman се насладете на посещението си. Аз ще мина през банята и после ще се присъединя към вас.

Простият факт, че той го каза, ме накара да искам да откажа. Но не го направих.

— Сигурен ли си, че това не е просто сложен начин да ни накараш да направим тройка?

— Бих ли могъл да съм толкова непочтен?

— Да.

Той се засмя и звука накара кожата ми да потрепне, сякаш ледено кубче се плъзна по гърба ми.

— Ще ви оставя сами — той мина покрай нас и влезе в банята.

Скочих след него и хванах вратата, преди да беше успял да затвори. Той погледна към мен през отвора.

— Да, та petite?

— По-добре ще е да има нещо под тази роба, освен кожа.

Той се усмихна достатъчно широко, че да покаже върха на зъб.

— Бих ли бил толкова груб, та petite?

— Не знам.

Той кимна и затвори вратата.

Поех си дълбоко въздух и се обърнах с лице към другия мъж в живота ми. Дрехите на Ричард лежаха сгънати върху куфара ми. Той се приближи към мен. Боксерките му бяха срязани достатъчно високо, така че можех да видя почти всичко от стъпалата до кръста му.

Ако наистина бяхме сами, щях да се хвърля върху него. Това, което трябваше да е романтично, изведнъж вече беше задушавашо неловко. Твърде ясно долавях звуците от течащата вода в банята. Жан-Клод планираше да се присъедини към нас. Мили Боже.

Ричард все още изглеждаше чудесно с косата, паднала над едното му око. Спря да се приближава. Накрая поклати главата си.

— Защо изведнъж това е толкова неловко?

— Мисля, че главната причина е в банята, подготвяща се да се присъедини към нас.

Той се засмя и отново поклати глава.

— Обикновено не ни отнема толкова време, за да попаднем в ръцете си.

— Не — казах аз. С това темпо щяхме да стоим и да се гледаме като ученици, когато Жан-Клод се върнеше.

— Посрещни ме по средата — казах аз.

Ричард се засмя.

— Винаги.

Тръгна към мен. Мускулите по стомаха му се движеха, докато се приближаваше.

Внезапно съжалих, че бях облякла дънки и поло. Исках да ме види в бельото, което си бях купила. Исках ръцете му да се плъзнат по коприната и по тялото ми под нея.

Ричард и аз спряхме на няколко сантиметра един от друг, без да се докосваме. Можах слабо да надуша афтършейва му. Бях достатъчно близо, за да усетя топлината на тялото му. Исках да плъзна ръцете си по голите му гърди. Исках да плъзна ръцете си надолу по предната страна на тези копринени боксерки. Мисълта беше толкова силна, че кръстосах ръцете си, за да ги задържа заети. Ричард се притисна към мен. Плъзна устните си по веждите ми, целувайки съвсем нежно клепачите ми. Наведе се към устата ми и аз се изправих на пръсти, за да го посрещна. Плъзна ръцете си около мен.

Притиснах се към него, ръцете ми търсеха тялото му, устата ми се притискаше към неговата. Той се наведе и плъзна ръцете си под задника ми, повдигайки ме, докато лицата ни не се изравниха. Прекъснах целувката и понечих да му кажа да ме свали долу, но вглеждайки се в лицето му от само няколко сантиметра, не можах кажа и дума. Обвих краката си около кръста му. Той се стегна, за да запази равновесие. Целунах го и първият полъх от сила се завихри над мен в ивица боцкаща кожата, пробождаща корема топлина.

Ричард изпусна слаб звук от гърлото си, който беше повече ръмжене, отколкото стон. Клекна, с мен все още обвита около кръста му и когато ме остави на пода, аз не го спрях. Наведе горната част на тялото си над мен, подпирайки се на ръце, долната част на тялото му беше притисната към мен. Когато се втрени надолу към мен, очите му

бяха станали вълчи. Сигурно на лицето ми се беше изписало нещо, защото той завъртя лицето си, така че да не го виждам.

Повдигнах се нагоре, сграбчвайки дългата му коса и завъртях главата му не особено нежно към себе си. Дали от болката или от нещо друго, той се обърна с озъбване. Не потрепнах. Не погледнах настрани.

Ричард наведе лицето си към моето и аз легнах на пода. Устата му надвисна над моята. Имаше полъх на топлина, когато устите ни се срещнаха, сякаш бях вкусила неговата сила, неговата същност.

Вратата на банята се отвори. Звукът ме накара да замръзна, карайки очите ми да се плъзнат към отворената врата. Ричард се поколеба за секунда, устата му несигурно стоеше над моята, после целуна ръба на брадичката ми, плъзгайки устните си надолу по врата ми.

Жан-Клод стоеше на вратата, облечен в черна копринена пижама. Горнището му не беше закопчано, така че се развяваше около тялото му, докато се движеше. Изразът на лицето му, в очите му ме накара да се паникьосам.

Потупах рамото на Ричард. Той беше продължил да целува долната част на врата ми и душеше яката на полото ми, сякаш щеше да пъхне лицето си вътре в блузата ми. Обърна поразителните си кехлибарени очи към мен и единственото нещо, което успях да прочета на лицето му беше желание, почти като глад. Силата му се спускаше по кожата ми като топъл вятър.

Пулсът подскачаше в гърлото ми, докато не помислих, че ще разкъса кожата ми.

— Какво не е наред с теб, Ричард?

— Тази вечер е пълнолуние, *ma petite*. Неговият звяр го вика. — Жан-Клод пристъпи леко през килима към нас.

— Пусни ме да стана, Ричард.

Ричард се изправи на ръцете и коленете си, позволявайки ми да изпълзя изпод него. Аз станах, а той коленичи пред мен, обвивайки кръста ми с ръце.

— Не се страхувай.

— Не се страхувам от теб, Ричард — гледах към Жан-Клод.

Ричард плъзна ръцете си надолу по ребрата ми, пръстите му се забиваха в плътта ми, сякаш масажираше гърба ми. Това върна вниманието ми отново към него.

— Никога не бих пожелал да те нараня. Знаеш това.
Знаех това. Кимнах.

— Повярвай ми сега — гласът му беше мек и дълбок, с басов оттенък, който не беше нормален. Той започна да издърпва блузата от панталоните ми. — Искам да те докосна, да те помириша, да те опитам.

Жан-Клод се въртеше около нас, без да се приближава. Обикаляше ни като акула. Неговите среднощно сини очи все още бяха човешки, много по-човешки от тези на Ричард.

Ричард изтегли полото от панталоните ми, избутвайки го нагоре, докато не оголи стомаха ми. Плъзна ръцете си по голата ми кожа и аз потреперих, но това не беше секс, или поне не беше само секс. Тази негова топла, електрическа сила течеше от ръцете му по кожата ми. Беше така, сякаш нисковолтово напрежение преминаваше през мен. Не ме болеше, но можеше да започне, ако не спреше. Или можеше да стане по-добре, по-добро от всичко друго. Не бях сигурна кое от двете ме плашеше повече.

Жан-Клод стоеше точно извън обхват и ни гледаше. Тази мисъл също ме плашеше.

Ричард сложи ръцете си от двете страни на оголения ми кръст, държейки блузата повдигната, сложена над китките му.

Жан-Клод направи последната стъпка, бледите му ръце се разтвориха. Изпънах се нагоре, страхът взе надмощие над остатъците от желанието ми. Той остави ръцете си да се отпуснат, без да ни докосва.

Ричард облиза стомаха ми с едно бързо, влажно движение. Погледнах надолу към него и той ме погледна с кафявите си очи. Човешки очи.

— Няма да позволя нищо да ти се случи, Анита.

Не знаех какво му е струвало да овладее звяра си, но знаех, че не е било лесно. Имаше много по-слаби ликантропи, които не биха могли да се върнат обратно, щом веднъж бяха започнали да се променят. Щеше да е по-успокоително, ако истинските му кафяви очи не бяха изпълнени с тъмнина. Но това не беше неговият звяр, беше нещо по-основно, по-човешко: секс. Дори похотта не може да прикрие този израз в мъжките очи.

Жан-Клод беше застанал зад мен. Можех да го усетя. Без изобщо да ме докосва, можех да усетя силата му, като студен, търсец вятър. Той притисна лицето си в косата ми. Сърцето ми биеше толкова шумно, че не можех да чуя нищо друго, освен тътнежа на собствената ми кръв в главата ми.

Жан-Клод избута косата ми на една страна. Устните му докоснаха брадичката ми и силата му се завъртя над мен в кратък полъх, студен като вятър от гроб. Той премина през мен, търсейки топлината на Ричард. Двете енергии се сблъскаха, смесвайки се в мен. Не можех да дишам. Почувствах това нещо вътре в мен, което викаше мъртвите от гробовете — магията, поради липса на по-добра дума — усетих я да се намотава и пламва срещу тях двамата.

Опитах се да се избутам от Ричард, но пръстите му се стегнаха около ребрата ми. Ръцете на Жан-Клод се стегнаха около раменете ми.

— Овладей енергията, не се бори с нея, ma petite.

Овладах паниката, въздуха ми излизаше на бързи тласъци. Щях да хипервентилирам и да припадна, ако не се вземех в ръце. Яхнах силата и собствения си страх и бях изгубена.

Устата на Ричард докосна нежно стомаха ми. Устните му смучеха кожата ми. Устните на Жан-Клод докоснаха врата ми, гризвайки го нежно. Ръцете му ме притискаха към гърдите му. Ричард беше като нарастваща топлина около кръста ми. Жан-Клод като студен огън зад гърба ми. Бях разяждана от двата края като парче дърво попаднало в пламъци. Силата беше прекалено много. Трябваше да отиде някъде. Трябваше да направя нещо с нея или тя щеше да ме изгори жива.

Краката ми поддадоха и само ръцете на Ричард и Жан-Клод около мен ме предпазиха да не падна. Поставиха ме на пода, все още прегръщайки ме в ръцете си. Рамото ми докосна земята, после ръката ми и вече знаех какво можех да направя със силата. Почувствах вълна през земята, търсеца, търсеца мъртвите. Увих я през стомаха си. Ръцете на Жан-Клод бяха на раменете ми, лицето му докосваше моето. Ръцете на Ричард бяха под блузата ми, докосващи гърба ми, качващи се по-високо, но всичко това беше второстепенно. Трябваше да направя нещо със силата.

Намерих мъртвия, който ми трябваше, но нищо не стана. Силата продължи да нараства, докато не ми се прииска да закрепця, само ако можех да си поема достатъчно въздух.

Претърколих се на гръб и се втренчих в двама им. Те се втренчиха надолу към мен. Очите на Жан-Клод бяха станали плътно среднощно синьо. И двамата се притиснаха към мен едновременно. Ричард се наведе към устата ми, Жан-Клод към врата ми. Целувката на Ричард беше почти като изгаряне. Можех да почувствам докосването от зъбите, сякаш Жан-Клод се бореше да не ме ухапе. Изкушението беше навсякъде. Нечия ръка беше под блузата ми и аз вече не можех да разбера чия е. След това осъзнах, че това бяха и двамата.

Какво беше единственото нещо, което ми трябваше, за да вдигам мъртвите? Кръв. Трябваше да го кажа на глас:

— Кръв.

Жан-Клод се повдигна нагоре, гледайки ме само от сантиметри. Ръката му беше точно под гърдите ми. Бях хванала китката му, без да мисля за това.

— Какво, та petite?

— Кръв, за да го завършим. Трябва ни кръв.

Ричард повдигна лицето си като удавник.

— Какво?

— Мога да ти дам кръв, та petite. — Жан-Клод се облегна на мен. Спрях го с ръка на гърдите му, едновременно с Ричард, който сложи ръка на рамото му. Силата се изля върху нас като притъпена вълна, а аз направо видях бели точки.

— Няма да ме използваш, за да забиеш зъбите си в нея за първи път. — Ричард му ръмжеше. Гневът му подхрани магията и аз изпицях.

— Дайте ми кръв или се разкарайте от мен — бутнах китката си между тях. — Нямам нож, така че някой да го направи.

Ричард се облегна на мен. Прехвърли косата си от едната страна на врата си.

— Ето ти твоята кръв.

Жан-Клод не започна да спори. Плъзна се към него, устните му се дръпнаха назад. Наблюдавах като на забавен кадър как заби зъбите си във врата на Ричард. Ричард се стегна, дъхът му подсвирна, когато зъбите се забиха навътре. Устата на Жан-Клод се притисна към кожата му, смучейки, гърлото му се движеше.

Силата фучеше през тялото ми, карайки всяко косъмче по тялото ми да настръхне, пълзейки по кожата ми, докато не започнах да мисля,

че ще се разпадна. Изпратих я цялата навън към мъртвите, които бях открила. Напълних ги догоре и все още в мен имаше прекалено много сила. Потърсих навън, по-далеко и накрая открих това, което търсех. Енергията се изля от нас с един студен, изгарящ полъх.

Лежах задъхваща се на пода. Жан-Клод лежеше от лявата ми страна, подпрян на един лакът. Кръв оцветяваше устните му, капеше по брадичката му. Ричард лежеше по корем от дясната ми страна, подпрял брада на ръката ми. Гърдите му се повдигаха и спадаха в забързан ритъм, лъскави капки пот се стичаха по гърба му.

Светът беше поръбен със златисто, почти трептящ. Звукът се завърна бавно и беше такъв, сякаш слушах от дъното на дълга тръба.

Жан-Клод облиза кръвта от устните си, избърса с трепереща ръка брадичката си, облизвайки ръката си до чисто. Легна край мен, едната му ръка беше върху корема ми, главата му лежеше на рамото ми. Белите му гърди и корем лежаха върху ръката ми. Кожата му беше почти гореща, трескава. Никога преди не го бях усещала такъв. Сърцето му биеше срещу кожата ми като уловена птичка.

Косата му падаше върху лицето ми. Миришеше на някакъв екзотичен шампоан и на него. Засмя се пресекливо и каза:

— За мен усещането беше великолепно, беше ли добре и за теб, *ma petite*?

Преглътнах, но бях твърде уморена дори да се засмея.

— Винаги може да ти се вярва, че ще знаеш какво да кажеш.

Ричард се изправи на лактите си. Кръвта се процеждаше надолу по врата му, там, където си личаха двата спретнати белега от зъби. Докоснах следата от ухапването и пръстите ми се оцветиха в алено.

— Болеше ли? — попитах аз.

— Не наистина — той хвана нежно китката ми, облизвайки кръвта от пръстите ми, изсмуквайки ги до чисто.

Странно топлата ръка на Жан-Клод милваше корема ми под блузата. Той разкопча копчето на панталона ми.

— Дори не си го и помисляй — реагирах веднага.

— Твърде късно, *ma petite* — той се наклони и ме целуна. Можех да усетя металическата сладост от кръвта на Ричард по езика му. Протегнах се, за да го стигна, притискайки се към устата му. Мислех за кръвта, не за някой от тях. Истината беше, че не бяхме свършили все още с кръвопускането за днес. Каквото и да бях вдигнала от гроба,

трябваше да го върна обратно. Това щеше да иска кръв, прясна кръв. Единственият въпрос беше кой щеше да я дари и как щеше да бъде събрана. О, и още един въпрос, от колко кръв щяхме да се нуждаем?

Върховете на пръстите на Жан-Клод се плъзнаха по ръба на гащите ми. Ричард сграбчи китката му. Гневът избухна от двама им и споделената енергия отново пламна.

— Няма да използваш това като извинение да се вмъкнеш в гащите ѝ — каза Ричард. Гласът му беше плътен и тъмен от нещо повече от гняв. Ръката му се стегна около китката на Жан-Клод.

Жан-Клод сви ръката си в юмрук и напрегна ръката си от лакътя. Концентрация и гняв се изписаха по лицата и на двамата. Можех да почувствам треперещото усилие преминаващо през гърдите им. Техният гняв прободеше кожата ми. Беше твърде рано да се забъркваме отново в тези лайна.

— Можете да играете на канадска борба по-късно, момчета, сега трябва да отидем да видим какво вдигнах от мъртвите.

След момент на колебание и двамата погледнаха надолу към мен. Ръцете им все още бяха напрегнати една срещу друга. Лицето на Ричард изразяваше напрежение. Лицето на Жан-Клод беше спокойно и любопитно, сякаш нямаше никакво напрежение в това да задържиш върколак. Но аз можех да почувствам лекото треперене през цялото му тяло. Илюзията означаваше всичко за Жан-Клод. С Ричард всичко беше нервни окончания и реалност.

— Какво каза, *ma petite*?

— Тя каза, че е вдигнала мъртвец — каза Ричард.

— Да, така че се разкарайте от мен. Можете да се биете и по-късно, но точно сега трябва да проверим какво съм направила.

— Сме направили — каза Жан-Клод. Той се отдръпна от Ричард и след секунда Ричард пусна ръката му.

— Какво сме направили — повторих аз.

Ричард се изправи, мускулите по голите му крака се движеха под кожата и беше много трудно да не ги докоснеш, да почувстваш движението им. Той ми подаде ръка.

— Дай ми минутка — казах аз.

Жан-Клод стана така, сякаш струни го изтеглиха на краката му. Той също ми подаде ръка.

Те стояха вирайки се един в друг. Гневът им плисна през въздуха като невидими искри. Поклатих глава. Струва ми се, че се чувствах по-зле и от двама им, бедният човек, който бях. В действителност бих се възползвала от малко помощ, което беше рядкост за мен. Въздъхнах, присвих краката си под мен и се изправих без тяхна помощ.

— Дръжте се прилично, вие двамата — казах аз. — Не можете ли да почувствате какво се носи по въздуха? Гневът действа чудесно, когато за призоваване на това, каквото и да беше то, така че спрете вече. Може би ще трябва да го направим отново, за да положим да почива това, което вече сме призовали от гроба.

Жан-Клод започна моментално да изглежда отпуснат и успокоен. Направи лек поклон.

— Както желаш, *ma petite*.

Ричард завъртя врата си, опитвайки се да отпусне раменете си. Ръцете му все още бяха стиснати в юмруци, но той кимна.

— Не мога да разбера как това, което направихме призова зомбита.

— Мога да служа като фокус за други съживители. Това е начин да обединим силите си и да вдигнем по-старо зомби или дори повече от едно или две зомбита. Не знам как да правя нещо друго, освен да вдигам мъртвите, така че когато захвърлихте толкова много сила в лицето ми... — свих рамене — Направих това, което знаех как да направя.

— Да не би да вдигна цялото старо гробище на Николаос? — попита Жан-Клод.

— Ако сме късметлии — казах аз.

Той наклони главата си на една страна, объркан.

Ричард гледаше надолу пред себе си.

— Може ли да си сложа някакви панталони?

Засмях се.

— Ще бъде срамота — въздъхнах. — Но да.

— Отивам да взема робата си от банята — каза Жан-Клод.

— Давай — казах аз.

— Без коментари, как ще е срамота да се облека?

Поклатих глава.

— Злобно, та petite, много злобно.

Засмях се и леко му се поклоних.

Той ми върна усмивката, но когато тръгна към банята в очите му светеше предизвикателство.

Ричард се плъзна в дънките си. Гледах го как ги закопчава на място. Беше ми приятно дори да го гледам как се облича. Любовта правеше малките движения очарователни.

Минах покрай него, на път към вратата, оставяйки го да си облече тениската, ако смяташе да го прави. Единственият начин да го игнорирам беше просто да не го забелязвам. Същата теория работеше и с Жан-Клод през повечето време.

Отивах към вратата. Ръката ми вече беше върху дръжката, когато Ричард ме сграбчи отзад, отлепайки ме от земята, дръпвайки ме от вратата.

Краката ми буквално висяха във въздуха.

— Какво по дяволите правиш? Пусни ме долу.

— Моите вълци идват — каза го така, сякаш това обясняваше всичко.

— Пусни ме долу.

Той ме свали достатъчно, така че краката ми да докоснат пода, но ръцете му стояха стегнати около мен, сякаш се страхуваше, че ще хукна към вратата. Лицето му беше отдалечено, слушваше се. Аз не чувах нищо.

Ехото на далечен вой се разнесе по коридора и накара косъмчетата по ръцете ми да настръхнат.

— Какво става, Ричард?

— Опасност — почти прошепна той.

— Рейна и Маркус?

Той все още слушаше нещата, които аз не можех да чуя. Избута ме зад себе си и тръгна към вратата, все още без тениска, само по дънки.

Побягнах към леглото и към оръжията. Измъкнах файърстара изпод възглавницата.

— Не излизай навън с празни ръце, по дяволите — измъкнах узито изпод леглото.

Хоров вой изпълни въздуха. Ричард отвори рязко вратата и хукна надолу по коридора. Извиках името му, но той беше изчезнал.

Жан-Клод излезе от банята в своята черна, поръбена с кожа роба.

— Какво има, ma petite?

— Компания.

Плъзнах връзките на узито през гърдите си.

Звукът от ръмжащи вълци дойде отдалеч. Жан-Клод изтича покрай мен, дългата роба се развяваше зад него. Тичаше като черен вятър. Когато излязох в коридора, той не се забелязваше никъде.

Щях да стигна там последна. Проклятие.

Да влетиш на пълни обороти напред започнал бой, не беше най-добрият начин да останеш жив. Предпазливостта беше по-добра. Знаех това, но не ми пукаше. Нищо друго нямаше значение, освен да стигна навреме. Навреме, за да ги спася. Тях. Не се спрях над това, тичах, файърстарът лежеше плътно в дясната ми ръка, узито беше в лявата. Тичах като идиот, но поне бях въоръжена.

Гръмогласен рев накара стените напред да тътнат. Не ме питайте как, но знаех, че това беше Ричард. Не мислех, че мога да затичам побързо. Грешах. Изскочих на открито, без да се оглеждам наляво или надясно, въздухът излизаше през стегнатото ми гърло на тласъци. Ако някой беше дошъл с пушка, можеше да ме отнесе.

Ричард стоеше в средата на стаята, държейки едно зомби на разстояние от пода. Вълк с размера на пони, беше притиснал друго зомби на пода, разкъсвайки го свирепо. Стивън стоеше зад гърба на Ричард в човешка форма, но присвит и готов за бой. Касандра стоеше с гръб към тях. Тя се обърна към мен, когато се хлъзнах в стаята. На лицето ѝ имаше някакъв израз, който не успях съвсем да разчета, а и нямах време да се чудя.

Жан-Клод беше доста настрани, далеч от върколаците. Той също се беше втренчил в мен. Не можех да разчета неговото лице, но той не беше в опасност. Не се беше забил в зомбитата. Познаваше ги по-добре. Ричард не ги познаваше изобщо.

Стаята беше тесен правоъгълник, но далечната стена беше избита навън, разпилявайки камъни по пода. Изглеждаше така, сякаш зомбитата бяха изпъзели навън иззад стената. Гробище, което дори аз не знаех, че е там.

Мъртвите стояха сред руините. Очите им ме следяха, така както аз гледах тях и усещах тежестта на погледите им като вятър през сърцето си.

Страхът за безопасността на хората беше отминал, отмит от вълна на гняв.

— Ричард, пусни го долу, моля те, няма да те нарани. Кажи на Джейсън да остави другия — това трябваше да е Джейсън, освен ако нямаше и друг върколак тук долу. И ако това беше някой друг, къде тогава беше Джейсън?

Ричард обърна главата си, за да ме погледне, зомбито, било някога човек, мъж, все още висеше безсилно над главата му.

— Те атакуваха Джейсън.

— Те не биха направили нищо без заповеди. Джейсън е натиснал спусъка.

— Те не ни атакуваха — каза Касандра. — Те започнаха да се изливат през стената. Джейсън се преобрази и ги атакува.

Гигантският вълк беше отворил стомаха на зомбито и разкъсваше червата му. Това беше достатъчно.

— Хванете вълка — казах аз. Зомбито под него стегна ръцете си около гърдите му. Вълка заби зъбите си в гърлото на трупа и го разкъса с внезапна струя тъмна течност и плът.

Останалите от зомбитата, някъде между шейсет и осемдесет се стълпиха около вълка.

— Пусни го да се изправи, Джейсън, или ще ти покажа какво е да бъдеш атакуван от зомбита.

Ричард отпусна лакътя си и метна зомбито надалеч от себе си. Тялото прелетя през въздуха и се приземи в тълпата чакащи зомбита. Те паднаха като фигури от боулинг, с изключение на това, че тези фигури се изправиха на краката си, с изключение на една ръка загубена в процеса.

Ричард се приведе между вълците си.

— Атакуваш ли ни? — звучеше възмутен.

— Махни вълка си от моето зомби и ще спра веднага.

— Мислиш, че можеш да спреш всички ни ли? — попита Касандра.

— С толкова много мъртъвци, знам, че мога — казах аз.

Лицето на Стивън се смачка, сякаш щеше да заплаче.

— Ти ни нарани.

По дяволите, бях забравила. Сега бях тяхна лупа. Бях заплашила да убия Рейна, ако наранеше още един път Стивън, а ето че сега го заплашвах със зомби. Имаше някаква пропуск в логиката тук някъде.

— Ако аз съм задължена да защитавам всички ви, то вие трябва да ми се подчинявате, нали така? Така че Джейсън трябва да си вдигне чукалата от моето зомби или аз мога да му разкажа играта. Не е ли това правилото на глутницата?

Ричард се обърна към мен. На лицето му имаше израз, който не бях виждала до тогава — гняв и арогантност, или нещо близко до тях.

— Не мисля, че Джейсън наистина е очаквал да поискаш неговото подчинение. Не мисля, че някой от нас го е очаквал.

— Значи не ме познаваш чак толкова добре — казах аз.

— Mes amies^[1], ако се избием едни други, Маркус ще бъде доволен.

Всички се обърнахме към Жан-Клод.

— Спри — казах аз. Всички зомбита спряха изведнъж като замръзнала рамка. Едното падна на пода, хванато в крачка, преди да направи тази последна стъпка. Зомбитата бяха ужасяващо буквални.

Гигантският вълк откъсна още едно парче от зомбито. Мъртвецът издаде лек неволен звук.

— Разкарай Джейсън от него веднага или ще изтанцуваме този танц сега. Майната му на Маркус. За него ще се притеснявам по-късно.

— Пусни го Джейсън, сега — каза Ричард.

Вълкът се повдигна назад, повличайки ръката на зомбито. Костта се счупи. Вълкът повлече ръката като териер кокал. Кръв и гъсти течности пръснаха на гъста струя.

Ричард сграбчи вълка за задната част на врата, блъскайки го към краката си. Сграбчи предната страна на косматото му гърло и го обърна с лице към себе си. Мускулите по ръцете му се изпънаха от напрежението. Ноктите на вълка задраскаха във въздуха, докато се задушаваше. Големите нокти одраха голата кожа на Ричард. Кръвта потече на тънки алени струи.

Той хвърли вълка през стаята, право в чакащите мъртъвци.

— Никога повече не престъпвай нареждането ми, Джейсън, никога! — гласът му се задави в ръмжене, докато не се превърна във вой. Той отметна главата си назад и зави проточено. Звукът излизаше от човешкото му гърло. Касандра и Стивън се присъединиха към него. Техният вой изпълни стаята със странен звънтящ звук.

Тогава осъзнах, че Ричард може и да се беше съгласил да убие Маркус, но никога нямаше да успее да контролира лукоите без

бруталност. Това вече беше нещо обичайно за него. Почти както беше нормално за Жан-Клод. Добър или лош знак беше това? Не бях сигурна.

Джейсън се измъкна от мъртъвците. Обърна бледозелените си вълчи очи към мен, сякаш чакаше нещо.

— Изобщо не ме поглеждай — казах аз. — И аз също съм ти ядосана.

Джейсън пристъпи към мен на лапи по-големи от ръцете ми. Козината по врата му настръхна като бодлива четка. Устните му се вдигнаха над зъбите му в тихо ръмжене.

Насочих файърстара към него.

— Не го прави, Джейсън.

Той продължи да се приближава, всяка стъпка беше толкова твърда и пълна с напрежение, че изглеждаше като робот. Той присви тялото си, краката му се прибраха в позиция за скок. Нямаше да го чакам да довърши движението. Ако беше в човешка форма, можеше да се опитам само да го раня, но във вълчата форма, нямаше да му дам никакъв шанс. Само едно одраскване и наистина щях да стана алфа женска. Наведох надолу цевта и оставих спокойствието да ме изпълни. Не чувствах нищо, когато насочих пистолета към него. Нищо, освен студена, бяла празнота.

— Спрете и двамата! — изръмжа Ричард. Той се приближи към нас. Задържах очите си на вълка, но с периферното зрение, успях да видя, че Ричард се приближава.

Той продължи да се приближава, вмъквайки се между Джейсън и мен. Трябваше да насоча пистолета нагоре, за да не се окаже насочен към гърдите му. Той се втренчи в мен, лицето му беше замислено.

— Няма да се нуждаеш от пистолета — той удари огромния вълк в пода с юмрука си. Вълкът остана да лежи зашеметен. Само повдигането и спадането на гърдите му показваха, че е още жив.

Когато се обърна към мен, очите му бяха кехлибарени, нечовешки.

— Ти си моята лупа, Анита, но аз съм все още Улфрик. Няма да ти позволя да правиш за мен това, което Рейна прави за Маркус. Аз водя тази глутница — в гласа му имаше някаква нова твърдост. Най-после бях открила мъжкото му его.

Жан-Клод се засмя, висок, приятен звук, който ме накара да настръхна. Ричард присви голите си рамене, сякаш и той го беше почувствал.

— Не си ли разбрал досега Ричард, че та petite или ти е равна, или ти е господар? Тя не знае как да бъде нещо друго — той дойде и застана до нас. Изглеждаше дяволски развеселен.

— Искам да ми бъде равна — каза Ричард.

— Но не и вътре в глутницата — каза Жан-Клод.

Ричард поклати глава.

— Не, имам предвид... Не, Анита ми е равна.

— Тогава от какво се оплакваш? — попитах аз.

Той ме погледна гневно със своите чужди очи.

— Аз съм Улфрик, не ти.

— Води и ще те следвам, Ричард, — пристъпих по-близо до него, почти го докоснах. — Но води, Ричард, наистина води, или се разкарай от пътя.

[1] приятели мои — Б.пр. ↑

— Много е забавно — каза Жан-Клод — И повярвайте ми, та petite, Ричард, наистина е смешно. Нямаме време за този личен спор сега, не и ако Ричард таи някакви надежди да не бъде принуден да убива тази вечер.

Двамата го погледнахме и той грациозно сви рамене, което можеше да означава всичко и нищо.

— Трябва да призовем отново магията, но този път Ричард трябва да опита да поеме част от нея в себе си. Той се нуждае от нещо, което би впечатлило цялата глутница. Това — той махна към зомбитата. — Въпреки, че е впечатляващо, прилича твърде много на работа на Анита.

— Ти направи предложението, аз го приех.

— Може би — каза той. Изведнъж очите му станаха много сериозни, хуморът изчезна и лицето му стана любезно и празно. — Но първо мисля, че имам един-два въпроса към теб, та petite. Мисля, че Ричард не е единственият, когото обезсили днес.

— За какво говориш? — попитах аз.

Той наклони главата си на една страна.

— Може би наистина не знаеш? — той звучеше изненадан. — В дясно има малък коридор. Погледни в него.

Можех да видя арката в горния край на залата, но зомбитата изпълваха пространството, скривайки останалата част от гледката.

— Дръпнете се настрани — казах. Зомбитата се размърдаха като един организъм, мъртвите им очи ме гледаха, сякаш аз бях единственото, което имаше значение. За тях, това беше истина.

Зомбитата се движеха като тромава завеса. Сега можех да видя малкия коридор и фигурите, чакащи вътре.

— Спрете — казах. Зомбитата спряха, сякаш бях натиснала ключ.

Лив, русата самохвалка от „Смъртоносен танц“ стоеше точно в края на коридора. Все още беше облечена в нейния виолетов костюм.

Необикновените ѝ виолетови очи бяха втренчени в мен, празни, чакащи. Пулсът ми се качи в гърлото. Имаше и други фигури зад нея.

Ричард каза тихо:

— Това не е възможно.

Не започнах да споря с него. Щеше да бъде твърде трудно.

— Извикай ги навън, *ma petite*, позволи ни да видим кои си призовала от ковчезите им — гласът му беше горещ от надигащ се гняв.

— Какво те яде?

Той се засмя, но звукът беше горчив.

— Заплашвах хората си с това, но ти не каза нищо. Ти дори не ми каза, че наистина можеш да вдигнеш вампир като всяко друго зомби.

— Правила съм го само един път преди.

— Наистина — каза той.

— Не си изкарвай яда на мен.

— Ще се ядосвам, ако искам — каза той. — Това са моите хора, моите компаньони, а ти ги накара да ходят наоколо като кукли. Намирам това за повече от тревожно.

— Аз също — казах. Погледнах назад към вампирите. Лив, която беше толкова жизнена снощи, стоеше там като добре съхранено зомби. Не. Не, никога нямаше да я сбъркам със зомби. Можех да почувствам разликата. Но ето, че тя стоеше там, това мускулесто тяло чакаше следващата ми заповед. Имаше и други зад нея. Не можех да видя още колко бяха. Прекалено много.

— Можеш ли да върнеш обратно моите вампири, *ma petite*?

Продължих да гледам към Лив, отбягвайки погледа на Жан-Клод.

— Не знам.

Той докосна брадичката ми, обръщайки ме да го погледна в лицето. Изучаваше лицето ми, очите му ме проучваха, сякаш някаква частица истина щеше да се изпише по него. Оставих гнева да изпълни лицето ми, гневът винаги е бил добро нещо, зад което да се скриеш.

— Какво направи с последният вампир, който вдигна, *ma petite*?

Отдръпнах се от него. Той сграбчи ръката ми невероятно бързо. Твърде бързо, за да бъде видяно. Всичко, което се случи после беше напълно автоматично. Той хвана ръката ми под рамото, но аз все още можех да се движа от лакътя надолу и насочих файърстара към него. Узито в лявата ми ръка също беше насочено към него. Той можеше да

счупи ръката ми, преди да стрелям с едното оръжие, но не можеше да се измъкне и от двете. Но за първи път беше проблем да го гледам над дулото на пистолета. Колана на робата му се беше смъкнал и аз можех да видя триъгълник от бледа плът. Можех да видя къде би било сърцето му. Можех да издухам сърцето му назад и да разкъсам гърба му. И не исках да го направя. Не исках да разпиляя това красиво тяло по цялата стена. Проклятие.

Ричард се приближи. Не докосна никой от двама ни. Просто местеше погледа си от единия към другия.

— Той наранява ли те, Анита?

— Не — казах аз.

— Тогава трябваше ли да насочиш пистолета към него?

— Той не трябваше да ме пипа — казах аз.

Гласът на Ричард беше много спокоен.

— Той преди малко те докосваше много повече от това, Анита.

— Защо му помагаш?

— Той ми помогна преди. Освен това, ако го убиеш заради нещо толкова малко и глупаво, никога няма да си простиш.

Поех си дълбоко въздух и го пуснах да излезе. Част от напрежението излезе с въздуха. Наведох узито.

Жан-Клод освободи ръката ми.

Насочих файърстара към пода и погледнах към Ричард. Имаше нещо в очите му, дори и във вълчите му очи, което беше твърде човешко. Болка. Той знаеше колко много означава Жан-Клод за мен. Това се виждаше в очите му. Тази малка забележка означаваше, че той разбира моята връзка с вампира, може би по-добре и от самата мен.

Исках да му се извиня, но не бях сигурна дали щеше да разбере за какво. Дори не бях сигурна, че можех да му обясня. Ако обичаш някого, ако наистина ги обичаш, тогава никога не трябва да им причиняваш болка. Никога не трябва да изпълваш очите им с нещо толкова близко до скръб.

— Съжалявам, че ти се ядосах по-рано. Знам, че искаш това, което е най-добро за глутницата ти.

— Все още мислиш, че съм глупак заради това, че искам безкръвна победа — каза той.

Застанах на пръсти и го целунах нежно.

— Не глупак, само наивен, ужасяващо наивен.

— Много мило, ma petite. Оценявам намесата ти на моя страна, Ричард, но това са моите хора. Обещах им определена свобода, когато се присъединиха към мен. Ще те попитам отново. Можеш ли да ги върнеш обратно, както си бяха?

Обърнах се към Жан-Клод, едната ми ръка остана около кръста на Ричард.

— Не знам.

— Тогава е по-добре да откриеш, ma petite.

Това звучеше твърде много като заплаха за моя вкус, но... имаше фигура зад Лив, от която не можех да отлепя очите си. Приблжих се към чакащите вампири. Отворих устата си, но от нея не излезе никакъв звук. Стомахът ми се сви в твърда буца, гърдите ми се стегнаха. Най-накрая успях да кажа:

— Уили Маккой, ела при мен.

Уили излезе иззад гърба на високата руса вампирка. Беше облечен в същия резедав костюм, с който беше и в „Смъртоносен танц“. Кафявите му очи гледаха в мен, но в тях я нямаше онази искра, която беше Уили. Той не беше в къщи. Сякаш наблюдавах движеща се кукла и аз бях кукловодът. Усетих нещо горчиво в задната част на гърлото си. Очите ми бяха горещи и напрегнати. Не бях сигурна дали първо ще повърна или ще заплача.

Спрях го на около две крачки от мен. Преглътнах трудно и сълзи, достатъчно горещи да ме изгорят се плъзнаха по лицето ми.

— Не исках да знам това — прошепнах.

Жан-Клод дойде, за да застане зад мен.

— Уили — каза той. Гласът му вибрираше през стаята. Тялото на Уили потръпна от звука като ударен камертон. — Уили, погледни ме.

Празното, близко лице се обърна бавно към своя господар. Нещо проблесна през очите му за момент, нещо, за което няхах име помръдна.

— Това е възможност — каза Жан-Клод.

— Уили — казах аз. — Погледни към мен — гласът ми не беше изобщо толкова впечатляващ като на вампира, но Уили се обърна към мен.

— Не — каза Жан-Клод. — Погледни към мен, Уили.

Уили се поколеба.

— Уили — казах аз — Ела при мен — протегнах ръка и той направи стъпка към мен.

Жан-Клод каза:

— Спри, Уили, не отивай към нея.

Уили се поколеба, почти обръщайки се към Жан-Клод.

Концентрирах се върху това кълбо от сила вътре в мен, това нещо, което ми позволяваше да вдигам мъртвите и му позволих да ме облее, да изтече от мен. Зовях тялото на Уили към мен и нищо, което Жан-Клод можеше да направи нямаше да го накара да се извърне от мен.

Ричард каза:

— Спрете вие двамата. Той не е кукла.

— Също така не е и жив — казах аз.

— Той заслужава повече от това — каза Ричард.

Съгласих се с него. Обърнах се към Жан-Клод.

— Той е мой Жан-Клод. Всички те са мои. Когато нощта дойде, те отново ще са твои, но техните празни черупки са мои — пристъпих по-близо до него и този водовъртеж от сила се изля навън.

Той си пое свистящ дъх и отстъпи назад. Държеше ръцете си, сякаш го бях ударила.

— Никога не забравяй какво съм аз и какво мога да правя. Никакви заплахи повече между нас или това ще е последната заплаха.

Той се втренчи в мен и само за секунда в очите му се появи нещо, което не бях виждала преди: страх. Страх от мен, за първи път. Добре.

Уили ме гледаше с празни, чакащи очи. Той беше мъртъв, съвсем и наистина мъртъв. Сълзи потекоха надолу по лицето ми, тежки и сурови. Горкия Уили, горката аз. Той не беше човек. През всичките тези месеци бях негов приятел, а той е бил мъртъв. Просто мъртъв. Проклятие.

— Какво се случи с първия вампир, който вдигна, та petite? Защо не го положи обратно в ковчега му? — мисълта се плъзна зад очите му. Наблюдавах как идеята се оформи и се отрони от устните му. — Как мосю Бувие загуби долната част от тялото си, разтапяйки се?

Магнус Бувие беше смъртният слуга на Серефина. Неговата работа беше да ме държи близо до ковчега на Серефина, докато тя се

събуди, за да ме довърши. Забърсах лицето си, опитвайки се да се отърва от сълзите. Винаги премахвай следите, когато си плакала.

— Знаеш отговора — казах. Гласът ми звучеше напрегнат и слаб.

— Кажи го на глас, *ma petite*, нека го чуя от твоите собствени устни.

— Чувствам се така, сякаш изпуснах част от разговора — каза Ричард. — За какво говорите вие двамата?

— Кажи му, *ma petite*.

— Вампирката сграбчи Магнус през кръста и го задържа. Планирах само да го повали, нищо повече. Изтичах до вратата и избягах навън. Слънчевата светлина удари вампирката и тя избухна в пламъци. Очаквах Магнус да се върне обратно вътре, но той не го направи. Продължи да се приближава, влачейки я под светлината — това, че го казах бързо не го направи да звучи по-добре. Стоях между мъртъвците и говорех, прегръщайки себе си. Все още сънувах Серефина. Все още виждах Магнус да се протяга към мен, умолявайки ме да го спася. Можех да го застрелям и да не си загубя съня, но да го изгоря жив беше мъчение. Аз не измъчвам. Без да говорим за това, че Ели Куинлан вече се беше събудила като вампир, което я правеше законно жива. Убих ги и двамата и то никак не беше приятно.

Ричард ме гледаше, с израз на нещо близко до ужас на лицето си.

— Изгорила си човек и вампир живи? — наблюдавах как кафявото на очите му се връща към нормалния си цвят. Цялата форма на очите му се промени, докато го гледах. Изглеждаше почти сякаш би трябвало да боли. Дори и да беше наранен, той никога нямаше да го покаже.

— Не съм го планирала, Ричард. Не исках това да се случва, но щях да направя всичко, за да избягам от Серефина. Всичко.

— Това не го разбирам.

— Знам — казах аз.

— Няма срам в това да оцелееш, *ma petite*.

Обърнах се към Жан-Клод. По лицето му нямаше изписан шок. Беше любезно и неразгадаемо като на кукла.

— Тогава защо не мога да разчета лицето ти в момента?

Животът се върна обратно в лицето му, изпълни очите му, движеше се зад кожата му, докато той не застана там, втрепенен в мен.

Страхът беше все още там, както и изненада, но под тях беше тревогата.

— Така по-добре ли е? — попита той.

— Да — намръщих се. — Какво те притеснява?

Той въздъхна.

— Всяка честност се наказва някога, но обикновено не чак толкова бързо.

— Отговори ми, Жан-Клод.

Очите му преминаха покрай мен към върколаците, чакащи зад гърба на Ричард.

— Никой не трябва да говори за това, което се случи тук. С никого.

— Защо не? — попита Ричард.

— Това ще затрудни, *ma petite*.

— Това е истина — казах аз. — Но не това имаше предвид. Не мислеше за моите затруднения. По дяволите, тази история може да стане страхотна заплаха за всички твои вампири. Това би трябвало дяволски да ги уплаши.

— Това, *ma petite*, е проблемът.

Въздъгнах.

— Спри да бъдеш глупав и просто ни кажи.

— Не искам това... — той погледна към вампирите. — Да стига до Съвета на вампирите.

— Защо не? — Ричард и аз попитахме заедно.

— Казано просто, *ma petite*, те ще те убият.

— Аз съм твоят регистриран човешки слуга — казах аз. — Можеш да кажеш, че си го направил, за да ме запазиш жива.

— За такова нещо, те ще дойдат и ще разучат сами, *ma petite*. Който и да дойде, веднага ще разбере, че ти не носиш моите белези. Ти си мой слуга само по име. Това няма да е достатъчно за тях. Без никаква връзка между нас, те няма да ти вярват.

— Така че те ще я убият, просто така? — попита Ричард. Той се приближи по-близо до мен, сякаш щеше да ме докосне, но ръцете му се поколебаха над раменете ми.

Без да поглеждам към него, казах:

— Една история за изгорени живи хора и ти не искаш да ме докоснеш. Ти предубеден дребен върколак — опитах се да запазя гласа

си спокоен, но сурова нотка се промъкна в него.

Ръцете му сграбчиха здраво раменете ми.

— Това, което си направила наистина те тормози, така ли е?

Обърнах се, за да видя лицето му, ръцете му все още бяха на раменете ми.

— Разбира се, че ме притеснява. Аз не просто убих Магнус, измъчвах го до смърт. Ели Куинлан не заслужаваше да бъде изгорена жива — поклатих глава и се опитах да отстъпя настрани от него. Той обвини ръцете си около гърба ми, задържайки ме нежно до него.

— Съжалявам, че е трябвало да го направиш — докосна косата ми с една ръка, другата все още беше обвита около гърба ми. — Очите ти са обладани от духовете на това, което си направила. Не го приемай погрешно, но ме кара да се чувствам по-добре, когато виждам болката в очите ти.

Аз се избутах от него.

— Мислиш ли, че бих убила някого чрез мъчения и няма да почувствам нищо?

Той срещна очите ми, но изглеждаше така, сякаш имаше някакво напрежение в тях.

— Не бях сигурен.

Поклатих глава.

Жан-Клод хвана лявата ми ръка, другата все още държеше файърстара. Обърна ме с лице към него. Повдигна ръката ми към устните си, докато правеше лек поклон. Каза, докато се движеше:

— Няма нищо, което би могла да направиш, което би могло да ме накара да спра да желая тялото ти — целуна ръката ми. Устните му се задържаха малко по-дълго, отколкото беше прието. Езикът му близна кожата ми и аз я издърпах.

— Уплаших те, че мога да вдигам вампирите просто така.

— Може би, *ma petite*, но аз те плаша от години и ето че ти си все още тук.

Той отбеляза точка. Втренчих се в Уили.

— Нека да видим, дали ще можем да върнем всички обратно, където им е мястото — надявах се да успея да го направя. Искях Уили обратно, дори това да беше просто лъжа. Той ходеше, той говореше, това все още си беше Уили. Или може би само исках да бъде Уили. Може би се нуждаех да бъде Уили.

29

— Заведи ме в стаята с ковчезите — казах аз.

— Защо? — попита Жан-Клод. Имаше нещо в начина, по който каза тази самотна думичка, който ме накара да се втренча в него.

— Защото те помолих.

— Как ще се почувстват хората ми, ако позволя Екзекуторката да влезе в тяхната лична стая, докато те спят безпомощни?

— Няма да убивам никого днес, не и целенасочено.

— Не ми харесва начина, по който каза това, *ma petite*.

— Неконтролираната сила е непредвидима, Жан-Клод. Всякакви нежелани неща биха могли да се случат. Трябва да видя къде трябва да почиват вампирите. Искам да опитам да ги върна обратно с контролирана маневра.

— Какъв вид нежелани неща? — попита Ричард.

Това беше добър въпрос. След като всъщност се оправях на сляпо, нямах добър отговор на това.

— Ще ми отнеме по-малко сила да ги върна обратно, отколкото ми трябваше, за да ги вдигна. Ако отново я призовем диво и се опитаме да ги насилим обратно... — поклатих глава.

— Би могла да погасиш тяхната жизнена сила — каза Касандра.

Погледнах към нея.

— Какво каза?

— Ще се опиташ да ги положиш обратно в ковчезите им, както би опитала да положиш зомби, нали?

— Да.

— Но не ги искаш мъртви за постоянно?

Главата започваше да ме боли.

— Не, не ги искам мъртви за постоянно.

— Откъде знаеш толкова много за некромантията, Касандра? — попита Жан-Клод.

— Имам магистърска степен по магическа теория.

— Това можеше да ни свърши работа по-рано — казах аз.

— Ни най-малко — каза тя. — Но може да помогне сега.

— Знаеше ли, че най-новият член на глутницата ти е толкова добре образован, Ричард? — попита Жан-Клод.

— Да — каза той. — Това беше една от причините, поради които ѝ дадох разрешение да се премести тук.

— Разрешение да се премести? — попитах аз. — Защо ѝ е трябвало твоето разрешение?

— Върколаците трябва да получат разрешение от местния водач на глутница, преди да могат да влязат на нова територия. Ако не го направят, това се приема като предизвикателство към неговия авторитет.

— Тя теб ли попита за разрешение или Маркус?

— И двамата — каза Касандра. — Повечето върколаци не биха се приближили близо до Сейнт Луис, докато не приключи тази борба на сили.

— Защо тогава ти дойде, вълчо мой? — попита Жан-Клод.

— Хареса ми това, което чух за Ричард. Той се опитва да вкара глутницата в двадесети век.

— Планираше ли да бъдеш негова лупа? — попитах аз. Да, леката болка на ревността подаде грозната си глава.

Касандра се усмихна.

— Евентуално, но мястото вече беше заето. Дойдох тук, за да избягвам боя, не да го предизвикам.

— Страхувам се, че си сгрешила мястото — отбеляза Жан-Клод.

Тя сви рамене.

— Ако бях изчакала, докато битката свърши и нещата се успокоят, нямаше да струвам много, нали така?

— Дойде да се биеш на страната на мосю Зеeman ли?

— Дойдох, защото съм съгласна с това, което се опитва да направи.

— Не одобряваш убийствата? — попитах аз.

— Не наистина.

— Е, Ричард, открил си сродна душа — каза Жан-Клод, усмихвайки се твърде доволно.

— Касандра вярва в светостта на душата, много хора го правят — каза Ричард. Не погледна към мен.

— Ако тя ти подхожда повече от мен, няма да стоя на пътя ти.

Той се обърна към мен с израз на удивление върху лицето си.

— Анита... — той поклати главата си. — Аз съм влюбен в теб.

— Ще го преживееш — казах аз. Гърдите ми се стегнаха от предложението, но все пак го казах. Ричард и аз имахме основни фундаментални различия в мнението. Те нямаше да се променят. Един от нас трябваше да направи компромис и това нямаше да съм аз. Не можех да погледна очите на Ричард, но нямаше да взема думите си назад.

Той пристъпи пред мен и всичко, което можех да видя от него бяха голите му гърди. Имаше драскотина точно под лявото му зърно, кръвта се стичаше по кожата му на тъмни ивици. Той докосна брадичката ми, повдигайки лицето ми, докато не погледнах в очите му. Разглеждаше лицето ми така, сякаш не го беше виждал никога преди.

— Никога няма да те загубя, Анита. Никога.

— Никога е твърде дълго време, за да се обвържеш с убиец.

— Не е нужно да бъдеш убиец — каза той.

Отдръпнах се от него.

— Ако се въртиш около мен, очаквайки да омекна и да стана едно добро малко момиченце, може би трябва да ме напуснеш още сега.

Той сграбчи ръцете ми, дръпвайки ме към тялото си.

— Искам те, Анита, цялата — целуна ме, ръцете му бяха склучени зад гърба ми, притискайки ме към него.

Плъзнах ръцете си зад гърба му, файърстара все още беше в дланта ми. Притиснах тялото си срещу неговото достатъчно силно, за да усетя, че се радваше да ме види.

Отпуснахме се, за да можем да дишаме и аз се отдръпнах назад, наполовина усмихната, без да се измъквам от ръцете му. Успях да зърна Жан-Клод. Изразът на лицето му изтри усмивката от устните ми. Не беше ревност. Беше глад. Желание. Да ни гледа какво правим, го беше възбудило.

Отдръпнах се от Ричард и открих кръв по ръцете си. Беше трудно да се забележи върху тъмно синьото ми поло, но имаше мокри ивици, там, където се бях притиснала към кървавите драскотини. Някои от раните бяха толкова дълбоки, че все още продължаваха да кървят.

Сега и Ричард гледаше към Жан-Клод. Отстъпих от Ричард, държейки повдигната окървавената си ръка. Приблжих се към вампира и очите му се спряха на свежата кръв, не на мен. Спрях на по-малко от крачка от него, държах ръката си пред лицето му.

— Какво би предпочел точно сега, кръв или секс?

Очите му потрепнаха към лицето ми, после обратно към ръката ми, пак към лицето ми. Наблюдавах какви усилия полага, за да продължи да ме гледа в очите.

— Попитай Ричард какво би предпочел точно след като се промени във вълк, секс или прясно месо?

Погледнах назад към Ричард.

— Какъв е твоя избор?

— Точно след промяната, месото — каза го така, сякаш аз вече трябваше да знам отговора.

Обърнах се обратно към вампира. Наместих файърстара отпред в панталоните си и приблжих кървавата си ръка към устните му.

Жан-Клод сграбчи китката ми.

— Не ме дразни, *ma petite*. Контролът ми не е безграничен — треперене се плъзна по рамото му и надолу по ръката му. Погледна настрани и затвори очите си.

Докоснах лицето му с дясната си ръка, обръщайки го към мен.

— Кой е казал, че те дразня? — казах меко. — Заведи ни в стаята с ковчезите.

Жан-Клод погледна лицето ми.

— Какво ми предлагаш, *ma petite*?

— Кръв.

— И секс?

— Кое би предпочел сега, точно в тази минута? — втренчих се в него, прочитайки истината в лицето му.

Той се разсмя разтреперано.

— Кръв.

Усмихнах се и издърпах китката си.

— Запомни, че това беше твоя избор.

През лицето му премина израз, нещо средно между изненада и ирония.

— *Touche*^[1], *ma petite*, но започвам да тая надежди, че това няма да е последният път, когато ще правя избор — имаше жегата в гласа му, в

очите му, простото стоене близо до него ме караше да потрепервам.

Хвърлих кос поглед към Ричард. Той ни наблюдаваше. Очаквах да видя ревност или гняв, но всичко, което можех да прочета по лицето му беше нужда. Страст. Бях почти сигурна, че изборът на Ричард точно в тази минута щеше да е секс, но мисълта за малко разлята кръв не изглеждаше да го е притеснила. По скоро изглежда, че го беше възбудила. Бях започнала да се чудя дали вампирите и върколаците споделяха сходни вкусове в любовната игра. Мисълта би трябвало да ме уплаши, но нищо такова не се случи. Това беше много, много лош знак.

[1] тъчдаун, спечелена точка, туш — Б.пр. ↑

Последният път, когато влизах в стаята с ковчезите под „Цирка на прокълнатите“, бях дошла, за да убия предишния Господар на града. Бях дошла, за да убия всеки вампир в това място. Леле, колко се променят нещата.

Пътека от бели лампи, здраво закрепени за стените, изливаше мека халогенна светлина върху всеки от седемте ковчега. Три от ковчезите бяха празни, капациите им зееха отворени. Всеки от ковчезите беше модерен, нов, просторен. Всичките бяха от богат лакиран дъб, оцветен почти черен. Сребърни дръжки украсяваха дървото. Сатенените подплати на отворените ковчези бяха в различни цветове: бял, син, червен. В ковчега с червеният интериор имаше меч в специално пригодена ножница: особен двуръчен меч, толкова дълъг, колкото аз бях висока. Чифт от най-грозните пухкави зарове, които бях виждала, висеше в ковчега с бялата подплата. Той трябва да беше на Уили. Този със синия сатен имаше малка допълнителна възглавничка. Над ковчега се носеше неясно сладката миризма на остарели рози. Докоснах допълнителната възглавничка и открих, че е пълна с изсушени растения.

— Билки за сладък сън — казах на себе си.

— Има ли някаква особена причина да пипаш личните им принадлежности, ma petite?

Погледнах към него.

— Какво споменче криеш ти в своя ковчег?

Той само се усмихна.

— Защо всички ковчези са еднакви?

— Ако дойдеш тук, за да ни убиеш, откъде би започнала?

Огледах еднаквите ковчези наоколо.

— Не знам. Ако някой дойде тук, няма да може да реши кой е най-старият или кой е Господарят на града. Това прикрива твоя задник, но поставя под опасност останалите.

— Ако някой дойде, за да ни убива, та petite, в интерес на всички е най-старият да не бъде убит пръв. Винаги има шанс, някой от по-старите да успее да се събуди навреме, за да спаси останалите.

Кимнах.

— А защо са супершироки, със супервисок интериор?

— Ти би ли искала да прекараш вечността по гръб, та petite? — той се усмихна и дойде, за да застане край мен, облягайки задника си на отворения ковчег, ръцете му бяха кръстосани пред гърдите. — Има още толкова много удобни пози.

Почувствах топлина да пропълзява по лицето ми.

Ричард се присъедини към нас.

— Вие двамата ще продължавате да си разменяте духовитости ли или ще приключваме с това? — той се облегна на затвореният капак на един ковчег, ръцете му бяха подпрени върху него. Върху дясната му предмишница имаше кървава драскотина. Той изглеждаше като у дома си. Джейсън, все още космат и достатъчно голям, за да бъде язден, пристъпи по каменния под, ноктите му почукваха по земята. Главата на вълка беше достатъчно високо, че да може да оближе кървавата ръка на Ричард, докато стоеше на четири лапи. Имаше моменти, когато ми се струваше, че Ричард е твърде нормален, за да се впише в моя живот. Този не беше един от тях.

— Да, трябва да го направим — казах аз.

Ричард стана, прекарвайки пръстите си през гъстата си коса, отхвърляйки я назад от лицето си и излагайки на показ гърдите си. За първи път се зачудих, дали не го прави нарочно. Погледнах лицето му за този намек за подигравка, който Жан-Клод имаше, за онова знание, че дори това просто движение ме впечатлява. Там нямаше нищо. Лицето на Ричард беше невинно, красиво и без задни подбуди.

Размених поглед с Жан-Клод. Той сви рамене.

— Ако ти не го разбираш, не ме гледай мен. Аз не съм влюбен в него.

Ричард изглеждаше изненадан.

— Изпуснах ли нещо? — удари леко вълка под гърлото, притискайки главата му към гърдите си. Вълкът изскимтя високо от удоволствие. Предполагам, че се радваше да получи отново благосклонността на водача на глутницата си.

Поклатих глава.

— Не съвсем.

— Защо сме тук? — попита Стивън. Той беше толкова близо до вратата, колкото можеше, без да бъде извън стаята. Раменете му бяха прегърбени. Беше изплашен, но от какво?

Касандра стоеше близо до Стивън, вътре в стаята, по-близо до нас. Лицето ѝ беше любезно, неразгадаемо, с изключение на предпазливостта в очите ѝ. И двамата носеха дънки с тениски върху тях. Стивън беше с бледосиня мъжка туника. Касандра носеше една голяма тениска в убито борово зелено с щампована на нея вълча глава с големи, жълти очи.

— Какво не е наред, Стивън? — попита Ричард.

Стивън премигна и поклати глава.

— Всички чухме, Анита да казва на Жан-Клод, че ще се нуждае от още кръв, свежа кръв — каза Касандра. Погледна към мен, когато довършваше изречението. — Мисля, че Стивън е притеснен за това, откъде ще дойде свежата кръв.

— Аз не съм почитател на човешките жертвоприношения — казах аз.

— Някои хора не приемат ликантропите за хора — каза Касандра.

— Аз не съм от тях — отговорих.

Тя погледна към мен, премисляйки думите ми. Някои ликантропи можеха да кажат, ако лъжеш. Бях готова да се хвана на бас, че тя беше една от тях.

— Тогава откъде ще получиш кръвта?

Това беше добър въпрос. Не бях сигурна, че имах добър отговор.

— Не знам, но няма да се стигне до смърт.

— Сигурна ли си? — попита тя.

Свих рамене.

— Ако ще ни трябва смърт, за да ги върнем обратно, те са мъртви. Няма да убия някого друго, за да ги върна обратно — погледнах към трите чакащи вампира, след като го казах. Лив, Уили и изненадващо, Деймиън. Вдигането на вампирите беше достатъчно впечатляващо, вдигането на някого толкова силен като Деймиън вече ставаше плашещо. Той не беше вампир — господар, никога нямаше да бъде, но щеше да ме притесни доста в честен бой. Сега стоеше облечен само в зелените панталони от ликра и пиратския шарф.

Горната част от тялото му блестеше като мускулест мрамор под блясъка на светлините. Зелените му очи бяха втренчени в мен с търпеливо очакване, както го можеха само напълно умрелите.

— Ти трепериш, ma petite.

— Ще призовем силата отново, след това ще се нуждаем от кръв — погледнах към Жан-Клод и Ричард. — Ако Ричард иска да се бие с Маркус тази вечер, не съм сигурна, че той трябва да дава толкова много кръв.

Жан-Клод наклони главата си на една страна. Очаквах да каже нещо дразнещо, но не го направи. Може би дори и много старо куче можеше да научи нови номера.

— Той няма да забива зъбите си в теб — каза Ричард. Гневът направи кафявите му очи тъмни и блестящи, беше очарователен дори, когато беше ядосан. Тази аура на сила се носеше около него, достатъчно близо, за да се обвие около голата ми кожа.

— Не можеш да даряваш кръв два пъти, толкова скоро един след друг, когато Маркус те чака — казах аз.

Ричард ме сграбчи за раменете.

— Ти не разбираш, Анита. Храненето е като секс за него.

Отново почти очаквах Жан-Клод да ни прекъсне, но той не го направи. Трябваше аз да го кажа. Проклятие.

— Това няма да е първият път, когато ще го прави, Ричард.

Пръстите на Ричард се забиха в ръцете ми.

— Знам това. Видях белезите от зъби на китката ти. Но си спомни, че тогава не беше под умствен контрол.

— Помня — казах аз. — Болеше адски.

Ричард ме привлече към себе си, ръцете му все още държаха раменете ми, повдигаше ме на пръсти така, сякаш искаше да ме придърпа към лицето си.

— Без умствен контрол е като изнасилване, не е истинско. Този път ще бъде истинско.

— Нараняваш ме, Ричард — гласът ми беше спокоен, стабилен, но изразът върху лицето му ме уплаши. Напрежението в ръцете му, в лицето му, в цялото му тяло беше изнервящо.

Той ме свали долу, но не махна ръцете си от мен.

— Вземи кръв от Джейсън или Касандра.

Поклатих глава.

— Това може да свърши работа, а може и да не свърши. Ако кръвта идва от някой от нас знам, че ще проработи. Освен това, можеш ли да предлагаш кръвта на други хора ей така, без първо да ги попиташ?

Съмнение се плъзна в очите му и той ме пусна. Дългата му коса падна напред, скривайки лицето му.

— Каза, че си избрала мен. Че си влюбена в мен. Че не искаш да правиш секс с него. Сега ми казваш, че искаш да се храни от теб. Това е толкова лошо, колкото и секс — той закри през стаята, минавайки покрай чакащите вампири, крачеше из стаята развълнуван, изпълвайки я с топла, пълзяща сила.

— Не съм казвала, че искам да го храня — казах аз.

Той спря на средата на стаята, взирайки се в мен.

— Но ще го направиш, нали така?

— Не — казах аз и това беше истина. — Никога не съм се интересувала от това.

— Тя говори истината — намеси се най-после Жан-Клод.

— Ти стой настрана от това — каза Ричард, насочвайки пръст към него.

Жан-Клод направи лек поклон и отново замълча. Беше се представил достатъчно добре. Накара ме да се изнервя. Разбира се, Ричард се справяше достатъчно добре и за двама им.

— Тогава позволи ми да го нахраня отново.

— Това да не е сексуално и за теб? — попитах аз.

Ричард поклати главата си.

— Тревожа се за теб, Анита, не за него. Малко болка не е проблем.

Сега беше мой ред да поклатя глава.

— Да не би наистина да ми казваш, че това да забие зъбите си в тялото ми те тревожи също толкова много като това да забие... — не довърших изречението. — Смятам, че кръводаряването е по-малкото зло, Ричард. А ти?

— Да — изсъска той. Силата му беше изпълнила стаята като топла, електрическа вода. Почти можех да се протегна и да я хвана.

— Тогава за какво се оплакваш? — попитах. — Нямах да го направим и първия път, но ти поиска да го направя. Ти поиска да го направим — изправих се пред него, най-накрая ядосана. — Ти не

искаш да убиваш Маркус, добре, но това е цената. Искаше достатъчно сила, за да покориш останалата част от глутницата, без да изгубиш човечността си, супер, но тази сила не е безплатна — стоях пред него, толкова близо, че силата му танцуваше по кожата ми като тънки иглички, като секс, който преминаваше по ръба между удоволствието и болката. — Вече е прекалено късно да отстъпиш. Няма да изоставим Уили и останалите, само защото ти се чувстваш некомфортно — преминах тази последна крачка, поставяйки телата ни толкова близо едно до друго, че дори по-дълбока въздишка би ги накарала да се докоснат. Понижих гласа си до шепот, въпреки че знаех, че всички в стаята, щяха да продължат да ме чуват. — Не кръвта те притеснява. Това, което те притеснява е, че ти ще изпиташ удоволствие от това. — Понижих гласа си още, докато не остана почти само движението на устните ми с дъх вместо звук. — Жан-Клод не просто ме прелъстява, той прелъстява нас.

Ричард стоеше, втренчен надолу към мен и погледът в тъмните му кафяви очи беше самотен и безнадежден. Малко момченце, което беше открило, че чудовищата изпод леглото наистина съществуват и викаше майка си.

Силата на Жан-Клод се изля през стаята, смесвайки се с електрическата топлина на Ричард, като студен вятър от гроб. И двамата се обърнахме и погледнахме вампира. Той се плъзна към нас, без да носи нещо друго, освен копринената си пижама и знаещата си усмивка. Неговата собствена сила, караше дългата му коса да се развява около лицето му като малък вятър.

Ричард докосна раменете ми и дори това скромно докосване изпрати следа от топлина, потрепваща енергия по цялата ми кожа. Силата беше там, готова за призоваване, точно под повърхността. Не се нуждаехме от всички сексуални игрички.

Жан-Клод протегна бледата си ръка напред към мен. Аз хванах ръката му с моята и това единствено докосване беше достатъчно. Тази студена, изгаряща сила се изля върху мен, през мен, в Ричард. Чух неговата въздишка. Жан-Клод започна да се приближава към мен, сякаш щеше да притисне тялото си към моето. Задържах го надалеч от себе си с ръката, която беше преплетена с неговата, директно го избутах.

— Тук е Жан-Клод, не можеш ли да я усетиш?

Той кимна.

— Силата ти ме зове, та petite.

Ръцете на Ричард се увиха около раменете ми, лицето му докосна косата ми.

— Сега какво?

— Този път ние ще яздим силата, няма тя да язди нас.

— Как? — Ричард шептеше.

Жан-Клод погледна към мен с очи, които бяха дълбоки като океан и също толкова пълни с тайни.

— Вярвам, че та petite има план.

— Да — казах аз. — Имам план — погледнах от единия към другия. — Ще се обадя на Доминик Дюмар и ще видя дали той ще знае как да върнем вампирите обратно в ковчезите им.

Доминик вече не беше заподозрян в убийството на Робърт. Имаше желязно алиби. Бил е с жена. Дори и да не беше оправдан, може би пак щях да поискам помощта му. Искях да спася Уили повече от това да отмъстя за Робърт.

Странен израз премина през лицето на Жан-Клод.

— Ти искаш помощ, та petite? Това е необикновено.

Отдръпнах се от двама им. Можехме да призовем силата отново, бях доста сигурна в това. Погледнах към празното лице на Уили и към плюшените зарове, висящи в ковчеза му.

— Ако направя грешка, Уили заминава. Искам го обратно.

От време на време си мислех, че не Жан-Клод беше този, който ме убеди, че вампирите невинаги са чудовища. Това бяха Уили и Мъртвия Дейв, бивше ченге и собственик на бар. Това бяха някои от малкото вампири, които от време на време изглеждаха като добри момчета. Жан-Клод беше много неща, но добро момче не беше едно от тях.

Доминик Дюмар дойде, облечен в чифт черни панталони и черно кожено яке, разтворено над сива копринена тениска. Изглеждаше по-спокоен, когато Сабин го нямаше наоколо, като работник в почивен ден. Дори спретнато подстриганата вандайкская брадичка и мустаци изглеждаха по-неофициално.

Доминик пристъпи към трите вампира, които бях вдигнала. Бяхме се върнали обратно в стаята с разпръснатите натрошени камъни, така че да може да види зомбитата и вампирите наведнъж. Той се въртеше около вампирите, докосвайки ги тук и там. Ухили се към мен, зъбите проблеснаха през тъмната му брада.

— Това е чудесно, наистина невероятно.

Усетих желание да му се намръщя.

— Прости ми, ако не споделям ентусиазма ти. Можеш ли да ми помогнеш да ги върна обратно по начина, по който са били?

— Теоретично, да.

— Когато хората започнат да използват думата теоретично, означава, че не знаят как да направят нещо. Ти не можеш да ми помогнеш, нали така?

— Е, е — каза Доминик. Коленичи пред Уили, втрещвайки се в него, изучавайки го като буболечка под биоскоп. — Не съм казал, че не мога да помогна. Истина е, че никога не съм го виждал направено. А ти казваш, че не го правиш за пръв път — той се изправи, изтупвайки колената на панталоните си.

— Един път преди това.

— Тогава е било без триумвират, така ли? — попита Доминик.

Беше се наложило да му разкажа. Разбирах достатъчно от ритуална магия, за да знам, че ако не му кажехме как сме събрали цялата тази сила, всичко, което той би могъл да ни предложи като помощ, нямаше да проработи. Това беше все едно да кажеш пред полицията, че е било кражба с взлом, когато всъщност е било убийство. Те щяха да се опитват да разследват грешното престъпление.

— Да, първият път бях само аз.

— Но и двата пъти през деня? — попита той.

Кимнах.

— Това има смисъл. Можем да вдигаме зомбита, чак след като душата си отиде. Затова има смисъл вампирите да могат да бъдат вдигани само през деня. Когато се спусне мрака, душите им се връщат.

Дори не се опитах да споря, дали вампирите имат или нямат души. Не бях така сигурна в отговора, както би трябвало да бъда.

— Не мога да вдигам зомбита през дневните часове. Да не говорим за вампири — казах аз.

Доминик огледа всички чакащи мъртъвци от двете му страни.

— Но си го направила.

Поклатих глава.

— Не в това е въпроса. Изобщо не би трябвало да е възможно да го направя.

— Опитвала ли си се изобщо някога да вдигнеш зомби през деня?

— Ами, не. Мъжът, който ме обучаваше каза, че това не е възможно.

— Така че никога не си се опитвала — заключи Доминик.

Поколебах се, преди да отговоря.

— Опитвала си се — каза той.

— Не можах да го направя. Дори на можах да призова силата под слънчевата светлина.

— Само, защото си вярвала, че няма да можеш — каза Доминик.

— Кажу го пак.

— Вярата е един от най-важните аспекти в магията.

— Имаш предвид, че ако вярвам, че не мога да вдигам зомбита през деня, няма да мога да го правя?

— Именно.

— Това няма смисъл — каза Ричард. Той се облягаше на една от непокътнатите стени. Беше много тих, докато обсъждах магията с Доминик. Джейсън все още във вълчата си форма, лежеше в краката му. Стивън беше разчистил някои от счупените камъни и беше седнал до вълка.

— Всъщност... — казах аз — ... има. Виждала съм хора с голям необработен талант, които не можеха да вдигнат нищо. Единият

смяташе, че това е смъртен грях, така че просто го беше блокирал. Но блестеше от сила, без значение дали искаше да я приеме или не.

— Превръщачът може да отрича силата, колкото си иска, но това няма да го спре да се променя — каза Ричард.

— Вярвам, че затова ликантропите го смятат за проклятие — каза Доминик.

Ричард погледна към мен. Изразът на лицето му беше красноречив.

— За проклятие.

— Ще трябва да простиш на Доминик — каза Жан-Клод. — Преди стотици години на никой не би му хрумнало, че ликантропията би могла да е болест.

— Притесняваш се за чувствата на Ричард? — попитах аз.

— Неговото щастие е твое щастие, ma petite.

Новото джентълменско поведение на Жан-Клод започваше да ме дразни. Не вярвах на тази негова промяна. Касандра се намеси:

— Ако Анита не вярва, че може да вдига мъртвите през деня, тогава как го е направила?

Беше се намесила в метафизичната дискуссия така, сякаш присъстваше на защита на дипломна работа по магическа теория. Бях срещала хора като нея в колежа. Теоретици, които нямаха истинска магия в себе си. Но можеха да стоят с часове и да обсъждат дали теоретичната магия ще проработи. Третираха магията като висша физика, като чиста наука без някакъв реален начин да бъде тествана. Небесата забраниха на магьосниците от кулата от слонова кост да изпробват своите теории с истинска магия. Доминик би се вписал добре в същата картинка, с изключение на това, че имаше собствена магия.

— И в двата случая на помощ е идвала екстремната ситуация — каза Доминик. — Включвал се е принципът, който позволява на грохнала старица да вдигне камион, за да измъкне внука си изпод него. Във време на голяма нужда, често използваме способности, отвъд всекидневните.

— Но бабата няма да може да вдигне кола по собствена воля, само защото го е направила веднъж — казах аз.

— Хъм — каза Доминик. — Може би аналогията не е най-точна, но ти разбираш какво искам да ти кажа. Ако смяташ, че не можеш да

го направиш, просто ще ти стане трудно.

Това почти ме накара да се усмихна.

— Тоест, казваш ми, че ще мога да вдигам мъртвите и през деня, ако повярвам, че мога.

— Така мисля.

Поклатих глава.

— Досега не бях чувала някой съживител да е успял да го направи.

— Но ти не си просто съживител, Анита — каза Доминик. — Ти си некромант.

— Никога не бях чувал некромант да може да вдигне мъртвец на ясна дневна светлина — каза Жан-Клод.

Доминик сви грациозно рамене. Напомни ми за Жан-Клод. Явно трябваша няколкостотин години, за да можеш да свиваш привлекателно рамене.

— Не знам за ясната дневна светлина, но точно както някои вампири могат да ходят наоколо през деня, докато са надеждно защитени, мисля, че същият принцип би могъл да се приложи и за некромантите.

— Тоест и ти не вярваш, че Анита би могла да вдигне мъртвец навън по обяд? — попита Касандра.

Доминик отново сви рамене. След това се засмя.

— Хвана ме, моя ученолюбива красавице. Би могло да е възможно Анита да направи точно това, но дори аз не съм чувал за такова нещо.

Поклатих глава.

— Вижте, можем да обсъждаме магическите изводи по късно. Точно сега, можеш ли да ми помогнеш да открия начин да положа вампирите обратно, без да оплескам работата?

— Дефинирай ми оплескване на работата — каза Доминик.

— Не се шегувай, Доминик — каза Жан-Клод. — Знаеш напълно ясно какво има предвид.

— Искам да го чуя от нейните устни.

Жан-Клод погледна към мен и едва забележимо сви рамене.

— Когато се спусне мракът искам да се събудят като вампири. Страхувам се, че ако го направя грешно, те просто ще си останат мъртви завинаги.

— Изненадваш ме, Анита. Може би репутацията ти на бич за местната популация от вампири е преувеличена.

Втренчих се в него. Преди да успее да кажа нещо, което би могло да прозвучи като самохвалство, Жан-Клод проговори.

— Мисля, че това, което тя направи днес е достатъчно доказателство колко много заслужава репутацията си.

Доминик и вампирът се втренчиха един в друг. Сякаш нещо премина между тях. Предизвикателство, знание, нещо.

— Тя би могла да стане един забележителен човешки слуга, само ако някой вампир успее да я опитоми — каза Доминик.

Жан-Клод се засмя. Звукът изпълни стаята с ехо, което потреперваше и танцуваше върху кожата. Смехът се понесе през тялото ми и за един кратък момент, почувствах нещо да ме докосва дълбоко вътре, където не ме беше докосвала ръка. В друг момент Жан-Клод може би щеше да успее да го направи еротично, сега беше просто обезпокоително.

— Не прави това отново — каза Ричард. Потри голите си ръце, сякаш му беше студено или се опитваше да изтрие спомена за този агресивен смях.

Джейсън дотича в краката на Жан-Клод, за да бутне главата си във вампирските ръце. На него му беше харесало.

Доминик направи малък поклон.

— Моите извинения, Жан-Клод, ти отбеляза точка. Ако беше пожелал, можеше да причиниш същите щети, каквито господаря ми причини инцидентно в твоя офис.

— Моя офис — казах. Лично аз не мислех, че Жан-Клод би могъл да причини вреда само с гласа си. Била съм в ситуации, в които, ако можеше да прави нещо такова, щеше да го направи. Но нямаше смисъл да казвам на Доминик за това.

Доминик направи още по-нисък поклон в моя посока.

— Твоя офис, естествено.

— Може ли да прекратим демонстрациите? — попитах аз. — Можеш ли да ни помогнеш?

— Имам повече от желание да опитам.

Приблжих се към него, подбирайки пътя си през счупените камъни. Когато заставах толкова близо, колкото беше учтиво и може би само два-три сантиметра по-наблизо до него, казах:

— Тези три вампира не са просто един експеримент. Това не е някакво дипломно изследване в магическата метафизика. Ти предложи да ме учиш на некромантия, Доминик. Мисля, че не си достатъчно добър за работата. Как можеш да ме учиш, когато аз мога да правя неща, които ти не можеш? Освен, разбира се, ако можеш да вдигаш вампири от ковчезите им? — гледах в тъмните му очи през цялото време, докато говорех, наблюдавайки как гневът ги стеснява и изтънява устните му. Егото му беше точно толкова голямо, колкото се надявах. Знаех, че няма да ме разочарова. Сега Доминик щеше да даде най-доброто от себе си. Гордостта му беше поставена на карта.

— Каж ми точно как повика силата, Анита и аз ще ти направя заклинание, което ще проработи — стига да имаш достатъчно контрол, за да го накараш да работи.

Усмихнах му се, така че да изглежда снизходително.

— Ти го направи, аз ще го изпълня.

Той също се усмихна.

— Арогантността не подобава на характера на жена.

— Мисля, че много ѝ подобава — каза Жан-Клод. — Ако е заслужена. Ако току-що беше вдигнал три вампира от дневната им почивка, ти нямаше ли да си арогантен, Доминик?

Усмивката му се разшири.

— Да, щях да бъда.

Истината беше, че не се чувствах арогантна. Чувствах се изплашена. Изплашена, че можеше да прецакам Уили и той никога нямаше да се вдигне отново. Чувствах се зле и заради Лив и Деймиън. Нямаше значение дали ги харесвах или не, не бях искала да го правя. Не би трябвало да унищожаваш жизнената енергия на някой инцидентно. Ако се чувствах и наполовина толкова сигурна, колкото говорех думите ми към Доминик, защо тогава ме болеше стомаха?

Доминик, Касандра и аз подготвихме магията. Частта от плана, която беше моя идея беше много проста. Щях да върна зомбитата обратно в постоянните им гробове. Бях добра в това. Доколкото бях в състояние щях да се държа, сякаш това беше още една работна задача: полагане на мъртвец за почивка, нищо особено. Първо положи зомбитата, по-късно се притеснявай за вампирите.

Касандра донесе един от моите ножове и ножницата за китка от спалнята. Ако служех за фокус на друг съживител, нямаше да му позволя да забие зъби в мен, тогава защо трябваше да получим кръвта, докато Жан-Клод пиеше? Не беше нужно или поне аз мислех, че не е нужно. Доминик се съгласи с мен, но не беше сто процента сигурен. Така че първо зомбитата. Те щяха да са за проба. Ако не станеше с ножа, щяхме да използваме зъбите на Жан-Клод, но докато можех да се възползвам от тази малка нормалност, щях да го направя.

Изпратих Стивън за купа, в която да държим кръвта. Той се върна с малка, златна купа. Чудех се дали размерът беше обмислен, за да ме накара да не събирам много кръв. За върколак, Стивън не изглеждаше много да обича кръвта. Купата беше полирана и сияеше толкова ярко, че почти грееше. Във вътрешността ѝ личаха следите от работата на чука. Ковано злато и веднага след като я докоснах разбрах, че е стара. Защо всеки си мисли, че трябва да имаш нещо специално, в което да си държиш кръвта? Порцеланова купа върши същата работа.

Стояхме в разбитата стая, където чакаха зомбитата, търпеливи, както само мъртвите могат да бъдат. Някои от очите, които ме гледаха бяха хлътнали като на умряла риба, няколко орбити бяха празни, но дори и без очи, всички изглеждаха така сякаш гледат в мен.

Изправих се с нож, сложен в кания на лявата ми ръка и застанах с лице към тях. Ричард стоеше от лявата ми страна, Жан-Клод от дясната. Те нямаше да ме докоснат, без да съм ги помолила.

Доминик беше поискал толкова подробности около първият триумвират, че се бях почувствала засрамена. Той се съгласи с мен, че

силата вероятно си беше там, без да се налага да се търкаляме един върху друг. Съгласието по този единствен въпрос му спечели червени точки от моя страна. В крайна сметка планът беше да съживим магията тази вечер пред цялата глутница. Не ми се искаше наистина да правя секс пред толкова много непознати. Добре де, не беше точно секс, но беше достатъчно близо до него, та да не искам публика.

Блясъкът намаля. Гледайки частично разложените зомбита ми беше трудно да се почувствам в настроение.

— Моите зомбита обикновено изглеждат по-добре от тези — отбелязах аз.

— Ако беше изтеглила толкова много сила от други двама некроманти, зомбитата щяха да са по-добри — каза Доминик.

— Може би беше липса на контрол — намеси се Жан-Клод.

Обърнах се и го погледнах.

— Мисля, че Доминик има предвид, че част от енергията, която ги съживи беше взета от мъртъв човек.

— Вярваш ли, че съм мъртъв, *ma petite*?

Втрещих се в това прелестно лице и кимнах.

— Вампирите, които съживих са просто трупове. Каквото и да си, това е форма на некромантия. Некромантията работи единствено, когато започнеш с мъртво тяло.

Той наклони главата си на една страна.

— Чух думите ти, *ma petite*, но не мисля, че вярваш в тях, не и напълно.

Поклатих глава.

— Вече не знам в какво вярвам.

— Всъщност... — каза Доминик — ... не вярвам да има значение това, че Жан-Клод е вампир. Мисля, че по-важното е, че нито той, нито Ричард не знаят нещо за съживяването на мъртъвци. Това е само твой талант. Мисля, че с практика ще можеш да канализираш силата в перфектни зомбита, но за сега Жан-Клод е прав. Дивотата на това, липсата на контрол, са направили зомбитата не толкова перфектни.

Сигурно нещо се беше изписало на лицето ми, защото той добави:

— Имало е прекалено много неща, които е трябвало да контролираш, за да можеш да спреш вниманието си на подробностите.

Мисля, че инстинктивно си създала зомбитата, защото това е частта, в която си била най-сигурна. Имаш отлични инстинкти.

— Благодаря, досетих се — казах саркастично.

Той се усмихна.

— Знам, че времето ни изтича. Както знаем от присъствието на Жан-Клод тук, не всички вампири спят до пълен мрак. Страхувам се, че ако някой от вампирите премине часа си за ставане, тогава той или тя ще бъдат загубени. Но ми се иска да помоля Анита да направи нещо, което няма нищо общо с нейния проблем, но означава всичко за мен.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Сабин — каза Жан-Клод.

Доминик кимна.

— Времето на Сабин изтича.

— Сабин, вампирът от клуба? — попита Касандра.

— Да — казах аз — От какво имаш нужда, Доминик? Ако го направиш бързо, аз съм твоя човек.

Доминик се усмихна.

— Благодаря ти, Анита. Концентрирай се върху едно от твоите зомбита. Опитай се да го направиш по-перфектно.

Намръщих се срещу него.

— Излекувай едно от своите зомбита, ma petite.

— Не можеш да излекуваш мъртвец — казах аз. — Но мога да ги направя да изглеждат по-живи.

Доминик кимна.

— Това ще бъде много добре.

— Обикновено правя това по време на първоначалният приток на сила. Никога не съм се опитвала да си играя с моите мъртвци, веднъж, след като съм ги съживила.

— Моля те, опитай — каза Доминик.

— Можем отново да възбудим силата между трима ни и да опитаме тогава — казах аз.

Доминик поклати глава.

— Не съм сигурен как това би повлияло на магията. Мисля, че може да донесе голям риск за твоите приятели.

Втренчих се в него за един-два удара на сърцето.

— Би рискувал Сабин да изгние, за да спасиш нашите приятели?

— Ти помоли за помощта ми, Анита. Не мисля, че си жена, която често моли за помощ. Ще бъде лоша отплата за такъв комплимент, ако те оставя да рискуваш приятелите си заради мен. Ако можеш да излекуваш зомби, както си е било, тогава го направи. Ако не можеш, тогава ще пристъпим към спасяването на трите вампира.

— Много честно отношение — каза Жан-Клод.

— Има моменти, когато честта е единственото, което ти остава — отговори Доминик.

Вампирът и човекът изглежда имаха момент на почти перфектно разбирателство. Богатството на преживяната история, ако не споделена, то поне подобна, премина между тях. Аз бях излишната жена.

Погледнах към Ричард и ние също преживяхме наш момент на пълно разбирателство. Оценявахме своя смъртен живот. Фатализмът в гласа на Доминик беше плашещ. На колко години беше той? Обикновено можех да кажа за вампирите, но не и за човешките им слуги. Не можех да попитам. В очите на Доминик личеше тежестта на години, която ме накара да не смея да задам въпроса.

Погледнах към привлекателното лице на Жан-Клод и се зачудих дали бих могла да бъда толкова почтена или бих рискувала всичко и всеки, за да го излекувам? Да видя Жан-Клод мъртъв беше едно, но гниещ като Сабин... Това би могло да е по-лошо от смъртта по много начини. Разбира се Сабин умираше. Силен, какъвто беше по начало, той не би могъл да се задържи сам завинаги. Или може би би могъл. Може би Доминик би могъл да го зашие в една голяма торба, като ръкавиците, които вампирът носеше върху ръцете си. Може би Сабин би могъл да продължи да живее, дори и след като бъде втечен толкова много. Е, това вече беше противна мисъл.

Втренчих се в чакащите мъртъвци. Те отговориха на погледа ми. Едно от зомбитата беше почти непокътнато. Сивата кожа прилепваше към костите, повече като глина, отколкото като плът. Едно синьо око гледаше към мен. Другото се беше сбръчкало като стафида. Това ми напомни какво се беше случило с окото на Сабин.

Щеше да бъде по-смислено да кажа, че съм докоснала окото и съм го излекувала. Или това, че се съсредоточих над него и загладих плътта като глина. Не беше така. Втренчих се в зомбито. Докоснах тази искра вътре в мен, която ми позволяваше да възкресявам

мъртвите. Изтеглих тази част от мен навън, подхраних я, сякаш беше крехък пламък и я хвърлих навън, право в това зомби. Прошепнах:

— Живей, живей.

Бях го виждала и преди, но това никога не спираше да ме изумява. Плътта се изпълни, закръгли се и се изглади. Топлият, жив цвят се разпространи като топлина през сивата кожа. Сухата, чуплива коса стана къдрава, кафява и мека. Мъртвото око се изпълни като балон, изпълвайки орбитата. Две добри очи погледнаха към мен. Дори и дрипавото му облекло се закръпи само. Носеше жилетка със златна верижка за часовник. Дрехите му бяха остарели със сто или дори повече години.

— Аз съм много впечатлен — каза Доминик — Ако го преоблечеш, може да мине за човек.

Кимнах.

— Аз правя страхотни зомбита, но това няма да помогне на твоя господар.

— Призови един от вампирите да дойде от стаята с ковчезите.

— Защо? — попитах аз.

Доминик изтегли малък сребърен нож от ножница на гърба му. Не знаех, че носи оръжие. Много невнимателно от моя страна.

— Какво ще правиш с това? — попита Жан-Клод.

— С твое разрешение ще порежа един от вампирите и ще помоля Анита да излекува раната.

Жан-Клод обмисли молбата, след което кимна.

— Малко порязване.

Доминик се поклони.

— Разбира се.

Вампирите можеха да излекуват малко срязване евентуално и сами. Ако не успеях да го излекувам, нямаше да стане нищо лошо. Въпреки, че не бях сигурна дали вампирите биха се съгласили с мен.

— Анита — каза Доминик.

Повиках:

— Деймиън, ела при мен.

Жан-Клод повдигна вежди на моя избор, мисля. Ако очакваше от мен да повикам Уили, значи не разбираше. Уили ми беше приятел. Дори и мъртъв, не исках да го виждам порязан.

Деймиън се беше опитал да изнасили умствено една жена снощи в клуба. Да оставя да го порежат, дори му беше малко.

Деймиън влезе, търсейки с очи, докато не ме откри. Лицето му все още беше чисто и празно. По-празно от спящо, празно така, както само смъртта можеше да го направи.

— Деймиън, спри.

Вампирът спря. Очите му бяха най-зелените, които някога бях виждала. По-зелени от тези на Катрин, повече котешки, отколкото човешки.

Доминик пристъпи към Деймиън. Гледаше само към вампира. Плъзна сребърното острие по бледата буза и го дръпна остро надолу.

Кръвта потече по тази перфектна бледност на тънки алени струи. Вампирът изобщо не реагира, дори и не премигна.

— Анита — каза Доминик.

Втренчих се в Деймиън, не, в обвивката на Деймиън. Хвърлих силата по него, в него. Пожелах да живее. Това беше думата, която му прошепнах.

Кръвта се забави, после спря. Двете страни на раната се прилепиха без проблем. Това беше... лесно.

Доминик забърса кръвта настрани с кърпичка, която извади от джоба си. Бледото лице на Деймиън отново беше безупречно.

Касандра беше тази, която каза първа:

— Тя може да излекува Сабин.

Доминик кимна.

— Тя просто може — обърна се към мен, с израз на триумф, на въодушевление. — Може би ще имаш нужда от силата на твоя триумвират, за да вдигнеш Сабин по време на дневния му покой, но един път съживен, мисля, че ще можеш да го излекуваш.

— Плитко порязване е едно нещо — казах аз. — Но Сабин е... бъркотия.

— Би ли опитала?

— Ако успеем да върнем тези три вампира обратно невредими, да, ще опитам.

— Утре.

Кимнах.

— Защо не?

— Не мога да дочакам да разкажа на Сабин какво видях днес тук. Той толкова дълго нямаше никаква надежда. Но първо, трябва да върнем твоите приятели обратно. Ще ти помогна с всичко, което мога.

Засмях се.

— Знам достатъчно за магията, Доминик, за да знам, че единственото, което би могъл да направиш, е да даваш съвети отдалеч.

— Но това ще бъдат много добри съвети — каза той с усмивка.

Повярвах му. В интерес на Сабин той искаше да успеем.

— Добре, да го направим — протегнах ръцете си към Ричард и Жан-Клод. Те хванаха ръцете ми достатъчно почтено, а аз усетих, че ми харесваше да ги държа за ръце. И двете бяха топли и приятни, но в тях нямаше концентрирана магия. Нито искра. Осъзнах, че по някакъв странен начин, сексуалната игра заемаше мястото на ритуал. Ритуалите не са абсолютно необходими за повечето магии, но служат като начин за фокусиране, като начин да се подготвиш за действието на заклинанието. Нямах кървав кръг за минаване. Нямах жертва за убиване. Нямах никакви лични вещи, които да използвам. Всичко, което имах бяха двамата мъже, стоящи пред мен, моето собствено тяло и ножът на китката ми. Обърнах се настрана от тях двамата.

— Нищо не се случва — казах.

— Какво очакваш да се случи? — попита Доминик.

Свих рамене.

— Нещо. Не знам какво.

— Опитваш се прекалено силно, Анита. Отпусни се, остави силата да дойде при теб.

Завъртях рамената си, опитвайки се да намаля напрежението. Не се получи.

— Наистина ми се иска да не ми беше напомнял, че някои от вампирите могат да се събуждат преди мрака. Сега е късен следобед, а ние сме под земята. Вече може да е твърде късно.

— Мисли като тези не ни помагат — прекъсна ме Доминик.

Жан-Клод пристъпи към мен и дори преди да ме е докоснал, усетих приток на сила да се разлива по кожата ми.

— Не ме докосвай — казах бързо.

Усетих, че се колебае зад мен.

— Какво не е наред, ма petite?

— Нищо — обърнах се с лице към него. Поставих ръката си точно над голите му гърди и усетих лека топлина да премина от неговата кожа към моята. Чувствах го така, сякаш тялото му дишаше срещу моето — Усещаш ли това?

Той наклони главата си на една страна.

— Магия.

— Аура — казах аз. Трябваше да се преборя с импулса да хвърля поглед към Доминик, сякаш поглеждах към треньор, за да видя дали това беше начинът, по който искаше да изиграем играта. Протегнах ръката си към Ричард — Приблѐжи се към мен, но не ме докосвай.

Той изглеждаше объркан, но направи това, за което го молах. Когато ръката ми беше точно пред кожата му, усетих същата нишка от топлина, като лек, пленен вятър. Можех да усетя тяхната енергия, дишаша срещу кожата ми, по една за всяка ръка. Затворих очите си и се концентрирах върху усещането. Ето. Можех да почувствам разликата, слаба, почти незабележима, но съществуваща. Имаше бодливо, почти електрическо трептене откъм Ричард. Жан-Клод беше студен и спокоен. Добре, можехме да докосваме аури и какво от това? Къде щеше да ни отведе това?

Притиснах внезапно ръцете си напред срещу тяхната енергия, срещу телата им. Засилих тази енергия обратно в тях и изтръгнах изпъшкване и от двамата им. Разтърсване премина през ръцете ми и аз наклоних глава, дишайки през притока на сила. Повдигнах лицето си, за да погледна в очите им. Не знаех какво се е изписало на него, но каквото и да беше, Ричард не го хареса. Той започна да отстъпва назад. Забих ноктите си в стомаха му, колкото да привлече вниманието му.

— Не прекъсвай връзката.

Той преглътна. Очите му бяха разширени и в тях имаше нещо подобно на страх, но остана на място. Обърнах се към Жан-Клод. Той не изглеждаше уплашен. Изглеждаше толкова спокоен и контролиран, колкото се чувствах и аз.

— Много добре, Анита — гласът на Доминик стигна до нас нисък, бавен. — Съчетай техните сили, все едно те са просто двама други съживители. Ти служиш за фокус. Правила си го и преди. Полагала си мъртвите хиляди пъти. Това е просто още един път.

— Добре, тренер — прошепнах.

— Какво? — попита Ричард.

Поклатих глава.

— Нищо.

Отстъпих бавно назад, ръцете ми продължаваха да са протегнати към тях. Силата се повлече между нас като две въжета. Нямаше какво да се види, но от израза върху лицето на Ричард разбрах, че всички го усещахме. Измъкнах ножа и повдигнах златната купа, без да поглеждам надолу, погледът ми беше закован върху тях двамата. Имаше разлика между това и комбинирането с други съживители и тя беше в похотта. Любовта. Нещо. Каквото и да беше, то действаше като гориво или лепило. Нямах думи, с които да го опиша, но то беше там, когато гледах към тях.

Хванах златната купа в лявата си ръка, ножа в дясната. Върнах се обратно към тях.

— Дръжте купата вместо мен, всеки от едната страна.

— Защо? — попита Ричард.

— Защото аз казвам така.

Той изглеждаше така, сякаш искаше да започне да спори. Плъзнах плоската страна на острието по устните му.

— Ако задаваш въпроси за всичко, което казвам, това ми проваля концентрацията — дръпнах ножа настрани от устата му.

— Не прави повече така — каза той, гласът му беше мек, почти дрезгав.

Кимнах.

— Добре — повдигнах китката си над празната купа и прекарах ножа през нея с едно рязко движение. Кръвта бликна, падайки на тежки капки, изпръсквайки страните и дъното на блестящата купа. Да, болеше.

— Твой ред е Ричард — държах китката си над купата, нямаше нужда да хабим кръвта.

— Какво трябва да направя?

— Постави китката си над купата.

Той се поколеба, след това направи, каквото го бях помолила. Вдигна ръката си над купата, дланта му беше свита в юмрук. Обърнах я, за да открия долната ѝ страна. Стиснах я с моята все още кървяща ръка. Купата трепереше, там, където свободната му ръка все още я държеше заедно с Жан-Клод.

Погледнах нагоре към лицето му.

— Защо това те притеснява повече от това Жан-Клод да те ухапе?

Той преглътна.

— Доста неща не ме притесняват, когато мисля за секс.

— Говориш като някого само с една X-хромозома — казах аз. Прекарах ножа надолу по кожата му с едно бързо рязване, докато той все още гледаше към лицето ми. Единственото нещо, което го спря да не се дръпне беше ръката ми около неговата. Той не се бори повече след първоначалната изненада. Наблюдаваше как кръвта му тече в купата, смесвайки се с моята. Дъното на купата вече не се виждаше, покрито с кръв. Пуснах ръката му и той задържа кървящата си ръка над купата.

— Жан-Клод? — казах аз.

Той задържа собствената си слаба китка пред мен, без да го моля. Задържах китката му, така както я бях задържала и Ричард. Погледнах неговите дълбоки сини очи, но в тях нямаше страх, нямаше нищо друго, освен леко любопитство. Порязах китката му и кръвта бликна на алени капки по бялата му кожа.

Кръвта му пръскаше купата. Цялата беше почервеняла. Човешка, ликантропска и вампирска. Не би могъл да кажеш коя на кой е просто като я гледаш. Всички ние кървим в червено.

Все още нямаше достатъчно кръв, за да създам кръг на силата около шейсет или повече зомбита. Нямаше начин да направя истинско жертвоприношение, за да получа толкова много кръв. Но това, което държах в ръцете си беше много силен магически коктейл. Доминик мислеше, че това ще е достатъчно. Надявах се да е така.

Един звук привлече вниманието ми настрани от кръвта и нарастващата топлина на силата.

Стивън и Джейсън се бяха свили близо до нас, единият в човешка, другия във вълча форма, но с почти еднакъв израз на лицата си: глад.

Погледнах покрай тях към Касандра. Тя стоеше на мястото си, но ръцете ѝ бяха свити в юмруци и отблясък от пот личеше над горната ѝ устна.

Доминик стоеше усмихнат и незасегнат. Той беше единственият друг човек в стаята.

Джейсън изръмжа към нас, но това не беше истинско ръмжене. В звука имаше ритъм. Той се опитваше да говори.

Стивън навлажни устните си.

— Джейсън иска да знае дали ще може да оближем купата?

Погледнах към Жан-Клод и Ричард. Изразът на лицата им ми беше достатъчен.

— Аз ли съм единствената в тази стая, която не точи лиги за кръвта?

— Като изключим Доминик, се страхувам, че е точно така, *ma petite*.

— Прави каквото трябва да правиш, Анита, но го направи бързо, защото е пълнолуние, а прясната кръв си е прясна кръв — каза Ричард.

Другите два вампира, които бях съживила се появиха срещу мен. Очите им все още бяха изпразнени от съдържание, като на добре направени кукли.

— Ти ли ги повика? — попита Ричард.

— Не — казах аз.

— Кръвта ги е повикала — обясни Доминик.

Вампирите влязоха в стаята. Този път не гледаха към мен. Търсеха кръвта и в момента, в който я видяха, нещо пламна в тях. Почувствах го. Глад. В къщи нямаше никой, но нуждата все още беше там.

Зелените очи на Деймиън бяха втренчени в купата със същия глад. Красивото му лице се промени в нещо животинско и примитивно.

Облизах устните си и казах:

— Спрете.

Те го направиха, но все още стояха втренчени в прясната кръв, без да повдигат очите си към мен. Ако не бях тук да ги спра, те може би щяха да могат да се нахранят. Да се нахранят като анималистичните вампири, които не познаваха нищо друго, освен глада и никога не възвръщаха разсъдъка или човечността си.

Пулсът биеше в гърлото ми от мисълта за това, че почти бих била загубена при някой по-доверчив човек. Гладът не правеше разлика между човек и ликантроп. Нямаше ли това да е един добър бой?

Взех купата и я притиснах към стомаха си с лявата ръка, дясната все още държеше ножа.

— Не се страхувай — каза Доминик — Положи зомбитата, както си правила хиляди пъти през годините. Направи това, другото после.

— Едно по едно, нали? — казах аз.

— Действително — каза той.

Кимнах.

— Добре.

Всички, с изключение на трите вампира, гледаха към мен, сякаш вярваха, че знам какво правя. Искаше ми се да е така. Дори Доминик изглеждаше уверен в мен. Но не той трябваше да върне шейсет зомбита обратно в земята, без кръг на сила. Аз трябваше да го направя.

Трябваше да си гледам в краката, докато се движех между натрошените камъни. Не можех да падна и да разплискам цялата тази кръв, цялата тази сила. Защото тя беше точно това. Можех да почувствам Жан-Клод и Ричард зад гърба ми като две преплетени въжета, усукани в мен, докато вървях. Доминик беше казал, че ще мога да ги почувствам и двамата. Когато го бях помолила за повече подробности, той се беше измъкнал с някакво мъгливо оправдание. Магията беше твърде индивидуална, за да може да ми даде примери. Ако той ми кажеше един начин, а аз го почувствам по друг, това би могло да ме обърка. Той беше прав.

Потопах ножа в кръвта и напръсках с кръв чакащите зомбита, използвайки острието. Само няколко капки попаднаха върху тях, но всеки път, когато кръвта докоснеше някое, можех да го почувствам, шока от силата, раздрусването. Свърших в центъра на някога здравата стая, заобиколена от зомбита. Когато кръвта докосна последното, шок премина през цялото ми тяло, шок, който ме накара да изпъшкам. Почувствах как кръвта затвори кръга около мъртвите. Усещането беше близко до това, което изпитвах, когато затварях кръга на силата, но беше така, сякаш по-скоро затварянето беше вътре в мен, отколкото отвън.

— Назад — казах аз. — Върнете се в гробовете си, всички вие. Върнете се в земята.

Мъртвите се размърдаха около мен, подреждайки се като сомнамбули при игра на музикални столове. Когато някой от тях стигаше до своето място, лягаше долу и влажната земя се стичаше около тях като вода. Земята ги погълна обратно и се заглади над тях, сякаш гигантска ръка беше дошла и беше подредила всичко отново.

Вече бях сама в стаята, земята все още потръпваше като кон, гонещ мухи. Когато и последната вълна замря, погледнах откъм взривената стена към останалите.

Жан-Клод и Ричард стояха на вратата на залата. Трите върколака се бяха струпали около тях. Дори Касандра беше коленичила на земята край вълка, който беше Джейсън. Доминик стоеше край тях, гледайки ме. Беше се ухилил срещу мен като горд баща.

Приближих се към тях, краката ми все едно бяха гумени, спънах се и пръски кръв потекоха по стените на купата. Алени капки паднаха върху пометената земя.

Изневиделица вълкът вече беше там, облизвайки земята до чисто. Игнорирах го и продължих да вървя. Сега вампирите. Всички се отдръпнаха настрани, за да ми направят път, сякаш се страхуваха да ме докоснат. Всички, с изключение на Доминик. Той дойде дори прекалено близо.

Почувствах неговата сила да припуква между нас, потрепервайки върху кожата ми, надолу по нишките, които ме свързваха с Ричард и Жан-Клод.

Преглътнах и казах:

— Назад.

— Моите извинения — той се отдръпна, докато вече не го чувствах толкова ясно. — Така добре ли е?

Кимнах.

Трите вампира чакаха с гладни очи. Опръсках ги с изстиващата кръв. Те потрепнаха, когато кръвта ги докосна, но не почувствах приток на сила. Нищо. По дяволите.

Доминик се намръщи.

— Кръвта е все още топла. Трябва да свърши работа.

Жан-Клод се приближи. Можех да го почувствам, без да се обръщам назад. Можех да го почувствам през нишката от сила между нас, като риба на края на корда.

— Но не върши — каза той.

— Не — казах аз.

— Тогава те са изгубени.

Аз поклатих глава. Уили се беше втренчил в купата с кръв. Погледът му беше подивял, чист глад. Мислех си, че най-лошото, което можеше да се случи е Уили да лежи в ковчега си и да бъде напълно

мъртъв. Бях сбъркала. Да го изкарам от ковчега му, жаден за кръв, не познаващ нищо друго, освен глада, беше по-лошо. Нямах да го изгубя, все още не.

— Някакви брилянтни идеи? — попитах.

— Нахрани ги с кръвта от купата — предложи Доминик. — Но побързай, преди да е изстинала съвсем.

Не започнах да споря, нямаше време. Избърсах ножа в дънките си и го пъгнах в ножницата. Щях да го почистя и прибера по-късно, но сега се нуждаех и от двете си ръце. Потопих пръстите си в кръвта. Все още беше топла, но едва-едва. Очите, които следваха ръката ми все още бяха кафяви, но не Уили ме гледаше от тях. Просто не беше той.

Повдигнах златната купа до устата на Уили и казах:

— Уили, пий — гърлото му се раздвижи, преглъщайки бясно и аз почувствах това прецракане. Той отново беше мой. — Спри, Уили.

Той спря и аз дръпнах купата от него. Той не я сграбчи. Изобщо не помръдна. Очите му бяха чисти и празни над окървавената му уста.

— Върни се обратно в ковчега си, Уили. Почини си докато се свечери. Върни се в ковчега си за почивка.

Той се обърна обратно и тръгна надолу по коридора. Трябваше да му се доверя, че щеше да се върне в ковчега си. Щях да проверя по-късно. Един е готов, останаха двама. Лив излезе като добра малка кукла. Кръвта вече доста беше поизстинала по времето, когато я повдигнах към устните на Деймиън.

Той пи от нея, бледото му гърло преглъщаше. Кръвта премина надолу през гърлото му и нещо ме блъсна. Нещо, което не беше моята магия. Нещо друго. Гърдите на Деймиън поеха дълбоко въздух, като човек борец се да не се удави. И това нещо ме отблъсна назад, отхвърли моята сила, обръщайки я обратно към мен. Беше все едно се захлопна врата, но беше повече от това. Силата се заби в мен, удари ме и светът се завъртя наоколо ми. Погледът ми се замъгли от сивота и бели точки. Чух собственото си сърцебиене непоносимо силно. Приземяването ме запрати в тъмнината, където изчезна дори това.

Събудих се, втренчена в белите завеси над леглото на Жан-Клод. Там имаше влажна кърпа, поставена върху челото ми и гласове, които спореха. Полежах за няколко секунди, премигвайки. Не можех да си спомня как съм се отзовала тук. Помнех усещането да бъда изхвърлена от Деймиън. Бях изгонена като някакъв досадник, като нещо, срещу което трябва да се защитаваш. Силата, която ме беше докоснала не беше зла. Чувствала съм злото преди, но не беше такова. Но със сигурност не беше и благосклонна. Може би по-скоро неутрална.

Гласовете бяха на Жан-Клод и Ричард. Спорът беше заради мен. Каква изненада.

— Как можеш да я оставиш да умре, когато можеш да я спасиш?
— попита Ричард.

— Не вярвам, че тя умира, но дори и да беше така, никога повече не бих нахлул в ума ѝ без нейното разрешение.

— Дори и ако умира?

— Да — каза Жан-Клод.

— Това не го разбирам.

— И не е нужно да го разбираш, Ричард. Анита би се съгласила с мен.

Бутнах парцала от главата си. Исках да седна, но това изискваше твърде много усилия.

Ричард седна на леглото, взимайки ръката ми. Не бях сигурна дали исках да го направи, но все още бях твърде слаба, за да го спра. Жан-Клод стоеше зад него, наблюдавайки ме. Лицето му беше празно и перфектно, една маска.

— Как се чувстваш? — попита Ричард.

Трябваше да преглътна, преди да мога да проговоря.

— Не съм сигурна.

Доминик влезе в полезрението ми. Той мъдро беше останал извън спора. Освен това, той вече беше човешки слуга на вампир.

Какво би могъл да каже? Че белезите са зло или че не са кой знае какво. Лъжа, така или иначе.

— Много се радвам да те видя будна.

— То ме изхвърли навън — казах аз.

Той кимна.

— Действително.

— Какво я е изхвърлило навън? — попита Ричард.

Доминик погледна към мен.

Аз свих рамене.

— Когато силата, която съживява вампирите се завърна и откри Анита все още вътре в тялото, силата я хвърли навън.

Ричард се намръщи.

— Защо?

— Аз не трябваше да съм там.

— Душата се върна, когато го докосна ли? — попита Жан-Клод.

— Чувствала съм докосването на душа преди и сега не беше това.

Жан-Клод продължи да ме гледа.

Аз гледах него.

Той беше този, който пръв погледна настрани.

Ричард докосна косата ми, там, където беше мокра от кърпата.

— Не ми пука дали е било душа или торбалан. Помислих, че съм те загубил.

— Аз винаги оцелявам, Ричард, без значение кой друг ще умре.

Той се намръщи на думите ми.

Оставих го.

— Деймиън добре ли е?

— Изглежда, че ще бъде — каза Жан-Клод.

— За какво спорехте вие двамата?

— Доминик, може ли да ни оставиш насаме? — попита Жан-Клод.

Доминик се усмихна.

— С удоволствие. Горя от нетърпение да говоря със Сабин. Утре ти и Ричард можете да го вдигнете, а ти Анита... — той докосна леко лицето ми — ... ще го излекуваш.

Не ми харесваше да ме докосва, но на лицето му се беше изписало нещо като благоговееене. Стана ми трудно да му се разкрещя.

— Ще дам най-доброто от себе си — казах аз.

— Във всяка насока, мисля — след това ни пожела приятен ден и си тръгна.

Когато вратата се затвори зад него повторих въпроса си.

— За какво спорехте вие двамата?

Ричард хвърли поглед към Жан-Клод, после пак погледна към мен.

— Ти беше спряла да дишаш за няколко секунди. Нямахте и сърцебиене. Мислех си, че умираш.

Погледнах към Жан-Клод.

— Кажете ми.

— Ричард искаше от мен да ти сложа отново първия белег. Аз отказах.

— Умен вампир — казах аз.

Той сви рамене.

— Ти изясни своята позиция много ясно, *ma petite*. Няма повече да бъда обвиняван, че съм те насилил отново. Не, в никой смисъл.

— Някой прави ли ми изкуствено дишане?

— Ти започна да дишаш сама — каза Ричард. Той стисна ръката ми. — Уплаши ме.

Изтеглих ръката си от неговата.

— Така че ти реши да ме предложиш на него, като негов човешки слуга.

— Мислех, че сме се съгласили да бъдем триада от сила. Може би не разбирам какво означава това.

Исках да седна, но все още не бях сигурна дали мога да го направя, така че се задоволих да се мръщя нагоре към тях.

— Споделям сила с двама ви, но не искам Жан-Клод да ме бележи. Ако той някога отново ме насили, ще го убия.

Жан-Клод кимна.

— Ще се опиташ, *ma petite*. Това е танц, който не ми се иска да започвам.

— Аз ще му позволя да ме бележи тази вечер, преди да се срещна с глутницата — каза Ричард.

Втренчих се в него.

— За какво говориш?

— Жан-Клод не може да дойде довечера. Той не е член на глутницата. Ако сме свързани, аз все още ще мога да призовава силата.

Заборих се да седна, но ако Ричард не ме беше хванал, щях да падна. Облегнах се на опората на неговите ръце, забивайки пръстите си в раменете му, опитвайки се да го накарам да ме изслуша.

— Не искаш да станеш негов слуга за цяла вечност, Ричард.

— Връзката между господаря и животното не е същата като тази между господаря и слугата, *ma petite*. Не е толкова близка и интимна.

Не можех да видя вампира зад широките рамене на Ричард. Опитах се да се повдигна, но се наложи Ричард да ми помага.

— Обясни ми — казах аз.

— Няма да съм способен да опитвам храна чрез Ричард, както го правех през теб. Това е маловажен страничен ефект, но наистина е нещо, което ми липсва. Наслаждавах се да опитвам отново твърда храна.

— Какво друго?

— Ричард е алфа върколак. Той е с равна на моята сила в някои случаи. Ще има повече контрол върху моето навлизане в сънищата и мислите му. Ще може да ме задържа навън, така да се каже.

— А аз не можех — казах.

Той погледна надолу към мен.

— Дори и тогава, преди да изследваш силите си на некромант ти беше по-трудна за контролиране, отколкото би трябвало. Сега... — той сви рамене — ... сега не съм сигурен кой би бил господаря и кой би бил слугата.

Седнах сама. Бях се почувствала малко по-добре.

— Ето защо не си ме белязал, докато имаше възможност и Ричард беше тук, за да поеме вината върху себе си. След това, което направих днес ти се страхуваш, че аз ще съм господарят, а ти ще си моят слуга. Така е, нали?

Той се засмя меко.

— Може би — седна на леглото от другата страна на Ричард. — Не съм работил повече от двеста години, за да бъде господар на собствени земи, за да се откажа след това от свободата си за някого, дори и това да си ти, *ma petite*. Ти не би била жесток, но би била възискателен господар.

— Това няма да са чисти отношения господар — слуга. Знам това от опита си с Алехандро. Той не можеше да ме контролира, но и аз също не можех да контролирам него.

— А ти опита ли? — попита Жан-Клод.

Това ме спря. Трябваше да помисля върху него.

— Не.

— Ти просто го уби — каза Жан-Клод.

Това беше точка за него.

— Дали наистина бих могла да те командвам наоколо?

— Никога не съм чувал друг вампир да е избирал некромант с твоята сила като човешки слуга.

— Ами Доминик и Сабин? — попитах.

— Доминик не може да се сравнява с теб, ma petite.

— Ако се съглася на първия белег, ти би ли ми го поставил или не? — попитах.

Ричард се опита да ме притисне към гърдите си, но аз се отдръпнах. Трябваше да използвам и двете си ръце за подпора, но вече седях самостоятелно.

Жан-Клод въздъхна, гледайки към земята.

— Ако наистина се свържем, никой не би могъл да се изправи срещу нас. Толкова много сила е наистина изкушаваща — той погледна внезапно напред, позволявайки ми да видя очите му. Емоции пробягваха по лицето му. Възбуда, страх, похот и най-накрая просто умора. — Бихме били свързани помежду си за цялата вечност. Свързани помежду си в тристранна борба за сила. Това не е приятна мисъл.

— Жан-Клод ми каза, че няма да бъде мой господар — каза Ричард — Че ще бъдем партньори.

— И ти му повярва? — попитах аз.

Ричард кимна, изглеждайки ужасно сериозен.

Аз въздъхнах.

— Боже, Ричард, не мога да те оставя сам и за минута.

— Това не е лъжа, ma petite.

— Да, точно така.

— Ако е лъжа — каза Ричард — аз ще го убия.

Втренчих се в него.

— Нямах това в предвид.

— Напротив — нещо помръдна зад неговите кафяви очи, нещо низко и тъмно, и нечовешко.

— Веднъж щом решиш да убиеш някого, става по-лесно да решиш да убиеш и други, нали? — казах аз.

Ричард не потрепна и не погледна настрани.

— Така е, но не това имам предвид. Няма да бъда ничий слуга. Нито на Жан-Клод, нито на теб, нито на Маркус, нито на Рейна.

— Разбираш ли, че след като се обвържеш с него, да го нараниш, ще означава да нараниш и себе си? Че убийството му може да убие тебе?

— Предпочитам да бъда мъртъв, отколкото в капан.

Гледах абсолютната сигурност в очите му. Той го мислеше.

— Ти ще убиеш Маркус тази вечер — казах аз.

Ричард ме погледна и един израз премина през лицето му, израз, който никога не бях виждала преди това — ожесточеност, която изпълни очите му и накара силата му да танцува през стаята.

— Ако той не отстъпи доброволно, аз ще го убия.

За първи път аз му повярвах.

На вратата се почука. Ричард и Жан-Клод отговориха едновременно.

— Влез.

— Заповядай.

Втренчиха се един в друг докато вратата се отваряше.

Влезе Едуард. Неговите студени сини очи обхванаха и трима ни само с един поглед.

— Какво ти се е случило?

— Дълга история — отговорих. — Не беше наемник ако затова се притесняваш.

— Не се притеснявам. Твоите вълци задържаха подкреплението ми. Те няма да ми позволят да го доведа без нечие одобрение — погледна към Жан-Клод и Ричард. — Не бяха абсолютно ясни чие одобрение трябва да получа — не се усмихна, докато го казваше, но аз го познавах достатъчно добре, за да видя намек за хумор върху лицето му.

— Това е моят дом — каза Жан-Клод. — Моето разрешение е това, което ти трябва.

Аз се плъзнах към ръба на леглото и открих, че мога да седя. Движението ме постави между двамата мъже. Ричард се стоеше наблизо, за да ми помогне, ако тръгна да падам по лице. Жан-Клод просто си седеше там, без да ме докосва, без да ми предлага помощ. В много случаи той ме разбираше по-добре отколкото Ричард, но все пак ме познаваше от по-дълго. Аз бях нещо като придобит вкус.

Жан-Клод се изправи.

— Аз отивам да въведа госта ти.

— По-добре да дойда с теб — каза Едуард. — Харли не те познава, но ще познае какво си.

— Какво трябва да означава това? — попитах аз.

— Ако непознат вампир се приближи към теб на това място и каже „последвай ме“, ти ще го направиш ли?

Помислих върху това.

— Вероятно не.

Едуард се усмихна.

— Нито пък Харли.

Едуард и Жан-Клод отидоха да вземат приятеля на Едуард. Опитах да се изправя, докато тях ги нямаше само, за да проверя дали мога да го направя. Предпочитам да срещам нови хора, особено наемна сила, на собствените си крака.

Ричард се опита да ми помогне и аз го бутнах настрана. Трябваше да се задържа за стената, за да не падна.

— Аз се опитвах да ти помогна — каза той.

— Не се опитвай толкова много.

— Какво ти става?

— Не ми харесва да съм безпомощна, Ричард.

— Ти не си жената — чудо.

Изгледах го.

— Аз припаднах, за бога. Аз никога не припадам.

— Ти не припадна — каза той. — Каквото и да беше това, то те изхвърли от Деймиън. Все още бях свързан с теб, когато това стана, Анита. Усетих да ме докосва — той тръсна глава и кръстоса ръце близо до гърдите си. — Ти не припадна.

Облегнах гърба си на стената.

— Това ме уплаши и мен.

— Така ли? — той дойде и застана срещу мен. — Не изглеждаш уплашена.

— Ти уплашен ли си за обединяването с Жан-Клод?

— Това те притеснява повече, отколкото това, че ще убия за пръв път тази нощ, така ли е?

— Да.

Вратата се отвори, преди да продължим разговора си. Беше просто идеално. Намерихме още едно нещо, за което да не сме на едно мнение. Да допусна някого толкова близо до мен, до ума ми, до душата ми ме плашеше много повече от убийство.

Мъжът, който следваше Едуард, не изглеждаше толкова впечатляващо. Беше слаб, само няколко сантиметра по висок от Едуард. Имаше къдрава кафеникавочервена коса, разреждаща се в нежен кръг почти до средата на главата му. Той беше приведен даже

като вървеше, не можех да кажа дали е навик или проблем с гръбнака. Кафява тениска над черни кадифени панталони и кецове. Всичко изглеждаше така, сякаш е дошло от армията на спасението. Носеше авиаторско яке с крѝпки, което можеше и да е оригинално производство от втората световната война. Под якето успях набързо да видя оръжия.

Той носеше двоен кобур за раменете, така че имаше деветмилиметров и под двете си мишници. Бях виждала кобур като този, но никога не съм познавала някой, който наистина да носи такъв. Мислех, че са главно за показ. Много малко хора са еднакво добри и с двете ръце. Имаше и кръстосани ремъци под тениската, които не разпознах, но знаех, че са за носене на нещо смъртоносно. В едната ръка имаше брезентов сак, пълен догоре и достатъчно голям, за да носи тяло в него. Той дори не се беше напрегнал. По-силен, отколкото изглеждаше.

Срещнах очите му последни. Те бяха бледи и сиво-зелени, с толкова червеникави мигли, че изглеждаха почти невидими. Погледът в очите му беше най-празния, който някога съм виждала на друго човешко същество. Сякаш, когато погледнеш към мен, изобщо не ме виждаше. Не беше все едно е сляп. Той видя нещо, но не бях сигурна какво беше видял. Не мен. Не жена. Нещо друго. Този един поглед беше достатъчен. Знаех, че този мъж вървеше обграден от свой собствен свят. Виждаше версия на реалността, която би накарала останалите от нас да пицят. Но той функционираше и не крещеше.

— Това е Харли — каза Едуард. Представи всички ни, сякаш това беше нормална среща.

Зяпах бледите очи на Харли и осъзнах, че той ме плашеше. Беше минало много време откакто друго човешко същество ме беше плашило просто с влизането си в стаята. Ричард протегна ръката си, но Харли просто го погледна. Искях да обясня на Ричард защо не трябваше да прави този жест, но не бях сигурна, че ще мога.

Не предложих да стиснем ръце.

— Разбрах името на човека, който е предложил парите за живота ти — каза Едуард. Каза го без никакво встъпление.

Ние тримата го зяпнахме. Харли мълчаливо продължаваше да зяпа мен.

— Какво каза? — попитах аз.

— Знам кого трябва да убием.

— Кого? — попитах.

— Маркус Флетчър. Лидерът на вашата местна върколашка глутница — той се усмихна, доволен от себе си и от ефекта, който новината имаше върху Ричард.

— Сигурен ли си? — попита Ричард. — Абсолютно ли си сигурен?

Едуард кимна, изучавайки лицето на Ричард.

— Той мрази ли те достатъчно, за да убие Анита?

— Не мислех така. — Ричард се обърна към мен, погледът на лицето му беше поразен и ужасен. — Боже господи, никога не съм мислил, че ще направи нещо такова. Защо?

— Колко добре щеше да се биеш тази нощ, ако та petite беше мъртва? — попита Жан-Клод.

Ричард зяпна в него, толкова видимо смазан от страхливостта на това, което Маркус беше направил, че ми се прииска да го потупам по главата и да му кажа, че всичко ще бъде наред. Почти бях убита два пъти, а исках да успокоя него. Любовта е толкова глупава понякога.

— Всичко това е толкова удобно — каза Едуард с весела нотка в гласа.

— Какво имаш в предвид? — попита Ричард.

— Има в предвид това, че се очаква ти да го убиеш тази вечер, Ричард, така че не се налага ние да го правим — казах аз.

— Аз просто не мога да повярвам в това, че Маркус може да направи нещо толкова...

— Зло — предложих аз.

Той кимна.

— Повече прилича на идея на Рейна, отколкото на Маркус — каза Жан-Клод.

— Това е достатъчно извратено за нея — съгласих се аз.

— Маркус е можел да каже не — отбеляза Ричард. Той зарови ръце в косата си, махайки я от лицето си. Красивото му лице беше застинало в много упорито изражение. — Това трябва да спре. Той ще направи всичко, което тя поиска, всичко, а тя е луда.

Очите ми потрепнаха към Харли. Не можах да спра. Той хвана погледа ми и се усмихна. Не знаех какво точно си мисли, но не беше

приятно и не беше красиво. Това, че Харли ми беше подкрепление ме накара да се замисля дали съм на правилната страна.

— Едуард, може ли да поговоря насаме с теб за минутка — не исках да е толкова очевидно, но Харли много ме притесняваше.

Отдалечих се от останалите и Едуард дойде с мен. Беше ми почти приятно да пресека стаята, да снижа гласа си и да знам, че човекът, заради когото шепна няма да ме чуе. Ричард и Жан-Клод щяха да ме чуват.

Едуард ме погледна и отново придоби същият развеселен вид, сякаш знаеше какво ще кажа и то му беше смешно.

— Защо не спира да ме гледа?

— Имаш предвид Харли?

— Знаеш прекрасно за кого говоря — казах аз.

— Той просто гледа, Анита. Без да вреди.

— Но защо мен?

— Може би, защото си момиче?

— Спри с това, Едуард. Каквото и да си мисли, не е за секс, а ако е, не искам да знам детайлите.

Едуард ме погледна втренчено.

— Попитай го.

— Какво?

— Попитай го защо те зяпа.

— Просто така?

Той кимна.

— Харли сигурно ще ти отговори честно.

— Искам ли да знам? — попитах.

— Не знам. Искаш ли?

Поех си дълбоко дъх и го изпуснах бавно.

— Ти ме накара да седя тук, Едуард. Какво става?

— Ако нещо се случи с мен по време на боя, Харли се нуждае от поне още един човек, който да помни.

— Помни?

— Той е абсолютно надежден, Анита. Той ще стои зад гърба ми, никога няма да избяга и ще убие всеки, който му кажа, но не е добър без ясни заповеди. И не приема заповеди от всеки срещнат.

— Значи ти си ме посочил?

Едуард поклати глава.

— Казах му да си избере някой от стаята.

— Защо мен?

— Попитай него.

— Хубаво — върнах се обратно при другите и Едуард ме последва. Харли ни гледаше така, сякаш виждаше други неща. Беше дяволски изнервящо.

— Защо ме зяпаш? — попитах аз.

Неговият глас беше тих, сякаш никога не е викал.

— Ти си най-страшното копеле в тази стая.

— Сега знам, че не можеш да виждаш.

— Виждам каквото трябва — каза той.

— Какво по дяволите не е наред с теб?

— Нищо.

Опитах се да измисля по-добър въпрос и накрая попитах:

— Какво виждаш, когато погледнеш всички в стаята?

— Същите неща, които и ти: чудовища.

— Защо ми се струва, че чудовищата, които виждам аз, не са същите, които виждаш ти?

Той се усмихна, с едно леко повдигане на устните.

— Може и да изглеждат различни, но все още са чудовища. Те всички са чудовища.

Той явно беше редовен наемател на стаята с подплатените стени, психопат. По времето, когато повечето хората стигаха до точката, от която не виждат реалността, те вече са толкова далеч, че няма връщане обратно. Понякога лекарствената терапия помага, но без нея светът им изглежда страшно и съкрушително място. Харли не изглеждаше нито уплашен, нито съкрушен. Той изглеждаше спокоен.

— Когато погледнеш към Едуард, той винаги ти изглежда същия. Искам да кажа, ти го различаваш, нали?

Харли кимна.

— Можеш ли да познаеш мен? — попитах аз.

— Ако направя усилие да те запомня, да.

— Заради това ме зяпаше.

— Да — каза той.

— Какво става, ако и аз, и Едуард умрем? — Харли се усмихна, но очите му се изместиха на една страна, сякаш нещо ниско до земята

и доста дребно, прекосяваше стаята. Движението беше толкова естествено, че и аз погледнах. Нищо.

— Харли — казах аз.

Той погледна отново към мен, но очите му бяха съвсем малко по-високо от мястото, където трябваше да е лицето ми.

— Да — каза той, гласът му беше съвсем тих.

— Какво ще стане, ако и двамата с Едуард умрем?

Харли се втренчи в мен. Очите му се обърнаха към лицето ми само за секунда, сякаш мъглата се беше разнесла.

— Това ще бъде лошо.

Нямаше да има пощада за Маркус тази вечер. Той трябваше да умре, по един или друг начин. Ричард вече не го оспорваше. Но все още имаше шанс Рейна да успее да предизвика бунт сред другите лукои. Тя щеше да намери достатъчно лоялни поддръжници за война, дори и Маркус да беше мъртъв. Жан-Клод предложи нещо. Ние трябваше да излезем с по-добро шоу. По-добро от това на Рейна и Маркус? Той сигурно се шегуваше. Ричард се съгласи да остави Жан-Клод да го облече за тази вечер. Това означаваше, че като негова лупа и аз също трябва да се преоблека.

Жан-Клод отведе Ричард, за да го костюмира. При мен изпрати Касандра с бяла картонена кутия за дрехи. Тя каза, че трябвало да ми помогне да се преоблека.

Отворих кутията и всичко, което беше вътре беше една купчинка от черни кожени ленти. Изобщо не се шегувам. Изсипах го от кутията, но видът му не се промени.

— Не знам как да вляза в това, дори и да бях готова да го направя.

— Ще доведе Стивън — каза Касандра.

— Не искам да се преобличам пред Стивън.

— Той е стриптийзър — каза тя. — Той ме облича последната нощ в „Смъртоносен танц“, помниш ли? — тя потупа ръката ми — Той ще бъде перфектен джентълмен.

Седнах на леглото и се намръщих към вратата. Нямаше да облека тази купчина.

Един час по-късно, Стивън и Касандра ме завъртяха пред огледалата в банята, така че да мога да се огледам. Трябваше да е притеснително да позволя на мъж да ми помага да се нацедея в това нещо, но Касандра беше права. Стивън не само беше перфектен джентълмен, той просто не изглеждаше изобщо заинтересуван от факта, че съм почти гола. Все едно ми помагаша две приятелки. Просто случайно едната не беше момиче.

Горната част беше в по-голямата си част кожен сутиен, подплатен за удобство. Беше един от тези, които повдигаха и показваха цепката между гърдите възможно най-добре. Но пък беше стегнат и се задържаше на място. Нищо не се измъкваше навън. Макар че оставяше твърде видим кръста на врата ми. Залепих го. Бях махнала лепенката, когато влязох в цирка. Тази вечер в менюто имаше върколаци, а не вампири. Долната част беше нещо като кожени панталонки, с изключение на това, че там, където свършваха панталонките започваха лентите. Никога не бих позволила да бъда уловена жива или мъртва в това нещо, дори и за да направя добро шоу заради Ричард, но в комплекта имаше и екстри.

Две кожени ножници покриваха горната част на ръцете ми, пълни с ножове. Ножовете бяха висококачествени с висок процент сребро. Дори и дръжките да бяха малко прекалено натруфени за вкуса ми, балансът им беше добър, а това беше важното. Две други ножници покриваха долната част на ръцете ми с два други ножа в тях, по-малки, балансирани повече за хвърляне, макар че и двата имаха дръжки и не бяха истински ножове за хвърляне. Изпъкналостта под тениската на Харли се състоеше от ножове за хвърляне, истински Маккой, изглеждащи нежно и невинно, докато не ги видиш в действие.

Около горната част на шортите имаше кожен колан, на който моят презраменен кобур за браунинга отиваше чудесно. Едуард ми беше купил нов браунинг. Не беше моят собствен пистолет, но ми беше приятно да го имам. Харли беше измъкнал изпод палтото си, кобур на щипка за файърстара. Малката щипка се закачаше на една страна на кръста ми за кръстосано изваждане. Лентите надолу по краката ми съдържаха малки сребърни примки, ножници, още два ножа, по един на всяко бедро. Никакви ножници под колената, защото ботушите идваха с дрехите. Жан-Клод най-накрая успя да ме измъкне от моите найкове. Ботушите бяха от мек, черен велур с токове, които бяха съвсем малко по-високи от тези, които харесвах. Малки запушени шишенца висяха на малки примки точно под горния край на всеки ботуш. Повдигнах едно към светлината и разбрах какво съдържа. Светена вода. Готин подарък от моето гадже вампир, а?

Втрених се в отражението си в огледалото.

— От кога Жан-Клод мисли над това облекло?

— От известно време — отговори Стивън. Той беше коленичил до мен, поставяйки лентите на място. — Ние всички се бяхме обзаложили, че никога няма да успее да те накара да го облечеш.

— Кой сте ние?

— Неговите лакеи. — Стивън стана, отстъпи назад и кимна. — Изглеждаш зашеметяващо.

— Изглеждам като плакат на мотористка курва от ада, срещнала войник на съдбата.

— И това също — каза Стивън.

Обърнах се към Касандра.

— Бъди честна.

— Изглеждаш опасна, Анита. Като нечие оръжие.

Втренчих се в огледалото, поклащайки глава.

— Имаш предвид нечия секс играчка.

— Като секс господарка може би, но не и като играчка — каза Касандра.

Защо дори това не ме накара да се почувствам по-добре?

Касандра настоя да ми помогне с грима. Това беше добро предложение, защото тя беше по-умела и в това. Години практика, каза. Косата ми беше стегната и къдрава, стигаше точно до под раменете ми. Нуждаеше се от подстригване. Но за тази вечер беше перфектна. Лицето ми все още беше приятно. Гримът е чудесно нещо. Но облеклото ми излизаше далеч извън рамките. Изглеждах точно каквато бях: нещо, което щеше да успее да те убие, преди ти да успееш да го целунеш.

Излязохме извън банята и открихме Едуард и Харли да ни чакат. Бяха донесли два стола, така че да могат да седят на белия килим с лице към вратата на банята. Замръзнах докато Едуард ме гледаше. Той не каза нищо, просто седеше там с нещо като полуусмивка на лицето си.

— Е, кажи нещо, по дяволите.

— Щях да кажа, че това не си ти, но по някакъв начин все пак си си ти.

Поех си дълбоко въздух.

— Да.

Харли ме наблюдаваше с изпразнени очи. Беше се усмихнал, но не на облеклото ми. Усмихваше се на някаква космическа музика или

визия, която само той успяваше да забележи.

На леглото лежеше дълго кожено палто.

— Един от вампирите го довлече — каза Едуард. — Помислил, че може да имаш нужда от нещо, да се покриеш преди голямото шоу.

— Наслаждаваш се на това, така ли е?

— Щях да се чувствам по-добре, ако можех да ти пазя гърба.

— Ще направиш точно това с пушка от близките хълмове, помниш ли?

— С очила за нощно виждане и снайпер, добре, но няма да мога да ги избия всичките от разстояние.

— Не би успял да ги избиеш всичките, дори и да беше до мен — казах аз.

— Така е, но щях да се чувствам по-добре.

— Притесняваш се за мен?

Той сви рамене.

— Аз съм твой бодигард. Ако умреш, докато си под моя защита, другите бодигардове ще ми се присмиват.

Отне ми секунда да разбере, че се беше пошегувал. Харли погледна към него с почти изненадан вид. Не мисля, че някой от нас, често чуваше Едуард да се шегува.

Приблжих се към Едуард. Кожата направи този лек скърцащ звук, който си прави. Спрях точно пред него с леко разтворени крака, гледайки го отгоре — надолу.

Той леко разшири очите си.

— Да?

— Не мога да си представя някой да ти се присмива, Едуард.

Той докосна една от кожените връзки.

— Ако се разхождах наоколо облечен така, щяха да го направят.

Усмихнах се.

— Вероятно щеше да си облечен така, ако идваше с нас на сечището тази вечер.

Той обърна бледосините си очи към мен.

— Бил съм облечен и по-зле от това, Анита. Аз съм добър актьор, когато се наложи — хуморът се оттече от лицето му, оставяйки нещо диво и решително след себе си. Едуард все още можеше да прави неща, които аз не можех, все още спазваше по-малко правила от мен, но по някакъв начин Едуард беше мое огледално отражение.

Отражение, в какво щях да се превърна или може би в какво вече се бях превърнала.

Ричард би казал, че е предупреждение. Аз все още не бях успяла да преценя.

На вратата се почука. Ричард влезе, без да изчака покана. Беше намръщен, но киселият му израз изчезна веднага щом успя да ме види. Очите му се разшириха.

— Идвах, за да се оплача от моето облекло — той поклати глава. — Ако започна да се оплаквам, просто ще ме застреляш ли? — усмивка премина през лицето му.

— Без смях — казах аз.

Усмивката му се разшири. Гласът му беше малко задавен, но той се овладя.

— Чудесно. Изглеждаш чудесно.

Има само две неща, които можеш да направиш, когато си облечена като Барби Има Връзки — можеш да се притесниш или да станеш агресивен. Познайте какъв беше моят избор.

Закрачих гордо към него, вкарвайки малко повече полюляване в походката си. Ботушите го правеха по лесно, някакси ми даваха точно нужното завъртане. Смених израза в очите, върху лицето си с това, което обещаваеше облеклото: секс, насилие, жега.

Хуморът изчезна от лицето на Ричард, заменен от една отговаряща ми жега и колебание, сякаш не беше съвсем сигурен дали би трябвало да правим това пред публика.

Той беше облечен в черни кожени панталони с меки велурени ботуши, които приличаха почти на моите. Косата му беше пригладена назад, вързана с черна ивица. Ризата му беше копринена и блестящо синя, нещо между тюркоазено и кралско. Изглеждаше великолепно върху тъмната му кожа.

Спрях точно пред него с разтворени крака. Втренчих се в него, предизвиквайки го да си мисли, че е смешно. Сложих един пръст на устните му, плъзнах го по брадичката му, по врата му, погалих ръба на ключицата му, влачейки го по кожата, докато не потъна под закопчаната част на ризата му.

Приближих се до леглото, взимайки коженото палто. Хвърлих го на едното си рамо, така че висеше като омекнало тяло, без да прикрива

кой знае колко от облеклото ми. Отворих вратата и заставах само за момент в рамката ѝ.

— Идваш ли? — попитах. Излязох навън, без да изчакам отговор. Изразът на лицето му ми беше достатъчен. Изглеждаше така, сякаш го бях ударила между очите с боен чук.

Страховно. Сега, всичко, което трябваше да направя беше да пробвам ефекта от дрехите и върху Жан-Клод и можехме да тръгваме.

Майските дървета бяха потънали в топла тъмнина. Ричард и аз стояхме пред плевнята, където Рейна снимаше мръснишките си снимки. Мястото за срещи на глутницата беше сред дърветата около фермата. Там имаше толкова много коли, паркирани на всяко свободно парче земя, че някои бяха толкова близо до гората, че докосваха дърветата.

Може би имаше вече и пълнолуние някъде горе, но облаците бяха толкова много, а мракът толкова пълен, сякаш седях в пещера. С изключение на това, че тази пещера се движеше. Слаб остър ветрец полъхваше между гъстите, тъмни листа. Сякаш огромни невидими пръсти преминаваха между дърветата, огъвайки ги, потропваха с листата, придавайки движение на нощта, което накара раменете ми да се стегнат. Сякаш самата нощ беше жива, по начин, който не бях виждала никога до сега.

Ръката на Ричард беше топла и леко влажна. Той намали пълзящата си енергия, така че не беше неприятно да го докосвам. Оцених усилието. Коженият му плащ шепнеше, докато той се приближаваше. Беше стегнат през гърдите му, покривайки само едното му рамо. Плащът комбиниран с дългите ръкави на брилянтно синята му блуза, караше целият тоалет да изглежда античен.

Ричард дръпна ръката ми, притискайки ме до тялото си и ме обгърна с ръцете си, развявайки кожения си плащ. Облаците се разделиха и изведнъж бяхме окъпани в гъсто сребристо сияние. Ричард се взираше нанякъде. Изглежда слушаше нещо, което аз не можех да чуя. Ръцете му се сгърчиха около моите, в почти болезнена прегръдка. Вгледа се на долу към мен, сякаш току-що си беше спомнил, че съм там.

Усмихна ми се.

— Можеш ли да го почувстваш?

— Какво?

— Нощта?

Понечих да отговоря „Не“, после спрях. Огледах се наоколо в забързаната гора, в чувството за движение.

— Дърветата изглеждат по живи тази вечер.

Усмихна ми се широко, с кратък проблясък от зъби, почти озъбване.

— Да.

Опитах да се отдръпна настрани, но ръцете му се стегнаха.

— Правиш го — казах аз. Сърцето ми изведнъж се качи в гърлото. Мислех, че ще бъде уплашена от много неща тази нощ, но не и от Ричард.

— Ние би трябвало да споделяме сила. Това е, което правя. Но трябва да е моята сила, Анита. Глутницата няма да се впечатли от зомбита.

Преглътнах биенето на сърцето си и се насилих да стоя много неподвижно. Накарах себе си да се върна в захвата на ръцете му. Не помислих какво ще означава това. Нямах да ръководя. Не моята сила, а неговата. Щях да съм гориво за неговия огън, нямах да е по друг начин.

— Това е белега на Жан-Клод — казах аз. — Това е, което го прави.

— Надявахме се, че ще работи по този начин — каза Ричард.

И аз знаех, че това ние, което той имаше предвид не включваше мен.

— Как работи?

— Ето така.

Трептящата енергия изби от кожата му като полъх топлина. Прехвърли се от неговите ръце в моята ръка. Премина като вълна през цялото ми тяло, и навсякъде, където ме докоснеше кожата и космите по тялото ми се настръхнаха и потрепераха.

— Добре ли си?

— Разбира се — но гласът ми беше задъхан шепот.

Той ме взе докато изговарях думата. Някаква бариера падна и енергията на Ричард се разби в мен като юмрук. Помнех падането и усещането за ръцете на Ричард около кръста ми, хващащи ме, след

това стана така, сякаш бях някъде другаде. Аз бях навсякъде. Бях там при дърветата, взираща се в нас с очи, които се опитваха да се обърнат и да ме видят, но аз не бях там. Беше като вятъра, който се отваряше в мен, когато вървах през гробището, само че не беше силата това, което се разстилаше навън. Това бях аз. Блеснах в дузина очи, докосвах тела, някои космати, други все още не. Аз продължих бързо по-нататък, по-нататък и докоснах Рейна. Знаех, че е тя. Нейната сила удари навън като щит, задържайки ме далеч от нея, но не и преди да усетя нейния страх.

Ричард ме викаше назад, само че викът предполага глас. Аз се плъзнах отново в мен, в приток на вълниста златна енергия. Можех да видя цвета зад очите си, въпреки че в действителност там нямаше какво да видиш. Отворих очи, въпреки че не бях сто процента сигурна, че са били затворени. Тази златна енергия беше все още там, движеща се вътре в мен, по кожата ми. Обвих ръцете си около раменете на Ричард и почувствах една отговаряща енергия в него.

Нямаше нужда да питам какво бях преживяла току-що. Знаех. Беше това, което означаваше, особено за някой толкова силен колкото Ричард, да бъде алфа. Той можеше да извади своята същност и да докосне с нея глутницата си. Така той беше спрял върколака да не се превърне преди два дни. Така той можеше да споделя кръв. Маркус не можеше да го прави, но Рейна можеше. Силата на Жан-Клод, дори моята собствена сила, никога не се усещаше толкова жива. Беше сякаш изцеждам енергия от дърветата, от вятъра, сякаш бях включена към огромна батерия, сякаш там имаше достатъчно магия да продължава завинаги. Не бях чувствала нищо подобно на това.

— Можеш ли да тичаш? — попита Ричард.

Въпросът означаваше много повече от думите и аз знаех това.

— О, да.

Той се усмихна и усмивката му беше щастлива. Той взе ръката ми и ни шмугна между дърветата. Дори и да беше човек, нямаше да мога да го настигна в надпревара.

Тази вечер, той не толкова тичаше, колкото се носеше навътре в гората. Беше така, сякаш имаше радар, който му показваше къде беше всеки клон, всеки корен, всеки паднал боклук. Сякаш дърветата се отместваха от него като вода, или може би се местеха към него като нещо, за което няхах думи. Той ме дърпаше след себе си. Не само с

ръцете, но и с енергията си. Беше така, сякаш той беше в мен и някакси ни свързваше заедно. Трябваше да е натрапчиво и плашещо, но не беше.

Ние се втурнахме на голямото сечище и силата на Ричард го изпълни, течеше през ликантропите като огън, преминаващ от един сух клон на друг. То ги изпълни и ги накара да се обърнат към него. Само Маркус, Рейна, Джамил, Себастиан и Касандра бяха недокоснати. Само те го изолираха от себе си със силата на волята си. Той премина през всички останали и знаех, че и аз съм част от това, което му позволяваше да го прави. Далечна като сън или наполовина запомнен кошмар беше силата на Жан-Клод, тази извъртяна сила, която беше почти погребана под блестящата светлина на Ричард.

Чувствах всяко движение. Сякаш светът изведнъж стана кристално ясен, почти като ефекта при приток на адреналин или шок, където всичко изглежда като вдълбано, силно заострено и ужасно, плашещо чисто. Беше като да бъдеш скъсен в реалността, сякаш всичко останало щеше завинаги да бъде сън. Беше почти болезнено.

Маркус седеше на стол, който беше издълбан в скалата отдавна през вековете и се беше борил с вода, ръце и тела. Знаех, че това сечище трябва да в било място за среща на лукоите от много време насам.

Маркус носеше кафяв смокинг със сатенени ревери. Ризата му беше от златист плат, не златно ламе, но нещо много качествено, сякаш бяха стопли истински бижута и ги бяха набили в ризата му.

Рейна се беше свила на ръба на каменния стол. Дългата ѝ кестенява коса беше сложно завъртяна в нежни къдрици от върха на главата ѝ, надолу около лицето ѝ. Златна верижка се минаваше през челото ѝ с диамант с размера на палеца ми закачен на нея. Още диаманти горяха като бял огън около шията ѝ. Тя беше абсолютно гола, с изключение на блестящия брокат, намазан достатъчно плътно около зърната ѝ, за да ги направи ги да изглеждат като метални. Диамантена каишка блестеше около десният ѝ глезен. Три златни верижки висяха ниско около бедрата ѝ и това беше всичко.

А аз се оплаквах за моя тоалет.

— Добре дошли Ричард, Анита — каза Маркус. — Добре дошли при нашето щастливо семейство — гласът му беше дълбок и плътен. Изля се навън заедно с неговата сила, но не беше достатъчна. Никога

нямаше да е достатъчна. Ричард можеше да е облечен със своите дънки и тениска и пак щеше да го победи. Има неща отвъд дрехите, които правят един крал.

— Маркус, Рейна. — Ричард пусна ръката ми бавно и докато той се отдалечаваше, връзката между нас остана. Беше сянка на начина, по който свързах аурите на Ричард и Жан-Клод към мен, но и нещо повече. Той направи няколко крачки по нататък, за да застане малко пред мен. Можех да го усетя като голямо, блестящо нещо. Силата му беше невероятна. Най-близкото нещо, което бях усещала беше силата на даонския ший^[1], феята от висшия двор^[2].

— Ти непослушно момче — каза Рейна, — направил си я една от нас.

— Не — каза Ричард. — Тя е това, което винаги е била: себе си.

— Тогава как можеш да яздиш нейната сила? Как може тя да язди твоята? — Рейна се оттласна от стола, крачейки по земята пред него с темпото на затворено животно.

— Какво си направил Ричард? — попита Маркус.

— Тя е моята половинка.

— Рейна, провери я — каза Маркус.

Рейна се усмихна, по-скоро неприятно и пристъпи на открито. Тя се олюля, превръщайки ходенето в съблазнителен танц. Бях усетила силата ѝ тази вечер. Нейният секс се носеше във въздуха като заплаха от мълния, боцкайки кожата, изсушавайки устата. Усетих всеки мъж да я гледа, дори и Ричард. Аз също не ѝ устоях. По дяволите и аз я гледах. Тя беше неустойима в нейния абсолютна, гола страст. Изглеждаше така, сякаш буквално сексът е силата на Рейна.

Аз се измъкнах от дългото си черно палто и го оставих да падне на земята. Чух колективно изпъшкване от човешките гърла. Прекарах ръце през голата кожа на кръста си, спускайки ги надолу по обвитите ми с кожа неща. Засмях се. Един силен, весел звук. Това беше от Рейна. Бях яхнала силата ѝ, танцувайки по ръба на нейната енергия.

Пристъпих срещу нея, без да я чакам, а я срещнах в средата на кръга. Ние се движехме една около друга и аз можех да имитирам танца ѝ. Издърпах аурата ѝ от секс и насилие в мен, издърпах я като с ръка, насочена навътре и крадяща хапки от нея. Страх разшири очите ѝ, карайки дъха ѝ да се забърза.

Тя знаеше как да се защити от друг върколак, но моят вид сила беше достатъчно различна, така че тя да не знае какво да прави с мен. Никога не бях правила нещо подобно преди, не разбирах какво точно правя, преди Рейна да отстъпи. Тя не изтича назад при Маркус, но блясъкът ѝ го нямаше. Тя се прибра с подвита опашка, а аз можех да я опитам вътре в ума ми, сякаш бях облизала кожата ѝ.

Обърнах се към Ричард и пристъпих към него върху високите токчета на ботушите ми. Усетих всеки мъж да ме гледа. Знаех го. Аз загърнах това около мен и го захвърлих цялото обратно към Ричард. Той стоеше почти замръзнал, тъмните му очи бяха изпълнени с жегга, която беше част секс, част енергия, част нещо друго. И за първи път аз разбрах какво е това друго нещо. Аз чух тази музика, почувствах я да танцува вътре в мен, в тялото ми.

Сграбчих кожата му плащ и го дръпнах надолу към мен. Целунахме се и това ни изгори, сякаш имаше нещо повече от плът между нас. Освободих го рязко, но очите ми не се вдигнаха към лицето му, а слязоха по-надолу. Без да го докосвам знаех, че е твърд и готов. Аз все още можех да почувствам глутницата, отдалечена, но достижима. Огромната вълча глава на Джейсън погали бедрото ми. Зарових пръсти в тази гъста козина и знаех, че ако Ричард и аз правим любов, глутницата ще го разбере.

Тук, тази вечер, те щяха да са готови за яздене. Нямаше да бъде само секс. Щеше да е магия. И не изглеждаше срамно, или езично, или грешно.

— Не можеш да им позволиш да направят това — каза Рейна.

Маркус се изправи на крака. Изглеждаше уморен.

— Не. Предполагам, че не мога — той погледна към Рейна гола, красива, уплашена. — Но не твоята кръв ще бъде пролята тази нощ, нали така, любов моя? — иронията му достатъчно наситена, че да можеш да ходиш по нея и за пръв път осъзнах, че Маркус знае каква е Рейна, може би винаги е знаел.

Рейна падна на колене пред него, сграбчвайки с ръце краката му. Тя търкаше бузата си в бедрото му, ръката ѝ изглаждаше опасно близо до слабините му. Дори сега това беше, което тя знаеше най-добре. Секс и болка.

Той докосна нежно косата ѝ. Поглеждайки надолу към нея и ясна нежност върху лицето му ме накара да отдръпна поглед. Беше

ужасно интимен поглед, по-интимен от секс, по-силен. Глупакът я обичаше.

Ако той беше възнамерявал да ме убие, щях да го съжалявам.

Маркус отстъпи от Рейна. Той тръгна през сечището. Силата му се отвори като врата, носейки се като електрическа вода през вълците, през мен. Той разхлаби вратовръзката си, откопча първите няколко копчета на блузата си.

— Стига толкова подготовки, Ричард. Да го направим.

— Знам, че се опита да убиеш Анита — каза Ричард.

Маркус спря по средата на движението. Неговите малки, сигурни пръсти се поколебаха. Изненада премина по лицето му, след това се промени в усмивка.

— Ти ме изненадваш два пъти тази вечер, Ричард. Нека видим дали ще можеш да ги направиш три пъти.

— Ще те убия тази вечер, Маркус. Знаеш това.

Маркус свали сакото си.

— Можеш да опиташ.

Ричард кимна.

— Бях планирал да ти дам шанс просто да си тръгнеш.

— Аз опитах да убия твоята половинка. Не можеш да ме оставиш жив сега — той разкопча маншетите на ризата си.

— Не, не мога. — Ричард свали връзката на плаща си, пускайки го да падне на земята. Издърпа ризата от панталоните си и я съблече през главата си с едно бързо движение. Лунната светлина създаваше сенки по мускулите на ръцете и гърдите му. Внезапно вече не исках да прави това. Можех да застрелям Маркус и всичко щеше да свърши. Ричард никога нямаше да ми прости, но щеше да е жив. Нямаше да се избият един друг със сила. Щяха да използват нокти и зъби за убийството. Цялата трептяща жадуваща сила на Ричард нямаше да го предпази гърлото му да бъде изтръгнато.

[1] Daoine Sidhe — феи от ирландския фолклор. — Б.пр. ↑

[2] The Seelie court — Благословеният двор са добрите феи, The unseelie court са падналите или лошите феи. — Б.пр. ↑

Ричард се обърна към мен, облечен само в кожените панталони и ботушите. Маркус беше помолил да не се събличат докрай, казвайки нещо за запазването на личното достойнство на стареца. Глупости. Във въздуха имаше нещо, което не ми харесваше, сякаш Маркус знаеше какво щеше да се случи и се беше подготвил.

— Като признат Улфрик, Маркус трябва да избере в каква форма ще се бием — каза Ричард.

— Каква форма избра той?

Ричард повдигна ръката си пред лицето ми.

— Докосни ръката ми.

Прозвуча доста нервно за такава малка молба. Докоснах леко гърба на дланта му.

— Хвани дланта ми, Анита.

Обвих пръстите си около долната част на ръката му. Преди да успея да погледна към лицето му или да задам въпрос го почувствах. Силата извираше от ръката му, както олио се процежда по фитила на лампа. Кожата му помръдна под ръката ми. Почувствах как костите му се удължават. Почувствах тялото му така, сякаш границите, които го удържаха в кожата му, в костите му и в плътта му се бяха разтворили. Усещах го почти така, сякаш щеше да се разпръсне навън, както го бях направила аз по-рано, но не неговата същност беше това, което щеше да се пръсне. Беше тялото му.

Той протегна другата си ръка и аз я хванах. Преплетох пръстите си в неговите и почувствах костите му да нарастват срещу кожата ми, наблюдавах оформянето на ноктите, сякаш плътта му се изливаше като глина. Далечна като писък, аз знаех, че би трябвало да съм уплашена или да ми се повдига. Силата се изля надолу от неговите променящи се ръце по моите, трептейки между нас като студен огън.

Той спря, когато все още човешките му ръце вече имаха нокти, които биха могли да ме разкъсат на части. Силата не спря рязко, не

беше все едно натискаш ключ. Беше все едно затваряш кран на чешма, забавяйки течността до струйка, капки, после нищо.

Бях на колене и не помнех как съм се отзовала там. Ричард коленичи пред мен, ръцете му все още притискаха моите. Направих два опита, преди да успея да проговоря.

— Как успя да спреш просто така?

Той изтегли новооформените си ръце внимателно от моите. Потреперих, когато върховете на ноктите му потъркаха кожата ми.

— Контролирането на промяната е това, което разделя овцете от вълците — каза той.

Отне ми секунда, за да осъзная, че беше казал шега. Притисна се към мен и прошепна:

— Ако загубя по време на боя или ако започна да губя боя, ще се преобразя напълно. Искам да дойдеш и да ме докоснеш, ако те помоля.

— Защо?

Дъхът му беше горещ срещу брадичката ми. Обви ръцете си около мен, задържайки ме близо до тялото си, ноктите му си играеха покрай кожените връзки на дрехата ми.

— Искам да почувстваш притока на сила. Искам да знаеш как би било между нас — ръцете му се стегнаха. — Ако аз губя, ти можеш да яхнеш силата и да я използваш, за да махнеш моите вълци оттук. Останалите биха убили всеки, когото сметнат за нелоялен.

Отдръпнах се достатъчно, за да мога да видя лицето му.

— Как мога да използвам силата, за да направя това?

— Ще разбереш — той целуна нежно челото ми. — Ще ги спасиш, нали, Анита? Обещай ми.

— Обещавам.

Той се изправи, ръцете ми се плъзнаха по тялото му, докато стъпваше на краката си. Хванах една от ръцете му. Ръката ми се плъзна надолу по дългия, закривен нокът. Беше толкова твърд и солиден, но изглеждаше нереален, когато го погледнах. Почувствах тялото му да се променя, но разликата между красивото лице на Ричард и тези чудовищни ръце беше шокираща. Все още продължавах да го държа. Не исках да го пусна.

— Внимателно с ноктите, Анита. Вече не съм в човешка форма.

Може би имаше предвид, че една драскотина би ме накарала да започна да се окосмявам, а може би не. Беше трудно да се каже. Но

това беше достатъчно, за да ме накара да го пусна. Без значение колко добре се чувстваше Ричард, аз не бях готова да изоставя напълно човешката си природа.

Ричард погледна надолу към мен и в погледа му съзрях цял свят от неизказани и ненаправени неща. Отворих устата си, после я затворих.

— Контролираш ли толкова добре и останалата част от тялото си?

Той се усмихна.

— Да.

Бях толкова уплашена, че не можех да говоря. Казах последна шегга. Единственото, което оставаше след това беше истината. Повдигнах се на пръсти, притискайки ръцете си към краката му за опора и целунах задната страна на ръката му. Кожата все още беше мека, все още миришеше като Ричард, но усещах костите под нея като нещо друго.

— Не умирай.

Той се усмихна. В очите му имаше бездънна тъга. Дори и да победеше в този бой, това щеше да му струва скъпо. Убийство, така щеше да го види той. Без значение, че беше оправдано. Високите морални стандарти са нещо чудесно, но те биха могли да те убият.

Рейна целуна Маркус за сбогом, притискайки тялото си толкова силно към неговото, сякаш искаше да мине през него, да го разтвори като завеса и да се плъзне вътре.

Избута го назад с плътен, гърлен смях. Беше този тип смях, който те кара да обръщаш главата си в бара. Весел, силен, порочен звук. Рейна се втренчи в мен през сечицето, смехът още блестеше в очите ѝ, на лицето ѝ. Един поглед беше достатъчен. Тя щеше да ме убие, ако можеше.

След като си мислех почти същото за нея, аз кимнах леко и я поздравих. Щяхме да видим кой щеше да е мъртъв до сутринта. Можеше да съм аз, но някъде в списъка на мъртвите щеше да е и Рейна. Това поне можех да ѝ обещавам почти със сигурност.

Маркус повдигна ноктестите си ръце над главата си. Завъртя се в бавно в кръг.

— Двама алфи се бият за вас тази вечер. Един от нас ще напусне този кръг жив. Един от нас ще ви нахрани тази вечер. Пийте от нашата

кръв, яжте от нашата плът. Ние сме глутница. Ние сме лукои. Ние сме едно.

Джейсън повдигна главата си и започна да вие толкова близо до мен, че подскочих. Космати гърла му отговориха, човешки гърла се присъединиха към хора. Аз стоях сама наред глутницата и не се присъединих към тях. Когато и последното ехо заглъхна между къдравите, гористи хълмове, Маркус каза:

— До смърт, Ричард.

— Предложих ти живота ти, Маркус. Ти избра смъртта.

Маркус се усмихна.

— Предполагам, че го направих.

Маркус скочи направо срещу Ричард, без маневри, без тактика, просто едно замазано от скоростта петно. Ричард се търкулна на земята, нагоре и настрани и скочи на краката си. Три тънки кървави линии минаваха през корема му. Маркус не му даде шанс да се възстанови. Той премина разстоянието между тях като лош сън. Дори не можех да проследя движението му с очи. Бях виждала ликантропи в движение и преди, но Маркус беше поразителен.

Той удари Ричард, изтласквайки го към края на сечището, където стоеше Рейна. Ричард не беше наранен, но вихрушка от удари отзад го принудиха да спре атаката си. Трябваше да попитам нещо. Погледнах надолу към Джейсън. Той обърна бялото си око към мен.

— Ако някой помага на Маркус, това е измама, нали? — чувствах се неясно глупаво да говоря на някого, който изглеждаше като животно, но погледът в тези очи не беше животински. Не бях сигурна, че беше човешки, но със сигурност не беше животински.

Вълкът кимна с глава. Непохватно.

Гърбът на Ричард беше почти до Рейна. Джамил, черният върколак от преди две нощи, се приближаваше до нея. Себастиан, вече беше там. По дяволите.

— Ако те мамят мога ли да ги застрелям?

— Да. — Касандра се присъедини към нас, преминавайки през глутницата като горещ, бодлив вятър. Усетих първият истински полъх на нейната сила и разбрах, че тя можеше да стане лупа, ако искаше да бъде.

Извадих браунинга и го почувствах странно в ръцете си, сякаш не се нуждаех от него. Ако не исках оръжието си това щеше да

предизвика по-голямата част от глутницата. По-опасната част. Свих пръсти около дръжката на оръжието, притискайки ръката си в него, запомняйки усещането от него. Сензорната памет го се задейства, помагайки ми да си спомня, отблъсвайки част от блясъка на силата настрани.

Не виждах оръжие, но гърбът на Ричард беше пред Рейна и Себастиан. Вдигнах браунинга, без да се прицелвам, още не. Прошепнах:

— Зад теб.

Видях как гърбът на Ричард се сви. Той се свлече на колене. Всичко се забави, като издълбано в кристал. Ръката на Себастиан се вдигна с отблясък на сребърно острие в нея. Вече се прицелвах в него. Нокътят на Маркус се вдигна, за да нанесе финален удар по незащитеното гърло на Ричард. Вдигнах предпазителя и обърнах пистолета към Маркус, но щеше да е прекалено бавно, прекалено късно.

Горната част на главата на Себастиан експлодира. За част от секундата се зачудих какви ли амуниции беше заредил в пушката Едуард. Тялото започна да пада назад. Нокътят на Маркус започна да се спуска надолу и в същото време Ричард заби ръката си в горната част на стомаха на Маркус. Маркус спря, замръзна за секунда, докато ноктите се забиваха през стомаха му нагоре под ребрата. Ръката на Ричард потъна над китката в корема на Маркус.

Задържах браунинга насочен към Рейна, в случай че ѝ хрумнеше идея да извади нож.

Маркус заби ноктите си в гърба на Ричард. Ричард бутна лицето и врата си срещу тялото на другия мъж, защитавайки се от ноктите. Маркус потрепери. Ричард се откъсна от него, изтегляйки окървавената си ръка от гърдите на Маркус. Той откъсна все още биещото сърце от гърдите му и го хвърли на вълците. Те му се нахвърлиха с леко скимтене и ръмжене.

Ричард се свлече на колене до тялото на Маркус. Кръв се лееше от долната част на гърба му там, където се беше забил ножа. Приблжих се към него, все още прицелвайки се в Рейна. Клекнах, като продължавах да я наблюдавам.

— Ричард, добре ли си? — това беше много глупав въпрос, но какво друго бих могла да кажа?

— Свали пистолета, Анита. Всичко свърши.

— Тя се опита да те убие — казах аз.

— Всичко свърши — той обърна лицето си към мен, очите му вече се бяха променили. Гласът му спадна в ръмжене. — Свали го.

Втренчих се в Рейна и разбрах, че ако не я убия сега, ще трябва да я убия по-късно.

— Тя иска да ни види мъртви, Ричард.

Ръцете на Ричард вече бяха там по-бързи, отколкото можех да ги видя. Той удари ръката ми и пистолетът излетя настрана. Ръката ми беше вцепенена. Опитах се да се отдръпна, но той ме сграбчи, увивайки ноктестите си ръце около горната част на ръцете ми.

— Никакво убиване повече... тази вечер — той отметна главата си назад и зави. Устата му беше пълна със зъби.

Аз изкрещях.

— Яхни силата, Анита. Яхни я или бягай — дланите му се свиваха конвулсивно около ръцете ми. Аз се извърнах назад, забих петите си в земята и се опитах да се освободя. Той рухна върху мен, прекалено болезнено, за да се преборя, промяната беше твърде напреднала, за да я надвие. Силата му се изливаше върху мен, в мен. Не виждах нищо друго, освен блясъка на силата зад очите си. Ако можех да дишам, щях да изкрещя отново, но там нямаше нищо друго, освен силата на неговата енергия и тя се разстилаше извън него като вълни, причинени от камък хвърлен във вода. Вълните докоснаха глутницата и където я докосваха козината започваше да расте. Ричард се превръщаше и принуди всички да се превърнат с него. Всички. Почувствах Рейна да се бори до нас. Почувствах как се пребори. Чух крясъка ѝ, но накрая тя падна на земята и се превърна.

Държах се за ръцете на Ричард и козината заливаше всичко под ръцете ми като вода. Мускули се оформяха и превръщаха, кости се чупеха и срастваха. Долната част на тялото ми беше хваната в капан под него. Чиста течност избликна от тялото му и се изля върху мен в почти гореща вълна. Изкрещях и се заборих, за да се измъкна изпод него. Но силата ме превзе, изпълни ме цялата, докато не си помислих, че кожата ми няма да я задържи, не може да я задържи.

Най-накрая той изправи над мен, не като вълк, а като човеко — вълк, покрит с козина в цвета на канела и злато. Гениталиите му висяха големи и пълни под него. Той ме погледна с кехлибарените си очи и ми

предложи една ноктеста ръка, след като се изправи на два леко присвити крака.

Пренебрегнах ръката и изпълзах назад. Изправих се на краката си, леко нестабилна и го огледах. Във вълчата си форма всъщност беше по-висок отколкото в човешкия си вид, около два метра и петнадесет сантиметра, мускулест и чудовищен. Нищо не беше останало от Ричард. Но аз знаех колко добре се чувстваше да пусне звяра от себе си. Бях го почувствала да излиза от него като втора същност, душа, издигащ се нагоре, отвътре, изпълващ го, разливащ се извън кожата му.

Тялото ми все още беше изтръпнало от отъркването в звяра му. Можех да почувствам мекотата на козината му под пръстите си, като сензорна памет, която ме беше обхванала изцяло.

Много човешки изглеждащото тяло на Маркус лежеше на земята в краката на Ричард. Миризмата на прясна кръв премина през него, премина през всички тях. Почувствах го като възбуда през цялото ми тяло. Втренчих се в мъртвият човек в краката ми и пожелах да падна на колене и да се нахраня. Получих силна визуална представа за раздрана плът, за топли вътрешности. Това беше някакъв спомен. Накара ме рязко да отстъпя назад.

Втренчих се в човека — вълк. Втренчих се в Ричард и поклатих глава:

— Не мога да се храня. Няма да го направя.

Той проговори, но звучеше усукано и гърлено.

— Ти не си поканена. Ние ще празнуваме, после лов. Ти може да гледаш. Може да се присъединиш към лова или може да си тръгнеш.

Отстъпих бавно назад.

— Аз си тръгвам.

Глутницата се приближаваше пълзешком, основно гигантски вълци, но тук-там се виждаше и някой човеко — вълк, наблюдаващ ме с чужди очи. Не можех да видя браунинга, който Ричард беше избил от ръката ми. Измъкнах файърстара и започнах да отстъпвам назад.

— Никой няма да те нарани, Анита. Ти си лупа. Моята половинка.

Втренчих се в студените очи на най-близкия вълк.

— Точно сега аз съм просто храна, Ричард.

— Ти отхвърли силата — каза той.

Той беше прав. Накрая се бях паникьосала и не бях поела пълната доза.

— Както и да е — пристъпих към вълците, но те не се помръднаха. Продължих нататък, отърквайки се в козината, като валяче на машина във фабрика за кожени палта. Всяко докосване до тези дишащи, жизнени животни ме плашеше. Паниката се изкачи в гърлото ми, но аз все още имах достатъчно блясък от силата, за да разбера, че страхът ми ги въодушевяваше. Колкото повече се плашех, толкова повече им замирисвах на храна.

Държах пистолета готов, но знаех, че ако ме нападнаха бях мъртва. Просто бяха прекалено много. Те ме наблюдаваха как минавам. Упорито отказваха да помръднат, насилвайки ме да обърсвам техните космати тела. Осъзнах, че ме използваша за нещо като вид аперитив, страхът ми беше като подправка за храната им, докосването до човешкото ми тяло придаваше пикантен вкус на лова им.

Когато преминах покрай последното тяло, звукът от разкъсвана плът накара главата ми да се завърти. Не можах да се спра навреме. Муцуната на Ричард беше насочена към небето, обляна в кръв, преглъщайки надолу парче месо, което се опитах да не разпозная.

Побягнах. Дърветата, покрай които бях преминала лесно с помощта на Ричард на идване, внезапно станаха препятствия по пътя ми. Бягах и се препъвах, и падах, и бягах отново. Най-накрая стигнах до паркинга за колите. Аз бях шофирала, защото никой друг, освен мен нямаше да си ходи в къщи тази вечер. Те щяха да останат тук и да си направят джамборе на лунна светлина.

Едуард и Харли бяха наблюдавали всичко от близките хълмове с уреди за нощно виждане. Чудех се какво ли си мислеха за шоуто.

Едуард ме накара да обеща да се върна в цирка за още една нощ. Маркус беше мъртъв, така че парите вече ги нямаше, но ако някой беше поел договора, можеше все още да не го знае. Щеше да е срам да бъда убита след всички усилия, които бяхме положили, за да ме остана жива. Извървах целия път надолу по проклетите стълби до обкованата с желязо врата, преди да осъзная, че нямам ключ и никой не ме очаква.

Чистата течност, която беше бликнала от тялото на Ричард беше изсъхнала в лепкава, гъста субстанция, приличаща на нещо средно между кръв и лепило. Имах нужда от баня. Имах нужда от чисти дрехи. Имах нужда да спра да виждам устата на Ричард, докато той ядеше части от Маркус. Колкото по-усърдно се опитвах да не си спомням, толкова по-ясен ставаше образа.

Удрях по вратата, докато ръцете ми изтръпнаха, после започнах да я ритам. Никой не дойде.

— Мамка му! — Изкрещях на никого и на всеки — Мамка му!

Усещането от тялото му върху моето. Неговите кости и мускули, плъзгащи се върху мен като торба със змии. Топлият прилив на сила и този момент, когато исках да падна на колене и да се нахраня. Какво, ако бях преглътнала цялата сила? Ами ако не се бях отдръпнала? Щях ли да се нахраня от Маркус? Щях ли да направя това и да му се наслаждавам?

Изкрещях без думи, блъскайки ръцете си във вратата, ритайки, биейки вратата. Сринах се на колене, притискайки натъртените си длани към дървото. Опрях главата си на вратата и заплаках.

— Ma petite, какво се е случило? — Жан-Клод стоеше зад мен на стълбите. — Ричард не е мъртъв. Щях да го усетя.

Обърнах се и притиснах гърба си към вратата. Избърсах сълзите от лицето си.

— Той не е мъртъв, дори никак.

— Тогава какво не е наред? — той слезе надолу по стъпалата, сякаш танцуваше, твърде грациозно, за да се опише, дори и след вечер прекарана с превръщачи. Ризата му беше дълбоко, богато синьо, недостатъчно тъмно, за да е тъмносиньо, ръкавите бяха набрани, с широки копчета, яката висока, но мека, почти все едно носеше шал. Никога не го бях виждала в нито един нюанс на синьото. То правеше среднощно — сините му очи да изглеждат дори по-сини, по-тъмни. Дънките му бяха черни и достатъчно тесни, за да са му като втора кожа, ботушите му бяха до коленете, задната им част беше от черна кожа, която шумеше като се движеше. Той коленичи до мен, без да ме докосва, почти сякаш го беше страх да го направи.

— Ma petite, кръста ти.

Погледнах надолу към него. Не блестеше, все още не. Аз го обхванах с ръка и дръпнах рязко, късайки верижката. Метнах го надалеч. Удари се в стената, среброто проблесна в мъждивата светлина.

— Доволен ли си?

Жан-Клод ме погледна.

— Ричард е жив. Маркус е мъртъв. Нали така?

Кимнах.

— Тогава защо са сълзите, ma petite? Не мисля, че изобщо някога съм те виждал да плачеш.

— Аз не плача.

Той докосна бузата ми с върха на пръста си и го отдръпна, заедно с една трептяща на края му сълза. Повдигна пръста към устните си и я облиза с върха на езика си.

— Имаш вкус на човек, на който сърцето му е разбито, ma petite.

Гърлото ме задушаваше. Не можех да си поема въздух през сълзите. Колкото по силно се опитвах да не плача, толкова по-бързо течаха сълзите. Прегърнах се и ръцете ми докоснаха лепкавата смес, която ме покриваше. Отдалечих ръце от тялото си, сякаш бях докоснала нещо нечисто. Взрях се в Жан-Клод с ръце протегнати пред мен.

— Mon Dieu^[1], какво се е случило? — опита да ме прегърне, но аз го бутнах настрана.

— Ще се разнесе по теб.

Той се взря в гъстата смес върху ръката си.

— Как се доближи толкова близо до превръщащ се върколак? — една идея мина през лицето му. — Това е от Ричард. Видяла си го да се променя.

Кимнах.

— Промени се върху мен. Беше... о, господи, о, господи, о, господи.

Жан-Клод ме дръпна в ръцете си. Аз се отблъснах от него.

— Ще си съсипеш дрехите.

— Ма petite, ma petite, всичко е наред. Всичко е наред.

— Не, не е — наклоних се към него. Позволих му да ме обвие с ръцете си. Притиснах се в него, ръцете ми стиснаха коприната на ризата му. Зарових лице в гърдите му и прошепнах:

— Той изяде Маркус. Той го изяде.

— Той е върколак, ma petite. Това е начинът, по който те действат.

Това беше толкова странно да кажеш нещо такова и толкова ужасно вярно, че се засмях — с рязък, почти ядосан звук. Смехът премина в даване, а даването в ридание.

Притисках се към Жан-Клод, сякаш е последното нормално нещо на света. Притисках се към него и плачех. Сякаш нещо дълбоко вътре в мен се беше счупило и аз изплаквах парчетата навън върху тялото му.

Гласът му стигна до мен неясно, сякаш говореше от известно време, а аз не го бях чула. Говореше меко на френски, шептейки в косата ми, милваше гърба ми, люлеейки ме нежно.

Лежах тихо в ръцете му. Нямах повече останали сълзи. Почувствах се празна и лека, вцепенена.

Жан-Клод премести косата от челото ми. Помилва с устни кожата ми, както Ричард го беше направил по-рано тази нощ. Дори тази мисъл не успя да ме накара да заплача отново. Беше твърде скоро.

— Можеш ли да станеш, ma petite?

— Така мисля — гласът ми звучеше далечен, странен. Изправих се все още в обгърнатата от ръцете му, облягайки се на него. Отблъснах се от него нежно. Застанах сама, леко треперейки, но беше по-добре от нищо.

Тъмносинята риза беше залепнала на гърдите му, покрита с върколашка течност и сълзи.

— Сега и двамата се нуждаем от баня — казах аз.

— Това може да се уреди.

— Моля те, Жан-Клод, без сексуални намеци, докато не се почистят.

— Разбира се, ma petite. Беше грубо от моя страна тази вечер. Моите извинения.

Взрях се в него. Беше прекалено мил. Жан-Клод беше много неща, но мил не беше едно от тях.

— Ако си намислил нещо, не искам да знам за него. Не мога да понеса никакви други дълбоки, тъмни преживявания тази вечер, ясно?

Той ми се усмихна и направи нисък поклон, без да отмества очи от мен. По начина, по който правиш поклон в джудото, когато те е страх, че противникът може да те удари, ако погледнеш настрани.

Поклатих глава. Той беше намислил нещо. Беше приятно да знам, че не всички внезапно са се превърнали в нещо друго. Едно нещо, за което винаги можех да разчитам на Жан-Клод. Трън в задника, това е той, но поне винаги беше там. Надежден по някакъв негов извъртян начин. Жан-Клод надежден? Явно бях по-уморена, отколкото си мислех.

[1] Боже мой — фр. — Б.пр. ↑

Жан-Клод отвори вратата на спалнята и пристъпи навътре, съпровождайки ме с тържествено движение на грациозните си ръце. Леглото ме спря. Бяха сменили всичко около него. Покриваха го червени чаршафи. Алени завеси оформяха полубалдахин над почти черното дърво. Пак имаше дузина малки възглавнички на леглото, но всичките бяха в крещящо блестящо червено. Дори и след нощта, която бях изкарала, хващаше окото.

— Мисля, че харесвам новия декор.

— Спалното бельо трябваше да бъде сменено. Винаги си се оплаквала, че трябва да използвам повече цветове.

Втренчих се в леглото.

— Ще спра да се оплаквам.

— Ще подготвя ваната ти — влезе в банята без дори проста шега или нецензурен коментар. Беше почти изнервящо.

Който и да беше сменил чаршафите беше махнал също и столовете, които Едуард и Харли бяха използвали. Не исках да сядам на чистите чаршафи, докато все още бях покрита, с каквото и адско нещо да бях покрита. Седнах долу на белия килим и се опитах да не мисля. Да не мислиш е много по-трудно, отколкото звучи. Мислите ми продължаваха да се гонят една след друга, както върколак би гонил опашката си. Представата изтръгна смях от гърлото ми, но в края той звучеше по-скоро като ридание или стенание. Сложих ръка пред устата си. Не ми харесваше, че този звук излиза от мен. Звучеше безнадеждно, победено. Аз не бях победена, по дяволите, бях наранена. Ако това, което чувствах беше истинска рана, то щях да кървя до смърт.

Вратата на банята се отвори след известно време. Облак от топъл влажен въздух последва Жан-Клод. Той беше свалил ризата си и кръстовидният белег от изгорено на гърдите му разваляше перфектния вид на гърдите му. Държеше ботушите си в една ръка и алена кърпа, същата като чаршафите в другата.

— Измих се на мивката, докато се пълнеше ваната — той премина бос по белия килим — Страхувам се, че използвах последната чиста кърпа. Отивам да ти донеса още.

Махнах ръка от устата си и кимнах. Най-накрая успях да произнеса:

— Добре.

Изправих се, преди той да е успял да ми предложи помощ, за да стана. Не се нуждаех от никаква помощ.

Жан-Клод се отмести настрана. Черната коса висеше на стегнати къдрици над бледите му рамене, накъдрена от влагата в банята. Игнорирах го, доколкото това беше в човешките възможности и влязох вътре.

Стаята беше топла и замъглена, черната мраморна вана беше покрита с балончета. Той ми показа черен лакиран поднос върху плота на тоалетката. Шампоани, сапун, кристали за баня и нещо, което изглеждаше като олио, бяха подредени на подноса.

— Излизай оттук, за да мога да се съблека.

— Трябваша ти двама човека, за да те облекат снощи, *ma petite*. Няма ли да ти трябва помощ, за да се съблечеш? — гласът му беше много любезен. Лицето му беше толкова спокойно, очите му толкова невинни, че ме накара да се усмихна.

Въздъгнах.

— Ако откачиш двете ленти на гърба, мисля, че ще се справя с останалото. Но без номера — поставих ръцете си върху сутиена, защото едната лента щеше да го откачи. Другата лента, поне доколкото можех да кажа беше опорната точка на останалата част от облеклото.

Пръстите му се приближиха до горната лента. Наблюдавах го в замъгленото стъкло. Лентата падна разкопчана и кожата се отпусна с лека въздишка. Той се премести към втората лента без много излишни движения. Разкопча я и направи стъпка назад.

— Без номера, *ma petite* — той излезе от стаята, а аз го наблюдавах как излиза като фантом в покритите с мъгла огледала. Когато вратата беше затворена, се втренчих в останалите ленти. Все едно, че обелих от себе си пропита с гадост втора кожа.

Сложих подноса с принадлежностите за баня на ръба на ваната и се пъгнах във водата. Тя беше гореща, още малко по-топла и щеше да е прекалено гореща. Потопих се в нея до брадичката, но не можах да се

отпусна. Лепкавата гадост още стоеше по кожата ми на големи петна. Трябваше да я махна от себе си. Седнах във ваната и започнах да се търкам. Сапунът миришеше на гардения. Шампоанът миришеше на билки. Можеш да се довериш на Жан-Клод да купи нещо марково от магазина.

Измих косата си два пъти, потапяйки я под водата и показвайки се отново отгоре. Бях вече изтъркана и непорочна или най-малкото чиста. Огледалата се бяха изчистили, но в тях виждах само себе си. Измих целия внимателно наложен грим. Пригладих плътната, черна коса назад от лицето си. Очите ми бяха огромни и почти черни. Кожата ми беше толкова бледа, че беше почти бяла. Изглеждах шокирана, ефирна, нереална.

На вратата се почука.

— Ma petite, мога ли да вляза?

Огледах се набързо. Балончетата все още ме прикриваха. Загребах още един куп от тях малко по-близо до гърдите си и казах:

— Влез — вложих голямо усилие да не се прегърбя във водата. Седнах изправена, доверявайки се на балончетата. Освен това не бих се свивала. Бях гола във вана с пяна. И какво от това? Никой не може да те засрами, освен ако ти не му позволиш.

Жан-Клод влезе с две плътни, червени кърпи. Затвори вратата зад себе си с лека усмивка.

— Не бихме искали да оставим горещият въздух да избяга.

Завъртях очи, но казах:

— Предполагам, че не.

— Къде искаш кърпите? Тук? — той понечи да ги постави на тоалетната масичка.

— Там не мога да ги стигна — казах аз.

— Тук? — той ги сложи върху табуретката. Стоеше там, загледан надолу към мен, все още носещ само черните си дънки. Стъпалата му бяха стряскащо бледи на фона на черния килим.

— Все още са твърде далеч.

Той седна долу на ръба на ваната, поставяйки кърпите на пода. Гледаше надолу към мен, сякаш би могъл да принуди балончетата да се отместят сами.

— Това достатъчно близо ли е?

— Може би малко прекалена близо — казах аз.

Той прекара пръстите си през пяната по ръба на ваната.

— По-добре ли се чувстваш сега, ma petite?

— Казах никакви сексуални намеци, помниш ли?

— Доколкото си спомням, ти каза никакви сексуални намеци, докато не се изчистиш — той ми се усмихна= — Вече си чиста.

Въздъгнах.

— Може да ти се вярва, че ще бъдеш буквален.

Той потопи пръстите си във водата. Наведе рамото си достатъчно, че да мога да видя белезите от камшик на гърба му. Те бяха гладки и бели и внезапно почувствах остра нужда да ги погала с пръсти.

Той се обърна обратно, за да ме погледне. Избърса мокрите си пръсти в гърдите си, прекарвайки блестящи линии от влага през гладката повърхност на белега от изгорено и надолу по корема си. Пръстите му се заиграха с линията от тъмни косми, която изчезваше в панталона му.

Затворих очи и въздъгнах леко.

— Какво има, ma petite? — усетих да се надвесва над мен — Изтощена ли си?

Отворих очите си. Той беше навел цялата горна част на тялото си над ваната, дясната му ръка беше опряна на далечния край, лявата беше близо до рамото ми. Бедрото му беше толкова над водата, че ако докоснех гърдите му, щеше да падне вътре.

— Не съм изтощена.

Лицето му се наведе надолу към мен.

— Толкова се радвам да го чуя — той ме целуна леко, едно ефирно докосване на устни, но дори това малко движение накара стомаха ми да се стегне.

Задъхах се и го избутах настрани. Той падна във ваната, потъвайки под водата, само краката му стърчаха отвън. Приземи се върху голото ми тяло и аз изпицях.

Показа се навън, дългата му, черна коса беше прилепнала около лицето му, по рамената му. Изглеждаше толкова изненадан, колкото никога не го бях виждала. Отдръпна се от мен плавно, защото аз го изблъсках. Застана на колене. Водата се стичаше надолу по тялото му. Той погледна надолу към мен. Аз се бях свила до стената, втречена в

него, ядосана. Той поклати глава и се засмя. Звукът изпълни стаята и заигра по кожата ми като длан.

— За почти триста години аз винаги съм бил кавалер, Анита. Защо само с теб съм толкова непохватен?

— Може би е знак — казах аз.

— Може би.

Втренчих се нагоре към него. Той си стоеше там, колената му бяха дълбоко във ваната с балончетата. Целият беше мокър и би трябвало да изглежда смешен, но не беше. Той беше красив.

— Как можеш да бъдеш толкова дяволски красив като знам какво си?

Той приклепна във водата. Балончетата покриха кръста му, така че вече изглеждаше гол. Водата се стичаше по гърдите му на тънки струи. Искях да плъзна ръцете си по него. Искях да оближа водата от кожата му. Свих крака към тялото си и стегнах здраво ръцете си около тях, не можейки да се доверява на себе си.

Той се премести към мен. Водата се плискаше и завихряше около голото ми тяло. Стоеше клекнал, толкова близо до мен, че дънките му почти докосваха свитите ми крака. Усещането за тялото му във водата, толкова близо до мен, ме накара да скрия лице в коленете си. Блъскането на сърцето ми се чуваше надалеч. Знаех, че той можеше да вкуси нуждата ми във въздуха.

— Каж ми да си отида, *ma petite* и аз ще го направя — усетих го да се навежда над мен, лицето му беше точно над мократа ми коса.

Бавно повдигнах лице.

Той сложи ръцете си на ръба на ваната, по една от двете ми страни, привеждайки гърдите си в опасна близост до лицето ми. Гледах капките по кожата му по начина, по който той гледеше понякога кръвта по мен: с нужда почти прекалено непреодолима, за да бъде отхвърлена, един толкова силен подтик, че не исках да кажа не.

Отпуснах ръце от краката си и се преместих напред. Прошепнах:

— Не си отивай.

Докоснах с длани кръста му, нежно, сякаш би могъл да ме изгори, но кожата му беше студена под гладкостта на водата. Студена и гладка при докосване. Погледнах нагоре към лицето му и осъзнах, че на собственото ми лице се беше изписало нещо близко до страх.

Изражението му беше прелестно и неуверено, сякаш самият той не знаеше какво да прави сега. Това беше израз, който никога не съм мислила, че ще видя на лицето на Жан-Клод, докато стоя гола в ръцете му.

Задържах очите си на лицето му, докато приближавах устата си към корема му. Близнах кожата му с бързо, пробно движение.

Той въздъхна, очите му потрепнаха и се затвориха, тялото му почти омекна. Притиснах устата си към кожата му, изпивайки водата от него. Не можех да стигна до гърдите му. Повдигнах се на колене, ръцете ми ме придържаха до стройния му кръст.

Въздухът беше студен върху голите ми гърди. Колениченето ги беше оголило. Замръзнах, внезапно несигурна. Отчаяно исках да видя лицето му, но ме беше страх да погледна.

Върховете на пръстите му докоснаха рамената ми, плъзгайки се надолу по голата кожа. Потреперих и погледнах нагоре. Изразът на лицето му спря въздуха в гърлото ми. Нежност, нужда, удивление.

— Толкова си красива, *ma petite* — той сложи пръстите си върху устните ми, преди да успея да протестирам. — Ти си красива. За това не те лъжа.

Пръстите му се раздвижиха по устните ми, надолу по брадичката ми. Плъзна ръцете си по раменете ми и надолу по гърба ми с бавни, нежни движения. Ръцете му спряха на кръста ми, отразявайки положението на моите ръце на неговия кръст.

— Сега какво? — гласът ми беше малко задъхан.

— Каквото поискаш, *ma petite*.

Потрих ръцете си около кръста му, чувствайки плътта отдолу, чувствайки него под дланите си. Разтворих по-широко ръцете си, притискайки силно с пръсти кожата му, провлачвайки ръцете си нагоре по ребрата му.

Той замачка с пръсти кръста ми, притисна дланите си към ребрата ми. Премести ръцете си нагоре от двете ми страни. Силните пръсти се притискаха в кожата ми, достатъчно силно, че да ме накарат да изстена. Той спря, палците му бяха точно под гърдите ми. Докосването му беше леко като перце, почти сякаш не ме докосваше. Но това слабо докосване на кожата му до гърдите ми накара тялото ми да реагира, да се стегне, зърната ми настръхнаха. Тялото ми го искаше.

Искаше го толкова много, че усещах кожата си напрегната и болезнена само от мисълта за това.

Моите собствени ръце бяха притиснати към гърдите му. Осъзнах, че той повтаряше моите движения по неговото тяло, изчакаше аз да се раздвижа. Вгледах се в лицето му. Търсех тази красота, тези тъмни очи. В тях нямаше придърпване, нямаше сила, с изключение на плътните линии на миглите му и богатият цвят, син като небе, точно преди тъмнината да погълне света, когато си мислиш, че всичко е черно, но там на запад все още има сянка на синьо, тъмно и дълбоко като мастило. Красотата си има собствена сила.

Аз плъзнах ръцете си нагоре по гърдите му, пръстите ми потрепнаха върху зърната му. Гледах лицето му, докато го правех, сърцето ми биеше в гърлото ми, въздуха влизаше прекалено забързано.

Ръцете му се плъзнаха нагоре, покривайки гърдите ми. Докосването на ръцете му ме накара да изстена. Той се потопи пониско във водата, все още докосвайки ме. Приведе се към гърдите ми и положи нежна целувка върху тях. Облиза водата от кожата ми, устните му се движеха нежно.

Потреперих и трябваше да се хвана за голите му рамене. Всичко, което можех да видя беше дългата му, тъмна коса приведена към мен. Можех да ни видя в огледалата. Гледах как устата му обхваща гърдата ми, усещах го как ме поема в устата си, толкова дълбоко, колкото можеше. Зъбите му се притиснаха в кожата ми. За секунда си помислих, че ще се забият в плътта ми и кръвта ще потече в горещи тънки струйки, но той се отдръпна назад. Отпусна се на четири крака във водата, което ме направи по-висока, позволявайки ми да погледна надолу към неговото лице.

В израза му сега нямаше несигурност. Очите му все още бяха прекрасни, все още бяха човешки, но в тях сега имаше знание, нарастваща тъмнина. Секс, поради липса на по-точна дума, но този израз в мъжките очи е прекалено първобитен, за да го има в речника. Това е тъмнината, която всички ние пазим вътре в нас, надничаша навън. Тази част от нас, която сме хванали в капана на своите сънища и отричаме на светло. Той стоеше свит във водата с този див израз в очите си и аз пристъпих към него.

Целунах го, само с леко докосване на устните. Потрепнах с език върху устните му и той отвори устата си за мен. Обхванах лицето му

между дланите си и започнах да го целувам, да го опитвам, да го изучавам.

Той се надигна от водата с някакъв звук, нещо средно между стон и плач. Ръцете му се стегнаха зад гърба ми и той ни събори във водата като акула. Изскочихме кашляйки. Той се отдръпна от мен към далечния край на ваната. Дишах толкова бързо, че почти треперех. Пулсът ми тътнеше в гърлото ми. Можех да го усетя на езика си, почти можех да търкулна биещият си пулс в устата си като бонбон. Осъзнах, че това, което чувах не беше само моето сърце. Беше това на Жан-Клод.

Можех да видя пулса на врата му като нещо отделно и живо, но не го виждах само с очите си. Можех да го почувствам така, сякаш беше моят собствен. Никога преди не съм била толкова чувствителна към кръвта преминаваща през тялото ми. Към пулсиращата топлина на кожата ми. Към плътното биене на сърцето ми. Животът ми тътнеше вътре в мен. Тялото на Жан-Клод пулсираше едновременно с моето. Чувствах се така, сякаш яздеше моят пулс, моята кръв. Почувствах нуждата му, но тя не беше само от секс, за първи път осъзнах, че също така не беше и само от кръв. Той искаше всичко от мен. Искаше да се затопли в тялото ми, все едно държиш ръцете си до пламък, да привърже топлината ми, живота ми към себе си. Почувствах спокойствието му, дълбочината на тишината, която нищо живо не би могло да докосне, като спокоен басейн с вода, скрит дълбоко в тъмнината. В един кристално ясен момент осъзнах, че за мен това беше част от привличането: аз исках да потопя ръцете си в неговото спокойствие, в това тихо парче смърт. Исках да го прегърна, да го посрещна, да го завладея. Исках да го изпълня догоре с горящата топлина на живота и в този момент знаех, че бих могла да го направя, но цената беше да отпия от тази спокойна, тъмна вода.

— Моите най-дълбоки извинения, *ma petite*, ти почти успя да ме лишиш от волята ми — той се потопи във водата, облягайки се на ръба на ваната. — Не дойдох тук, за да се храня, *ma petite*. Съжалявам.

Почувствах сърцебиенето му да се оттегля от мен, да се издърпва от мен. Пулсът ми се забави. Единственото сърце туптящо в ушите ми беше моето собствено.

Той се изправи, водата капеше от тялото му.

— Ще тръгвам, ma petite — той въздъхна. — Ти разби моя трудно създаден контрол. Само ти можеш да ми направиш това. Само ти.

Пропълзях през водата към него и оставих тъмнината да изпълни очите ми.

— Не тръгвай — казах аз.

Той ме наблюдаваше с израз, който съдържаше част удивление, част развеселеност, част страх, сякаш не ми вярваше — или не вярваше на себе си.

Коленичих в краката му, плъзгайки ръцете си по мокрия плат на дънките му. Забих леко нокти в плата над слабините му и погледнах нагоре към него. Лицето ми беше опасно близо до мястото, което никога преди не бях докосвала, дори и с ръцете си. Толкова близо, че нямаше как да не забележа, че се беше опънал твърд и солиден под плътния, здрав плат. Имах ужасното желание да притисна лицето си към слабините му. Прокарах ръката си леко над него със съвсем ефирно докосване. Това малко докосване го накара да изстене леко.

Гледаше надолу към мен като удавник.

Срещнах погледа му.

— Никакви зъби, никаква кръв.

Той кимна бавно. Трябваше да опита два пъти, преди да намери гласа си.

— Както желае моята лейди.

Притиснах бузата си към него, чувствайки го корав и голям срещу кожата ми. Почувствах напрежението в цялото му тяло. Потърках лицето си срещу него като котка. Лек звук се изтръгна от него. Погледнах нагоре. Очите му бяха затворени, главата му беше отметната назад. Сграбчих колана на дънките му и го използвах като опора, за да се повдигна на краката си. Водата се стичаше надолу по тялото ми, пяна беше полепнала по кожата ми.

Ръцете му обгърнаха кръста ми, но очите му се спуснаха пониско. Срещна погледа ми и се засмя. Това беше същата усмивка, която винаги съм виждала на лицето му. Тази усмивка, която казваше, че през ума му минават разни порочни мисли, за неща, които можеш да правиш само на тъмно, ако се осмелиш. За първи път исках всичко, което тази усмивка обещаваше.

Дръпнах силно дънките му.

— Свали ги.

Той внимателно разкопча копчетата. Смъкна мокрия плат от тялото си. Ако е имало бельо под тях, аз не го видях. Дънките паднаха на килима. Изведнъж се оказа гол.

Той беше като издялан от мрамор, всеки мускул, всяка извивка на тялото му беше бледа и перфектна. Беше излишно да му казвам, че е красив. Да кажа „Боже господи“ също не ми звучеше добре. Въздухът ми секна. Гласът ми излезе слаб и задавен, дрезгав от всичките думи, които не можех да намеря.

— Не си обрязан.

— Не, ma petite. Това проблем ли е?

Направих това, което исках да направя, откакто за първи път го срещнах. Обвих пръстите си около него, притискайки го нежно. Той затвори очите си, потрепервайки, хващайки се за раменете ми.

— Няма проблем — казах аз.

Той внезапно ме дръпна към себе си, притискайки голите ни тела заедно. Да го усетя така, твърд и стегнат срещу корема ми беше поразително. Забих пръсти в гърба му, за да спра внезапно омекналите си колене да не поддадат.

Целунах гърдите му. Повдигнах се на пръсти и целунах раменете му, врата му. Плъзнах езика си по кожата му и го опитах, преобръщайки аромата му, усещането за него в устата си. Целунахме се с едно почти невинно докосване на устните ни. Заключих дланите си зад врата му, извивайки тялото си срещу него. Той изстена ниско.

Плъзна се надолу покрай тялото ми, ръцете му бяха притиснати зад гърба ми, притискащи ме към него, докато не пусна ръцете ми и ме остави да стоя, загледана надолу към него.

Той облиза корема ми с бързи, влажни движения на езика си. Ръцете му се плъзгаха по задните ми части, притискайки ги леко. Облизваше назад-напред долната част на корема ми. Пръстите му се плъзнаха между краката ми. Аз се задъхах.

— Какво правиш?

Той завъртя очите си нагоре, устата му все още беше притисната ниско към корема ми. Повдигна лицето си, колкото да може да проговори.

— Имаш право на три предположения, ma petite — прошепна той. Постави ръцете си на бедрата ми и ги разтвори по-широко.

Дланите му се плъзнаха изучаващо между тях.

Устата ми внезапно пресъхна. Облизах устни и казах:

— Не мисля, че краката ми ще издържат.

Той плъзна езика си надолу по бедрото ми.

— Когато това време дойде, та petite, аз ще те хвана — той продължи да ме целува надолу по бедрото. Пръстите му се плъзнаха в мен. Дъхът ми излезе навън като стон.

Целуваше вътрешната страна на бедрата ми, плъзгайки езика и устните си по кожата ми. Усещането за пръстите му между краката ми стегна цялото ми тяло и започнах да усещам започването на нещо голямо и непреодолимо.

Той се изправи, дланите му все още бяха между бедрата ми. Наведе се и ме целуна, дълго и бавно. Движението на ръцете му повтаряше това на устните му. Бавно и продължително, напъгайки цялото ми тяло. Когато пръстите му се плъзнаха вътре в мен, аз изкрещях, треперейки срещу него.

Той ме остави да стоя във водата, сама и трепереща, но не от студ. Дори не можех да мисля достатъчно, за да го попитам къде отива. Появи се пред мен с презерватив в ръката си, сякаш го беше измъкнал от въздуха. Прекара фолиото надолу по тялото ми.

Докоснах го, докато го отваряше. Хванах го в ръцете си и усетих кадифената му гладкост. Кожата му беше невероятно мека. Отдръпна се нежно от ръцете ми с накъсан смях.

Когато беше готов, той ме вдигна нагоре, ръцете му бяха на задната част на бедрата ми. Притисна ме, без да влиза към мен, потривайки се в тялото си там, където ръцете му ме бяха докосвали. Прошепнах:

— Моля те.

Той разтвори краката ми и навлезе леко в мен. Бавно, съвсем бавно, сякаш се страхуваше да не ме нарани, но не ме нараняваше.

Погледна ме, когато навлезе изцяло в мен. Изразът на лицето му беше съсредоточен. Емоции преминаваха през него. Нежност, триумф, нужда.

— Толкова дълго чаках за това, та petite, толкова дълго.

Плъзна се навън и навътре, бавно, почти колебливо. Наблюдавах лицето му, докато играта на емоциите по него не стана твърде силна,

твърде честна. В очите му имаше нещо като болка, нещо, до което дори не се бях доближила достатъчно, за да го разбера.

Движението на бедрата му все още беше бавно, внимателно. Беше удивително, но аз исках повече. Приближих устата си към него и казах:

— Няма да се счупя — притиснах го с уста достатъчно силно, за да усетя върховете на зъбите му.

Той падна на колене във водата, притискайки ме към стената на ваната. Устата му се впи в моята и почувствах лека, остра болка. Сладка, топла кръв изпълни устата ми, изпълни неговата уста и той се потопи вътре в мен, твърд и бърз. Наблюдавах го в огледалата. Наблюдавах тялото му да се притиска и отдръпва от моето. Притиснах го с ръцете си, с краката си. Задържах го към себе си, чувствайки как тялото му да се потапя в мен. Усетих нуждата му.

Някой беше изстенал силно и това бях аз. Увих краката си около кръста му. Мускулите ниско в корема ми потръпваха и се стягаха.

Притиснах тялото си срещу Жан-Клод, сякаш исках да се покатеря по него, в него. Сграбчих дългата му коса в шепата си и погледнах лицето му от няколко сантиметра. Гледах лицето му, докато тялото му се движеше енергично в моето. Емоциите бяха изчезнали. Лицето му беше почти неподвижно от нужда. Кръв потече от ъгъла на устата ми и той я облиза, докато тялото му засилваше натиска си срещу мен.

Той забави ритъма. Усетих как гърба и ръцете му се изпъват от напрежение. Той забави. Всеки път, когато се отгласкваше в мен, сякаш успявах да го усетя в средата на гърдите ми. Сякаш беше станал невъзможно голям вътре в мен. Тялото ми се гърчеше около него, стягайки се като длан. Той изкрещя и тялото му загуби ритъма на движенията си. Плъзгаше се вътре в мен по-бързо, по-силно, сякаш би могъл да съедини телата ни заедно, да ни свърже в една душа, в едно тяло. Вълна на удоволствие връхлетя върху мен като изпъваща кожата и отнасяща тялото експлозия. Връхлетя върху мен като изблик на студен пламък, а той все още не беше свършил. Всеки тласък на тялото му докосваше нещо вътре в мен и милваше неща, които никога не би трябвало да е в състояние да докосне. Беше така, сякаш тялото му можеше да погали местата, които гласът му докосваше, сякаш имаше още нещо, освен неговото тяло, което се плъзгаше вътре в мен. Светът

за момент стана блестящо бял, сякаш се топеше. Забих пръсти в гърба на Жан-Клод. От устата ми се изтръгна звук, твърде примитивен, за да е писък. Когато осъзнах, че съм забила ноктите си до кръв в гърба му, ги забих в собствените си ръце. Не го попитах какво мисли за болката.

Обвих се около него, позволявайки му да усети пълната тежест на тялото ми. Той се изкатери през ръба на ваната, изваждайки ме от водата. Стигна на четири крака до повдигнатата част на пода около ваната, с мен обвита около него. Понаведе тялото си и аз се отпуснах от него. Изтегли се от мен и беше все още така твърд и готов, както и в началото. Погледнах към него.

— Ти не свърши.

— Не съм чакал толкова дълго, за да свърша толкова бързо — той се наведе в нещо като лицева опора и прекара езика си по едната драскотина на ръката ми. Облиза устните си с език. — Ако си направила това за мен, оценявам го. Ако си го направила, за да ме предпазиш, то не е било нужно. Нямам нищо против малко болка.

— Аз също.

Той плъзна тялото си по моето.

— Забелязах това — целуна ме нежно. Легна край мен, после се премести, докато не легна по гръб, почти във ваната — Искам да гледам как се движиш, та petite. Искам те върху мен.

Яхнах кръста му и се плъзнах бавно върху него. Под този ъгъл беше по-надълбоко, усещането беше някак по-остро. Ръцете му се движеха нагоре по тялото ми, по гърдите ми. Той лежеше по гръб под мен. Дългата му, къдрава, черна коса вече беше почти напълно суха. Беше разперена назад около лицето му на меки вълни. Това беше точно каквото исках. Да го видя точно така. Да го чувствам вътре в себе си.

— Движи се за мен, Анита.

Движех се за него. Яздех тялото му. Той се стегна вътре в мен и аз се задъхах. Гледах ни в огледалата. Гледах бедрата ми да се люлеят около него.

— Ма petite... — прошепна той. — Погледни в очите ми. Нека между нас да бъде така, както винаги може да бъде.

Погледнах в неговите тъмни, сини очи. Те бяха прекрасни, но си бяха просто очи. Поклатих глава.

— Не мога.

— Трябва да ми позволиш да вляза вътре в ума ти така, както ме остави да вляза в тялото ти — той се стегна вътре в мен и вече ми беше трудно да мисля.

— Не знам как — казах аз.

— Обичай ме, Анита, обичай ме.

Втренчих се надолу в него и го направих.

— Аз те обичам.

— Тогава позволи ми да вляза, ma petite. Позволи ми да те обичам.

Почувствах се така, сякаш завеса беше дръпната настрана. Почувствах очите му и внезапно те се забиха надълбоко, безкрайният среднощно — син океан някак започна да гори. Чувствах тялото си. Можех да почувствам Жан-Клод вътре в мен. Можех да го почувствам като копнинено докосване вътре в мислите ми.

Оргазмът ме връхлетя неочаквано, отвори ума ми за него повече, отколкото бях планирала. Изхвърли ме напълно отворена и падаща в очите му. Той изкрещя силно под мен и аз осъзнах, че все още можех да усещам тялото си, да усещам ръцете си на гърдите му, да усещам таза си, плътно притиснат в него. Отворих очите си и за една секунда видях лицето му отпуснато, в този момент на тотално отдаване.

Сринах се върху него, ръцете ми се плъзнаха надолу по неговите, усещах сърцето му да тътне под гърдите ми. Лежахме тихо за няколко минути, отпуснати, държащи се един за друг, след това се плъзнах настрана и се свих край него.

— Вече не можеш да ме задържиш с очите си. Дори и да те пусна да влезеш, мога да прекъсна връзката по всяко време.

— Да, ma petite.

— Това притеснява ли те?

Той повдигна един кичур от косата ми, плъзгайки я между пръстите си.

— Нека да кажем, че това не ме притеснява толкова много, колкото би ме притеснявало преди няколко часа.

Повдигнах се на един лакът, за да мога да видя лицето му.

— Какво означава това? Че сега, след като съм правила секс с теб, вече не съм опасна?

Той погледна нагоре към мен. Не можах да разчета очите му.

— Ти винаги ще бъдеш опасна, ma petite — повдигна се нагоре, извивайки се в кръста, притискайки устните си към моите в нежна целувка. Отдръпна се от мен, колкото да може да говори, подпирайки се на една ръка. — Имаше време, когато щеше отнемеш сърцето ми с кол или с пушка — той взе ръката ми в неговата и я повдигна към устата си. — Сега ти ми го отне с тези деликатни ръце и аромата на тялото си — целуна задната страна на ръката ми също толкова нежно. Легна назад, повличайки ме със себе си. — Ела, ma petite, наслади се на завоеванието си.

Обърнах лицето си настрани, отбягвайки целувката му.

— Ти не си завладян.

— Нито пък ти, ma petite... — той плъзна дланите си нагоре по гърба ми. — Започвам да разбирам, че никога няма да бъдеш покорена и това е най-големият афродизиак от всичко останало.

— Предизвикателство завинаги — казах аз.

— За цяла вечност — прошепна той. Оставих го да ме наведе надолу за целувка, но част от мен все още не беше сигурна дали правя нещо добро или нещо лошо. Но само за тази вечер не ми пукаше.

Събудих се заобиколена от кървавочервени чаршафи, гола и сама. Жан-Клод ме беше целунал за довиждане и изчезна в ковчега си. Не започнах да споря. Ако се бях събудила до него студен и умрял край мен... Нека просто да кажем, че вече бях поела целия шок, който можех да понеса от гаджетата си за известно време.

Гадже. Това беше дума за някого, който те изпраща до класната стая. Думата не изглеждаше правилна след снощи. Лежах си там, стискайки суровата коприна на чаршафите до гърдите си. Можех да помириша одеколona на Жан-Клод върху чаршафите, върху кожата си, но повече от това можех да помириша него. Аз гушках този аромат до мен, отърквайки се в него. Той каза, че ме обича и за известно време миналата нощ аз му вярвах. В светлината на деня, не бях толкова сигурна. Колко глупава трябва да съм била, за да повярвам дори наполовина, че вампирът ме обича? Дори не доближава глупостта, че наполовина аз го обичам. Но все още обичах Ричард. Една нощ на страхотен секс не променя това. Мисля, че се бях надявала да го променя. Похотта може и да умре толкова лесно, но любовта не. Истинската любов е звяр, който е много трудно да убиеш.

На вратата тихо се почука. Трябваше да се потърся под две червени възглавници, преди да успея да намеря файърстара. Задържах го до себе си и казах:

— Влез — един мъж влезе в стаята. Той беше висок, мускулист, косата му беше избръсната от двете страни на главата, а отзад преминаваше в дълга конска опашка. Насочих пистолета към него и притиснах чаршафите към гърдите си.

— Не те познавам.

Очите му рязко се разшириха, гласът му се разтрепери.

— Аз съм Ърни и би трябвало да те попитам дали искаш закуска.

— Не — казах аз. — А сега изчезвай.

Той кимна, с очи приковани в оръжието. Поколеба се на вратата, дори гледайки надолу към цевта на оръжието. Направих едно

предположение.

— Какво ти каза Жан-Клод да направиш? — беше невероятно колко много хора се страхуваха повече от Жан-Клод, отколкото от мен. Насочих оръжието към тавана.

— Той каза, че трябва да съм на твое разположение за всичко, което поискаш. Каза, че трябва да ти го обясня точно.

— Ясно е. Сега изчезвай.

Той все още се колебаеше.

Дойде ми в повече.

— Ърни, аз седя гола в леглото и не те познавам. Излез или ще те застрелям заради принципа — насочих оръжието към него за повече драматизъм.

След тази реплика Ърни изчезна, оставяйки вратата отворена. Страхотно. Сега трябваше да избирам между това да отида до вратата гола и да я затворя или да драпирам около себе си чаршаф с кралски размери и да се препъвам до вратата, за да я затворя. Мамка му. Седях на ръба на леглото, чаршафът ме покриваше отпред и оставяше по-голямата част от гърба ми открита и все още стисках в ръка оръжието, когато Ричард се появи на вратата.

Той беше облечен в дънки, бяла тениска, дънково яке и бели тенис обувки. Косата се виеше около лицето му на разбъркани златистокафяви вълни. Нокти бяха преминали през лицето му, оставяйки възпалени червени белези, които пресичаха цялата лява половина на лицето му. Раната изглеждаше стара. Трябва да я беше получил, след като си бях тръгнала миналата нощ.

Носеше коженото ми палто в едната си ръка и браунинга в другата. Той просто остана да стои до вратата.

Аз седях на леглото. Никой от нас не проговори. Не бях достатъчно гъвкава и изтънчена за това. Какво казваш на гадже А, когато то те намери гола в леглото на гадже Б? Особено, ако гадже А се е превърнало в чудовище предишната нощ и е изяло някого. Обзалагам се, че госпожица Маниери^[1] не казва нищо за такива случаи.

— Спала си с него, нали? — гласът му беше нисък, почти тих, сякаш се опиташе много усилено да не се разкрещи.

Стомахът ми се сви. Не бях готова за тази битка. Бях въоръжена, но бях гола. Щях да разменя оръжието за дрехи на секундата.

— Бих могла да кажа, че не е това, което изглежда, но няма да е вярно — опитът ми да се пошегувам не проработи.

Той влезе в стаята като заформяща се буря, гневът му се движеше пред него в пропукваща се вълна. Силата му ме покри и аз исках да изкрещя.

— Спри да изливаш всичко това върху мен.

Това го спря почти буквално по средата на движението.

— За какво говориш?

— Твоята сила, аура, тя цялата се излива върху мен. Спри я.

— Защо? Не те ли кара да се чувстваш добре? Докато не се паникьоса снощи се чувстваше добре, нали?

Бутнах файърстара под възглавницата и станах, притискайки чаршафа до мен.

— Да, караше ме да се чувствам добре, докато ти не се превърна върху мен. Бях покрита с това гъсто лепкаво нещо, напълно покрита с него — споменът беше достатъчно нов, за да ме накара да потрепера и да погледна настрани от него.

— Така че ти изчука Жан-Клод. О, това има перфектен смисъл.

Аз погледнах в него и почувствах надигащ се гняв. Ако той искаше битка, значи беше дошъл на правилното място. Повдигнах нагоре дясната си ръка. Тя беше прикрита от прекрасна многоцветна синина.

— Ти направи това, когато изблъска оръжието ми настрани.

— Това убийство беше достатъчно, Анита. Никой друг не трябваше да умре.

— Наистина ли мислиш, че Рейна просто ще ти позволи да поемеш контрола? Няма начин. Тя по-скоро ще те убие.

Той поклати глава, лицето му придоби упорити израз.

— Сега аз съм Улфрик. Аз контролирам нещата. Тя ще прави, каквото ѝ кажа.

— Никой не контролира Рейна, не и за дълго. Тя предложи ли ти вече да я изчукаш?

— Да — каза той.

Начинът, по който го каза ме спря, започна да не ми достига въздух.

— Направи ли го, след като си тръгнах?

— Щеше да ти послужи добре, ако го бях направил.

Не можах да го погледна в очите.

— Ако я направиш лупа, тя ще престане. Рейна просто не иска да изгуби сегашната си власт — насилих се да погледна нагоре, да срещна очите му.

— Аз не искам Рейна — нещо толкова сурово мина през лицето му, че донесе сълзи в очите ми. — Искам теб.

— Не можеш да ме искаш сега, не и след миналата нощ.

— Заради това ли преспа с Жан-Клод? Да не би да си помисли, че това ще те предпази от мен?

— Не мислех толкова ясно — отговорих аз.

Той остави палтото и оръжието на леглото. Сграбчи края на леглото. Дървото изтрещя под силата на ръцете му. Той рязко се отдръпна от него, сякаш не беше искал да го направи.

— Ти си спала с него в това легло. Точно тук — постави ръце на очите си, сякаш се опитваше да изтрие някакъв образ вътре в главата си.

Той изкрещя без думи.

Направих крачка към него с протегнатата ръка и спрях. Как можех аз да го успокоя? Какво можех да кажа, за да подобря нещата? Нито едно проклето нещо.

Той рязко хвана горния чаршафи го дръпна, докато не се освободи. Сграбчи матрака и го издърпа от леглото. Той сграбчи долната част на леглото и го вдигна.

Аз изпищях:

— Ричард!

Леглото беше от солиден античен дъб, но той го хвърли настрани, сякаш е играчка. Дръпна долния чаршаф и го махна. Коприната се разкъса с някакъв звук, сякаш дереше кожа. Той беше на колене с разкъсаната коприна в ръцете си. Държеше ръцете си напред към мен, а чаршафа падаше настрани като кръв.

Ричард се изправи малко нестабилно на краката си. Отблъсна се от леглото и направи крачка към мен. Файърстара и браунинга бяха някъде на пода в бъркотията от червената коприна и хвърления матрак.

Аз отстъпих назад докато не стигнах ъгъла и нямах накъде повече да отида. Все още стисках чаршафите около мен, сякаш са някакъв вид защита.

Протегнах ръка към Ричард, сякаш щеше да ми помогне.

— Какво искаш от мен, Ричард? Какво искаш да кажа? Съжалявам. Съжалявам за това, че те нараних. Съжалявам, че не можах да понеса това, което видях миналата нощ. Съжалявам.

Той се приближаваше към мен, без да казва нищо, с ръце свити в юмруци. Осъзнах, че се страхувам от Ричард. Че не бях сигурна какво ще направи, когато стигне до мен, а аз не съм въоръжена. Част от мен се чувстваше така, сякаш заслужавам да бъда ударена поне веднъж, сякаш му го дължах. Но след като видях какво направи с леглото, не бях сигурна дали ще оцелея след това.

Ричард сграбчи чаршафа пред мен, мачкайки го в юмрука си, придърпвайки ме към него. Той използва чаршафа, за да ме вдигне на пръсти. После ме целуна. За секунда замръзнах. Очаквах да ме удари, да ми крещи, но не и това.

Неговата уста се плъзна по устните ми, насилвайки устата ми да се отвори. В момента, в който усетих езика му, дръпнах главата си назад.

Ричард сложи едната си ръка на тила ми, сякаш щеше да ме насили да го целуна. Яростта на лицето му беше плашеща.

— Не съм достатъчно добър, за да ме целунеш ли?

— Видях те да ядеш Маркус миналата нощ.

Той ме пусна толкова внезапно, че паднах на пода, спущайки се в чаршафа. Опитах да застана на колене, но краката ми бяха заплетени. Чаршафът се плъзна от едната ми гърда. Заборих се да се покрия. Най-накрая засрамена.

— Преди две нощи ми позволи да ги докосвам, да ги смуча. Сега даже не мога да ги видя.

— Не прави това, Ричард.

Той се застана на четири крака пред мен, така че вече бяхме на едно ниво.

— Да не правя какво? Да не бъда ядосан от това, че си оставила вампир да те чука? — той се наведе напред, докато лицата ни почти се докоснаха. — Ти изчука труп миналата нощ, Анита. Това накара ли те да се чувстваш добре?

Втрещих се в него от сантиметри, но вече не бях засрамена. Вместо това започвах да се вбесявам.

— Да, накара ме.

Той се дръпна от мен така, сякаш го ударих. Лицето му се сгърчи, а очите му претърсваха стаята като полудели.

— Аз те обичам — той внезапно погледна нагоре, с разширени от болка очи. — Аз те обичам.

Задържах очите си широко отворени, така че сълзите да не могат да потекат по бузите ми.

— Знам това и съжалявам.

Той се обърна настрана, все още коленичил. Удари с ръцете си в пода. Блъскаше ръцете си в пода отново и отново, докато кръвта не изцапа белия килим.

Станах на крака. Задържах се над него, страхувайки се да го докосна.

— Ричард, Ричард, недей, моля те, недей — сълзите потекоха и аз не можех да ги спра.

Коленичих до него.

— Ти се нараняваш. Спри! — сграбчих китките му, задържайки кървящите му ръце в моите. Той се вгледа в мен и погледа в очите му беше отчаян, човешки.

Докоснах лицето му нежно, проследявайки белезите от нокти. Той се притисна към мен, сълзите течаха по бузите му. Погледът в очите му ме задържа неподвижна. Устните му погалиха моите нежно. Аз не се отдръпнах, но също така и не го целунах.

Той се отдалечи от мен, само толкова, колкото да види ясно лицето ми.

— Довиждане, Анита — той стана на крака.

Исках да кажа толкова много, но нищо от това нямаше да помогне. Нищо нямаше да го направи по-добро. Нищо нямаше да изтрие какво видях миналата нощ или как ме беше накарало да се почувствам.

— Ричард... Аз... Аз съжалявам.

— Аз също — той отиде до вратата. Поколеба се с ръка на дръжката на вратата. — Аз винаги ще те обичам.

Отворих уста, но не излезе никакъв звук. Нямаше останало нищо за казване, освен това:

— Обичам те, Ричард и съжалявам повече, отколкото мога да ти кажа.

Той отвори вратата и престъпи през нея, без да поглежда назад. Когато вратата се затвори след него, аз седнах на пода, увита в копринения чаршаф. Можех да помириша одеколона на Жан-Клод по коприната, но сега можех да помириша също и Ричард. Неговият афтършейв се беше пропил в чаршафите, в устата ми.

Как можех да го пусна да си отиде по този начин? Как можех да го повикам отново? Седях на пода и не правех нищо, защото не знаех какво да направя.

[1] Miss Manners — доколкото успях да разбера, госпожица Маниери, всъщност е една или няколко жени, които дават съвети относно възпитанието, маниерите и контактите между хората — Б.пр.

↑

Звъннах в телефонната компания на Едуард и му оставих съобщение. Не можех да остана, където бях. Не можех да остана тук, гледайки опустошената спалня и мислейки за наранените очи на Ричард. Трябваше да се махна. Трябваше да се обадя на Доминик и да му кажа, че няма да отида. Триадата на силата нямаше да проработи без поне двама от нас на линия. Жан-Клод беше в ковчега си, а Ричард вече беше извън картинката. Не бях сигурна какво щеше да се случи с нашия малък триумвират сега. Не ми се вярваше Ричард да застане до нас, наблюдавайки ни да се опипваме с Жан-Клод, ако не се натисках също и с него. Не можех да го обвинявам за това.

Странно, но мисълта за Ричард, правещ секс с Рейна, все още ме караше да позеленявам. Нямах право сега да го ревнувам, но все още го правех, представете си.

Облякох се в черни дънки, черна блуза с къси ръкави и черен блейзер. Трябваше да отида на работа довечера и Бърт щеше да получи удар, ако ме видеше облечена в черно. Смяташе, че ни придава грешен имидж. Майната му. Тази вечер черното отразяваше настроението ми. Браунинга в презраменния кобур, файърстара в помощния кобур „Чичо Майк“, нож на всяка ръка и един на гърба ми. Бях готова за работа.

Бях готова да дам на Едуард още десет минути и после щях да се разкарам от тук. Ако наоколо все още се навърташе някой наемен убиец, почти щях да му се зарадвам.

На вратата се почука.

— Кой е?

— Касандра.

— Влез.

Тя отвори вратата, хвърли един поглед на повреденото легло и се ухили.

— Бях чувала за груб секс, но това е направо абсурдно — беше облечена в дълга бяла рокля, която стигаше почти до глезените ѝ. Бели

чорапи и бели ленени обувки завършваха облеклото ѝ. Изглеждаше светла и лятна с дългата коса, падаща надолу по гърба ѝ.

Поклатих глава.

— Ричард го направи.

Усмивката напусна лицето ѝ.

— Открил е, че си спала с Жан-Клод?

— Всички ли знаят? — попитах аз.

— Не всички — влезе в стаята, затваряйки вратата зад себе си.

Поклати глава — той нарани ли те?

— Не ме е ударил, ако това имаш предвид, но се чувствам достатъчно тъпо.

Касандра се приближи до леглото, гледайки го. Сграбчи края на рамката. Бутна го с едната си ръка, а с другата го нагласи. Избута няколко килограма дърво и метал така, сякаш бяха нищо. Накрая постави леглото нежно на килима.

Повдигнах едната си вежда.

— Това беше впечатляващо.

Тя се засмя, почти срамежливо.

— Една от допълнителните облаги на това да си върколак е, че лесно можеш да повдигнеш всичко, каквото си пожелаеш.

— Мога да видя ползата от това.

— Знаех, че ще успееш — каза тя. Започна да събира възглавничките и разкъсаните чаршафи. Аз се присъединих към нея. — Може би първо трябва да наместим матрака обратно — каза тя.

— Добре. Трябва ли ти помощ?

Тя се засмя.

— Мога да го повдигна, но е неудобен.

— Добре — сграбчих другата страна на матрака.

Касандра се приближи до мен, вдигайки матрака с лявата си ръка. Някакъв израз премина през лицето ѝ.

— Съжалявам.

— Мислех сериозно това, което казах за теб и Ричард по-рано. Искам да бъде щастлив — казах аз.

— Това е много ласкателно. Харесвам те, Анита. Много те харесвам. Искане ми се да не беше така.

Успях да ѝ се намръщя, след това деликатният ѝ юмрук се появи отникъде, като размазано от скоростта петно, което се разби в лицето

ми. Усетих се да падам назад. Строполих се на пода и не можах да предпазя главата си от допълнителния удар в килима. Не ме заболя. Не чувствах и едно проклето нещо, когато тъмнината се затвори около мен.

Изплувах от мрака бавно, измъквах се нагоре, сякаш се събуждах от дълбок сън. Не бях сигурна какво ме събуди. Не си спомнях и да съм лягала да спя. Опитах да се преобърна и не успях. Внезапно се разсъних, очите ми се разшириха, тялото ми се изпъна. Била съм връзвана и преди, това беше едно от нещата, които най-малко харесвах. За няколко секунди изпаднах в истинска паника. Опънах въжетата, които минаваха през китките и глезените ми. Продължих да се боря, дърпайки, докато не осъзнах, че възлите се затягаха все по-здраво, докато се съпротивлявах.

Насилих се да лежа много спокойно. Сърцето биеше в ушите ми толкова шумно, че не можех да чуя нищо друго, освен него. Ръцете ми бяха завързани над главата под остър ъгъл, така че изпъваха плешките ми и усещах целите си ръце надолу чак до китките. Дори лекото повдигане на главата, за да видя защо ме болят глезените, беше болезнено. Те бяха завързани заедно за крака на непознато легло. Обърнах главата си назад и видях въжето, което завързваше китките ми за горната част на леглото. Въжето беше черно и меко и ако ме бяха попитали, щях да кажа, че тъканта е коприна. Изглеждаше като нещо, което Жан-Клод би държал скрито в килера си. Обмислих го само за част от секундата, след това реалността ме връхлетя и сърцето ми спря за миг.

Габриел застана до леглото. Носеше черни кожени панталони, които бяха толкова прилепнали, че изглеждаха като излети върху него, високи черни ботуши, които минаваха по целите му бедра, с ремъци отгоре, които придържаха меката кожа на място. Беше гол от кръста на горе, през лявото му зърно минаваше сребърен пръстен, а друг стоеше върху пъпа му. Още сребро покриваше извивката на ушите му, блещукайки, докато той обикаляше леглото. Дългата, гъста, черна коса падаше около лицето му като рамка около бледите, буреносно — сиви очи. Той заобиколи зад рамката на леглото, където не можех да го видя, после се върна обратно в полезрението ми.

Сърцето ми беше започнало да бие отново. Биеше толкова силно, че можех и да се задавя от него. Бяха ми взели браунинга и файърстара, кобурите и всичко останало. Ножниците на китките ми ги нямаше. Напрегнах гърба си и почувствувах ножницата на него. Когато сложих глава назад, не почувствах дръжката на ножа. Предполагам трябваше да съм благодарна, че не са ме съблекли, за да вземат и ножницата. Начинът, по който Габриел обикаляше около леглото ми подсказа, че и до това ще стигнем. Опитах се да проговоря, не успях, преглътнах и опитах отново.

— Какво става тук? — гласът ми звучеше поразително спокоен. Дори и на мен.

Смехът на жена, силен и звучен, изпълни стаята. Но разбира се това не беше стая. Намирахме се във фермата, където снимаха мръснишките си филми. Стаята, в която бях завързана имаше само три стени. Лампата висеше над мен загасена, все още не беше включена.

Рейна излезе на светло пред погледа ми, на високи токчета с цвета на кръв. Тя носеше както изглежда червено кожено боди, което оставяше повечето от краката и бедрата ѝ видими.

— Здравей, Анита, изглеждаш добре.

Поех си дълбоко въздух през носа и го изпуснах бавно. Сърцето ми се забави малко. Добре.

— Трябваше да говориш с Ричард, преди да направиш нещо драстично. Позицията на лупа е свободна от днес.

Тя наклони главата си на една страна, озадачена.

— За какво говориш?

— Тя спа с Жан-Клод — Касандра дойде и застана на ъгъла на фалшивата стая с гръб към стената. Тя си изглеждаше както винаги. Ако се чувстваше неудобно, че ме е предала на Рейна, не си личеше. Мразех я много за това.

— Няма ли да спиш и с двамата? — попита Рейна.

— Не съм го планирала такова нещо — отговорих аз. Всеки път, когато си отворех устата и никой не ме докосваше, ставах малко по спокойна. Ако Рейна правеше това, за да ме махне от пътя си, вече нямаше нужда да продължава. Ако беше отмъщение за Маркус, бях нагазила дълбоко в лайната.

Рейна седна на края на леглото, близо до стъпалата ми. Потръпнах, когато го направи, не можех да се спра. Тя го забеляза и се

засмя.

— О, ти ще си много забавна.

— Можеш да бъдеш алфа женска. Не искам работата — казах аз.

Рейна въздъхна, движейки ръката си по крака ми, масажирайки мускулите в горната част на бедрото ми почти разсеяно, както би го правила с куче.

— Ричард не ме иска, Анита. Мисли, че съм покварена. Искане теб — тя стисна бедрото ми, така че си помислих, че ще позволи да й порастат нокти и ще изтръгне мускула. Накара ме да изпъшкам леко, преди да спре.

— Какво искаш?

— Твоята болка — тя се усмихна докато го казваше.

Обърнах глава към Касандра. Трябваше да има поне един нормален в тази стая.

— Защо им помагаш?

— Аз съм вълкът на Сабин.

Присвих очи.

— За какво говориш?

Рейна се промъкна нагоре в леглото, легна до мен, притискайки тялото си към моето и прокара един пръст по корема ми. Това беше случаен жест, сякаш не беше наистина концентрирана. Не исках да съм тук, когато започнеш да се концентрира.

— Касандра беше поставена там още от самото начало, не е ли така, скъпа?

Касандра кимна, заставайки до леглото. Лешниковите ѝ очи бяха спокойни, твърде спокойни. Каквото и да чувстваше да беше много прикрито зад това красиво лице, то беше внимателно контролирано. Въпросът беше има зад това лице нещо, което да ми помогне?

— Доминик, Сабин и аз сме триумвират. Ние сме това, което бяхте ти, Ричард и Жан-Клод.

Не ми хареса, че използва минало време.

— Ти си жената, заради която той се е отказал от прясната кръв?

— Вярвам в неприкосновеността на живота. Мислех, че ценя това над всичко. Да гледам как златната красота на Сабин гние ме убеди в обратното. Ще направя всичко, всичко, за да му помогна да се възстанови — нещо като болка премина през очите ѝ и тя погледна настрана. Когато отново погледна към мен, лицето ѝ беше изпразнено

от всякакво изражение, а усилието трептеше долу в ръцете ѝ. Тя забеляза и обви длани около раменете си. Тя се усмихна, но усмивката ѝ не беше щастлива. — Трябва да го направя, Анита. Съжалявам, че ти и твоите хора се оказахте впримчени в нашите проблеми.

— Защо се оказах замесена в това?

Рейна плъзна ръката си по корема ми, поставяйки лицето си много близо до моето.

— Доминик има заклинание да излекува Сабин от гниещата болест. Можеш да го наречеш размяна на магическа есенция. Всичко, от което се нуждаеше беше точният донор — тя се облегна толкова близо до мен, че само това, че бях завъртяла главата си, предпазваше устните ни да не се докоснат. Тя прошепна срещу кожата ми с топъл дъх. — Перфектен донор. Вампир, който притежава абсолютно същите сили като тези на Сабин, идеално подбран и слуга, също алфа върколак или некромант, свързан със същия този вампир.

Обърнах се и я погледнах. Не можех да се спра. Тя ме целуна, пръскайки устата си към моята, опитвайки се да вкара езика си вътре. Ухапах устната ѝ достатъчно силно, за да усетя кръв.

Тя се дръпна рязко с учуден вик. Постави ръка на устата си и се загледа надолу към мен.

— Това ще ти струва скъпо.

Изплюх кръвта ѝ върху нея. Залях брадичката си с кръвта ѝ. Беше глупаво да го правя. Да я ядосам още повече не ми помагаше много, но да гледам как кръвта се стича по милото ѝ лице го правеше почти да си струва.

— Габриел, забавлявай госпожица Блейк.

Това привлече вниманието ми. Габриел се плъзна в леглото, усуквайки се около мен, както Рейна беше направила от другата ми страна. Той беше по-висок, един осемдесет и три, така че не пасваше толкова добре, но това, което беше повече в размера, той го компенсирал със сръчност. Разкрачи се върху тялото ми и легна върху ми като за лицева опора, приближавайки устата си все по-близо и по-близо. Облиза кървавата ми брадичка с едно бързо движение на езика си. Обърнах главата си настрани.

Той сграбчи челюстта ми с една ръка, насилвайки ме да го погледна. Задържа брадичката ми като в менгеме, пръстите му се впиваха, докато се борех. Силата в пръстите му беше достатъчна да

строши челюстта ми, ако стисне. Той облиза кръвта от брадичката и устните ми с бавни, продължителни движения.

Изкрещях, след това мислено се проклет. Те искаха точно това. Паниката нямаше да помогне. Паниката нямаше да помогне. Продължих да си го повтарям отново и отново, докато не спрях да се дърпам във въжетата. Нямаше да загубя, не още, не още.

Касандра пропъзля на леглото. Можех да видя само бялата ѝ рокля с ъгъла на окото си. Габриел все още ме държеше неподвижна.

— Пусни лицето ѝ, така че да може да ме вижда.

Габриел ѝ хвърли бърз поглед и се поколеба.

Тихо, плътно ръмжене излезе от устата ѝ.

— В настроение съм за битка тази вечер котенце, не го прави лесно за мен.

— Не те ли очакват на церемонията? — попита Рейна. — Не се ли нуждае Доминик от теб там, за да проработи? — Касандра изръмжа в отговор, звукът беше тих и почувствах, че от излиза с усилие от човешките ѝ устни.

— Ще говоря с Анита, преди да тръгна или изобщо няма да тръгна.

Рейна стана от другата страна на леглото.

— Никога няма да намериш друг вампир господар, който да съвпада с твоя толкова перфектно, както Жан-Клод. Никога. Ще пропилееш ли този единствен шанс за излекуването му?

— Ще правя каквото си искам за това нещо, Рейна, затова съм алфа. Когато Ричард си отиде аз ще водя глутницата. Не го забравяй.

— Това не беше нашата уговорка.

— Уговорката ни беше, че ти ще убиеш Екзекуторката, преди ние да пристигнем в града. Ти се провали.

— Маркус нае най-добрия. Кой да знае, че ще е толкова трудна за убиване?

— Аз знаех, още първият път, в който я срещнах. Ти винаги подценяваш другите жени, Рейна, това е една от твоите слабости — Касандра се наведе към Рейна. — Ти се опита да убиеш Ричард преди Доминик да го използва в заклинанието.

— Той щеше да убие Маркус.

Касандра поклати глава.

— Ти се паникьоса, Рейна. Ти и Маркус. Сега Маркус е мъртъв, а ти не можеш да задържиш глутницата. Твърде много от тях те мразят. И много от тях обичат Ричард, или най-малко му се възхищават.

Исках да попитам къде са Жан-Клод и Ричард, но се страхувах да знам. Някаква церемония, жертвоприношение, но се нуждаеха от Касандра, за да проработи. Не исках тя да бърза да отиде.

— Ти беше алибито на Доминик — казах. — Не, че се оплаквам, но защо съм все още жива?

Касандра погледна на долу към мен.

— Габриел и Рейна те искат в техен филм. Ако ми дадеш дума, че няма да търсиш отмъщение срещу някой от нас за смъртта на двамата ти мъже, тогава ще се боря, за да те видя свободна.

Започнах да отварям уста, за да обещаая.

Но тя помахна с пръст пред устата ми.

— Без лъжи, Анита, не и между нас.

— Твърде късно е за това — казах аз.

Касандра кимна.

— Истина е и това ме натъжава. При други обстоятелства можехме да сме приятелки.

— Да — разбира се от това ме заболя дори повече от всичко останало. Нищо не натрива така сол в раните, както предателството. Ричард сигурно си мисли същото нещо за мен сега.

— Къде са Ричард и Жан-Клод?

Тя се втренчи в мен.

— Дори сега мислиш, че можеш да ги спасиш, така ли е?

Бих свила рамене, но не можех.

— Мина ми през ума.

— Ти беше и стръв, и заложница за двамата мъже — каза Касандра. Габриел се беше установил върху ми, тялото му се притискаше по дължината на моето. Той беше тежък. Никога не забелязваш колко е тежък един мъж, докато се наслаждавате един на друг. Той беше смъкнал надолу, така че кракът му се беше увиснал от леглото, а ръцете му бяха кръстосани върху гърдите ми. Брадичката му беше облеганата върху ръцете му и ме гледаше така, сякаш знаеше, че имаме цял ден, цяла нощ, всичкото време на света.

— Много съм изненадана от това, че скъса с Ричард днес, Анита — каза Рейна.

— Ние му изпратихме кичур от косата ти, с бележка, на която пишеше, че следващия път ще е ръка. Той дойде сам и не каза на никой, както му бяхме поръчали да направи. Той наистина е глупак.

Звучеше като нещо, което Ричард би направил, но ме изненада въпреки това.

— Не си изиграла Жан-Клод да се предаде срещу кичур от косата ми.

Рейна се премести там, където можех да я виждам по добре и ми се усмихна. Устната и вече беше започнала да се лекува.

— Много вярно, дори и не се опитахме. Жан-Клод щеше да знае, че мислим да те убием въпреки всичко. Той щеше да дойде с всичките вампири и вълци, които са му предани. Щеше да е кървава баня.

— Как го подмавихте тогава?

— Касандра го предаде. Нали Касандра?

Касандра просто погледна към нас.

— Ако Ричард не беше скъсал с теб, можеше и да си способна да излекуваш Сабин. Търсенето на твоята подкрепа беше извинение, за да навлезем в територията на Жан-Клод, но ти беше много по-силна, отколкото беше допускар Доминик отначало. Ти ни изненада, защото нямаше нито един от вампирските белег. Ти трябваше да си част от жертвоприношението, но без поне първия белег, то нямаше да проработи.

Ура за мен.

— Ти ме видя как излекувах порязаното на Деймиън и зомбито. Аз мога да излекувам и Сабин. Знаеш, че мога, Касандра. Видя го.

Тя поклати глава.

— Болестта се разпространи навътре в Сабин. Мозъкът му си отива. Ако го беше излекувала днес, можеше да подейства. Но той трябва да е на себе си, за да подейства заклинанието. Дори само още един ден и може да е твърде късно.

— Ако убиеш Ричард и Жан-Клод, аз няма да имам силата да излекувам Сабин. Ако Доминик е дошъл тук планирайки да пожертва и трима ни, тогава, за да подейства заклинанието ще сме му нужни всичките.

Нещо мина през лицето ѝ. Бях права.

— Доминик не е сигурен, че ще стане без човешки слуга в кръга, нали? — Касандра поклати глава.

— Трябва да е тази вечер.

— Ако убиете тях двамата и това не излекува Сабин, вие ще унищожите единствения шанс, който той има. Нашия триумвират може да го излекува. Знаеш, че може.

— Не знам за подобно нещо. Ти ще ми обещаеш и луната, ако знаеше, че това ще ви спаси и тримата.

— Това е вярно, но аз все още мисля, че можем да го излекуваме. Ако убиеш Ричард и Жан-Клод, шансът изчезва. Позволи ни поне да опитаме. Ако не подейства, ще можеш да ги пожертваш утре. Ще позволя на Жан-Клод да ми постави първия белег. Ние или ще излекуваме Сабин утре или ще сме перфектното жертвоприношение за заклинанието на Доминик — принуждавах я да ме изслуша. Да ми повярва.

— Дали ще е в състояние Сабин да прочете неговата част от заклинанието утре? — попита Рейна. Придвижи се много близо до Касандра.

— Веднъж щом мозъкът му изгние, няма да има какво повече да се направи, освен да го заключиш в кутия облепена с кръстове. Да го скриеш някъде.

Ръцете на Касандра се свиха в юмруци. Ситни тръпки пробягаха по цялото ѝ тяло. Яростен страх мина през лицето ѝ. Рейна се обърна към мен почти заговорнически.

— Сабин няма да умре, разбираш ли. Той ще се разтопи до малка локва размътена тиня, но няма да умре. Нали така, Касандра?

— Не — Касандра почти извика. — Не няма да умре. Той просто ще полудее. Пак ще има всички сили от триумвирата, но ще е луд. Ние ще трябва да го заключим някъде и да се молим, заклинанието на Доминик да може да държи силата му под ключ. Ако не можем да държим силата му затворена, Съветът ще ни накара да го изгорим жив. Само това би било сигурна смърт.

— Но ако направите това — каза Рейна — ти и Доминик също ще умрете. Всички тези вампирски белези ви влачат надолу към ада с него.

— Да — отговори Касандра. — Да — тя се вгледа в мен, гняв и безпомощност бяха изписани на лицето ѝ.

— Очаква се да изпитвам съжаление към теб ли? — попитах аз.

— Не, Анита, от теб се очаква само да умреш — отговори ми тя. Преглътнах трудно и се опитах да измисля нещо полезно. Беше трудно с Габриел върху ми, но ако не измислех нещо, ние всички бяхме мъртви.

Касандра се сепна, сякаш някой я беше докоснал. Трепет от енергия, идващ от нея се разнесе по тялото ми, карайки го да настръхва, там, където ме докосваше силата. Габриел придвижи върховете на пръстите си по кожата на ръцете ми, карайки тръпките да останат малко по-дълго.

— Трябва да тръгвам — каза Касандра. — Преди нощта да свърши, може и да пожелаеш да беше жертвана — тя погледна от Габриел към Рейна. — Прерязано гърло щеше да е по-бързо.

Бях съгласна с нея, но не знаех какво да кажа. Ние обсъждахме различни начини да ме убият. Никой от тях не изглеждаше особено приятен избор.

Касандра погледна към мен.

— Съжалявам.

— Ако наистина съжаляваш — казах аз — развържи ме и ми дай оръжие.

Тя се усмихна натъжено.

— Сабин ми нареди да не го правя.

— Винаги ли правиш каквото ти е казано? — попитах.

— Само за това едно нещо, да. Ако ти гледаше красотата на Жан-Клод да гние пред теб и ти ще направиш всичко, за да му помогнеш.

— Кой се опитваш да убедиш, мен или себе си?

Тя се олюля слабо и аз усетих силата от тялото ѝ да преминава навсякъде по моето. Габриел облиза ръката ми.

— Трябва да тръгвам кръгът скоро ще се затвори — тя погледна към мен, докато езикът на Габриел преминаваше нагоре по ръката ми.

— Наистина съжалявам, Анита.

— Ако търсиш прошка, тогава се моли. Бог може и да ти прости, аз няма.

Касандра погледна в мен за част от секундата.

— Така да бъде. Довиждане, Анита.

Тя побягна в облак от белота, като бърз дух.

— Добре — каза Рейна. — Сега можем да нагласим светлината и да направим няколко пробни снимки — светлината изведнъж стана

зашеметяващо ярка.

Затворих очи срещу блясъка.

Габриел повдигна тялото ми и аз отворих очи.

— Ние щяхме да те съблечем гола и да те разпънем с въжета, но Касандра не ни позволи. Сега обаче е много заета със заклинанието.

Той постави ръце от двете страни на главата ми, приковавайки така част от косата ми.

— Сложихме ти грим, докато беше в безсъзнание. Можем и да гримираме и тялото ти за част от шоуто. Какво мислиш?

Опитах да измисля нещо полезно. Нещо, каквото и да е. Нищо не можех да измисля. Той се облегна на мен, приближавайки лицето си все по-близо и по-близо. Отвори устата си достатъчно, за да ми покаже зъбите си. Не вампирски, но малки леопардови зъби. Веднъж Ричард ми беше казал, че Габриел прекарвал прекалено много време в животинската си форма и затова не можел да се върне напълно в човешката си. Страхотно.

Той ме целуна, първо нежно, после по-грубо, насилвайки езика си в устата ми. Отдръпна се от мен.

— Ухапи ме — целуна ме, след това повдигна устни достатъчно, за да прошепне. — Ухапи ме. — Болката го въодушевяваше. Не го исках по-развълнуван, отколкото вече беше, но с езика му толкова навътре в гърлото ми ми беше трудно да не му дам каквото искаше. Той прокара ръка по гърдите ми и ги стисна толкова силно, че ме накара да изпъшкам. — Ухапи ме и ще спра.

Ухапах го по устната. Захапах го докато не се дръпна назад, плътта се обтегна между нас. Кръв започна да шурти от неговата уста в моята. Пуснах го и изплюх кръвта в лицето му. Беше достатъчно близо, така че да се разпръсне като червен дъжд.

Той се засмя, забърсвайки с пръсти кървавата устна, после ги постави в устата си, изсмуквайки кръвта от тях.

— Знаеш ли как станах леопардлак? — попита той.

Погледнах към него.

Той ме плесна леко, небрежно. Фойерверки експлодираха пред погледа ми.

— Отговори ми, Анита.

Когато можех да се фокусирам отново попитах.

— Какъв беше въпросът?

— Знаеш ли как станах леопардлак?

Не исках да играя играта му. Не исках да участвам в идеята на Габриел за разговор на възглавницата, но не исках и да бъда ударена отново. Не ми трябваше още много от него, за да ме накара да изпадна в несвяст. Ако изобщо се събудех отново, щях да съм в по-лоша форма от колкото бях сега. Трудно е за вярване, но е истина.

— Не — казах.

— Винаги съм харесвал болката, дори когато бях човек. Срегнах Елизабет. Тя беше леопардлак. Чукахме се, но исках да се превърне докато го правехме. Тя каза, че я е страх да не ме убие.

Той легна върху мен. Кръвта от устната му капеше на големи тежки капки.

Мигнах, обръщайки лицето си, опитвайки се да запазя кръвта далеч от очите си.

— Почти умрях.

Бях обърнала главата си изцяло настрана, докато кръвта му капеше отстрани на лицето ми.

— Сексът заслужаваше ли си?

Той се облегна и започна да облиза кръвта от лицето ми.

— Най-добрият секс, който някога съм правил.

В гърлото ми се зароди вик. Преглътнах го и болеше докато слизаше надолу. Трябваше да има начин да се измъкна от това. Трябваше да има.

Мъжки глас каза:

— Легни върху нея, както ще направиш на снимките и нека засечем светлината.

Осъзнах, че тук имаше цял екип. Режисьор, оператор, дузина човека се разхождаха наоколо и нито един не ми помагаше.

Габриел извади нож от високия си черен ботуш. Дръжката беше черна, но острието беше от високо качествено бляскаво сребро. Гледах в ножа, не можех да се спра. Била съм уплашена и преди, но не както сега. Страхът гореше в гърлото ми, застрашавайки да се излее в писъци. Не беше това, че виждах острието, което ме плашеше. Преди момент щях да дам всичко, за да среже въжетата. Сега бих дала всичко, за да не прерязва въжетата.

Габриел постави ръка на стомаха ми и мушна едното си коляно между завързаните ми крака. Там нямаше много за даване. Бях

благодарна. Той изкриви горната част на тялото си и се протегна надолу, заедно с ножа. Знаех какво ще направи, преди да усетя въжетата да се отпускат около глезените ми. Стъпалата ми се освободиха, когато той преряза въжето и отпусна тялото си върху моето в същото време. Нямах възможност да се съпротивлявам, нямах време да се възползвам. Той беше правил това и преди.

Той завъртя бедрата си срещу мен, разтваряйки краката ми достатъчно широко, че да го усещам през дънките си. Не изпищях, само изскимтах и мразех това. Лицето ми беше притиснато в голите му гърди точно над пробитото му зърно. Космите по гърдите му бяха груби и деряха бузата ми. Тялото му ме покриваше почти изцяло. Така нямаше да виждат много повече от ръцете и краката ми на камерата.

Дойде ми много странна идея.

— Ти си твърде висок — казах аз.

Габриел трябваше да се повдигне малко, за да погледне към мен.

— Какво?

— На камерата няма да се вижда нищо друго, освен твоя гръб. Ти си твърде висок.

Той пролази назад, повдигайки се леко като за лицева опора. Изглеждаше замислен. Преобърна се, без да слиза от мен.

— Франк, можеш ли да я видиш изобщо?

— Не.

— Мамка му — каза той. Взря се в мен, след това се усмихна.

— Не мърдай никъде. Ей сега се връщам — той се плъзна от мен.

Със свободни крака, можех да седна изправена. Ръцете все още бяха над главата ми, но можех да се свия на кълбо срещу горната табла. Това беше невероятно подобрение.

Габриел, Рейна и двама мъже в мърляви дрехи се бяха скупчили и говореха групово. Дочух фрагменти от разговора.

— Може би, ако я закачим за тавана?

— Ще трябва да променим настройките на цялата стая за това.

Бях си спечелила малко време, но време за какво? Близо до стаята имаше маса. Оръжията ми бяха върху нея, лежащи в спретнати редички като реквизит. Всичко, от което имах нужда беше там, но как да стигна до там? Рейна нямаше да ми даде нож, така че да прережа примката и да се освободя. Не, Рейна нямаше, но може би Габриел щеше.

Той вървеше към леглото, движейки се така, сякаш имаше повече мускули, повече от всеки друг човек. Ходеше, както би се движила котка, ако можеше да ходи на два крака. Той коленичи върху леглото и започна да развързва въжето от леглото, оставяйки китките ми завързани.

— Защо не прережеш въжето? — попитах.

— Франк се ядоса, че съм прерязал първото. Това е истинска коприна. Скъпа е.

— Добре е да знам, че Франк е финансово отговорен.

Габриел сграбчи лицето ми, принуждавайки ме да погледна очите му.

— Ние ще сменим стаята и да те завържем изправена. Аз ще те чукам докато не свършиш с мен вътре в теб, след това ще се преобразя и ще те разкъсам на парчета. Ти даже може и да го оживееш, както аз успях.

Преглътнах и заговорих много внимателно.

— Това ли е твоята истинска фантазия, Габриел?

— Да.

— Но не е твоята най-добра фантазия — казах аз.

— Какво?

— Да ме изчукаш, докато съм безпомощна не е твоята идея за страстен секс — той се ухили, видях за секунда зъбите му.

— О, да това е.

Не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Не се паникьосвай. Аз се притиснах към него и той пусна лицето ми, за да го направя, но опъна въжето много стегнато, уверявайки се, че ръцете ми са настрани. Определено беше правил това и преди.

Насилих се да се облегна на голите му гърди, вързаните ми ръце се притискаха към кожата му. Притиснах лице към него и прошепнах:

— Не искаш ли острие в теб, докато го правиш?

Докоснах сребърната халка на зърното му и дръпнах, докато кожата му не подаде и той изпъшка леко.

— Не искаш ли усещането за среброто да гори в теб, докато блъскаш вътре в мен? — изправих се на колене, така че лицата ни да са по-близо. — Не искаш ли да знаеш, че се опитвам да те убия, докато ме чукаш? Кръвта ти да изтича върху тялото ми, докато ме оправяш, не е ли това твоята фантазия?

Прошепнах последното срещу устните му. Габриел беше застанал много, много мирно. Можех да видя пулса върху гърлото му да тупти срещу кожата. Сърцето му биеше бясно и силно срещу ръцете ми. Дръпнах рязко халката на зърното му и той изпусна тих стон. Кръв се застича надолу по гърдите му. Повдигнах халката и той пусна въжето свободно, така че можех да движа ръцете си. Повдигнах кървавата халка между устните ни, почти сякаш и двамата я целувахме.

— Ти имаш само един шанс да ме изчукаш, Габриел. По един или друг начин Рейна ще ме убие тази нощ. Никога няма да имаш друг шанс с мен.

Върха на езика му се подаде и улови халката, издърпвайки я от пръстите ми. Завъртя я в устата си и я изкара отново навън, чиста и без кръв. Задържа я за мен на върха на езика си. Взех халката и я стиснах в пръстите си.

— Ти просто искаш да ти дам нож — каза той.

— Искам да забия сребърното острие толкова дълбоко в теб, че дръжката да ти причини натъртвания.

Той се разтрепери, дъхът му избяга в дълга въздишка.

— Никога няма да намериш друга като мен, Габриел. Поиграй с мен и аз ще съм най-добрия секс, който си имал някога.

— Ти ще се опиташ и ще ме убиеш — каза той.

Плъзнах пръстите си по върха на кожените му панталони.

— О, да, но бил ли си някога в истинска опасност за живота, след онзи първи път с Елизабет? След като тя се превърна под теб, някога страхувал ли си се за живота си, правейки секс? Яздел ли си някога тази тънка, бляскава линия между удоволствието и смъртта отново?

Той се обърна настрана от мен, без да среща очите ми. Докоснах лицето му с вързаните си ръце, обръщайки го отново към мен.

— Рейна няма да ти позволи, нали? Както няма да ти позволи и тази нощ. Ти си алфа, Габриел, мога да го усетя. Не я оставяй да открадне това от теб. Не й позволявай да открадне мен от теб.

Габриел ме погледна, телата ни се докосваха, лицата ни бяха достатъчно близо за целувка.

— Ти ще ме убиеш.

— Може би, или ти ще убиеш мен.

— Ти може и да оцелееш — каза той. — Аз оцелеях.

— Чукаш ли пак Елизабет, сега, след като си оцелял?
Целунах го нежно, пробягвайки със зъби по кожата му.

— Елизабет ме отегчава.

— Ще се отегчиш ли от мен, Габриел? Ако аз оцелея, ще ти бъде ли скучно?

— Не — прошепна той. Знаех, че съм го хванала, просто ей така. Аз или бях сложила началото на брилянтен план или си бях спечелила някакво време и опции. Това беше подобрение. Истинския въпрос беше колко време имаха Ричард и Жан-Клод? Колко време, преди Доминик да ги разпори? Ако не успеех да стигна там навреме, изобщо не исках да стигам там. Ако и двамата умираха, почти ми се искаше Габриел да ме довърши. Почти.

Оставиха ме завързана за леглото, но Габриел постави ножовете отново в ножниците на китките ми. Повдигна големия нож, който поставях на гърба си, нагоре към светлината. Мислех, че няма да ми го върне, но в края на краищата той отметна косата ми на една страна и го плъзна обратно в ножницата му.

— Недей да режеш въжетата, докато не съм в обхвата на камерата. Искам тя да покаже защо си уплашена. Обещай да не го проваляш.

— Дай ми пистолет и ще те изчакам да се качиш върху мен, за да натисна спусъка.

Той се ухили и размаха пръст под носа ми, сякаш мърмеше дете.

— Не, не, не. Без груби неща.

Поех си дълбоко въздух и го пуснах да излезе.

— Не можеш да обвиниш едно момиче, че е опитало.

Габриел се засмя, високо и нервно.

— Не, не мога да те обвиня, че си опитала.

Имахме светлини, камера, всичко, което ни трябваше беше действие. Габриел беше избърсал кръвта от гърдите си и беше поставил сребърния пръстен обратно в плътта си. Бяхме готови за пред камерата. Дори избърсаха кръвта от устата ми и оправиха грима ми. С това се справи младата жена Хайди, ликантропът, който се занимаваше с гримове. Очите ѝ бяха твърде разширени. Ръцете ѝ трепереха, когато ме докосваше.

Тя прошепна, докато потупваше лицето ми.

— Внимавай, когато те целува. Веднъж изяде езика на едно момиче.

— Можеш ли да ми дадеш пистолет?

Тя потрепери, очите ѝ станаха бели и паникьосани.

— Рейна би ме убила.

— Не и ако е мъртва.

Хайди поклати главата си отново и отново и се измъкна от леглото.

По-голямата част от екипа излезе. Когато режисьорът осъзна, че ще останат прекалено малко хора, които да движат нещата, той предложи бонуси. Бонусите бяха големи и някои хора останаха. Останалите напуснаха. Те не правеха снъф филми. Те не можеха да гледат как Габриел ме убива, но също така и не се опитаха да го спрат. Може би някой от тях щеше да се обади в полицията. Това беше приятна мисъл, но не й възлагах много надежди.

Силата се разби в мен, като пробождаща кожата вълна. Дръпна нещо ниско и дълбоко в тялото ми. Усещането изчезна почти веднага след като се появи, но някаква миризма остана по кожата ми, сякаш бях преминала през нечий дух. Надуших афтършейва на Ричард. Ричард се опитваше да ми каже нещо или нарочно, или защото беше обхванат от страх. И в двата случая, времето ни изтичаше. Аз трябваше да ги спася. Трябваше. Нямах друг избор. Да ги спася означаваше, че трябва да допусна Габриел достатъчно наблизо, за да го убия. Близко до мен. В най-добрия случай това беше нож с две остриета.

— Хайде да започваме — казах аз.

— Ти си ужасно нетърпелива за някой, който трябва да умре от наистина ужасна смърт — каза Рейна.

Аз се усмихнах. Направих усмивката, такава, каквато Габриел искаше да бъде, уверена, опасна, сексуална.

— Не смятам да умирам.

Дъхът на Габриел изсъска навън.

— Да го направим.

Рейна поклати глава и отстъпи от обсега на камерата.

— Чукай я, Габриел, накарай я да крещи името ти, преди да я убиеш.

— Удоволствието е мое — прошепна той. Пристъпи по пода на фалшивата спалня.

Измъкнах единият от ножовете на китката и срязях въжетото, което ме държеше за дъската. Китките ми все още бяха свързани. Наблюдавах го, докато обръщах острието, за да срежа въжетото между дланите си. Можеше да скочи върху мен в този момент, но не го направи. Той се плъзна по пода, докато освобождавах ръцете си.

Отпусна се на колене край леглото, втренчен в мен. Отдръпнах се от него, ножът беше в дясната ми ръка. Опитвах се да се махна от проклетото легло.

Габриел се претърколи на леглото, докато аз се изтърколвах от него. Той отрази моето движение, но го направи грациозно и болезнено бавно. Той проблясваше от едва сдържана енергия. Не беше направил нито едно проклето нещо, освен да се претърколи през леглото, но обещанието за насилие и секс се понесе през въздуха като светкавица.

Той беше по-бърз от мен. Обхватът му беше почти два пъти, колкото моя. Със сигурност беше по-бърз от мен. Единственото нещо, което наистина беше в мой плюс беше фактът, че смятах да го убия, колкото е възможно по-бързо, докато той смяташе първо да ме изнасили. Това означаваше, че бях готова да направя нещо, които той не беше. Поне на първо време. Ако не го довърших бързо, значи бях загазила.

Отпуснах се на едно коляно и обвих ръце около себе си, с острие във всяка длан. Той искаше да се приближи по-близо. Той дори искаше да бъде наранен, така че нямаше да има преструвки, нямаше да има взаимно изпитване на силите ни. Щях да го накарам да дойде при мен и щях да го разфасовам.

Сила се изви вътре в стомаха ми. Пръсна се през мен във вълна от усещания. Миризмата на летни дървета беше толкова силна, че беше задушаваша. За секунда не можех да видя стаята. Имах проблясък за друго място, хаотични части и парченца като от пъзел, разпръснати по земята. Възстанових се с три мисли: страх, безпомощност и нужда.

Погледът ми се избистри към Габриел, намръщен към мен.

— Какво не е наред, Анита? Да не би Касандра да те е ударила прекалено силно?

Поклатих глава и си поех пресекващо дъх.

— Само това ли можеш, Габриел? Да говориш, но не и да хапеш?

Той се усмихна, бавно, мързеливо ухилване, което оголи зъбите му. Внезапно се оказа до мен. Замахнах, без да мисля, чиста реакция, без замисляне. Той отскочи настрани, а кръвта се стече надолу по стомаха му в тънка, алена линия.

Плъзна пръстите си през кръвта бавно, чувствено, след това ги облиза с дълги, бавни движения на езика си. Играеше за пред

камерата. Търкулна се на леглото и уви белите чаршафи около тялото си, търкаляйки се из тях, докато не се заплете. Опъна се назад, оголвайки врата си. Почти в обсега ми.

— Ела да си поиграем, Анита.

Беше примамващо и така трябваше да бъде, но аз знаех по-добре. Бях видяла по-рано Ричард да разкъсва чаршафите, сякаш бяха от хартия.

— Аз оставам тук, Габриел. Ти ще трябва да дойдеш при мен.

Той се претърколи по корем.

— Мислех, че ще трябва аз да те гоня. Така не е никак весело.

Засмях се.

— Ела по-наблизо и ще стане много весело.

Той се изправи на колене. Чаршафите бяха омазани с кръв, докато се измъкваше от тях. Внезапно отново се оказа до мен, прекалено бърз, за да успея да го видя. Беше пред мен и ме отхвърли назад, преди да успея да реагирам.

Паднах назад на задника си, опитвайки се безнадеждно да го задържа пред погледа си. Но той стоеше там, точно извън обхват. Секунда по-късно остра болка премина през дясната ми ръка. Погледнах надолу и открих кървящи следи от нокти по горната част на ръката си.

Той повдигна една ръка пред лицето си и нокти изскочиха от върховете на пръстите му.

— Мяу — каза Габриел.

Опитах се да забавя сърцебиенето си и не можах. Това означаваше, че дори и да не ме убиеше сега, след един месец можеше да ми поникне козина.

Не беше глас, който можете да чуете с ушите си. Не беше звук. Не знаех как да го опиша, но почувствах писъка на Ричард вътре в мен. Силата му се изля върху мен и в края на тази дълга линия почувствах Жан-Клод. Нещо здраво и болезнено го задържаше. Опитах се да се изправа на краката си и се препънах.

— Какво не е наред, Анита? Не те нараних толкова лошо.

Поклатих глава и се изправих на крака. Той не беше започнал да се приближава към мен. Ричард беше започнал да се отчайва. Пресегнах се отвъд този пламък от сила и можах да почувствам магията на Доминик. Той я беше защитил по някакъв начин, но не

можеше да я скрие от мен. Магията нарастваше. Времето за принасянето на жертвата приближаваше. Нямах време Габриел да си играе с мен.

— Стига си театралничил, Габриел. Или може би не ме искаш?

Очите му се стесниха.

— Намислила си нещо.

— Можеш да се хванеш на бас. А сега чукай ме, Габриел, ако си достатъчно мъж за това.

Опрях гърба си до стената, помолих се това да е достатъчно, но знаех, че няма да е. Изхвърлих нишка от сила обратно към Ричард, надявайки се, че той ще схване намека и няма да се намесва следващите няколко минути. Ако ме прекъснеше в погрешния момент, това щеше да е краят.

Габриел се промъкна към мен, примамвайки ме да се осмеля и да се отместя от стената, за да го хвана. Направих това, което той си мислеше, че ще направя. Скочих към него, но той просто вече не беше там. Беше все едно се опитвах да разсека въздуха.

Ръката му проряза въздуха с едно бързо движение и удари странично горната страна на лявата ми ръка. Аз замахнах към него с дясната си ръка, опитвайки се да задържа ножа в лявата. Той отново удари ръката ми, но не с нокти, а странично. Ръката ми се сгърчи и ножът отлетя настрани, въртейки се.

Тялото му удари моето, запращайки ме на земята. Замахнах с ножа в дясната ми ръка към стомаха му още преди гърба ми да се удари в земята. Но тъй като вложих в удара всичките си сили, падането на пода ме зашемети. А пулсът беше всичко, от което Габриел се нуждаеше.

Той вкара дланите си под ръцете ми, без да се опитва да ги задържи, но принуждавайки ме да ги отделя от ножа в стомаха му. Прикова ме към пода с тялото си. Очаквах да извади острието, но той не го направи. Притисна дръжката към тялото ми и натисна. Вкара острието в себе си чак до дръжката и продължаваше да натиска. Дръжката нараняваше корема ми и потъваше и в двама ни.

Той потръпна над мен. Повдигна горната част на тялото си нагоре, притискайки ме с долната му половина, намествайки се между краката ми, така че да мога да го почувствам твърд и корав. Издърпа острието навън във фонтан от кръв и го хвърли надолу толкова бързо,

че моите ръце бяха едва на половината път да предпазят лицето ми, когато острието се заби в килима. Той вкара острието чак до дръжката в шперплатовия под, толкова близо до главата ми, че закова косата от едната ѝ страна.

Откопча копчето на дънките ми. Дори не се опитваше да контролира ръцете ми, но на мен ми беше останал само още един нож. Ако го загубех нямаше да мога да го убия. Бяхме на път да открием точно колко здрави бяха нервите ми.

Силата на Ричард ме заля отново, но вече не беше същата. Беше по-малко обезумяла, повече сякаш се опитваше да ми прошепне нещо, да ми предложи нещо. Тогава осъзнах какво беше това. Първият белег. Жан-Клод и Ричард, както бяха сега, в момента не можеха да го направят без мое разрешение. Бях твърде силна, за да бъда насилена, поне психически.

Габриел задържа краката ми неподвижно с бедрата си и сграбчи предната страна на дънките ми, пръстите му бяха насочени навън, настрани от тялото ми. Ноктите му изскочиха навън през плата и го разпраха нагоре, срязвайки го почти до самата срамната кост.

Изкрещях и позволих на Ричард да го направи^[1]. По-добре чудовището, което познаваш, отколкото това, което се опитва да свали панталоните ти. Линия от топлина премина през цялото ми тяло. Беше дори по-просто, отколкото едно време, когато Жан-Клод го направи сам. Въпреки че знаех какво беше, не го усетих много.

Но незабавно се почувствах много по-добре, главата ми се избистри, повече... някакси. Габриел се поколеба над мен.

— Какво по дяволите беше това? — цялата кожа на голите му ръце беше настръхнала. Той беше усетил вкуса на силата.

— Не почувствах нищо — казах аз. Хванах ножа на пода, дърпайки го силно. Габриел разкъса дънките ми с двете си ръце и те се разпраха до средата, оставяйки между мен и него само моите гащички и неговите кожени панталони. Ножът беше в неудобна позиция и бях успяла да го измъкна само наполовина, когато той плъзна ръката си под гащите ми.

Аз изкрещях. Аз изкрещях:

— Ричард!

Силата ме заля. Когато Жан-Клод го правеше бях наблюдавала горящите му сини очи да влизат в мен. С Ричард като фокус, нямаше

нищо за гледане, вместо това усетих миризмите, гората, неговата кожа, парфюмът на Жан-Клод. Можех да ги вкуся и двамата в устата си, сякаш пиех две силни вина глътка след глътка.

Ръцете на Габриел замръзнаха долу пред тялото ми. Беше се втренчил надолу към мен.

— Какво направи току-що? — гласът му беше като шепот.

— Да не мислеше, че ще е толкова лесно да ме изнасилиш? — засмях се и това го изнерви. Видях нещо близко до страх в неговите буреносно — сиви очи. Той премести ръката си. Да не свали бельото ми беше твърде голямо подобрене, за да го облека в думи. Не исках никога повече да ме докосва отново по този начин. Никога.

Бях изправена пред избор. Можех да блъфирам и да се надявам, че ще мога да избягам или можех да подновя секса и да го убия. Вторият белег не ми даваше чак толкова много сили. На практика той позволяваше повече на момчетата да дръпнат част от моята сила, отколкото обратното. Значи щеше да е секса.

— Какво не е наред? — попита Рейна иззад камерата.

— Габриел се поуплаши нещо — казах аз. Повдигнах се на лакти. Ножът, който той беше забил в пода държеше косата ми прикована, но аз продължих да я дърпам, докато не откъснах кичур от косата си. Болката не беше силна, но знаех, че щеше да се хареса на Габриел. Така и стана.

Седях, с крака от двете страни на бедрата му. Той ме повдигна, ръцете му се плъзнаха над бельото ми, обхващайки задника ми. Отпусна се на коленете си, поддържайки тежестта ми. Наблюдаваше ме и почувствах нещо да се плъзва през очите му, почувствах потреперването на ръцете му. За първи път си помисли, че мога наистина да го убия и това го активира. Страхът го стимулира.

Той целуна нежно бузата ми.

— Вземи последния нож, Анита. Вземи го — притисна се към мен, докато го казваше, хапейки нежно лицето ми. Усетих натиска на зъбите му по линията на брадичката ми, по врата ми. Той постави зъбите си отстрани на врата ми, притискайки ги надолу, все по-силно и по-силно, с бавно, нарастващо напрежение. Езикът му облизваше кожата ми.

Не посегнах за ножа. Плъзнах ръцете си през плътната му коса, избутвайки я назад от лицето му. Зъбите му продължаваха да се

забиват в кожата ми. Дланите му се плъзнаха под белъто ми, обхващайки голите ми задни части. Настръхнех, после се насилих да се успокоя. Това щеше да свърши работа. Трябваше да свърши работа.

Прекарах пръстите си през лицето му. Зъбите му се забиха достатъчно, за да прокапе първата кръв. Изпъшках и зъбите му се забиха в мен. Плъзнах пръстите си от двете страни на лицето му, прекарвайки ги през бузите му, през веждите му. Той повдигна глава, за да си поеме въздух, очите му бяха разширени и нефокусирани, устните му бяха полуотворени. Помилвах лицето му и го придърпах за целувка. Погалих плътните му вежди. Когато ме целуна, затвори очите си и аз погалих с палци клепачите му. Миглите му потрепнаха срещу кожата ми. Притиснах палците си в двете му очи, забивайки ги, опитвайки се да вкарам пръстите си в мозъка му и да изляза от другата страна.

Габриел се изхвърли назад, пицейки. Ноктите му разкъсаха гърба ми. Задъхах се, но нямах време, за да изкрещя. Изтеглих големия нож от гръбната ножница.

Рейна изкрещя вместо мен.

Забих острието под ребрата на Габриел. Забих го в сърцето му. Той започна да пада назад, но моята тежест приковаваше колената му, така че гърбът му се изви назад, но не успя да падне. Забих острието през него. Почувствах как върхът премина от другата страна.

Внезапно Рейна вече беше до мен, сграбчвайки ме за косата и отхвърляйки ме от него. Прелетях през въздуха, блъснах се във фалшивата стена и продължих нататък. Стената се разцепи. Паднах по корем и се опитах отново да се науча да дишам. Пулсът биеше толкова силно в главата ми, че оглушах за няколко секунди. Тялото ми се възстанови на етапи, позволявайки ми да разбера, че бях ожулена и натъртена, но нищо не ми беше счупено. Така и трябваше да бъде. Два белега и аз внезапно вече бях Анита — човешкият таран. Когато се случи първият път не го бях оценила. Сега го направих. Не бях наранена зле, ура, но все още трябваше да мина покрай Рейна. Всички останали щяха да се отдръпнат и да си потърсят прикритие, ако тя беше мъртва. Въпросът беше как да я докарам до там?

Погледнах нагоре и осъзнах, че бях близо до масата с моите оръжия. Дали бяха заредени? Ако се затичах към тях и не бяха, Рейна щеше да ме убие. Естествено, ако продължавах да си лежа тук и да кървя, тя така или иначе щеше да ме убие.

Чух високите ѝ токчета да се приближават към мен. Изправих се на колене, на крака и тръгнах към масата. Тя все още не можеше да ме види през частичната стена, но можеше да ме чуе. Втурна се от нейната страна на стената на тези нелепи високи токчета.

Сграбчих файърстара и се претърколих през масата, докато се движех. Приземих се на гръб, наблюдавайки я, докато прескачаше масата. Блъснах предпазителя с палец и натиснах спусъка. Пистолетът гръмна в ръката ми и изстрелът я уцели в стомаха. Куршумът изглежда забави движенията ѝ и имах време за още един изстрел, този път по-високо в гърдите ѝ.

Рейна падна на колене, медно — кафявите ѝ очи се разшириха от шока. Тя повдигна едната си ръка и аз се изтеглих назад, лежейки все още на задника и долната част на гърба си. Наблюдавах как очите ѝ угасват, как светлината се изплъзва настрани. Тя падна рязко настрани, дългата ѝ коса се разпиля като кестенява вода по пода.

Тълпата беше офейкала. Само Хайди се беше свила до стената, плачейки, покрила ушите си, сякаш се беше уплашила дали да остане или да избяга.

Изправих се на краката си, използвайки масата за опора. Сега можех да видя тялото на Габриел. Кръв и чиста течност се течаха по лицето от очите му. Тялото му още не беше паднало. Коленичеше в странна пародия на живота, сякаш щеше да отвори очите си и всичко това щеше да се окаже преструвка.

Едуард влезе през покритата врата. Носеше пушка на рамото си. Харли го следваше, носейки автомат. Той огледа стаята и накрая дойде при мен.

— Анита в тази стая ли е?

— Да — каза Едуард.

— Не мога да я разпозная — каза Харли.

— Недей да стреляш. Аз ще я открия вместо теб — той се приближи към мен, очите му ме оглеждаха.

— Колко от тази кръв е твоя? — попита той.

Поклатих глава.

— Как ме откри?

— Опитах се да отговоря на съобщението ти. Никой не знаеше къде си отишла. После никой не знаеше къде е отишъл Ричард, или Жан-Клод или Рейна.

Почувствах писъка на Ричард през мен и този път не се опитах да се боря с него, позволих му да излезе през устата ми. Ако Едуард не ме беше хванал, щях да падна.

— Трябва да отидем и да измъкнем Жан-Клод и Ричард. Веднага!

— Ти дори не можеш да ходиш — каза той.

Сграбчих раменете му.

— Помогни ми и ще тичам.

Едуард не започна да спори, просто кимна и плъзна едната си ръка около кръста ми.

Харли подаде ножовете и браунинга ми на Едуард. Аз бях само на сантиметри, но той не се опита да ме докосне. Гледаше покрай мен така, сякаш не бях там. Може би за него не бях. Срязвах крачолите на дънките си, което ме остави само по бельо и найкове от кръста надолу, но сега вече можех да тичам, а ние трябваше да тичаме. Можех да го почувствам. Можех да почувствам силата да нараства в лятната нощ. Доминик беше приготвил острието. Можех да го вкуся. Молах се, докато тичах. Молах се да стигнем навреме.

[1] Това изречение може да се преведе и така: „Изкрещях и позволих на Ричард да ме оправи.“ — Б.пр. ↑

Ние тичахме. Тичах, докато не помислих, че сърцето ми ще се пръсне, прескачайки дървета и провирайки се между неща, които едва чувствах в тъмното, без изобщо да мога да видя. Храстите и плевелите оставяха тънки драскотини по краката ми. Клонка закачи лицето ми и ме накара да се препъна. Едуард ме подхвана. Харли попита:

— Какво е това?

Между дърветата се проблясваше ярък, бял пламък. Не беше огън.

— Кръстове — казах аз.

— Какво? — попита Харли.

— Приковали са Жан-Клод с кръстове — щом думите излязоха от устата ми, знаех, че бяха истина. Побягнах към пламъка. Едуард и Харли ме последваха.

Приближих се до края на сечището с тях зад гърба си. Извадих браунинга, без да мисля за него. Трябваше ми секунда, за да схвана всичко. Ричард и Жан-Клод бяха приковани с толкова много вериги, че не можеха да се движат, какво остава да избягат. На врата на Жан-Клод беше окачен кръст. Той блестеше като уловена звезда, лежаща върху купчината вериги. Някой беше вързал очите му, сякаш се беше уплашил, че блясъкът би могъл да увреди очите му. Което беше странно, след като имаха намерение да го убият. Деликатни убийци.

Устата на Ричард беше запушена. Той беше успял да освободи едната си ръка и с Жан-Клод бяха допрели пръсти, протягайки се, за да продължат да се докосват.

Доминик стоеше над тях в бяла церемониална роба. Качулката беше бутната назад, ръцете му бяха широко разтворени, едната държеше къс меч дълъг, колкото половината ми тяло. В другата му ръка имаше нещо тъмно. Нещо, което пулсираше и изглеждаше като живо. Това беше сърце. Сърцето на Робърт, вампира.

Сабин седеше на каменния стол на Маркус, облечен, както го бях видяла последния път, със спусната качулка, криейки се в сенките.

Касандра беше като блестяща белота от другата страна на кръга от сила, оформяща последната точка на триъгълника с нейните двама мъже. Моите двама мъже лежаха приковани към земята.

Насочих браунинга към Доминик и стрелях. Куршумът напусна пистолета. Чух го, видях го, но не стигна до Доминик. Не изглеждаше да е отишъл някъде. Изпуснах дъха си и опитах отново.

Доминик се втренчи в мен. Обраслото му с тъмна брада лице, беше спокойно, абсолютно безстрашно.

— Ти си от мъртвите, Анита Блейк, нито ти, нито някой от тях може да премине този кръг. Дошла си само, за да ги видиш как умират.

— Вие изгубихте, Доминик, защо ще ги убиваш сега?

— Никога няма да успеем отново да открием това, което търсим — каза некромантът.

Сабин проговори, гласът му беше плътен, неумел, сякаш говоренето го затрудняваше.

— Трябва да стане тази вечер — изправи се на краката си и избута качулката назад. Плътта му беше почти изцяло разядена, само тук-там бяха останали кичури коса и гола, разлагаща се плът. Тъмна течност протече от устата му. Може би не му беше останала дори само още една нощ на здрав разум. Но това не беше мой проблем.

— Съветът на вампирите беше забранил на всички ви да се биете помежду си, докато не бъде гласуван законът на Брюстър. Те ще ви убият, защото не сте ги послушали — това беше половинчато предположение, но бях видяла достатъчно господари на града, за да знам колко сериозно приемаха неподчинението. На практика Съветът беше най-големият и най-лошият Господар на града наоколо. Те не биха простили такова нещо.

— Ще използвам този шанс — каза Сабин, всяка дума беше внимателно произнесена, показвайки, колко много му струваше да говори.

— Касандра каза ли ти за моята оферта? Ако не успеем да те излекуваме утре, ще позволя на Жан-Клод да ме бележи. Тази вечер имаш само част от това, което ти трябва за магията. Нуждаеш се от мен, Сабин, по един или друг начин, ти се нуждаеш от мен — не им казах, че вече съм белязана. Те очевидно не го бяха почувствали. Ако знаеха, че вече съм белязана, всичко това, което можех да им предложа беше да умра тази вечер с момчетата.

Доминик поклати глава.

— Проучих тялото на Сабин, Анита. Утре ще бъде прекалено късно. Вече няма да има какво да спасяваме — той се отпусна на колене до Ричард.

— Не знаеш това със сигурност — казах.

Той постави все още биещото сърце върху гърдите на Ричард.

— Доминик, моля те.

Беше прекалено късно за лъжи.

— Аз съм белязана, Доминик. Ние сме перфектното жертвоприношение. Отвори кръга и аз ще дойда вътре.

Той погледна към мен.

— Ако това е вярно, тогава е още по-опасно да ти се доверим. Ако сте тримата заедно без кръга, ще ни надвиете. Виждаш ли, Анита, аз съм бил част от истински триумвират от векове. Не можеш да си мечтаеш дори за силата, която би могла да получиш. Ти и Ричард сте по-силни, отколкото сме аз и Касандра. Вие ще бъдете сила, с която всеки ще трябва да се съобразява. Дори самият Съвет би трябвало да се страхува от вас — той се засмя. — Само заради това може и да ни простят всичко.

Тези думи, които навиха силата над мен.

Приблжих се до края на кръга и го докоснах. Усещането беше такова, сякаш кожата ми се опитваше да се свлече от костите ми. Паднах напред и почувствах нещо, което не би могло да е там. Жан-Клод изкрещя. Болеше ме твърде много, за да изпищя. Лежах свита на кръг и дори, когато вдишвах, можех да усетя вкуса на смърт, стара, гниеца смърт в устата си.

Едуард клекна до мен.

— Какво става?

— Без другите две части, нямаш силата да проникнеш насила в този кръг, Анита — Доминик се изправи, повдигайки насочения надолу меч.

Долф беше преминал през кръга по-рано в стаята, където бяха взели сърцето на Робърт. Сграбчих ризата на Едуард.

— Ти премини през кръга. Сега. И убий този кучи син.

— Ако ти не можеш, как ще успея аз?

— Ти нямаш магия, ето как.

Беше един от тези необичайни моменти, когато разбираш, колко голямо може да е доверието. Едуард не знаеше нищо за церемонията, но въпреки това не започна да спори. Прие, това, което му казах и просто го направих. Не бях сто процента сигурна, че ще проработи, но трябваше да го направя.

Доминик нанесе удар надолу с меча. Аз изкрещях. Едуард пресече кръга, сякаш не беше там. Мечът се заби в гърдите на Ричард, приковавайки биещото сърце към тялото му. Болката от острието ме накара да коленича. Усетих го как навлиза в тялото на Ричард. След това вече не чувствах нищо, сякаш някой беше щракнал ключа. Изстрелът от пушката на Едуард уцели Доминик в гърдите.

Доминик не падна. Втрени се в дупката на гърдите си и после в Едуард. Измъкна меча от тялото на Ричард и измъкна все още биещото сърце от него. Обърна се към Едуард с меч в едната ръка и сърцето в другата. Едуард стреля отново и в този момент Касандра се метна върху него.

Тогава Харли прекоси кръга. Той сграбчи Касандра през кръста и я издърпа от Едуард. Те паднаха, търкаляйки се по земята. Гръмна пистолет и тялото на Касандра потрепери, но изящните ѝ юмруци се повдигнаха и удариха надолу.

Едуард стреля с пушката и лицето на Доминик изчезна във фонтан от пръски кръв и кости. Той падна бавно на колене. Разтворената му ръка изпусна сърцето на земята до ужасно застиналото тяло на Ричард.

Сабин излетя нагоре.

— Ще взема душата ти за това, смъртни.

Мушнах пръстите си в кръга, но той все още беше там. Едуард започна да обръща пушката към вампира. Голото сърце туптеше и блестеше в блясъка от кръстовете.

— Сърцето, стреляй в сърцето!

Едуард не се поколеба. Той се обърна и простреля сърцето, което експлодира на парчета. Сабин го удари секунда по-късно и го запрати във въздуха. Едуард се удари в земята и остана неподвижен със Сабин върху себе си.

Протегнах ръка напред. Тя срещна само празния въздух. Стрелях и с двете ръце по Сабин, докато се приближавах към него. Уцелих го

три пъти в гърдите, принуждавайки го да се изправи на крака и да се отдръпне от Едуард.

Сабин повдигна ръка пред скелетоподобното си лице в едно почти умолително движение. Насочих дулото на пистолета към здравето му око и натиснах спусъка. Куршумът го уцели точно над разпадащите се останки от носа му. Остави след себе си голяма хубава дупка, точно както се очакваше да направи, разпръсквайки кръв и мозък по тревата. Сабин се свлече назад на тревата. Изстрелях още два куршума в главата му, докато не започна да изглежда така, сякаш го бях обезглавила.

— Едуард? — това беше Харли. Беше се изправил над много застиналото, много мъртвото тяло на Касандра. Очите му диво търсеха единственият човек, когото разпознаваха.

— Харли, това съм аз, Анита.

Той поклати глава, сякаш прогонваше досадна муха.

— Едуард, все още виждам чудовища. Едуард! — насочи автомата към мен, но знаех, че не мога да го оставя да стреля. Или всичко, или нищо. Вдигнах браунинга и стрелях, преди да имам време да помисля. Първият изстрел го събори на колене — Едуард! — той изстреля един откос, който мина на няколко сантиметра над главите на мъжете. Стрелях отново в гърдите и още един път в главата му, преди да успее да падне.

Приблжих се до него с насочено оръжие. Ако помръднеш, щях отново да го прострелям. Той не потрепна. Не знаех нищо за Харли, освен че беше истински луд и много добър с оръжията. Сега нямаше никога и да разбере, защото Едуард не споделяше доброволно информация. Изритах автомата от мъртвата ръка на Харли и тръгнах към другите.

Едуард беше седнал и потриваше задната част на главата си. Наблюдаваше ме да се отдалечавам от мъртвото тяло на Харли.

— Ти ли го направи?

Погледнах лицето му.

— Да.

— Убивал съм хора и за по-малко.

— Аз също — казах аз. — Но ако ще се бием, може ли първо да махнем веригите от момчетата? Вече не усещам Ричард — не можех да произнеса думата мъртъв на глас, все още не.

Едуард се изправи на крака, леко потреперващ, но стабилен.

— Ще се бием по-късно.

— По-късно — казах и аз.

Едуард отиде да седне до приятеля си. Аз отидох да седна до любовника си и другото си гадже.

Сложих браунинга в кобура, магнах кръста от врата на Жан-Клод и го захвърлих между дърветата. Тъмнината внезапно стана кадифена и наситена. Наклоних се, за да магна веригите му и една от връзките^[1] иззвънтя в главата ми.

— По дяволите — изругах.

Жан-Клод седна, изсипвайки веригите от тялото си като чаршаф. Последно смъкна превръзката от очите си. Вече бях пропълзяла до Ричард. Бях видяла меча да пронизва сърцето му. Той трябваше да е мъртъв, но аз потърсих пулса на шията му и го открих. Туптеше срещу дланта ми като слаба мисъл и аз паднах напред с облекчение. Той беше жив. Благодаря ти, Боже.

Жан-Клод клекна от другата страна на тялото на Ричард.

— Мислех, че не можеш да понесеш докосването му, той ми каза това, преди да вържат устата му. Страхувах се, че би могъл да повика глутницата си на помощ. Аз вече повиках Джейсън и моите вампири. Скоро ще бъдат тук.

— Защо не мога да го почувствам в главата си?

— Аз го блокирам. Това е страховита рана, а аз съм по-добре подготвен в справянето с такива неща.

Магнах превръзката от устата на Ричард. Докоснах нежно устните му. Мисълта как бях отказала да го целуна по-рано същия ден преряза съзнанието ми.

— Той умира, нали?

Жан-Клод разчупи веригите на Ричард по-внимателно, отколкото своите собствени. Помогнах му да ги магне от отпуснатото му тяло. Ричард лежеше на земята в прогизналата от кръв бяла тениска, с която го бях видяла последният път. Отново си беше само Ричард. Сега не можех да си представя звяра, който бях видяла.

— Не мога да го загубя, не и така.

— Ричард умира, та petite. Усещам как животът му изтича.

Втренчих се в него.

— Все още ме пазиш да не го усещам, нали?

— Предпазвам те — на лицето му се изписа израз, който не ми харесваше.

Докоснах ръката му. Кожата му беше студена при докосване.

— Защо?

Той се обърна настрана.

Дръпнах го рязко, принуждавайки го да се обърне към мен.

— Защо?

— Дори и само с два белега, Ричард може да се опита да пресуши и двамата ни, за да остане жив. Аз предотвратявам това.

— Предпазваш и двамата ни ли? — попитах.

— Когато той умре, мога да предпазя един от нас, *ma petite*, но не и двамата ни.

Отново го погледнах.

— Казваш ми, че когато той умре, ще умрете и двамата, така ли?

— Страхувам се, че да.

Поклатих глава.

— Не. Не и двамата. Не всичко наведнъж. Проклятие, ти не би трябвало да бъдеш в състояние да умреш.

— Съжалявам, *ma petite*.

— Не, можем да споделим сила, точно както направихме, когато съживихме зомбитата и вампирите, както направихме тази вечер.

Жан-Клод рязко се свлече напред, с една ръка върху тялото на Ричард.

— Няма да те завлека в гроба с мен, *ma petite*. Бих предпочел да мисля, че си жива и здрава.

Забих пръстите си в ръката на Жан-Клод. Докоснах гърдите на Ричард. Потрепващо дихание премина откъм него през ръката ми.

— Ще съм жива, но няма да съм добре. Предпочитам да умра, отколкото да загубя и двамата ви.

Той се втренчи в мен за една дълга секунда.

— Не знаеш за какво ме молиш.

— Ние вече сме триумвират. Можем да го направим, Жан-Клод. Можем да го направим, но ти трябва да ми покажеш как.

— Ние сме по-силни отвъд най-дивите ми фантазии, *ma petite*, но дори ние не можем да измамим смъртта.

— Тя ми е длъжница.

Жан-Клод потръпна, сякаш го болеше.

— Коя ти е длъжница?

— Смъртта.

— Ma petite...

— Направи го, Жан-Клод, направи го. Каквото и да е, каквото и да струва. Направи го, моля те!

Той се свлече върху Ричард, едва успяваше да повдигне главата си.

— Третият белег. Той или ще ни свърже завинаги, или ще ни убие всичките.

Подадох му китката си.

— Не, ma petite, ако това ще бъде единственият ни път, ела при мен — той легна наполовина върху Ричард с ръце разтворени към мен. Легнах в прегръдката му и когато докоснах гърдите му осъзнах, че не усещам пулс. Обърнах се и погледнах лицето му от няколко сантиметра.

— Не ме оставяй.

Среднощно — сините му очи се изпълниха с огън. Плъзна косата ми на една страна и каза:

— Отвори се за мен, ma petite, отвори се и за двама ни.

Направих го, разтваряйки широко ума си, премахвайки всяка преграда, която имах. Паднах напред, невъзможно напред, надолу в един дълъг, тъмен тунел към изгарящия син огън. Болка разкъса мрака като бял нож и се чух да изпъшквам. Усетих зъбите на Жан-Клод да се забиват в мен, устата му да се затваря над кожата ми, смучейки ме, изпивайки ме.

Вятър повя през тази тъмнина, хващайки ме като мрежа, преди да успее да докосна този син огън. Вятърът миришеше на прораснала земя и мухлясала козина. Усетих нещо друго: скръб. Скръбта на Ричард. Неговото ридание. Не от смъртта му, а от моята загуба. Мъртъв или жив, той щеше да ме загуби, а между всичките му недостатъци беше и лоялността му, която го подтикваше отвъд здравият разум. Веднъж влюбен, той щеше да бъде такъв без значение какво беше направила жената. Странстващ рицар, във всеки смисъл на думата. Той беше глупак, но аз го обичах заради това. Жан-Клод обичах напук на себе си. Ричард обичах за това, което е.

Нямаше да го изгубя. Обгърнах се в есенцията му, сякаш се завивах в чаршаф, с изключение на това, че няхах тяло. Задържах го в

ума си, в тялото си и му позволих да усети любовта, тъгата ми, съжалението. Жан-Клод също беше там. Почти очаквах да протестира, да се противопостави, но той не го направи. Този син огън се разля нагоре през тунела, за да ни посрещне и светът експлодира във форми и образи, които бяха твърде смущаващи. Части и парченца от спомени, усещания, мисли като три различни пъзела, разбъркани и хвърлени във въздуха и всяко парче, което докосваше, оформяше картина.

Приземих се в гората на четири крака. Миризмите наоколо бяха опияняващи. Забих зъби в нежна китка и тя не беше моята. Наблюдавах пулса изпод врата на жената и мислех за кръв, топла плът и за далечен секс. Спомените идваха бързо, още по-бързо, плуващи като някакъв вид карнавално влакче. Чернота се разля върху образите като мастило във вода. Когато тъмнината изяде всичко, аз плувах за една невъзможна секунда и след това угаснах като пламък на свещ. Нищо.

Дори нямах време да бъда уплашена.

[1] Предполагам, че говори за връзките между нея и момчетата — Б.пр. ↑

Събудих се в пастелно розова болнична стая. Медицинска сестра с подобна розова униформа се усмихваше над мен. Страхът затрептя в мен като фино шампанско. Къде беше Ричард? Къде беше Жан-Клод? Когато най-накрая успях да ѝ задам въпрос, попитах:

— Как се отзовах тук?

— Приятелят ви ви доведе — тя кимна с глава.

Едуард седеше на стол до далечната стена, прелиствайки някакво списание. Погледна към мен и очите ни се срещнаха. Лицето му не изразяваше нищо.

— Едуард?

— Приятелите ме наричат Тед, Анита, знаеш това — усмихна се с онзи вид момчешка усмивка, която можеше да означава само, че се преструваше на Тед Форестър. Това беше единствената легална самоличност, за която бях чувала. Дори и ченгетата мислеха, че той беше този човек Тед. — Сестра, може ли да останем няколко минути насаме?

Сестрата се усмихна, погледна любопитно от единия към другия и излезе, все още усмихвайки се.

Опитах се да сграбча ръката на Едуард и открих, че лявата ми ръка беше залепена за дъска и към нея беше включена система. Сграбчих го с дясната си ръка и той я задържа.

— Живи ли са?

Той се усмихна, леко извиване на устните.

— Да.

Непознато облекчение се разля през цялото ми тяло. Сринах се отново слаба на леглото.

— Какво се случи?

— Пристигна тук, пострадала от ликантропски одрасквания и много гадно вампирско ухапване. Той почти те пресуши, Анита.

— Може би това е била цената, за да ни спаси.

— Може би — отговори Едуард. Седна на ръба на леглото. Якето му се отвори достатъчно, за да покаже презраменния кобур и пистолета. Хвана ме, че го наблюдавам. — Полицията се съгласи, че чудовищата може да искат да си отмъстят. Дори има полицаи отвън пред вратата ти.

Сега не държахме ръцете си. Той се втренчи надолу към мен и нещо много студено премина през лицето му.

— Трябваше ли да убиваш Харли?

Започнах да отговарям с да, но спрях сама. Преповторих всичко наум. Най-накрая. Погледнах нагоре към него.

— Не знам, Едуард. Когато ти беше нокаутиран, той не можеше да те види вече. Опитах се да говоря с него, но той не можеше да ме чуе. Започна да вдига автомата — видях празните сини очи на Едуард. — Аз го застрелях. Ти видя тялото. Дори му вкарах един куршум в главата. Последна милост^[1].

— Знам — лицето, гласът му не изразяваха нищо. Все едно наблюдавах да говори манекен, с изключение на това, че този манекен беше въоръжен, а аз не бях.

— Изобщо не ми хрумна да не стрелям, Едуард. Дори не се поколебах.

Едуард пое дълбоко дъх през носа и го изпусна през устата си.

— Знам, че точно това се е случило. Ако се беше опитала да ме излъжеш, щях да те убия — той се отдалечи, заставайки в долния край на леглото.

— Докато съм невъоръжена? — опитах се да го направя да прозвучи като шега, но не успях.

— Провери си възглавницата.

Плъзнах ръката си отдолу и я извадих с файърстара. Задържах го в скута си, поставяйки го върху покритите си с чаршаф крака.

— Сега какво?

— Дължиш ми един живот.

Погледнах нагоре към него.

— Спасих ти живота снощи.

— Нашите животи не влизат в сметката, бихме се прикривали един друг на всяка цена.

— В такъв случай не знам за какво говориш.

— В някой случай ще се нуждая от помощ като Харли. Следващият път, когато ми трябва помощ, ще се обадя на теб.

Не исках да се съгласявам, защото не знаех в каква каша би могъл да ме забърка Едуард, но не започнах да споря. Гледах в празните му очи, държейки пистолета, който той беше пъхнал под възглавницата ми и знаех, че ще го направи. Ако откажех тази сделка, тази размяна, той щеше да започне да преследва мен и щяхме да разберем един път и завинаги, кой от двамата ни беше по-добър.

Втренчих се в пистолета в ръцете си.

— Вече съм извадила пистолета, всичко, което ми остава е да го насоча.

— Наранена си. Нуждаеш се от опора — ръката му стоеше близо до дръжката на неговия пистолет.

Поставих пистолета на чаршафите до мен и погледнах към него. Отпуснах се обратно на възглавниците.

— Не искам да правя това, Едуард.

— Тогава, когато се обадя, ти ще дойдеш?

Замислих се над това за още една кратка секунда, после казах:

— Да.

Той се усмихна с неговата Тед Форестър — „Доброто момче“ усмивка.

— Никога няма да открия, колко си добра наистина, докато не започнеш да преследваш мен.

— Можем да преживеем и без това — казах аз. — Защо ми предлагаш да участвам в лов на чудовища сега? И не ми казвай, че е заради Харли.

— Ти го уби, Анита. Ти го уби, без изобщо да се замислиш. Дори сега в теб няма съжаление, няма съмнение.

Той беше прав. Не се чувствах зле заради това. Беше плашещо, но вярно.

— Значи ме каниш да дойда да си играя, защото вече съм същия социопат като теб?

— О, аз съм много по-добър социопат от теб — каза той. — Аз никога не бих позволил на вампир да забие зъбите си във врата ми. И никога не бих се излизал с някой, който от време на време се окосмява.

— Излизаш ли понякога с някой?

Той просто се засмя с тази дразнеща усмивка, която означаваше, че няма да отговори. Но го направи.

— Дори Смъртта си има нужди.

Едуард на среща? Това беше нещо, което трябваше да видя.

[1] A coupe de grace — изразът е от френски, ако искате предложете по-добър превод — Б.пр. ↑

Излязох от болницата без постоянни белези. Това беше нещо неочаквано. Ричард беше докоснал с много сериозно лице раните, които Габриел ми беше причинил. Не се налагаше никой да го казва на глас. След месец щяхме да знаем. Докторите ми предложиха да ме вкарат в една от половинчатите превръщачески къщи за първото окосмяване. Би трябвало да е доброволно, но ако един път влезеш вътре е почти невъзможно да се измъкнеш оттам. Казах им, че ще се погрижа сама за себе си. Те ми се скараха, а аз им казах да вървят по дяволите.

Прекарах нощта на първото си пълнолуние с Ричард и глутницата, чакайки да видя дали ще се присъединя към смъртоносния танц. Не го направих. Или бях невероятна късметлийка, или просто както вампирите не можеха да се заразят от ликантропия, така и аз не можех. Ричард нямаше повече какво да прави с мен след това. Не можех да го виня.

Все още го обичах. Мисля, че и той все още ме обича. Обичам и Жан-Клод. Но това не е същия вид любов. Не мога да го обясня, но ми липсва Ричард. Забравях това, докато се намирах в ръцете на Жан-Клод. Но Ричард ми липсваше.

Фактът, че и двамата бяхме обвързани с Жан-Клод не ни помагаше. Ричард инцидентно нахлу два пъти в сънищата ми. Да го имам толкова близо до мен, беше твърде болезнено. Ричард се съпротивляваше, но най-накрая се съгласи да позволи на Жан-Клод да го научи на достатъчно контрол, така че да не се промъкна в двама ни. Говори с Жан-Клод повече, отколкото говори с мен.

Триумвирата е безполезен. Ричард ми е твърде ядосан. Твърде изпълнен със самоомраза. Не знам как се справя с глутницата. Забранил е на всички да обсъждат с мен работите на глутницата, но все още не си е избрал нова алфа женска.

Уили Маккой и останалите вампири, които инцидентно възкресих изглеждат добре. Голямо облекчение. Бебето на Моника

трябва да се роди през август. Амниотестът му излезе добър. Няма синдром на Влад. Тя изглежда мисли, че сега съм ѝ приятелка. Не съм, но помагам понякога. Жан-Клод си играе на добрия господар и се грижи за нея и за бебето. Моника продължава да казва, че аз ще съм детегледачка на бебето. Надявам се, че се шегува. Нарича ме леля Анита. Запушва устата ми с лъжица. По-смешно ми звучи, когато чувам „чичо Жан-Клод“.

Баща ми ме е видял по телевизията в ръцете на Жан-Клод. Обади се и остави много разтревожено съобщение на телефонният ми секретар. Семейството ми са благочестиви католици. За тях няма такова нещо като добър вампир.

Може би са прави. Не знам. Мога ли все още да съм бич за вампирския род, докато спя с главния кръвопиец?

Можете да се хванете на бас.

Превод: puh, miss_sini_ochi

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.